1# A NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐJÉTŐL

ROBIN COOK

GENEZIS

GEOPEN

ROBIN COOK

GENEZIS

Geopen
2020

ELŐHANG

Március 6.

23.15

Hideg, szeles, fenyegetően borús márciusi éjszaka ereszkedett a manhattani Lower East Side-ra. Bár nemsokára beköszöntött a tavaszi nap-éj egyenlőség, a tél még korántsem adta fel a harcot - ennek bizonyságaként lusta hópelyhek szitáltak az alacsonyan húzódó felhőtakaróból, mely úgy kavargott a város felett, mint egy boszorkány varázsfőzete. A hőmérséklet tartósan 3-4 fok körül maradt, így ezek a mikroszkopikus, összetett és megejtően szép kristályos struktúrák abban a pillanatban közönséges vízcseppekké alakultak, amint érintkezésbe kerültek a földfelszín valamely pontjával, ugyanakkor a 23. utca negyedik emeleti egyszobás garzonjának meghitt közegében olyan folyamat bontakozott ki, amely szögesen ellentétben állt a természet művének e szívsajdító pusztulásával. Az otthon átvitt és szó szerinti melegében a sejtszintű események egészen másféle láncreakciója indult be - a hópelyhek felolvadásának tökéletes antitézise. Éppen egy mérhetetlenül összetett és komplex szépség készült létrejönni, méghozzá több mint 100 millió mohó hímivarsejt erőteljes kilökődése nyomán.

A romantikus együttlétben érintett személyek éppúgy nem voltak tudatában e csodálatos jelenségnek, mint a szörnyű következményeknek sem, amelyeket számukra tartogatott. Teljességgel megrészegültek a pillanat hevétől, és rábízták magukat a fogamzásgátlás mechanizmusára, így fel sem merült bennük, hogy e pillanatban egy fogadásra kész petesejt is várakozik a jobb petefészekben. Azt sem vették számításba, mily eltökélten küzdenek a spermiumok, amikor igyekeznek elvégezni egyetlen küldetésüket: fogékony női megfelelőjük megtermékenyítését.

Két és fél órával később, amikor a nő már békésen aludt - és a férfi hasonlóképp, csak a saját hajlékában -, a legfürgébben úszó spermium

a vagina mélyéből a méhvezeték belső végéig tartó, veszedelmekkel teli herkulesi maraton hajrájában fejével nekiütközött a passzívan leereszkedő petének. A győztes spermium ellenállhatatlan késztetésétől hajtva tüstént be is fúrta magát a petét körülvevő burok sejtjei közé, hogy ott nekiütközzön a petesejt kemény falának, majd egy pillanattal később beinjektálja előmagját, lehetővé téve huszonhárom kromoszómájának, hogy párosodjanak a petesejt huszonhárom kromoszómájával. Ily módon létrejött a negyvenhat kromoszómát tartalmazó új emberi sejt: a petesejtből pedig zigóta lett.

Ezen a komisz New York-i éjszakán is megismétlődött az ismert világegyetem talán legnagyobb csodája: az emberi *genezis*. Noha ilyen megtermékenyítési epizódok világszerte döbbenetes számban, naponta több mint 350 000-szer előfordulnak - s már csak emiatt is közkeletűnek tűnhetnek -, ezzel a mozzanattal valójában egy csodálatos és felfoghatatlanul komplex folyamat veszi kezdetét. Egyetlen sejt - így a zigóta - szemmel alig látható, mikroszkopikus DNS-könyvtárában mégis tartalmazza az összes adatot és instrukciót, ami egy emberi test kialakításához és működtetéséhez szükséges. Ez azt jelenti, hogy az egy sejtből álló zigóta minden további adatbevitel nélkül képes levezényelni kétszáznál is többféle, összesen mintegy 37 trillió sejt, továbbá több milliárd elképesztően specifikus fehérje keletkezesét, mely folyamat rendkívüli pontos menetrend alapján zajlik, vagyis mindennek a maga idejében, a maga mennyiségében és a maga helyén kell létrejönnie. Elég legyen annyi, hogy a maga 100 milliárd sejtjével és több mint 100 trillió szinaptikus kapcsolatával feltehetően az emberi agy az egész világegyetem legösszetettebb struktúrája.

Március tizenegyedikére, öt nappal a szenvedélyes szeretkezés után, ami beindította a szóban forgó humán genezist, a gyorsan fejlődő embrió elérte az anyaméhet, ahol megkezdte beágyazódását a méhfalba. Nemsokára a jelenlétét is hírül adja majd, tudatva a terhesség kezdetét. Akkortól nem lesz szükség másra az új csecsemő világrajöttéhez, csak hogy megközelítőleg kilenc hónapon át részesítsék az alapvető tápanyagokban, eltávolítsák közeléből a keletkező salakanyagokat és megvédjék a külső behatásoktól.

Sajnálatos módon, ezúttal nem így történt…

Május 5.
22.05

A huszonnyolc esztendős szociális munkás, Kera Jacobsen számára a zuhanyozás felért az átszellemült meditációval, kivált egy olyan feszült nap után, amilyennek egyetlen szombatnak sem szabadnak lennie. Gondosan vigyázott, nehogy megcsússzon a fürdőkád ívelt porcelánfalán, amikor belépett és összerántotta maga mögött a zuhanyfüggönyt. A víz hőfokát már beállította szinte tűzforróra, ahogy szerette. Miután benedvesítette testét, az illatos tusfürdő és a hosszú nyelű fürdőszivacs segítségével dörzsölni kezdte a bőrét, hogy lemossa magáról a nap minden stresszét és elfeledje általános szorongását. Mostanság mindkettőből bőven kijutott neki.

Még csak nem egészen hat hónapja élt New York Cityben. Hirtelen sugallatra döntött a költözés mellett. Los Angelesben nőtt fel, az UCLA-n végezte el a mesterszakot, és az egyetem Mattel Gyerekkórházában kapott szociális gondozói munkát, ahol elsősorban a súlyos betegségekkel küzdő gyermekekkel és családjukkal foglalkozott. A fizikailag és érzelmileg egyaránt megterhelő munkában megtalálta élete hivatását. Nem is lehetett kérdés, milyen hatalmas segítséget jelent az orvosoknak és nővéreknek, akik értelemszerűen inkább fáradoztak a tünetek haladéktalan enyhítésén és megszüntetésén, mint annak felismerésén, hogyan érinti ez a közvetlen családtagokat. Világa csak a megelőző év szeptemberében ingott meg, amikor Róbert Barlow orvostanhallgatóval folytatott hosszú viszonya hirtelen és váratlanul véget ért. Az elmúlt két és fél évben, amióta együtt jártak, gyakran töltötték egymásnál az éjszakát. Hasonló érdeklődési körüknek és liberális politikai meggyőződésüknek köszönhetően rengeteg beszédtémájuk akadt, és időnként óhatatlanul szóba került köztük az is, hogyan képzelik a - vélhetően közös - jövőt. Róbert jelentkezni akart egy ismert egyetemi klinika sebészrezidensi képzésére, lehetőleg LA-ben, vagy ha nem, akkor San Franciscóban.

Szorgalmas diákként remélhette, hogy lesz választási lehetősége, Kera pedig feltételezte, hogy vele költözik San Franciscóba, ha úgy hozza az élet. Ilyen szakmai előélettel bármelyik kórházban tárt karokkal fogadták volna.

Mégsem így történt, és Kera azóta sem értette, miért, bár az UCLA klinikai berkeiben arról suttogtak, hogy Róbert gyakran mutatkozik a sebészet egyik elsőéves hölgyrezidensének társaságában. Akárhogy is, a férfi egy fülledt és szmogos Los Angeles-i délután közölte vele, hogy a kapcsolatuknak vége.

Miután az önérzete ilyen súlyos csapást szenvedett, sürgető szükségét érezte, hogy kirepüljön a fészekből. Közös barátaik folyton azt kérdezgették, mi történt velük - együttérzést színleltek, de valójában csak imádták a drámát és a pletykát -, emellett túlságosan is valósnak tűnt a veszély, hogy a kórházban vagy a környékén akaratlanul is összefut Róberttel. Mindennek a tetejébe New York City valahogy mindig is a gyengéje volt, talán mert beleunt a Los Angeles-i időjárás egyhangúságába, a menetrendszerű erdőtüzekbe és a törésvonal állandó fenyegetésébe. így azután néhány héttel Róbert sokkoló bejelentése után úgy döntött, megpróbál kihozni valami jót az érzelmi próbatételből, és rászánja magát arra, hogy az ország másik felébe költözzön.

Miután leöblítette testéről a szappanhabot, sampont nyomott a tenyerére, és nekiállt hajat mosni. A zuhanyozásnak ezt a részét szerette legjobban. Szokás szerint tekintélyes erőfeszítést áldozott arra, hogy a bőkezűen mért sampon segítségével megmasszírozza egész fejbőrét, s közben lehetőség szerint kipréseljen alóla minden zavaró gondolatot.

New Yorkba költözése eleinte minden tekintetben pozitív előrelépésnek bizonyult, leszámítva, hogy anyja és nővére szüntelenül hangot adott csalódottságának, amiért nem láthatta. Még el sem hagyta LA-t, amikor már sikerült munkát kapnia az NYU Langone Klinikán, azon belül a Hassenfeld Gyerekkórházban, így egyetlen percig sem kellett aggódnia a megélhetése miatt. A lakással is szerencséje volt: csak válaszolnia kellett a klinika üzenőfalára kitűzött egyik hirdetésre, amelynek feladója, a kórház egyik nővére, belépett a

Béke Hadtestbe. A hirdetésben bútorozott egyszobás albérlet szerepelt a 23. utcában, a Második sugárút közvetlen közelében. Ennél is fontosabb - legalábbis az önérzete szempontjából -, hogy hamarosan futó viszonyba kezdett egy vonzó, művelt és Róbertnál jóval érettebb férfival, akivel a decemberi ünnepek alatt ismerkedett meg.

Sajnálatos módon itt élete újabb váratlan és kellemetlen fordulatot vett, melynek nyomán már kezdte megkérdőjelezni saját ítélőképességét, sőt hiszékenységét. Ezúttal is komoly csalódás és önbizalomvesztés érte - talán nem olyan súlyosan, mint Róbert esetében, de ahhoz elég felkavaróan, hogy komolyan mérlegelje a hazaköltözés lehetőségét. Ahogy várta, anyját és nővérét felvillanyozta a hír, amikor aznap este felhívta őket az ügy kapcsán, bár mindketten azonnal firtatni kezdték, hogy mi indította erre a pálfordulásra. Egy hónappal korábban még másról sem áradozott nekik, mint hogy milyen felhőtlenül boldog a Nagy Almában. Még nem állt készen arra, hogy megossza velük a részleteket, így csak annyira szorítkozott, hogy lassan benne is tudatosul, menynyire fontosak a családi értékek. Érzett némi bűntudatot, amiért nem volt egészen őszinte, de az az igazság, hogy még nem határozta el magát. Még mindig élt benne a remény, hogy a dolgok helyrejönnek, ha az esély erre nem is tűnt túl fényesnek.

Elzárta a zuhanyt, miután meggyőződött róla, hogy teljesen leöblítette magáról a tusfürdő- és a samponhab maradékát. Fürdőlepedővel a kezében kilépett a kádból, majd derékból előrehajolt, és határozott mozdulatokkal megtörölte tömött, hosszú haját - az egyetlen jó dolgot, amit érzelmileg mindig is megközelíthetetlen apjától örökölt. Ahogy felegyenesedett, akaratlanul is elcsípte képmását a fürdőajtó hátoldalára erősített nagy tükörben. Amikor ez tudatosult benne, elnevette magát. Még korai lenne bármilyen változást keresni.

Már megszárítkozott és készült visszaakasztani a fürdőlepedőt, amikor a szomszéd helyiségben megszólaló kaputelefon azt jelezte, hogy valaki áll odalent, az épület bejáratánál. A váratlan hang olyan élesen szelte ketté a kis lakás csendjét és az általa remélt békességet, mint forró kés a vajat. Csak ledobta a fürdőlepedőt a kád szélére és lekapta köntösét az akasztóról, mielőtt átlépett a parányi konyhába,

melynek falára az ősrégi kaputelefont szerelték. Miközben lenyomta a gombot és megszólította a látogatót, vetett egy pillantást a mikrohullámú sütőre. Az óra 22.23-at mutatott. Miután nem rendelt semmilyen ételt, s ilyen kései órán csak egyvalaki nyomhatta meg a csengőt - bár ő is ráírt vagy felhívta előtte, ráadásul hétvégén csak nagy ritkán jelent meg -, tudta, kire számíthat. A lehetőség nem ajzotta fel. Épp próbált megnyugodni, mielőtt lefeküdt volna aludni.

- Én vagyok - közölte a várt férfihang.

- Mit keresel itt? - kérdezte tőle. Egészen közel hajolt a készülékhez. Minden alkalommal meg kellett nyomni a gombot, amikor beszélt, majd fel kellett engednie, hogy hallja a választ.

- Bocs a késői időpont miatt, de beszélnünk kell.

- Éppen zuhanyozom. Nem ér rá holnap ebédidőben?

- Még ma este kell beszélnünk. Meggondoltam magam, és ezt meg akarom osztani veled. *Muszáj* beszélnünk.

Kera egy pillanatig hallgatott, miközben a pulzusa érezhetően felgyorsult. Azok után, ami az elmúlt hónapban történt és elhangzott, egyáltalán nem lehetett biztos abban, mit ért a férfi azon, hogy „meggondolta magát”. Legfeljebb találgathatott - de merjen-e? Végtére is, az elmúlt hetekben a férfi fájdalmasan és következetesen egyértelműen fogalmazott. Mégis, ha komolyan gondolta, amit most mondott, az mindent megváltoztatott.

- Hogy érted, hogy meggondoltad magad? - kérdezte végül. Nem akarta hamis reménnyel áltatni magát, csak hogy utána újra eluralkodjon rajta a kétségbeesés.

- Rájöttem, hogy mindvégig neked volt igazad. Tévedtem, csak kellett egy kis idő, amíg tudatosult bennem. Ideje ünnepelnünk!

- Ünnepelnünk? - Kera még azt sem tudta biztosan, hogy jól hallotta-e.

- Igen, ünnepelnünk. Hoztam mindent, ami csak kell.

Kera próbálta kordában tartani izgatottságát, ahogy megnyomta az ajtónyitó gombot. Visszasietett a fürdőbe, miközben magára rángatta a

fürdőköntöst. Mialatt a kaputelefonon beszélt, ott állt talpig pucéran, a mellkasához szorított köntössel. A fürdőben a hajkefét is felkapta, hogy megpróbálja rendbe rakni a szalmakazlat a feje tetején. Nem járt sikerrel. Úgy érezte, szörnyen fest, de nem maradt ideje, hogy bármit tegyen ez ellen. Csak meghúzta a köpeny övét, és tett még egy reménytelen kísérletet, hogy ellapítsa a haját, azután már vissza is tért az ajtóhoz, hogy nekiálljon kibogozni a különféle biztonsági láncokat és zárakat, amiket a tulaj szereltetett fel. Éppen végzett, amikor felhangzott a bizonytalan kopogtatás.

Miután még egyszer kinézett a kémlelőnyíláson, kitárta az ajtót. Látogatója sötét kalapot és nagykabátot viselt, mint eddig soha. Mielőtt köszönthette volna, a férfi a szobába furakodott, becsukta az ajtót, és olyan erővel ölelte magához, hogy levegőt is alig kapott. Csak ezután tette le a magával hozott bevásárlószatyrot, majd vette le kalapját és kabátját, amit a kanapéra hajított.

- Ahogy mondtam, ezt meg kell ünnepelnünk - jelentette be nagy csinnadrattával, azzal nekiállt előszedni a valóban impozáns metszettkristály pezsgőspoharakat, a hőtartó tasakban behűtött rozé habzóbort, s végül, a kis csomag koktélszalvétát. - Ezt nézd! - mutatta meg a palackot, mint egy büszke borpincér.

- Oké - hebegte Kera, mialatt végigolvasta a fekete címkét - Bortolomiol Filanda Rosé. Életemben nem hallottam róla...

- Pedig mesés - büszkélkedett a férfi. - Ne tudd meg, milyen nehéz beszerezni.

- Pontosan mit is ünnepelünk? - firtatta Kera, miközben a férfi már a dugót megtartó drótkosárral küzdött. Akkor remélt és várt tőle ilyen reakciót, amikor közölte vele a nagy újságot. Azután teljesen megsemmisült, amikor egészen mást kapott.

- Megünneplünk mindent - felelt a férfi diadalmasan. - A lényeg, hogy neked volt igazad. Tévedtem. Igazi csoda, ami velünk történt, csak először, a pillanat hevében még nem értettem.

Kera rámutathatott volna, hogy a felismerés jóval tovább tartott egy pillanatnál - valójában csaknem egy hónap telt el a viharos bejelentés

óta -, de nem szólt, nehogy megtörje a varázst, amelyet a férfi lelkesedése szőtt köré. Hallotta a pukkanást, ahogy a dugó kiszabadult a palackból. Az üveg torkából rózsaszínen tajtékzó hab tört elő.

- Ahogy te is mondtad, az élet igazi csoda. Túl értékes ahhoz, hogy elvesztegessük. - A férfi mindkét poharat megtöltötte a habzóborral.

- De mi lesz a feleségeddel? - kockáztatta meg Kera a kérdést.

- Annak vége - felelt a férfi egyszerűen, ahogy kezébe nyomta az egyik poharat, majd a magasba emelte és felé nyújtotta a sajátját.

Dallamos csilingelés töltötte be a másként csendes szobát, amint a poharak összekoccantak. A férfi példáján felbuzdulva Kera nagyot kortyolt a habzóborból, és finomabbnak találta, mint bármit, amit addig ízlelt. Egy hónappal korábban úgy döntött, hogy messziről elkerüli az alkoholt, de a különleges alkalom felülírt mindent. Az elmúlt hetekben lefolytattak néhány kellemetlen vitát a jövővel kapcsolatosan, így mostanra kezdett megbékélni a tudattal, hogy a céljaik reménytelenül távol esnek egymástól. Mindezek után a férfi hirtelen pálfordulása lelkesítőén hatott rá. Igen, határozottan eljött az ünneplés ideje!

- Gyere, élvezzük ki az alkalmat. - A férfi a kanapé felé intett, miközben a kalapját és a kabátját áthelyezte a székre. - Egyébként a szőlészet, ahol ezt a bort palackozzák, az olaszországi Veneto tartományban található - tette hozzá, ahogy a köntöse ujját húzogatta, ezzel is arra ösztökélve Kerát, hogy jöjjön a kanapéhoz és üljön le.

- Finom. - Kera nem sejtette, hol lehet Veneto, csak feltételezte, hogy valahol Velence közelében. Nem kérdezett rá, minthogy nem is érdekelte. Annál inkább a finom bor. Miután leült, ivott még egy egészséges kortyot, hogy kiélvezze pezsgését, gyümölcsös és finoman árnyalt ízét. Sosem kedvelte különösebben a pezsgőt, sosem értette a drágaságát és a felhajtást körülötte, de ezt most annyira üdítőnek találta, hogy el kellett tűnődnie, mennyi része van benne a bornak és mennyi saját túláradó örömének. Akárhogy is, teljesen átadta magát ez utóbbinak. Oké, kismillió kérdése lenne, de egyelőre minden más várhat.

Míg a férfi a habzóborokról és az itáliai Venetóról áradozott - tekintet nélkül érdeklődése teljes hiányára -, Kera ivott még egy kortyot, amit egy pillanatig a szájában tartogatott, mielőtt lenyelte. Valóban mesésnek érezte aromáját: fényűzően puha és meleg érzések hullámoztak a nyomában, távolabb nem is repíthették volna a depresszív gondolatoktól, amelyekkel az elmúlt hónapban küzdött. Azután hirtelen megszédült, amit már nem érzett olyan kellemesnek. Bár a férfi tovább beszélt, a szavai elvesztették minden értelmüket. Ezzel egy időben elhomályosodott a látása is. Hunyorogva próbálta kiélesíteni a képet, miközben letette a poharat és próbált felállni, de a lábai nem engedelmeskedtek.

- Jól vagy? - kérdezte a férfi, ahogy letette a saját poharát.

- Azt hiszem... - sikerült kinyögnie, bár csak motyogásra telt tőle. - Csak hirtelen úgy kimerültem...

Elhalt a hangja, ahogy lassan hátracsuklott és fejével elérte a kanapé háttámláját. Behunyta a szemét, résnyire nyitotta a száját, és a légzése sekélyessé vált.

1. FEJEZET

Május 8.

5.49

Laurie Montgomery-Stapleton szeme a szokottnál jóval korábban felpattant, ráadásul anélkül, hogy Jack Stapleton a vállát bökdöste volna. Az idejére sem emlékezett, mikor ébredt önszántából ilyen korán, de gondolatai máris az előtte álló mozgalmas nap körül kavarogtak. Még beszélnie kellett Jackkel, aki az igazak álmát aludta mellette, hogy vállalja át legalább egyik kötelezettségét, és tudta, hogy ez nem lesz egyszerű menet. Előző héten beleegyezett, hogy elmegy az ifjabbik John iskolájába, beszél a negyedikes tanítónővel, Miss Rossival és vélhetően az iskolai pszichológussal JJ újabban tapasztalható kirohanásairól. Annyit lehetett csak tudni, hogy a kisfia néhányszor agresszívan viselkedett, meg a játszótéren, a szünetek alatt és máskor is elveszítette már az önuralmát. Miután Jack sem a türelméről vagy éppen a diplomáciai érzékéről volt híres, eddig nem említette neki a problémát - inkább maga intézte el, abban a biztos tudatban, hogy JJ-vel nincs semmi gond -, de most mégis neki kellett bemennie az iskolába, mert őt a sürgetőbb feladatok a városházára szólították.

Ahogy felemelte fejét és kikémlelt az északra néző hatodik emeleti ablakon, láthatta, amint a nap épp csak előbukkan a keleti látóhatár mögül. Egyikük sem bajlódott azzal, hogy használja a redőnyt vagy a sötétítőt. Néhány tömbnyire, egy jócskán magasabb épület tetején régi víztornyot látott - ahogy a kora reggeli színpompában fürdött, mintha aranyból öntötték volna.

Tekintete ezután a digitális órára tévedt. Még annál is korábban ébredt, mint gondolta. Alig múlt 5.50, mégsem érzett szikrányi álmosságot sem, pedig tényleg nem tartozott a korán kelők közé. Sosem akaródzott kimásznia a meleg paplan alól, különösen, amióta hozzáment Jackhez, aki ragaszkodott hozzá, hogy hűvösben aludjanak

- az ő szempontjából túlságosan is hűvösben -, a felkelést leginkább mégis az nehezítette meg, hogy hamisítatlan éjszakai bagoly volt. Előfordult, hogy átaludta még a csörgőóra reggeli ébresztését is. Fiatalabb korában éjszakába nyúlóan falta a regényeket, kivált a késő tizennyolcadik századi és korai huszadik századi műveket. Ez változott meg, amikor megszerezte a doktorit, és lépést kellett tartania a szüntelenül gyarapodó szakirodalommal. Manapság már megszállottan olvasott, s nem csupán az igazságügyi orvostani cikkeket, de mindent, aminek a New York Városi Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetőjeként hasznát vehette. Úttörőként - az első nőként, aki ezt a címet birtokolhatta - felelősségének érezte, hogy tőle telhetően a lehető legjobbat nyújtsa, ennek jegyében el kellett sajátítania minden olyan táblázat, költségelemzés és egyéb jelentés értelmezését, ami csak a városi tanácstól, annak különféle bizottságaitól, vagy éppen a New York Városi Közegészségügyi Hivataltól kikerült. Néha még mindig ledöbbent, milyen mennyiségű dokumentum érkezik a postaládájába.

Noha elkötelezte magát amellett, hogy jól végezze a munkáját, még tisztázásra várt, hogy személyes szinten hogyan érintette a pozíció elfogadása. Csak odáig jutott, hogy felmérje munkakörének teljesen átpolitizált jellegét. Az IOSZI-ként ismert Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet 1918-as alapítása óta keményen küzdött függetlenségéért, hogy a halottak pártatlan szószólója lehessen. Korábban úgy gondolta, ez sikerült is, azóta viszont a saját kárán kellett megtanulnia, hogy az őt kinevező polgármester és a büdzséje fölött rendelkező városi tanács tekintélyes befolyással bír, aminek nem könnyű ellenállni. Már csak azért sem, mert a 75 millió dolláros éves költségvetés vonzó célponttá teszi az IOSZI-t a folyamatos forráshiánnyal küzdő városban. S ha ez sem lenne elég, az összes boncolásnak helyet adó hullaház maga is sok millió dolláros felújításra szorul. Egykor talán csúcstechnológiás intézménynek számított, de azóta eljárt felette az idő.

A hivatali csörteváltásokon felül külön megszenvedte az olyan intellektuális kihívások hiányát, amelyekkel a halottszemlékben való közvetlen részvétel járt, így a felelősséget a halál okának és módjának meghatározásában. Józan értelmével persze tudta, hogy az a legjobb,

ha a csaknem negyven magasan képzett törvényszéki patológusra bízza az eseteket, máskülönben - mint azt elődje, dr. Bingham a saját kárán tapasztalta meg - minden államügyész, rendőrségi fejes, tűzoltóparancsnok, városi nagy kutya, sőt maga a polgármester is azt akarja majd, hogy ő végezzen boncolást minden különösebb érdeklődésre számot tartó ügyben. Ezzel együtt is áldozatnak élte meg, hogy háttérbe vonult, és beérte a hullaházban tett reggeli tiszteletkörökkel, amikor legfeljebb csak átlesett emberei válla felett és kérdéseket tett fel. Legközelebb csütörtök reggelenként került a tevékeny részvételhez, amikor rendszeresen segédkezett valamelyik leendő patológusnak a boncolásnál. A New York-i Orvosi Egyetem Patológiai Tanszékével kötött megállapodás értelmében az IOSZI maroknyi orvost is kiképzett, hogy bejegyzett dolgozó törvényszéki patológusok lehessenek.

Némi izgatottsággal és nem csekély nyugtalansággal hajtotta félre a paplant, hogy felkeljen. Megborzongott, amint meleg talpa kapcsolatba került a jéghideg padlóval. Kapkodva bújtatta be lábujjait az ágy mellett tartott papucsba, majd rángatta magára köntösét. Mindkettő a keze és a lába ügyében várakozott, ha éjjel fel kellett kelnie. Jacknek egy izomrostja se rezdült. A hátán feküdt, karjai a takarón kívül, kezei összefűzve a mellkasán, ajkai résnyire nyitva - a teljes lelki nyugalom mintaképeként. Épp eléggé ismerte őt ahhoz, hogy megmosolyogtassa a kép. Jack korántsem volt az a nyugodt lélek, akinek éppen tűnt, sokkal inkább olyasvalaki, akinek az agya folyamatosan zakatolt, s aki nem sok türelmet tanúsított a bürokrácia vagy az értelmetlen szabályok iránt, amelyekkel nem értett egyet. Nem szívelte az ostobákat, se a középszerűséget, és soha nem palástolta az érzéseit. Laurie láthatta a heget a homlokán és kicsorbult bal első fogát - két apró emlékeztetőt eltökéltségére, mellyel akkor is a meggyőződése szerint cselekedett, ha emiatt kockára tette a testi épségét. Bármennyire szerette a férjét, tudta, hogy nem egyszerű vele, különösen most, amikor lényegében ő a főnöke. Noha Jack a teljes állomány legtevékenyebb orvos szakértőjének számított, messze ő igényelte a legnagyobb odafigyelést is. Laurie már csak azért is tudta ezt, mert annak idején ő sem különbözött tőle.

Miután némán betette maga mögött az ajtót, lábujjhegyen elosont Emma szobájáig, ahol a lehúzott redőnynek köszönhetően jóval sötétebb volt, minta saját hálójában. Akárcsak Jack, Emma is békésen aludt a hátán, és a félhomályban oly angyalinak tűnt, amennyire csak egy négyéves kislány képes. Erőt kellett vennie magán, hogy ne hajoljon le és ne ölelje magához. Dacára a kezdeti ijedségnek és aggodalomnak, amikor több mint egy éve autizmust állapítottak meg nála, Emma meglepően jól reagált a heti harminc óra viselkedésterápiára, öt óra beszédterápiára és három óra fizikoterápiára. Az összetett és intenzív program, amit anyja, Dorothy dolgozott ki és felügyelt, szó szerint életmentőnek bizonyult. Kezdetben talán konfliktustokozott közte és Jack között, amikor Emma diagnózisát követően beköltözött az otthonukba, de Dorothy végül felnőtt a kihíváshoz, és az életcéljává tette Emma életkörülményeinek javítását, amiért korábbi jótékonysági munkáját is háttérbe szorította. Miután több elismert specialistától is másodvéleményt kért, felkutatta a város legjobb terapeutáit, kikérdezte és felfogadta őket, koordinálta időbeosztásukat és nyomon követte munkájukat. A sok erőfeszítés végül gyümölcsözőnek bizonyult. Hónapok után elkezdtek mutatkozni a biztató jelek. Emma egyre kevésbé hajlott az ismétlődő mozdulatokra, kezdte elveszteni érdeklődését a plüssállatok rögeszmés rendezgetése iránt, de ami mindennél ígéretesebb: egyre inkább képesnek mutatkozott arra, hogy kapcsolatba kerüljön JJ-vel - olykor néhány odaillő szóval is. Még hosszú út állt előttük, de Laurie és Jack bízott abban, hogy Emma az autizmussal diagnosztizált gyerekek azon csoportjába fog tartozni, akik tekintélyes előrelépést tesznek egy egészségesebb és teljesebb élet felé.

Laurie még annál is csendesebben hagyta el Emma szobáját, mint ahogy érkezett, és egyetlen nesz nélkül becsukta maga mögött az ajtót. Emma rendszerint jól aludt, és nem ébredt fel reggel hét előtt, de rosszul viselte, ha megzavarták az álmát, s néha nem sok kellett ehhez. Puha cicaléptekkel indult tovább a folyosón fia szobája felé. Akárcsak Emma, JJ is békésen aludt az elsötétített hálóban, ám Emmával ellentétben ő úgy nézett ki, mint aki álmában lefutotta a maratoni. Takarója és lepedője reménytelenül rácsavarodott vézna, kilenc és fél

éves fiútestére, csak a lábai lógtak ki a hűvösre. Laurie nem tudta megállni somolygás nélkül. A fiú szemlátomást még álmában is izgága maradt, bár ebben az adott pillanatban éppen teljes mozdulatlanságba merevedett. Nála nem kellett attól tartani, hogy felriad, így Laurie magabiztos mozdulatokkal kioldozta a csomókat, és betakarta fiát a paplannal, beleértve jéghideg lábát is.

Az eddigiekkel elégedetten és azzal a szándékkal fordult el, hogy lemegy a konyhába, keríteni valami reggelit. Arra akarta felhasználni a korai keléssel nyert időt, hogy áttekintse az anyagot, amit nagy munka árán előző este szerkesztett egybe, és a városi tanács közegészségügyi bizottságának aznap reggeli, sebtében összehívott ülésén tervezett a jelenlévők elé tárni. Ez a megbeszélés és a nyilvános felszólalásoktól való régi félelme ébresztette ilyen korán - de nem jutott messzire. Önkéntelenül is feltört belőle egy kis sikkantás, ahogy nekiütközött Jacknek, aki mögötte lépett be JJ szobájába, és épp készült megkopogtatni felesége vállát. Még Jack is hátrahőkölt az ijedelmétől.

- Úristen! - préselte ki magából suttogva Laurie. - A frászt hozod rám.

- Én is mondhatnám. - Jack a hatás kedvéért meg is paskolta a mellkasát a szíve felett. Feleségével ellentétben ő mezítláb és egy szál pizsamaalsóban dacolt a hideggel. - Valami baj van JJ-vel? - Elnézett Laurie mellett az alvó gyerek felé.

- Nem, minden rendben. Csak betakargattam.

- De miért keltél fel ilyen korán? - kérdezte a férfi őszinte aggódással. - A napjára sem emlékszem, mikor láttalak legutóbb ébren hat előtt. Veled minden rendben?

- Semmi gond, csak aggódok kicsit a délelőtti megbeszélés miatt. Még át akarom futni az anyagot, amin tegnap este dolgoztam. Tudod.

- Á, igen, emlékszem. - Jack csak legyintett. - Sok hűhó semmiért. Nem kéne arra vesztegetned az idődet és energiádat, hogy a kedvére tegyél néhány töketlen politikusnak.

- Én nem így látom, főként azután, hogy ezek a töketlen politikusok döntenek az IOSZI költségvetéséről. A legfontosabb feladatom, hogy elégedettek legyenek, főként most, amikor annyira ránk férne egy új

patológiai intézet és egy új hullaház.

- Szerintem meg semmi különös nincs abban, hogy összecseréltünk két holttestet. Végtére is, senkinek sem esett baja. Egy ilyen hibát könnyű orvosolni.

- Könnyű neked azt mondani, hogy senkinek sem esett baja. Úgy hallottam, mindkét család felháborodott a történteken, és legalább az egyik pert fontolgat. A gyászt anélkül is épp elég nehéz feldolgozni, hogy egy nyitott koporsós temetésnél szembesülnél más valaki hullájával.

A problémát az okozta, hogy csaknem egyszerre érkezett az IOSZI-hez két holttest ugyanazzal a vezeték- és keresztnévvel: Henry Norton. Noha érkezési sorban kapták meg a nyilvántartási számot, az éjszakás laboros csak a nevet nézte, a számot nem, amikor kiadta a hozzátartozóknak az első tetemet, emiatt mindkettő rossz ravatalozóban kötött ki. A helyzetet súlyosbította, hogy a tévedésre nem derült fény, csak amikor az első család megérkezett a búcsúztatóra.

- Tényleg nem tudom, honnét van türelmed ehhez a sok baromsághoz - rázta meg fejét a férfi. - És mit fogsz mondani a bizottság előtt?

- Elmondom, hogy személyesen kértem bocsánatot mindkét érintett családtól, ami igaz is. Azután beszélek arról, milyen változtatásokat eszközlök a protokollban, hogy ilyesmi soha többé ne fordulhasson elő. Megkértem az IT- seket is, hogy a nyilvántartó rendszer mostantól hívja fel a figyelmet a névegyezésekre.

- Hát, nekem ez úgy hangzik, hogy urai vagyunk a helyzetnek.

- Sajnos, az ilyen problémák hajlamosak eszkalálódni. A ravatalozó, ahol felfedezték a kavarodást, Staten Islanden van. A vezetője amiatt is panaszt emelt, hogy a holttestek odaszállítása túlságosan hosszú időbe telik, mióta bezártuk a Staten Island-i hullaházat és itt, Manhattanben végezzük a boncolásokat.

- Te jó ég! Szóval a két Norton összekeverése miatt most a Staten Island-i hullaház bezárásáért is felelned kell?

- Még rosszabb - sóhajtott fel Laurie. - A közegészségügyi bizottság egyik tagja bronxi, és az ottani hullaház szintén bezárt. Azt állítja, a temetkezési vállalkozók ott is panaszkodnak a hosszú késedelmek miatt. Ezért kell teljes körű jelentést tennem a feldolgozási idő változásairól, ha már benne vagyok, mind az öt megye vonatkozásában. Szépen, PowerPoint-prezentációba rendezve. Közben meg te is tudod, mennyire gyűlölök ennyi ember előtt beszélni...

- Rejtély a számomra, hogy miért. Profi előadó vagy.

- Csak mert betegre készülöm magam. Hé, te nem fázol? Én vacogok, pedig papucsban és köntösben vagyok.

Jack átkarolta magát, és úgy tett, mintha reszketne.

-Tényleg nincs túl meleg...

- Hozd a köntösöd, és gyere le - bólintott Laurie. - Főzök egy kávét. Az a helyzet, hogy muszáj kérnem tőled egy szívességet.

- Szívességet? - Jack megtorpant az ajtóban. - Valahogy nem tetszik a hangzása. Miféle szívességet?

- Valamit, amit én akartam elintézni, de miután összehívták ezt a rögtönzött megbeszélést a Broadway 250.-be, be kell mennem az irodámba.

- A helyedbe kéne lépnem mint az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője? Te is tudod, hogy nem vagyok éppen politikus alkat...

- Nem, semmi ilyesmi. Úgy kéne a helyembe lépned, mint anyuka. Vagy apuka, ha jobban tetszik.

- Mikor ígérkeztél el ide?

- Úgy egy hete.

- És biztos vagy benne, hogy képes vagyok elintézni? - kérdezte Jack, csak félig incselkedve.

- Nem, de nincs választásom. - Laurie kelletlenül elnevette magát. - Vedd fel a köntösöd, mielőtt halálra fagysz, azután elmondom.

Követte férjét a folyosóra és nézte, ahogy elsprintel a hálószobájuk felé. A sok biciklizés és kosarazás elképesztően fitté tette. Laurie azt kívánta, bárcsak leállna - szüntelenül próbálta meggyőzni arról, hogy a

családjának épségben van szüksége rá -, de neki is be kellett ismernie, hogy jól néz ki, és örült volna, ha benne feleennyi életerő lenne. Sajnos vezető igazságügyi orvos szakértőként, anyaként és háztartási robotgépként kevés ideje maradt a rendszeres testmozgásra.

Néhány perc múlva, mielőtt még felforralhatta volna a vizet a kávéhoz, Jack lesietett a lépcsőn és fehér nyári köntösében belépett a konyhába. Még most sem viselt lábbelit.

- Oké, bökd ki. - A férfi úgy tett, mintha máris bosszús lenne.

- El kell menned JJ iskolájába, ahol találkoznod kell Miss Rossival és feltehetően az iskolai pszichológussal is. A megbeszélés nyolckor lesz, még a tanítás előtt. Távol álljon tőlem, hogy támogassam a kerékpáros ingázást, de ez egyszer kapóra jöhet, mert a Brooks iskola pont útba esik.

- Máris utálom az egészet! - jelentette ki a férfi.

- Nem is számítottam másra. Ezért akartam én elintézni, feltéve persze, hogy nem kell dönteni semmiben. Biztos, hogy csak valami félreértés az egész. Tudod... a kölyköknek vannak nehezebb időszakaik.

- JJ-nek nincsenek nehezebb időszakai - komolyodott el Jack. - Mi ez az egész?

- Nem emlékszem az egész litániára - sóhajtott fel Laurie -, de valami olyasmiről van szó, hogy JJ erőszakosan viselkedik a szünetekben, órákon nem tud megülni a helyén, zavarja a többi gyereket, váratlan kirohanásai vannak. Ilyesmi.

- Ó, az ég szerelmére! - csattant fel Jack. - JJ-nek nem baja van, hanem Y-kromoszómája. A férfiagya megpróbálja felkészíteni arra, hogy egyszer majd kimegy a barlangból és mamutokra fog vadászni.

- Te is tudod, én is tudom, de ettől még meg kell hallgatnunk szerencsétlen tanárnőt, akinek egyszerre nyolcvan ilyen férfiaggyal kell megbirkóznia.

- Ezért kapja a fizetését - mutatott rá Jack.

- Azért nem ilyen egyszerű. A tanárok megérdemelnek minden tiszteletet. Nem hinném, hogy én képes lennék erre.

- Én biztosan nem lennék képes rá - értett egyet Jack -, de itt most nem erről van szó. Szerinted mit akarhatnak?

- Nyilván aggódnak a figyelemzavara és a hiperaktivitása miatt. - Laurie arra koncentrált, hogy áttöltse a forró vizet a kávéfőzőbe.

- Gyógyszerezésről vagy ilyesmiről nem esett szó?

- Miss Rossi beszélni akart velem, ez minden.

- Szent ég. - Jack néhány pillanatig a távolba révedt, mialatt a friss kávé aromája betöltötte a konyhát.

Laurie töltött két csészébe, és felé nyújtotta az egyiket. Látta Jacken, hogy kilométerekre jár, és nem esett nehezére kitalálni, hogy merrefelé.

- Azt terveztem, hogy szépen odamegyek és meghallgatom - folytatta. - Csak annyit kérek, hogy csináld ugyanezt. Nem kell levonnod semmilyen következtetést. Csak hallgasd meg a mondandójukat, esetleg tegyél fel néhány kérdést, hogy jobban átlásd a dolgot. Vagy inkább csak figyelj. Este majd megbeszéljük. Az egész legfeljebb tizenöt-húsz perc.

- Nem tudom - rázta fejét a férfi. - Nekem ez a járványszerű figyelemzavaros rendellenesség úgy gyanús, ahogy van. Tényleg olyan, mintha a gyógyszeripar és az oktatásügy összeesküdne ellenünk. Egyszerűen túl sok iskoláskorú gyereket, persze jellemzően fiút próbálnak begyógyszerezni, hogy könnyebben kezelhessék őket. Azután csodálkoznak, hogy ugyanezek a kölykök kamaszkorukban tovább gyógyszerezik magukat. Már most mondom, hogy JJ nem kap Adderallt. Nincs az a pénz.

- Most én is ezt mondom, de azt is tudom, hogy megfelelő körülmények esetén a gyógyszerek segíthetnek. És tisztelnünk kell az iskola álláspontját is, bármi legyen. Azért nem túl nagy elvárás, hogy legyünk barátságosak egymással.

- Én nem vagyok született diplomata, mint te - csóválta fejét a férfi. - Ismerem magam, és nem akarom magamra haragítani az iskolát, ami biztosan megtörténik, ha megmondom az őszintét. Miért nem mész el a közegészségügyi bizottság ülése után?

- Bocs, de nagyon sűrű napom lesz. Egyik program a másikat éri, még Chet McGovernnel is lesz egy soron kívüli találkozóm, mielőtt bemegyek a Broadway 250.-be.

- Mi a frász lehet olyan sürgős, amiért találkoznod kell Chettel?

- Amióta csak kineveztem az IOSZI oktatási igazgatójává, példátlan elhivatottsággal végzi a munkáját, az IOSZI legnagyobb hasznára. Rengeteget tett a továbbképzés színvonalának növeléséért.

- Nem szívesen lombozlak le - forgatta a szemét Jack -, de szerintem csak azért fogadta el a kinevezést, mert rengeteg fiatal nő jelentkezik törvényszéki patológusnak. Javíthatatlan szoknyapecér. A nők után szaladgálni, számára ez olimpiai sport. - A hűtőhöz lépett, hogy tejet és gyümölcsöt vegyen elő, míg Laurie gabonapelyhet kerített.

- Kezdetben talán ez is befolyásolta a döntést - engedte meg Laurie, aki Jacktől értesült Chet kedvenc szabadidős tevékenységéről -, de tényleg olyan szívvel és lélekkel vetette bele magát a munkába, amit nem feltételeztem volna róla. Vegyük például ezt a mai megbeszélést. Szerinte az NYU egyik patológus rezidense több szempontból is elítélhető módon viselkedik. Fantomlánynak nevezi, mert egyáltalán nem veszi komolyan a rotációt, és fittyet hány minden tanácsra.

Az NYU orvosi egyeteme minden patológus rezidensétől megkövetelte, hogy a négy-öt éves képzés egy hónapját az IOSZI-n töltse el. A rezidensek az IOSZI oktatási igazgatójának felügyelete alatt asszisztáltak az igazságügyi orvos szakértőknek, akiktől megtanulták a rutint, de nem írhattak alá halotti bizonyítványt. Mindez csupán azt a célt szolgálta, hogy bevezessék őket a törvényszéki patológiába, másként egyikükből sem kívántak igazságügyi orvos szakértőt faragni. A végzett törvényszéki patológusok ezzel szemben már kikerültek a rezidensi programból, így boncolásokat hajtottak végre, megállapították a halál okát és módját, sőt aláírhatták a halotti bizonyítványt is, jóllehet hivatalosan még a gyakorlati idejüket töltötték.

- Hogy hívják azt a rezidenst? - A halottszemlék során néha Jack mellett is patológus rezidensek asszisztáltak, bár ő nem szorgalmazta ezt a gyakorlatot. Mindenki tudta, hogy az összes kollégájánál több

boncolást hajt végre, ami lehetőséget és ürügyet kínál neki arra, hogy kiválogassa a legérdekesebb eseteket, ám ennek köszönhetően a motiváltabb rezidensek is mind hozzá fordultak, bármennyire is gyűlölte, ha valaki lelassította. Éppen azért hajtott ennyire, hogy távol tartsa a belső démonait.

- A neve dr. Aria Nichols - árulta el Laurie. Mostanra mindketten a konyhai pult fölé hajoltak és a gabonapelyhet lapátolták magukba.

- Nem hinném, hogy ismerem, de ha Chet ennyire érdeklődik iránta, akkor legalábbis csinos lehet. - Nevetésével jelezte, hogy nem gondolja túl komolyan a megjegyzést.

- Szerintem tévedsz. - Laurie nem nevetett vele. - Nem gondolnám, hogy szemernyi részrehajlás is lenne ebben. Szerintem Chet őszintén és komolyan aggódik a nő miatt. Még azt is megkérdőjelezi, hogy van-e értelme patológusnak vagy egyáltalán orvosnak mennie.

- Ejha. - Jack elgondolkodva forgatta szájában a zabpelyhet. - Akkor tényleg ráléphetett a bütykére.

Laurie egy kézlegyintéssel félresöpörte az ártatlan megjegyzést, mielőtt elöblítette a tálját.

- Nekem tetszik, hogy ennyire komolyan veszi a munkáját, és érdekel, bármit is akar mondani. Dr. Bingham idejében nem sok figyelmet fordítottunk az egyetem patológus rezidenseinek képzésére. Szerintem jó, hogy ezen változtatunk, és Chet pontosan ezt teszi. Mindenben támogatni fogom.

- Felőlem. - A férfi követte a mosogatóhoz. - Ha ez az iskolai ügy megvan tizenöt-húsz perc alatt, miért nem tudod bepréselni a napirendedbe? És ha a Brooks iskola felé kerülnél a bizottsági ülés után? Nem az, hogy nem akarom kivenni a részem a dolgokból, de kockázatos engem odaküldeni. Félő, hogy a nyers egyszerűségemmel csak tovább borzolom a kedélyeket. Tudod, hogy legalább annyira utálom ezt az ADHD-hisztit, mint az oltásellenes vadbarmokat.

- Már megmondtam, egyszerűen nem fér bele - szögezte le Laurie. - Amint visszaérek az IOSZI-be, találkozóm lesz a személyzeti főnökkel, a HR-igazgatóval és Bart Arnolddal az orvos-nyomozók díjazásáról. Hetek óta próbáljuk összehozni ezt a megbeszélést. Az IOSZI messze le

van maradva, a privát szektorban az asszisztensek is nagyságrendekkel jobban keresnek, ami azt jelenti, hogy lehetetlen rendes nyomozót találni. Azután találkoznom kell az építészekkel, akik bemutatják az új hullaház még újabb terveit. Még azt se tudom, rájuk hogyan lesz időm, amikor tizenegyre már a Tisch Kórházban kell lennem az éves mell rákszűrésre. - Amikor anyját, Dorothyt évekkel korábban mellrákkal diagnosztizálták és kezelték, Laurie külön elemzést kért a BRCA génre. Mióta kiderült, hogy ő is hajlamos a BRCA1 mutációra, vallásos buzgalommal eljárt a szűrővizsgálatokra.

- Oké - emelte fel Jack megadóan a kezét. - Elismerem, ez tényleg fontos. Miért nem ezzel kezdted?

- Nem nagyon szeretek erről beszélni - vallotta be Laurie. - Ha már itt tartunk, utálok beszélni róla, és legszívesebben homokba fúrnám a fejem. Ki nem állom a mammográfiát. Az MRI-t jobban viselem, az legalább nem kényelmetlen vagy fájdalmas. Az a legrosszabb, hogy az egész szűréstől újra rám jön a frász. Mindig attól rettegek, hogy találnak valami gyanús gócot, azután kezdődik a zuhanórepülés. Túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy bármilyen komoly bajom legyen.

- Nekem és a családodnak is túl fontos vagy ahhoz, hogy bármilyen komoly bajod legyen. Az egészség mindennél fontosabb. Oké, elintézem a sulit. Próbálom hozni a szokott diplomatikus énem.

- Köszönöm - bólintott Laurie. - Az epés megjegyzéseid ellenére biztos vagyok benne, hogy menni fog. - Bátorítóan megszorongatta férje vállát.

Ebben a pillanatban a bentlakó dadus, Caitlin O'Connell bukkant fel a lenti emeletről felvezető lépcsőn. Külsőre épp annyira írnek tűnt, mint a neve alapján várni lehetett: sötét haj, világos bőr, kék szemek, könnyed mosoly. Ő is háziköntöst viselt.

- Jó reggelt - kiáltotta, ahogy a gránitlapos konyhasziget felé közeledett. - Mi a csudát keresnek itt ilyen korán, pláne maga, Laurie? Nem tudtam, hogy ilyen korán kelő típus...

Laurie elmosolyodott és megitta az utolsó korty kávét.

- Úgy látszik, ma mégis az vagyok.

2. FEJEZET

Május 8.

6.57

Amint felsietett a lépcsőkön, hogy belépjen az Első sugárút és a 30. utca sarkán álló, bevallottan csúf és régi IOSZI-épületbe, Laurie arra gondolt, hogy Jack is ilyentájt szeretett érkezni, ami lehetővé tette számára, hogy kiválassza a friss ügyek közül a legérdekesebbet. Noha nem tervezte, hogy követi a példáját és a lehető legkorábban fog bejárni, felismerte ennek előnyeit - kezdve azzal, hogy a Nyugati 106. utcai otthonából feleannyi idő alatt beért a munkahelyére, mint a nyolc órás csúcsban. Ilyenkor még számottevően kevesebben jártak az utakon, ráadásul nem kellett találkoznia és beszélgetésbe bonyolódnia annyi emberrel, ha a műszakból ő érkezett elsőnek.

Bólintott az éjszakás biztonsági őrnek, akinek a helyét később már Marlene Wilson foglalja el. Még sosem találkozott a férfival, de az szemlátomást ismerte, és széles mosollyal köszöntötte, mielőtt beengedte az épületbe. Amikor belépett irodájának ablaktalan előterébe, meglepte az őt fogadó sötétség. Titkárnője, Cheryl Sanford mindig itt ült és felkapcsolta a lámpákat, ma azonban még legalább egy órát kell várni az érkezésére. A fali kapcsolóhoz lépett és felpöckölte a világítást.

A belső irodában az ablakokon át beszüremlő fény eloszlatta a teljes sötétet, de a munkához közel sem volt elég. Az ablakok északra tekintettek, ráadásul néhány méternyire tőlük ott állt az NYC klinika épülettömbje. Belépéskor itt is felkapcsolta a fényeket. Szerette az irodáját, amit Jackkel közösen festettek ki. Bingham idejében szürke falak, sötét párkányok és súlyos mahagónibútorok tették komorrá, szinte baljóssá ezt a helyet. A falakat és párkányokat azóta halvány rózsaszínes árnyalatra festették, mielőtt harsány színű függönyökkel és hozzájuk illő kanapékkal is feldobták a helyet. Bár Laurie még Bingham nevetségesen pöffeszkedő íróasztalát használta, a sötét

könyvtári asztal és az üvegvitrinek sora már az enyészeté lett. A fekete öltönyös zord öregurakat ábrázoló ijesztő festmények is átkerültek a szomszédos tárgyalóba, hogy a helyüket tarka impresszionista festmények bekeretezett reprodukciói vegyék át.

Letette hátizsákját a padlóra, az íróasztal mellé, mielőtt beakasztotta tavaszi kabátját a szekrénybe. Átfutott a fején, hogy elugrik a személyzeti pihenőbe, ahol a közös kávéfőző üzemelt - máris múlni érezte az első adag koffein hatását -, de gyanította, hogy a kávéfelelős Vinnie Amendola sem érkezhetett még be. Inkább leült a hatalmas íróasztal mögé, elővette a városi tanács közegészségügyi bizottságának értekezletére szánt prezentációt, és nekiállt, hogy még egyszer átnyálazza. Eközben a szorongása újra fokozódni kezdett. Fájón nyilvánvaló lett, hogy soha életében nem küzdi le a szónoklástól való iszonyát, ahogyan a főnökeitől való félelmét sem - köszönhetőn megközelíthetetlen és zsarnoki apjának.

Az összpontosításban legelőször a titkárnője, Cheryl zavarta meg, amikor valamivel fél nyolc után diszkréten bekopogott a résnyire nyitott ajtón. Belépett, de nem eresztette el az ajtógombot.

- Uramatyám, mit keres bent ilyen korán? - A termetes afroamerikai Cheryl évszázadok óta dolgozott az IOSZI-n, legalábbis mindig ezt mondta. Még Bingham elődjénél kezdett, majd végigszolgálta Bingham teljes hivatali idejét is. Laurie örült, hogy mellette maradt és megkönnyítette számára a beilleszkedést, sőt idővel úgy tekintett rá, mint a család közeli barátjára. Cheryl és Jack akkor melegedett össze, amikor utóbbinak számtalanszor a szőnyeg szélén kellett állnia, mert konok eltökéltségében, amellyel minden rejtélyes törvényszéki ügyet meg akart oldani, hajlamos volt figyelmen kívül hagyni a szabályokat és rendelkezéseket. Jack emellett segített Cheryl fiának, Arnoldnak, hogy bejusson a környékbeli amatőr kosárcsapatba.

- A Broadwayn lesz korai megbeszélésem, próbálok felkészülni rá - felelte Laurie.

- Szokás szerint lenyomja őket, már bocs a kifejezésért - mosolygott fanyarul Cheryl, majd hirtelen felélénkült. - Ilyenkor Mr. Amendola már le szokta főzni a kávét. Hozzak egy bögrével?

- Az csodálatos lenne - bólintott Laurie. - Köszönöm.

A titkárnő elfordult és távozni készült az irodából.

- Várjon, Cheryl - kiáltott utána Laurie. - Dr. McGovern bármelyik percben itt lehet. Beküldené, amint megjön?

- Hogyne - felelte Cheryl. - És mindjárt itt vagyok a kávéval.

Chet pontosan akkor érkezett, amikor Cheryl leszállította a kávéját. A titkárnő nagylelkűen felajánlotta, hogy neki is hoz egyet, de a férfi a kezében dédelgette saját bögréjét, annakjeiéül, hogy már elzarándokolt a kávéfőzőhöz.

Laurie intett a kanapé felé, majd követte Chetet, és vitte a kávéját is. Szívesebben ült itt, mint a túlzottam impozáns íróasztal mögött. Úgy érezte, az inkább való a konfrontációkhoz, mint a beszélgetésekhez.

- Köszönöm, hogy ilyen hamar fogad - kezdte Chet. - És bocsásson meg a késésért.

-Semmi gond - nyugtatta meg Laurie. - Viszont rövidre kell fognunk, mert jelenésem van a városházán. Ahogy nézem, húsz perc múlva indulnom is kell.

- Ennyi idő bőven elég. - A férfi valamivel régebb óta dolgozott az IOSZI-n, mint Jack. Ugyanabban az évben vették fel őket, ugyanazon az irodán is osztoztak, ennek köszönhetően olyan közeli kollégák lettek, hogy Laurie messze többet tudott Chetről, mint a többi igazságügyi orvos szakértőről. Nagyjából akkora lehetett, mint Jack; hasonló bőrtónusuk és sportos felépítésük miatt úgy tűnhetett, mintha testvérek lennének. Laurie - bevallottan elfogult - szemében mindketten különösen jóvágású férfiak voltak. A legfőbb különbség Chet gyérülő hajzatában mutatkozott, amit bajusszal és kecskeszakállal próbált kompenzálni. Laurie nem különösebben rajongott az arcszőrzetért, de el kellett ismernie, hogy Chet sokat adott a magáéra.

- Mielőtt elkezdenénk, szeretném kifejezni az elismerésem - mosolyodott el. - Kivételes munkát végez mint oktatási igazgató. Képzési fronton valóban látványos előrelépést értünk el, mióta maga az igazgató, még a konferenciák és előadások területén is. Köszönöm.

- Ugyan. - Chet hiúságát láthatóan legyezgette az elismerés. - Úgy

gondolom, hogy az oktatás kiemelten fontos terület, és ennek megfelelő odafigyelést igényel. Az igazságügyi orvos szakértői képzés mindig is nagy hangsúlyt kapott ebben az intézetben. Inkább a patológus rezidensek rotációja az, amit szó érhet. Először is, a rezidensek mindössze egy hónapot töltenek itt a négyéves rezidensi idejükből; másodszor, ez is csak arra szolgál, hogy belekóstoljanak a törvényszéki patológiába, de ne kelljen felelősséget vállalniuk semmiért.

- Ez igaz. Azt javasolja, hogy változtassunk a programon?

- Nem - felelt a férfi habozás nélkül -, csak a felügyeleti rendszeren. Nagy általánosságban a program jól működik. Az egész igazából csak azért került a figyelem előterébe, mert adódott egy elszigetelt eset, ami mindössze egyetlen rezidenst, egy bizonyos Aria Nicholst érint.

- Emlékszem, említette is a nevét, amikor kérte, hogy beszélhessünk - bólintott Laurie. - Cheryl utánanézett. Nichols kisasszony a hónap eleje óta van nálunk.

- Pontosan. Ő és dr. Tad Muller május elseje óta felváltva dolgoznak itt, a negyedik éves anatómiai és patológiai rezidensképzésük részeként. Mondhatom, nincs még két ennyire különböző rezidens. Mintha más-más bolygóról jöttek volna. Úgy tűnik, dr. Nichols számára a programunk egyszerűen nem megfelelő.

- Kifejtené ezt bővebben? - Laurie letette bögréjét az asztalra, mielőtt a férfi felé fordult. - Mit ért azon, hogy „nem megfelelő”?

- Már az első héten feltűnt, hogy nem túl gyakran látom, miközben dr. Mullerbe valahogy állandóan belefutok. Amikor utánajártam, kiderült, hogy legtöbbször nem jelenik meg a boncolásokon, ahová beosztjuk. A rendszer most is úgy működik, mint a korábbiakban: minden reggel átnézem a kiírt munkákat és meghatározom, melyik lenne a leghasznosabb a rezidensek szempontjából, azután megkérdezem a kijelölt halottkémet, hogy nem bánná-e, ha a rezidens jelen lenne megfigyelőként, illetve az általa meghatározott mértékben, asszisztensként. A halottkémek kivétel nélkül mindig igent mondanak, így beosztom a rezidenseket, naponta rendszerint két boncoláshoz. A múltban ennyiben ki is merült a dolog, azaz nem győződtünk meg

arról, hogy a rezidens valóban részt vett-e a halottszemlén, hiszen nem ő felelt a halotti bizonyítvány kitöltéséért és aláírásáért.

-Nem is írhatnak alá halotti bizonyítványokat - szúrta közbe Laurie.

-Igen, tudom - bólintott Chet. - Az viszont probléma, hogy nincs igazán felelősségük. Amikor feltűnt, hogy nem találkozom Aria Nicholsszal, beszéltem az illetékes halottkémekkel, és kiderült, hogy meg szokott ugyan jelenni, marad egy ideig, még fel is tesz néhány kérdést - néhány helyénvaló kérdést, miután a legkevésbé sem ostoba - , de azután rögtön távozik. Más eseteknél, a nap későbbi részében, sokszor meg se jelenik.

- Nem hangzik túl jól - ismerte el Laurie.

- S ez még nem minden. Amikor megkérdeztem ezzel kapcsolatban, egyszerűen belehazudott a képembe. Azt mondta, végig jelen volt minden esetnél, ahová kiírtam. Néhány napja, amikor fél óra után otthagyta az első boncolást, a tudta nélkül a nyomába eredtem.

- Hová ment? - Laurie nem tudta, min lepődjön meg inkább: a rezidensen, aki a gyakorlat közepén távozik, vagy az oktatási igazgatón, aki képes követni. Felötlött benne, hogy Jacknek mégis lehet némi igazsága Chet motivációja kapcsán.

- Ide a szomszédba - vont vállat Chet. - Az egyik patológiai laborba, ahol megvizsgálta az aznapi szövetmintákat. Alig hittem a szememnek.

- Szólt neki?

- Természetesen. Hogy ne szóltam volna? Vérlázítónak találtam. Odamentem hozzá, és rákérdeztem, hogy mégis mit képzel.

- Erre ő?

- Azt felelte, ha nem tudom, mit csinál, akkor ostobább vagyok, mint amilyennek látszom.

Halk nevetés csusszant ki Laurie ajkai közül, amit abban a pillanatban meg is bánt. A rezidensnek láthatóan sikerült vérig sértenie Chetet. Sietve megkérdezte:

- Szolgált bármiféle magyarázattal vagy mentséggel?

- Naná - vágta rá Chet. - Azt mondta, húzzak a francba, és hagyjam

őt békén.

- Nem mondja komolyan. - Ebből Laurie számára is egyértelmű lett, hogy a nő nem említhető egy napon a többi patológus rezidenssel. Mint az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézetvezetője, óhatatlanul is tartott tőle, hogy a felháborító viselkedés és következményei megterhelhetik az egyetem patológiai tanszékével ápolt kapcsolatát, hacsak úgy nem dönt, hogy továbbpöcköli a problémát, és hagyja, hogy az NYU aggódjon miatta. Az IOSZI és az egyetem patológiai tanszéke közötti kapcsolatot kiemelten fontosnak tartotta, már csak az utánpótlás miatt is. A végzett orvosokat talán az IOSZI képezte tovább, de bizonyítványukat az orvosi egyetemtől kapták. S akkor még egyetlen szó sem esett az etikai megfontolásokról.

- Nem tudom, hogyan jutott be az orvosira, bárhová is járt - tette hozzá Chet -, és azt sem, hogyan lehet rezidens egy ilyen patinás intézményben. Ezzel a hozzáállással! A lényeg, hogy visszajöttem ide és megkerestem Tad Mullert, aki egészen más tészta. Remélem, hogy ő szolgál némi magyarázattal. Nem árultam el neki, pontosan mi történt, csak annyit mondtam, hogy a nő kiszámíthatatlan és igyekszik kibújni a felelősség alól. Muller készséggel elismerte, hogy tényleg megéri a pénzét. Minden unszolás nélkül hozzátette, hogy a társai se bírják elviselni, bár tisztelik az eszéért és az enciklopédikus patológiai tudásáért. Egyesek szerint igazi szociopata, aki csak a könyveknek él.

- Egy patológus rezidensnél elég komoly vád, ha szociopatának tartják... - kockáztatta meg Laurie.

- Egyetértek. Megmondtam dr. Mullernek, hogy ez szerintem is túlzás, mire beavatott néhány részletbe. Elmondta, hogy a nő rideg és manipulatív, ráadásul senkire sincs tekintettel az ügyeleti beosztásban. Azt mesélte, hogy amikor egyszer a kutyákról beszélgettek, elárulta neki, hogy nem kedveli őket, mert volt a házukban egy öleb, ami folyton ugatott, amíg már másra se tudott gondolni, csak hogy megfojtja.

- Ó, az emberek haragjukban mindenfélét mondanak...

- Egyetértünk, de dr. Muller megesküdött rá, hogy a nő komolyan beszélt, és a pillája se rezdült.

- Nem tudja, férjnél van? - kérdezte Laurie, aki még most is azon tűnődött, hogy Jacknek igaza lehet Chet motivációját illetően.

- Dehogy van - vágta rá Chet habozás nélkül.

- Rendben, eszerint mit kellene tennünk? - sóhajtott fel Laurie. Akadt épp elég gondja az IOSZI működtetésével, nem akart a nyakába venni még egy problémát, márpedig Aria Nichols nagyon is annak tűnt. Ahogy vetett egy pillantást az órájára, máris fokozódott a nyugtalansága.

- Reméltem, hogy ön megmondja - felelte a férfi. - Megpróbálhatom megfenyegetni azzal, hogy ha nem veszi komolyabban a rotációt, jelentenünk kell, hogy nem végezte el a képzést, de tudom, hogy ettől még ugyanúgy megkapja a bizonyítványát. Az egy hónap, amit itt töltenek, inkább csak opció, hogy kicsit belekóstoljanak a törvényszéki patológiába.

- Én sem tudom, mit tegyünk. Tudomásom szerint ilyen még sosem fordult elő. Amióta a patológiai tanszék megköveteli, hogy a négyéves rezidensképzésből egy hónap az IOSZI-n történjen meg, ez még senkinek nem okozott problémát.

- Esetleg, ha beszélne dr. Hendersonnal? - utalt Chet dr. Carl Hendersonra, az orvosi egyetem patológiai tanszékének vezetőjére. - Szerintem ő vagy a patológiai rezidensprogram főnöke beszélhetne a nő fejével, hogy vegye komolyabban a beosztást. Ha másért nem, hát azért, mert ez rohadt nagy tiszteletlenség velünk szemben.

- Azt hiszem, előbb nekem kéne beszélnem vele. - Laurie számára hirtelen vonzónak tűnt a lehetőség, hogy megelőzheti az IOSZI és a patológiai tanszék közti esetleges súrlódást. Elvégre a prevenció hatásosabb minden gyógymódnál.

- Talán az lesz a legjobb - értett egyet Chet. - Abból, ahogy a felvetésemre reagált, úgy látom, nincs nagy véleménnyel a férfiakról.

- Vagy talán még jobb lenne, ha nemcsak beszélnék vele, de elvégeznénk együtt egy boncolást. Talán sikerül felkeltenem az érdeklődését a törvényszéki patológia iránt. Nem ez lenne az első eset. Itt van rá élő bizonyítéknak dr. Jennifer Hernandez. - Laurie intézte el, hogy Jennifer, a problémás kamasz külsősként bejusson az intézetbe.

A tapasztalat nem csupán jót tett neki, de végül jelentkezett az orvosi egyetemre, és törvényszéki patológus lett.

- Nem rossz ötlet - gondolkodott el Chet. - Ha bárki képes motiválni, ön az. Bár azt hittem, az intézet vezetőjeként már nem végez halottszemléket...

- Ez lehet a kivétel, ami erősíti a szabályt. - Laurie határozottan vonzónak találta az ötletet. Épp ma reggel kesergett azon, milyen távol került a gyakorlati munkától. Itt az alkalmas ürügy, hogy a nemes cél érdekében kivételt tegyen, amiről különben sem kell tudnia mindenkinek. - Szóljon dr. Nicholsnak, amint bejön, hogy ma délután együtt dolgozunk, és alig várom a találkozást. Alakítsa úgy a napi beosztást, hogy nekem is jusson egy ügy, lehetőleg valami érdekes. És ne verje nagydobra.

- Értem - bólintott a férfi. - Mit gondol, mikor keríthetne sort erre?

- Mondjuk, úgy a délután közepe tájt. - Magában sorra vette aznapi feladatait. Addigra általában a boncterem is ki szokott ürülni.

- Intézkedem - ígérte Chet.

3. FEJEZET

Május 8.

9.45

Madison Bryant elnézte, amint a háromtagú Pierson család kisorjázott apró irodájából. Marge Pierson távozott utolsóként, de egy pillanatra még megtorpant az ajtóban, hogy küldjön felé egy mosolyt, mielőtt eltűnik a folyosón. Az ügy „happy enddel” zárult - az ilyenek erősítették meg a hitében, hogy mégiscsak jó döntést hozott, amikor arra tette fel életét, hogy a Hassenfeld Gyerekkórház szociális munkása legyen. Számos csontvelő-átültetés árán, de a nyolcéves Wayne Pierson látványosan jobban érezte magát, és a leukémia nyom nélkül eltűnt a szervezetéből. Miután gördülékenyen ment minden - Wayne lassan visszatért az iskolába, a család élete pedig a normális kerékvágásba -, a másfél órásra tervezett ülés végül alig tizenöt perc alatt véget ért. Ennek köszönhetően keletkezett némi szabadideje - főként azután, hogy a következő ülést lemondták.

Miután eltette a Pierson-aktát a fiókjába, elhagyta ablaktalan kis irodáját. Ahogy ebben a napszakban mindig, a klinika zsúfolásig telt a szülőkkel és különféle korú gyerekekkel, bár a zajszint a hangelnyelő mennyezeti burkolatnak köszönhetően elviselhető maradt. Miután megkerülte a nővérpultot, Madison belépett a személyzeti pihenőbe, majd onnét átsétált a női mosdóba - ilyenkor a magány áldott oázisába. Miközben kötelességtudóan kezet mosott, önmagával szemezett a tükörben. Fodrásza nemrégiben rábeszélte az egyenes vonalú aszimmetrikus kontyra, ami szerinte modern és kozmopolita külsővel ruházta fel. Ő maga nem érzékelt hatalmas előrelépést a korábbi rövidre nyírt afrofrizurához képest - ráadásul ezzel többet kellett bíbelődnie -, viszont tény, hogy szépen keretbe foglalta az arcát.

A magas, világos bőrű - sőt az orrán és körülötte enyhén szeplős - Madison St. Louisban született, de mindig arról álmodozott, hogy egyszer New York Citybe költözik. Nyolc hónapja teljesült az álma,

azóta pedig nem is érezhette volna magát jobban. Dolgai részben azért alakultak ilyen jól, mert megismerkedett Kera Jacobsennel, akivel néhány nap különbséggel érkeztek a városba, és ugyanazon a területen, sőt ugyanabban a kórházban dolgoztak, így gyakran találkoztak és megosztoztak élményeiken. Korban közel álltak, hasonló közegből jöttek, és még a férfiakkal folytatott romantikus kapcsolataikba is beavatták egymást - nem csoda, ha szoros kötődés alakult ki közöttük. Barátságukat tovább erősítette, hogy New Yorkban is ugyanazok a dolgok érdekelték őket: a színház, a balett, a modern művészet és a biciklizés a Hudson folyó partján.

Ünnepek után azonban mindez megváltozott. Kera minden magyarázat vagy előjel nélkül hirtelen elérhetetlenné vált, sorban lemondta a korábban általa is élvezett közös programokat. Amikor Madison végül összeszedte a bátorságát és szembesítette ezzel, konokul tagadott, és arra hivatkozott, hogy a hideg januári időben szívesen marad a meleg lakás falai között. Mint mondta, egész életét LA-ben töltötte, így számára külön próbatétel a New York-i tél.

Januárban és februárban Madison be is érte ezzel, különösen azután, hogy Kera néha - főként péntek vagy szombat este - rászánta az idejét. Csak az okozott gondot, hogy erről mindig az utolsó percben értesült, és az időpontról mindig Kera döntött. Egyre nehezebben fogadta ezt el, főként, hogy a tavasz és a melegebb idő érkezésével se változott semmi, ami kérdésessé tette Kera eredeti magyarázatát.

Madison végül feladta a próbálkozást, hogy megértse a viselkedését, inkább arra koncentrált, hogy új barátokat szerezzen, beleértve több új férfi barátot is. Az elmúlt hónapokban társasági élete kezdett visszarendeződni a rendes kerékvágásba, így amikor Kera felhívta, egyre kevésbé ért rá. Végül már csak a kórházban találkoztak, két páciens között vagy, ami gyakoribb, ebédidőben. Madison ilyenkor soha nem múló csodálkozással látta, hogy Kera úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, mintha semmi sem változott volna. Azután, előző nap, megint történt valami szokatlan: Kera nem jött be dolgozni. Számára ez abból derült ki, hogy a pácienseit másokhoz, köztük hozzá irányították.

Miután Kera sosem viselkedett felelőtlenül, és mindenképp

telefonált volna, ha egy betegség miatt nem tud dolgozni, Madison nyomban és komolyan aggódni kezdett miatt, főként azok után, ahogy az elmúlt hónapokban viselkedett. Többször is ráírt, hogy minden rendben van-e. Amikor nem kapott választ az üzeneteire, hívni próbálta és a nap folyamán több hangüzenetet hagyott neki. Mindhiába. És Kera aznap sem jelent meg a munkahelyén.

Madison elővette telefonját fehér orvosi köpenyéből, melynek viselésére az osztály vezetője bátorította. Hallgatta, ahogy kicsengett, és ösztönösen tudta, hogy Kera ezúttal sem veszi fel. Amint megszakadt a csengőhang és bekapcsolt a hangposta, kinyomta a telefont. Nem lett volna értelme újabb üzenetet hagyni. Ehelyett hirtelen döntésre jutott. Maradt másfél órája a következő találkozó előtt - ennyi épp elég, hogy elmenjen Kerához, és felcsöngessen a kaputelefonon. Azt remélte, ha az üzenetekre és hívásokra nem is válaszol, egy hús-vér látogatónak csak nem mond nemet. Felötlött benne, hogy talán egy vad és szenvedélyes viszonyba keveredett ezekben a hónapokban, most pedig maga alatt van, miután a szerelme dobta. Ez a lehetőség nagyon is jól illett a képbe. Ez esetben annál inkább ráfért, hogy a barátnője felkeresse. Sokat segített, hogy pontosan tudta, hol lakik a barátnője, aki szeretett főzni, és az ünnepek alatt többször is meghívta, hogy vacsorázzanak együtt.

Ahogy orvosi köpenyében kilépett az Első sugárútra, sietősen a főbejárat felé vette az irányt, ahol könnyedén foghatott magának taxit. Mint kiderült, odáig se kellett mennie - a gyér forgalomban szinte azonnal le tudott inteni egy szabad kocsit, hogy elvitesse magát a Második sugárút és a 23. utca sarkára.

Kera a saroktól nyugatra, a harmadik épületben, egy jellegtelen téglaházban lakott, ami semmiben sem különbözött szomszédjaitól. Mielőtt belépett az előtérbe, Madison feltekintett, vélhetően Kera ablakaira. Zárva találta őket, noha az utcai homlokzaton kitárták a legtöbb ablakot. Tavaszhoz képes meglepően kellemes volt az idő.

Ebben a pillanatban egy jól öltözött középkorú üzletasszony lépett ki az épületből. Mint minden New York-i, ő is sietett, Madison mégis utánakiáltott és megállította. Azután érdeklődött, nem ismeri-e véletlenül Kera Jacobsent a negyedikről.

- Sajnálom - rázta meg a fejét kapkodva a nő. A következő pillanatban már neki is vágott a Második sugárútnak, mint egy mindenre elszánt távgyalogló.

Madison ugyanilyen eltökélten lépett be az előtérbe, ahol a bal oldali falat elborították a fém postaládák, mindegyiken egy-egy gombbal és névtáblával. Három márvány lépcsőfok vezetett a bezárt főbejárathoz. Jobbra díszes keretbe foglalt tükröt és utólag betoldott kerekesszékes rámpát látott.

Korábbi látogatásai alapján tudta, melyik Kera postaládája. Amikor rátalált, megnyomta a lakáshoz tartozó gombot, amit öt-tíz másodpercig el sem engedett. A postaládák felett mintha egy hangszóró rácsát látta volna, bár szinte eltűnt a vastag festékrétegek alatt. Úgy meredt rá, mintha a puszta akaratával életre tudná kelteni. Nem sikerült. A távolban sziréna jajveszékelése hallatszott, New York City elmaradhatatlan háttérzaja. Hirtelen felharsant egy autó kürtje is - épp csak a hangszóró nem nyikkant meg.

Újabb próbát tett a gombbal, amit ezúttal legalább fél percig lenyomta tartott. Kerának feltétlenül hallania kellett, bármit csinált is éppen. Ennek ellenére a hangszóró bosszantóan néma maradt.

- Gyerünk már, csajszi - mormolta maga elé, ahogy harmadszor is rátenyerelt Kera hívógombjára. Bosszúságában egy teljes percig nyomta, de már ő is tudta, hogy hiába. Hirtelen kinyílt a belső ajtó, hogy egy elegánsan öltözött magas fehér férfi lépjen ki rajta. Ahogy korábban az üzletasszony, ő is sietett, mégis megtorpant, amikor meglátta Kera postaládájánál. Mögötte éles kattanással zárult be az ajtó.

- Valami gond van? - tudakolta a férfi.

Madison felengedte a gombot.

- Ami azt illeti, igen. Nem ismeri véletlenül Kera Jacobsent? A 4B-ben lakik. Velem egykorú.

- Nem hinném, hogy ismerném - tűnődött el a férfi. - Miért kérdi?

Madison élénk aggodalommal számolt be arról, hogy Kera szokatlan módon nem jelent meg a munkahelyén, és nem válaszol a

telefonhívásokra vagy üzenetekre sem.

- Egyszerűen aggódom érte - tette hozzá. - Most is hiába csengetek, a kaputelefont se veszi fel. Persze, az is lehet, hogy nem működik...

- Az enyém működik, de néha szokott szórakozni. Azt mondja, ugyanabban a kórházban dolgoznak?

- Igen, mindketten a gyerekkórházban. Szociális munkások vagyunk.

- Talán felmehetne és bekopoghatna hozzá - vetette fel a férfi. - A biztonság kedvéért.

- Az jó lenne - élénkült fel Madison.

A férfi elővette kulcscsomóját, hogy kinyissa a zárat és kitárja előtte az ajtót.

- Köszönöm. - Madison küldött felé egy mosolyt, mielőtt belépett a liftbe.

Miután megérkezett a 4B-hez, vett egy nagy levegőt és becsengetett. Amikor semmi sem történt, újra megnyomta a gombot. Ezúttal sem hallotta, hogy a csengő hangja bevisszhangozza a lakást, ezért felemelte kezét és bekopogott a fémajtón. Hegyezte a fülét, de semmit sem hallott, még akkor sem, ha az ajtóra tapadt. Csalódott fejcsóválással kopogott újra, ezúttal hangosabban. Próbát tett az ajtógombbal is, de ahogy várta, zárva találta. Egyre fokozódó bosszúsággal döngette meg az ajtót. Az öreg zárnyelv engedett annyit, hogy ajtó mögül bántóan rossz szag üsse meg az orrát - alig érezhetően, mégis felkavaróan, sőt émelyítően. Némi vonakodás után újra megmozgatta a fémajtót, miközben a keretnél nyíló keskeny réshez dugta az orrát. A szag intenzívebben érződött, és felidézett benne egy régi emléket. Hasonlót érzett egyszer fiatal lány korában, amikor a barátaival az erdőben kirándultak és belebotlottak egy döglött mormotába. A bomlás bűze, a halál bűze.

Döbbenten hátrált el Kera ajtajától. Legszívesebben elrohant volna, de kényszerítette magát, hogy elővegye a telefonját. Reszkető ujjal ütötte be a három számot.

- Itt a 911 - jelentkezett be monoton hangon a központ. - Milyen vészhelyzetet kíván bejelenteni?

- A barátnőm lakása előtt állok... - kezdte Madison.

- Mi a probléma, hölgyem? - szakította félbe az operátor.

- Nem nyitja ki az ajtót, hiába kopogok, és napok óta nem veszi fel a telefonját. Dolgozni se jött.

- Úgy gondolja, hogy segítségre van szüksége?

- Nagyon büdös van - sikerült kinyögnie. - Akkor érezni, ha megrázom az ajtót.

- Az ajtó zárva van?

- Igen, természetesen. - Madison kezdte elveszíteni a türelmét. - Másként rég bementem volna!

- Milyen szagot érez?

- Hullaszagot. - Egyszerűen nem tudta, másként hogyan írja le. Végigsöpört rajta a rosszullét, ha csak felidézte magában azt a bűzt.

- Vannak háziállatok a lakásban?

- Nem tudom. Nem hinném. Nézze, szerintem az lenne a legjobb, ha ideküldene valakit.

- Megadná a címet, hölgyem, és a barátnője nevét?

Madison a szorongásával küzdve bemondta Kera teljes nevét, címét és lakása számát. Még sosem hívta a 911-et, és azt gondolta, hogy ennél valamivel egyszerűbb. Abba bele sem mert gondolni, hogy mit találhatnak a rendőrök Kera bezárt ajtaja mögött.

- Elárulná a saját nevét is?

Megmondta. Azután a saját címét és telefonszámát is. Egyszerűen nem hitte el, hogy ilyen soká tart ez a procedúra. Aggódott Kera miatt, és lényének egy apró, önző részében az is tudatosult, hogy lassan kezd kifogyni a két ülés közti szabadidőből.

- A rendőrök már elindultak - biztosította a központos. - Hamarosan ott lesznek. Mikor látta utoljára Jacobsen kisasszonyt?

- Pénteken, a munkahelyen - felelt Madison.

- Ön vagy valamelyik ismerőse beszélt vele a hétvégén?

- Én nem. Másokról nem tudok. Figyeljen, nem szívesen mondom

ezt, de vissza kell mennem dolgozni...

- Attól tartok, meg kell kérnem, hogy várakozzon a járőrök kiérkezéséig. Szükség lehet a közreműködésére.

- A pácienseimnek is szükségük van a közreműködésemre. - Madisont teljesen lebénította a döntésképtelenség. Ahogy a hullabűz kiszivárgott az ajtórésen át, egyre inkább halálra rémült attól, mit találnak majd odabent.

- Talán felhívhatná a főnökét, és közölhetné vele, hogy vészhelyzet adódott. Már nem tart soká. A járőrök a közelben lehetnek. Míg várakozunk, megkérdezném, hogy volt-e a barátnőjének bármilyen súlyos betegsége.

- Nem tudok róla. - Madison nekitámaszkodott a folyosó falának. Átvette a telefont a másik kezébe, miután kezdett megizzadni a tenyere. Fenyegető bezártságérzet gyötörte.

- A barátnőjének van valamilyen rokona a közelben?

- Nem tudok róla - felelte. - LA-ből költözött ide.

- Van az épületnek házmestere?

- Nem hinném - felelte Madison, bár nem lehetett biztos semmiben.

A diszpécser további kérdésekkel bombázta, mielőtt félbeszakította önmagát.

- Most kaptam a megerősítést, hogy a járőrök az épület bejáratánál állnak, de az ajtó zárva van. Le tudna menni, hogy beengedje őket?

- Hogyne, persze. - Madison még meg is könnyebbült, amikor kinyomta a telefont és beszállt a liftbe. Amint a földszintre ért, meglátta az egyenruhásokat, amint bekémleltek a kis oldalsó ablakon. Ketten jöttek, két fiatal rendőr. Megnyugtatónak találta, hogy az egyikük afroamerikai. Még sosem került kapcsolatba a New York-i rendőrökkel, de színes bőrű fiatal nőként hallott ezt-azt.

Amint kinyitotta az ajtót, a magasabb fekete rendőr megkérdezte tőle, hogy ő-e Miss Bryant. Amikor igennel felelt, a két rendőr, Kevin Johnson és társa, Stan Goodhouse is bemutatkozott. Érezte rajtuk, hogy még zöldfülűek, ha leplezni próbálják is ezt a tényt. Nagyjából egykorúak lehettek vele.

- Megértjük, hogy aggódik a barátnője és a rossz szag miatt - biztosította Johnson rendőr. - Menjünk, nézzünk körül.

Míg fellifteztek az emeletre, a rendőrök kikérdezték mindarról, amit a 911 központosával már megosztott, különös tekintettel arra, hogy péntek óta nem tudni Jacobsen kisasszonyról.

- Legalábbis én nem tudom elérni, pedig az elmúlt két napban tucatszor hívtam és írtam neki.

A negyediken elvezette a rendőröket Kera ajtajához. Goodhouse rendőr mindent megtett, amit korábban ő: csengetett, majd hangosan kopogott. Próbát tett az ajtógombbal is, ami nyilvánvalóvá tette, hogy az ajtó zárva van. Amikor a vállát nekivetve próbálta benyomni, szilárdan ellenállt.

- Érzik ezt a bűzt? - kérdezte Madison.

Johnson rendőr bedugta orrát az ajtó és a keret közti résbe, azután gyorsan visszakozott.

- Nehéz lenne nem érezni - fintorodott el.

A két rendőr összenézett.

- Mi ilyenkor az eljárás? - tette fel a kérdést Goodhouse.

Madison a szemét forgatta. Immár nem kételkedett abban, hogy a két rendőr csak nemrég végezhette el az iskolát.

- Szerintem hívni kéne a mentőosztagot - vélte Johnson.

Goodhouse bólintott, és lecsatolta a vállára csíptetett adóvevőt.

Míg megejtette a hívást, Madison rákérdezett a mentőosztagra.

- Az a vészhelyzeti mentőegység - magyarázta készségesen Johnson, míg Stan a háttérben beszélt. - Nem törhetjük be az ajtót, csak ha úgy gondoljuk, hogy be kell avatkoznunk egy akut vészhelyzetbe. A rossz szag önmagában nem elég, de a mentőosztag felkészült az ilyen helyzetekre, és ők a legjobbak.

- Nemsokára itt lesznek? - kérdezte reménykedve Madison. Minden idekint töltött perccel elvesztegettek egy újabb esélyt, hogy segítsenek Kerának, és akkor még nem beszélt a fenyegetően közeli üléséről. Vetett egy pillantást az órájára. Már több mint negyvenöt perce eljött.

- Reméljük - felelte Johnson. - A mentőosztag járművei 7/24-ben készenlétben állnak. A környéken is biztos tartózkodik egy.

- Nekem vissza kell menni dolgozni. - Madison még most sem tudta eldönteni, mit tegyen.

- Attól tartok, arra kell kérnünk, hogy maradjon - közölte Kevin.

- Oké - szakította félbe őket Stan. - A sürgősségi kocsi már úton van. Öt perc múlva itt lesz.

- Maradni akarok, hogy lássam, mi van Kerával - jelezte Madison -, de várnak a pácienseim.

- Maga orvos? - kérdezte Johnson.

- Nem, szociális munkás vagyok az egyetemi klinikán.

- A legrosszabb esetben szükségünk lehet önre az azonosításhoz. Miután ön hívta a 911-et és a lakás bérlőjének a barátnője, mindenképp maradnia kell. Talán az lenne a legjobb, ha szólna a munkahelyén, hogy késni fog.

Ebben a pillanatban kinyílt a 4A ajtaja. Középkorú, boglyas hajú, pongyolát viselő és enyhén túlsúlyos asszony bukkant fel mögüle, az arcán viszolygással vegyes döbbenettel.

- Mi az ördög folyik itt? - kérdezte.

- Kihívtak minket, asszonyom, hogy nézzünk rá a szomszédjára. - Goodhouse visszacsíptette az adóvevőt a váll-lapjára. - Látta őt az elmúlt napokban?

- Nem, már napok óta nem - felelte az asszony. - Utoljára vasárnap. Valami baj van?

-Remélhetőleg nincs - sóhajtott Goodhouse. - Látott nála mostanában látogatókat, bárkit?

- Nem - gondolkodott el az asszony -, de szoktak lenni késői látogatói, vagy legalábbis azelőtt voltak. Nem mintha kémkednék utána. Megvan a magam baja.

- Köszönjük a segítségét - bólintott Goodhouse.

A nő még egyszer végigmérte őket, mielőtt egyetlen szó nélkül becsukta az ajtót.

- A szomszédok gyöngye - jegyezte meg Johnson. - Lemegyek, beengedem a mentőosztagot.

Madison képtelen volt eldönteni, mit csináljon. Még azt sem tudta, kit hívhatna. A helyzeten tovább rontott, hogy Kera távollétében az osztályon máris teljes lett a káosz.

- Mennyire jól ismeri Jacobsen kisasszonyt? - tudakolta Goodhouse. - Amúgy tényleg hajadon?

- Nincs férje. - Madison úgy döntött, az lesz a legjobb, ha az osztályvezető helyett a közvetlen felettesét hívja. Elővette a telefonját, hogy megejtse a hívást.

- Elég jól ismerem - tette hozzá, ahogy kikereste a számát a híváslistából. - Bár az igazat megvallva, az elmúlt hónapokban nem sokat láttam.

- Fasírtban voltak? - kérdezte a férfi.

- Tudomásom szerint nem - vont vállat Madison -, csak egyre kevesebbet ért rá, hogy együtt legyünk.

- Van olyan állandó partnere, akit ismer?

- Nincs - vágta rá habozás nélkül -, legalábbis itt New Yorkban. LA-ben, ahol felnőtt, volt egy hosszú távú kapcsolata, de szakítottak, mielőtt New Yorkba költözött.

- Nem tudja, azért kapcsolatba maradt a régi fiújával?

- Nem hinném - rázta a fejét Madison -, bár sosem lehet tudni. Én csak azt tudom, hogy a pasija szakított ővele.

Ebben a pillanatban kinyílt a felvonó ajtaja, és Johnson lépett ki két másik rendőrrel. Noha ők is kék uniformist viseltek, az valamennyire különbözött Johnsonétól és Goodhouse-étól. Madison a falhoz lapult, ahogy elhaladtak. A két frissen érkezett rendőr megjelenése és fellépése alapján messze tapasztaltabb lehetett a két zöldfülűnél. Egyikük olyan eszközt hordozott, amilyet Madison még sosem látott - leginkább feszítővasra emlékeztetett, az egyik végén derékszögben álló és keskeny lapátszerű toldalékkal, a másikon karommal.

A rendőr pillanatnyi habozás nélkül a 4B ajtajához lépett, és egyetlen mozdulattal felfeszítette az ajtót. Madison csak pislogott,

olyan egyszerűnek tűnt az egész. A következő pillanatban a bomlás áporodott bűze szétáradt a folyosón, mialatt a négy rendőr besorjázott Kera lakásába. Madison hallotta a hangjukat, ahogy egymással beszéltek, de a szavaikat nem tudta kivenni. Ablak nyílt, amitől a folyosón még áthatóbbá vált a bűz. Újult erővel tört rá a rosszullét, amit alig tudott visszafojtani.

Néhány perccel később a mentőosztag két embere kijött a lakásból. Egyikük se szólt, ahogy elhaladtak előtte, csak kurtán biccentettek felé. Madison sem szólt. Moccanni se tudott. Noha még most sem merte bevallani, a szíve mélyén már tudta, mi vár rá. Valahogy mégis lehetetlennek tűnt, hogy valaki, akit ismer és kedvel, s aki az élete virágjában van, visszavonhatatlanul távozzon. Egy pillanatra teljesen lebénította az érzés. Még sírni sem tudott.

Hirtelen tudatosult benne, hogy még most is görcsösen szorongatja a telefonját. Fel kellett hívnia a főnökét, de mielőtt még megtehette volna, Johnson kilépett a lakásból. A férfi arcáról leolvashatott mindent, amit nem akart hallani.

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy a barátnője elhunyt - erősítette meg legszörnyűbb félelmét. - Tudta róla, hogy kábítószer-fogyasztó?

- Nem is sejtettem - hebegte Madison. - Ez... ettől halt meg?

- Túladagolásnak tűnik, amivel napi szinten találkozunk. Mindenhol ez van.

- Nekem is meg kell néznem? - Elborzadt a gondolattól. Még a döglött kutyák látványát se tudta elviselni az út szélén.

- Szükség van rá, hogy azonosítsa - bólintott Johnson. - Más esetben a mentősöket hívnánk, hogy biztosra menjünk, és ők nyilvánítsák halottnak, de ilyenkor, amikor az áldozat már napok óta halott, az a bevett rutin, hogy közvetlenül a halottkémet hívjuk. A nyomozójuk nemsokára itt lesz. Boncolás előtt feltétlenül szükség van az elhunyt azonosítására, és ha jól tudom, a barátnőjének nincsenek rokonai a közelben...

- Vagyis *nekem* kell azonosítanom - vonta le a következtetést Madison.

- Majd a halottkém fényképei alapján is megteheti, ami jelen körülmények közt nem rossz ötlet.

Madison a szájához kapta kezét, hogy magába fojtsa hirtelen feltörő hányingerét.

4. FEJEZET

Május 8.

14.35

A gyönyörű tavaszi napon tündöklően kék égbolt feszült Laurie felett, amint az Első sugárúton haladt és az egyetemi klinikáról visszatért az IOSZI épületébe. Máskor élvezte is volna a rövid sétát - már csak azért is, mert szabad levegőn lehet -, most azonban kavargó gondolatai annyira lefoglalták, hogy alig tudatosult benne a környezete. Az előző három óra zaklatta fel ennyire. Addig a nap egészen jól alakult, beleértve a városi tanács közegészségügyi bizottsága előtt tartott prezentációját is. Mindenkit sikerült lenyűgöznie a statisztikákkal, amelyek egyértelműen igazolták, hogy a szóbeszéd ellenére számottevően sikerült csökkenteniük a hozzájuk kerülő esetek átfutási idejét. Ami pedig a két Henry Norton összekeverésének szerencsétlen históriáját illeti, azt jelenthette, hogy az IT-sek máris átírták a számítógépes nyilvántartási rendszert, így a jövőben sokkal kisebb eséllyel fordulhatnak elő hasonló problémák. Egyedül a Staten Island-i és bronxi hullaházak bezárásával kapcsolatosan nem tudott megnyugtató válasszal szolgálni. Az a tény, hogy ezzel tekintélyes pénzt takarítottak meg és javították a törvényszéki orvostan színvonalát, süket fülekre talált a tanácsnoknál, aki éppen Bronxot képviselte a közegészségügyi bizottságban - sajnos ő személyes sértésnek vette az ottani intézmény bezárását, mintha megtagadna Bronxtól egy alapvető szolgáltatást, hiába próbálta bizonygatni az ellenkezőjét.

Miután visszatért az IOSZI épületébe, az a találkozó is sikeresen lezajlott, amelyen a törvényszéki nyomozók fizetését taglalták. Egyhangú döntés született arról, hogy számottevő emelésre van szükség, ha vonzóvá kívánják tenni ezt az életpályát. Az IOSZI-nek versenyképes jövedelmet kell kínálnia azoknak a képzett orvosasszisztenseknek és mentősöknek, akiket elérhetnek az

ajánlatukkal. Így tehát, mire átszaladt az NYU klinikájára az éves mell rákszűrésére, Laurie önhitten abba az illúzióba ringatta magát, hogy a nap további része is ilyen gördülékenyen zajlik majd. Sajnálatos és felkavaró módon, nem így történt.

Az ő szempontjából a szűrés legrosszabb része a mammográfia volt. Minden évben elgondolkodott azon, milyen károkat okozhat a nem éppen fájdalommentes eljárás, amikor a melleit bepréselik két kemény lap közé. Ma ugyanígy történt: a mammográfiát éppoly invazívnak érezte, mint szokásosan, de legalább a próbatétel megnyugtató eredménnyel zárult.

Mint az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője, Laurie egyben a New York-i Orvosi Egyetem Patológiai Tanszékének docense és Törvényszéki Patológiai Tanszékének feje is volt, ennek megfelelően VIP-ként kezelték. A radiológiai osztályon is tudtak az érkezéséről. Akárcsak a korábbi szűréseken, ezúttal is megjelent egy vezető radiológus, hogy helyben kiértékelje a digitális képeket. Laurie-nak is átadta ezeket, aki gyakorlottan mérte fel a vizsgálat eredményét.

A szűrővizsgálatok sorában ezután az MRI következett, amit messze könnyebben vett, mint a mammográfiát - a bezártság cseppet sem zavarta, sőt szívesen ejtőzött is egyet a hatalmas gépezet csőszerű torkában. Ilyenkor általában teljesen ellazult.

A szűrés után történt, hogy a dolgok drasztikus romlásnak indultak. Egy másik rangidős radiológus jelent meg, hogy megtekintse a metszeteket. Mint kiderült, az MRI kiszúrt egy problematikus léziót, amit a mammográfia nem, vagyis szükségessé tett egy második, az elsőnél is kellemetlenebb mammográfiás vizsgálatot. Ez a teszt már igazolta a gyulladásos góc jelenlétét, vagyis az MRI nem tévedett.

Laurie egyfajta kábulatban lépett be az IOSZI épületébe, ahogy próbálta perspektívába helyezni a klinikán megismert fenyegető tényt és annak lehetséges következményeit. Marlene Wilson engedte be az épületbe. Látta rajta, hogy szívesen beszédbe elegyedne vele, de most semmi kedvet nem érzett erre. A legrövidebb úton az irodája felé vette az irányt. Merőben szokatlan módon még Cheryl Sanford mellett is szótlanul haladt el, pedig máskor nagyon is odafigyelt munkatársai

érzéseire.

Az irodában felakasztotta a kabátját, mielőtt lerogyott az íróasztalához. Azután csak meredt maga elé. Egyszerűen nem volt ideje az egészségügyi problémákra, különösen nem egy ilyenre, amiből még akármi is lehetett. Ezer IOSZI-alkalmazottjával és két gyermekével kellett törődnie, miközben utóbbiakat autizmussal, illetve nemrégiben figyelemhiányos zavarral diagnosztizáltak.

Tapintatos kopogás hozta vissza a kábulatból. Cheryl állt az ajtóban, jegyzettömbbel a kezében.

- Minden rendben? - kérdezte jól látható aggodalommal.

- Voltam már jobban is. - Laurie nem részletezte.

- Segíthetek valamiben?

- Egyelőre nem - felelte Laurie. - Csak szeretnék kicsit magam lenni.

- Megértem - bólintott Cheryl. - Lou Soldano nyomozó kereste. Kérte, hogy hívja vissza, amint tudja. Azt mondta, próbálta elérni dr. Stapletont, de ő a hullaházban van. Elég zaklatottnak tűnt. - Cheryl az íróasztalhoz lépett, hogy kis sárga öntapadós cetlit ragasszon a sarkára, mielőtt sietve távozik.

Laurie lehámozta az asztalról az üzenetet és megnézte a számot. Látta, hogy Lou mobiljához tartozik, ami azt jelentette, hogy a férfi egy aktuális üggyel kapcsolatban kereste, alighanem a helyszínről. Miután közeli barátjának és kivételesen elkötelezett nyomozónak tartotta, aki valóban értékelte a törvényszéki patológia hozzájárulását a nyomozómunkához, kötelességének érezte visszahívni, bármilyen lelkiállapotba is került. Miután fennállt az esélye, hogy a nyomozó magánügyben hívta, ezért ő is a mobilját használta. Lou első csengetésre felvette.

- Kösz, hogy visszahívtál, Laur. - Lou gyerekei nevezték el *Laurnak,* amikor először találkoztak. - Itt vagyok a manhattani sürgősségin egy emberemmel, akinek sikerült lelövetnie magát. Nem életveszélyes az állapota, de azért elég súlyos. Csak véletlenül botlottam bele itt egy másik ügybe, amilyenre te harapni szoktál.

- Kifejtenéd kicsit bővebben? - Laurie kissé érzéketlennek találta a

saját hangnemét, és remélte, hogy Lou nem veszi észre vagy nem teszi szóvá. A körülményekhez képest mindent megtett azért, hogy szolgálatkésznek tűnjön.

- Naná - felelte Lou. - Két és fél éves mexikói kislány, Camila Ruiz, állítólag beesett a forró fürdővízbe és megégette magát. Eszembe juttatott egy esetet évekkel korábbról. Nagyon remélem, hogy nem az ismétlődött meg, mert éveken át rémálmaim voltak miatta.

- Meghalt?

- Másként nem titeket hívnálak. Azt reméltem, hogy Jack rá tud nézni. Mármint, egy ilyen esetnél szükség van törvényszéki boncolásra, nem?

- Feltétlenül, ha tisztázatlan baleset történt.

- Oké, jó ezt hallani. A kölyköt az anyja pasija hozta be, pontosan úgy, mint annál a másik ügynél, évekkel ezelőtt. Akkor kiderült, hogy kurvára nem baleset volt, már bocs a kifejezésért. A lényeg, hogy alaposan meg kéne vizsgálni az ügyet, mert a hatodik érzékem azt súgja, hogy itt valami rohadtul nem stimmel.

- Majd szólok Jacknek - ígérte Laurie. Miután váltottak még pár szót, kinyomták a telefont. Ezután felhívta Bart Arnoldot, hogy értesítse Camila Ruiz érkezéséről, és megkérje, hogy szóljon Jacknek.

Ahogy a keserű valóság újra beszivárgott az életébe, máris kevésbé érezte magát bénultnak - máris előzetes terveket szőtt arra nézve, hogyan dolgozza fel a rákszűrés eredményét. A góc nyilvánvalóan nem azt jelentette, hogy mellrákja van, csupán, hogy tennie kell valamit a helyzet pontosabb felmérésére, méghozzá lehetőség szerint azonnal. Minél előbb, annál jobb. Idáig jutott a gondolatmenetben, amikor újabb diszkrét kopogtatást követően megint Cheryl jelent meg az iroda ajtajában. Titkárnője valamiért sosem barátkozott meg a belső telefonnal.

- Nem szívesen zavarom újra, dr. Montgomery, de dr. Carl Henderson van az egyesen. Azt mondja, sürgős.

- Oké, köszönöm. - Laurie vonakodva elfogadta, hogy a pozitív rákszűréssel kapcsolatos érzelmi válságnak várnia kell. Az Igazságügyi

Orvos Szakértői Intézet vezetőjének lenni megterhelő feladat. Miközben felvette a telefont, némi bosszúságot érzett, amiért Chet mégiscsak felhívta a patológiai tanszék vezetőjét dr. Aria Nichols ügyében, pedig megegyeztek, hogy előbb szívesebben beszélne az érintett rezidenssel. Bár néhányszor találkozott a férfival az egyetemen, még sosem tárgyaltak telefonon, miután viszonylag friss erőnek számított a New York-i Orvosi Egyetem berkeiben - csak alig két évvel korábban vették át a Pittsburghi Egyetemtől. Magas, vékony, vonzó megjelenésű férfiként emlékezett rá, aki különös gondot fordított az öltözködésre, ellentétben sok más férfi patológussal, akit ismert.

- Dr. Montgomery - szólt a telefonba minden köszöntés nélkül. Ahogy Soldano nyomozó esetében, most is megküzdött azért, hogy átlagosnak tűnjön a hangja.

- Köszönöm, hogy fogadta a hívásom. - Carl mély, tekintélyt parancsoló hangjából érezhető sürgetés áradt. - Beszélnünk kell egy aktuális problémával kapcsolatban. Az egyik munkatársunk, Kera Jacobsen szociális munkás vélhetően túladagolta magát, és nemsokára oda kell érkeznie önökhöz, ha már nincs is ott.

- Ezt sajnálattal hallom. - Laurie tudta, hogy a kábítószer-túladagolás felkavaróan gyakori halálozási ok New Yorkban: átlagban minden hat órára jut egy ilyen eset.

- Mint tudja, az egyetem komoly erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy az efféle tragédiák minél kisebb számban forduljanak elő a városban. Az, hogy éppen az egyik munkatársunk esik áldozatul az opiátoknak, aligha vet jó fényt ránk és a törekvéseinkre. Nyilván tudja, milyen óriási erőforrásokat szánunk a közmegítélésünk javítására, akárcsak a Columbia-Cornell. Azt nemkülönben, hogy milyen farkastörvények uralkodnak az egyetemi klinikai szférában.

- Jól tudom, milyen kiélezett verseny folyik a kórházak között.

- Laurie legalábbis meglepőnek találta a beszélgetés irányát. Azt hitte, Aria Nicholsról lesz szó, nem egy szenvedélybeteg haláláról.

- Az imént beszéltem kórházunk elnökével, Vernon Pierce-szel - folytatta Carl. - Úgy véli, hasznos lenne, ha az ilyenkor szükséges

boncolást házon belül végeznénk el, nem pedig az önök intézetében. Azon az alapon, hogy mégiscsak közénk tartozott, a közösségünk része volt. Egyet kell értenem vele, még ha a kérés merőben szokatlan is. Felajánlottam, hogy magam végzem el a halottszemlét a Bellevue Kórházban, amit az elnök erre a célra megfelelőnek tart.

- Ez valóban szokatlan kérés. - Laurie próbált semleges hangnemet megütni, de mélyen megdöbbent a felvetésen, ami tudomása szerint minden precedenst nélkülözött. A New York-i IOSZI egyszerűen nem szervezte ki a kötelező boncolásokat, kivált nem egy túladagolást.

- Tudom, hogy az - értett egyet a férfi -, de Mr. Pierce úgy véli, hogy a kellemetlen incidens így talán nem kerül a botránylapok címoldalára. A múltban előfordult, hogy ezek a lapok bennfentes források útján mindenről értesültek, ami az IOSZI falai közt történt.

- Sajnálom, dr. Henderson, de a töryény értelmében nekünk és itt kell elvégeznünk a boncolást. - Ő is tudott arról, hogy az intézményéből nagy ritkán kiszivárgott ez-az, de ennyi alkalmazott esetében ezt nehéz lett volna meggátolni, és semmiképp sem szolgálhatott indokként arra, hogy máshol végezzenek el egy boncolást. Próbálta diplomatikus formába önteni az elutasítást, de semmi sem jutott az eszébe. Nem maradt más, mint a kéretlen egyenesség.

- Értem. - Hangneme alapján Carl nyilvánvaló csalódottsággal fogadta a nemleges választ.

- Azért lenne rá mód, hogy valamennyire megnyugtassuk az önök elnökét - tette hozzá Laurie, amint hirtelen felötlött benne, mivel oszlathatná el az egyetem félelmeit. - Az egyik patológus rezidensük jelenleg nálunk végzi a törvényszéki gyakorlatát. Ő segédkezhetne, míg személyesen én végezném el a boncolást. Így köztünk maradna az ügy. Tudja, hivatalosan én is az egyetem nagy családjának része vagyok...

- Kreatív megoldásnak tűnik. Értékelem az erőfeszítését, dr. Montgomery. Biztosan Mr. Pierce is elégedett lesz a javaslattal, mert így minimálisra csökkentjük az esélyét, hogy bármi kikerüljön, vagy, ami még fontosabb, bekerüljön a lapokba. Tudja fejből a rendelkezésre álló rezidens nevét?

- Hogyne. Dr. Aria Nichols. Merő véletlenségből amúgy is együtt dolgoznánk ma délután. Elintézem, hogy ezzel az üggyel foglalkozzunk. Hogy hívják a pácienst?

- Kera Jacobsen.

Laurie feljegyezte a nevet az öntapadós cetlire, Lou Soldano száma mellé. Eközben újabb kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Felnézett és Cherylre számított, ám helyette a műtősruhát viselő Jack lépett be. Laurie a füléhez szorított telefonra mutatott, mire a férfi bólintott, halkan betette maga mögött az ajtót és a kanapéhoz lépett, ahol szélesen elterült. Bosszúsnak tűnt. Laurie ennek ellenére örült, hogy láthatja és megoszthatja vele a szűrővizsgálattal kapcsolatos rossz hírt.

- Oké - szólt a telefonba, mialatt vívódni kezdett, hogy szóba hozza-e dr. Nichols nem éppen példás viselkedésének részleteit a főnökének.

- Feltétlenül tudni szeretném, ha a boncolás nem a várakozásoknak megfelelő eredménnyel jár. És még egyszer szeretném hangsúlyozni, milyen nagyra értékelné Vernon Pierce, ha az eljárás nem verne nagy port, különös tekintettel a médiumokra.

- Amennyi túladagolásos esettel dolgunk van, nem hinném, hogy éppen ez keltené fel a média érdeklődését - jegyezte meg Laurie -, de természetesen továbbítom a PR- osztályunk felé az elnökök kívánságát. Azzal a kitétellel, hogy az utolsó szót Kera Jacobsen családja mondja ki. Amennyiben bármi rendhagyót találnánk a halottszemle során, személyesen értesítem.

- Pompás. Értékelem a segítőkészségét, doktornő. - Carl hangja őszintén csengett. - Hadd adjam meg a mobilszámomat arra az esetre, ha hivatali időn kívül kell kapcsolatba lépnünk egymással.

Laurie kötelességtudóan lejegyezte a számot, noha kétellte, hogy valaha szüksége lenne rá.

- Még egyszer köszönöm az együttműködését és a megértését - búcsúzott Carl - Ha a jövőben bármiben a segítségére lehetek, kérem, csak szóljon.

Laurie azután is kezében tartotta a kagylót, hogy a férfi letette. Végül mégsem hozta fel Aria Nichols rendhagyó viselkedését, amivel csak

komplikálta volna az amúgy is komplikált helyzetet. Jackhez fordult.

- Nem hiszed el, miről beszélgettünk...

- Ki volt az?

- Mindjárt elmesélem. - Előtte még felhívta Bart Arnoldot, az orvosi-jogi nyomozó részleg vezetőjét. Az OJN-esek, akik az orvosasszisztensek és mentősök köréből kerültek ki, utánajártak a New York Cityben történő össze halálesetnek, ami hatalmas erőfeszítést követelt, tekintve, hogy a városban napi szinten 100-150 ember halt meg. Az elhunytak nagyjából tíz százalékánál érezték szükségét, hogy az IOSZI-be szállítsák további vizsgálatra, s végül az egytizednek nagyjából a felénél végeztek boncolást.

- Beérkezett már Kera Jacobsen? - kérdezte Laurie, amint Bart felvette.

- Megnézem. - Billentyűk kopogását lehetett hallani. - Igen - felelte a férfi rövid szünet után. - Nem sokkal dél után hozták be.

- Van valami figyelemre méltó az OJN-jelentésben? - kérdezett rá Laurie.

- Semmi különös - jött a válasz újabb szünet után. - Átlagos túladagolásnak tűnik. A halál gyorsan beállhatott, még a fecskendő is a vénában maradt.

Miután köszönetet mondott Bartnak, Laurie felhívta Chet McGovernt.

- Mi ez az egész? - kérdezte türelmetlenül Jack. Még most is a kanapén terpeszkedett, de azért odafigyelt arra, hogy a cipőjét távol tartsa a kárpittól. Egyszer már elkövette ezt a hibát.

Laurie feltartott kézzel jelezte, hogy ezt a telefont még el kell intéznie, és addig Jack jobban teszi, ha csendben marad. Csak azután szólalt meg, hogy Chet bejelentkezett.

- Beszélt dr. Nicholsszal arról, hogy délután nekem fog asszisztálni?

- Hogyne - felelte Chet. - Megértettem vele, hogy ez nem valami ajánlás. Találtam is egy érdekes esetet, amin bemutathatja a törvényszéki patológia hasznosságát és felébresztheti benne a lelkesedést.

- Értékelem az erőfeszítést - hűtötte le Laurie -, de egy másik boncolást kell elvégeznem dr. Nicholsszal, nem azt, amit nekünk szánt. Bocsásson meg a változtatásért. A páciens neve Kera Jacobsen. Az ön esete nyilván hasznosabb lenne, miután Jacobsen rutin túladagolásos eset, mégis úgy döntöttem, hogy ezt választom.

- Ahogy gondolja - fogadta el Chet. - Akarja, hogy előkészítsem?

- Megköszönném - felelte Laurie. - És megnézné, hogy Marvin Fletcher ráér-e? - Mielőtt még az intézet vezetője lett és szinte még naponta végzett boncolást, több okból is szívesen együtt dolgozott Marvinnal, de legfőképp azért, mert nem ismert nála jobb technikust. Nem tudta, mire számítson Aria Nicholstól, ezért szívesen vette, ha legalább az általános ügymenet simán zajlana. Tudta, hogy Marvin neve garancia erre.

- Mikor lenne alkalmas? - tudakolta Chet.

- Úgy egy óra múlva. - Laurie vetett egy pillantást az íróasztali órára. - Remélem, addig elő tudja keríteni dr. Nicholst.

- Majd elválik. Azt mondta, a könyvtárban lesz, de megvan a száma arra az esetre, ha mégis elhagyná az épületet. Felajánlottam neki, hogy jöjjön fel az irodámba, és menjünk végig együtt a szövettani mintákon, de nem lelkesedett az ötletért.

- Egész pontosan mit mondott? - Laurie-nak önkéntelenül eszébe jutott a nő goromba reakciója, amikor Chet a Tisch Kórházban találta, miközben az IOSZI épületében kellett volna lennie.

- Tényleg tudni akarja?

- Hát persze - felelte Laurie.

- Azt mondta, inkább menjen végig rajta egy tüzelő bölénycsorda - idézte fel a választ Chet hallható viszolygással.

- Bájos. - Laurie önkéntelenül elmosolyodott, ahogy az agyán újra átfutott Jack megjegyzése arról, hogy Chet kiveti a hálóját minden nőnemű rezidensre. A jelen társadalmi légkörben a szexuális zaklatás leghalványabb gyanújának is súlyos következményei lehettek. Fel is jegyezte magában, hogy erre külön ügyelnie kell Ária Nichols kapcsán.

- Ha nem tudná előkeríteni, azonnal szóljon - kérte. - Másként egy

óra múlva várom a boncteremben.

- Te akarsz boncolni egy túladagolásos esetet? - kérdezte Jack hitetlenkedve, miután letette a telefont. - Azt gondoltam, többé egyáltalán nem végzel semmilyen boncolást. Miért pont egy drogost?

- Kivételes eset - vont vállat Laurie. - Nincs időm részletezni, de köze van a problémás rezidenshez, akit reggel említettem. Chettel kitárgyaltuk az ügyét, mielőtt elmentem a városházára, de azóta újabb fejlemények adódtak. Amikor az előbb bejöttél, épp Carl Hendersonnal beszéltem.

- A patológiai tanszék új főnökével? - húzta fel a szemöldökét Jack.

- Pontosan - bólintott Laurie.

- Még nem találkoztam vele. - Jack elgondolkodott. - Várjunk csak! Visszaszívom. Egyszer összefutottunk. Magas, jó megjelenésű fickó, legalábbis egy patológushoz képest. Még humorérzéke is van, amennyire emlékszem.

- Mi is csak néhányszor találkoztunk. Még viszonylag új.

- De mi köze Carl Hendersonnak a túladagolásos esethez, amit a rezidensével akarsz csinálni? Van épp elég ilyen ügyünk, mi ebben akkora szám?

- Orvosi szempontból valószínűleg nem nagy kihívás - értett egyet Laurie -, viszont van egy politikai vetülete, ami miatt Carl személyesen keresett meg. A magam részéről azért vállaltam el, mert esélyt látok arra, hogy helyre tegyem ezt a problémás patológus rezidenst. És mert alig várom. Tudom, milyen szánalmasan hangzik, de tényleg hiányzik a boncolás. Jut eszembe, ne nagyon reklámozd, hogy én csinálom, oké? A többieknek is szólok, hogy semmi sem juthat ki a boncteremből. Remélem, ilyenkor már nincsenek lent túl sokan.

- Hallgatok, mint a sír. - Jack összehúzta száján a képzeletbeli cipzárt.

- Ó, mellesleg - jutott Laurie eszébe -, néhány perce Lou is felhívott. Azt akarja, hogy hívd fel egy ügy kapcsán. Kell a száma?

- Laurie feltartotta a kis cetlit.

- Nem, megvan.

- Oké, akkor most halljuk, mi volt az iskolában - élénkült fel Laurie. - Elmentél, ugye?

- Persze hogy elmentem. - Jack felült és letette lábát a padlóra.

- Pont olyan katasztrofálisan ment, mint gondoltam. Bocs, de nem loptam be magam a szívükbe. Próbáltam némán végighallgatni őket, ahogy mondtad, de annyi baromságot hordtak össze, hogy végül nem tudtam magamban tartani, mit gondolok az egészről. Azt hiszem, azzal is megvádoltam őket, hogy egy követ fújnak a rohadt gyógyszergyári lobbival. Közvetlenül azután, hogy Miss Rossi azt mondta, JJ-re is ráférne az Adderall. Na, attól teljesen kibuktam.

- Szent isten - nyögött fel Laurie. Felkönyökölt az asztalra, behunyta a szemét, és addig dörgölte a halántékát, amíg már szaltókat hányt az agya, miközben próbálta kitalálni, mi csinálnak majd, ha JJ-t eltanácsolják az iskolából. Közben tudatosult benne, hogy bármennyire megosztaná a szűrővizsgálat eredményét, várnia kell vele, amíg nem lesz idejük egy komolyabb beszélgetésre. Nagy levegőt vett, mielőtt megszólalt. - Jobb lesz, ha elmeséled, pontosan mi is történt. Feltéve, hogy belefér tizenöt percbe. Azután le kell mennem, hogy beöltözzek.

5. FEJEZET

Május 8.

15.35

A bonctelem drótüveg ablakán át Laurie láthatta, amint Marvin gondosan kihelyezte a mintavételhez használt tárolókat, bonceszközöket és minden egyebet. A l-es számú boncasztalon egy nő enyhén felfúvódott holtteste feküdt. Az alsó végtagok kiterjedt hullafoltjai alapján máris levonta a következtetést, hogy a páciens ülő testhelyzetben halt meg.

Ahogy elnézte a jól ismert jelenetet, egyre fokozódó várakozással töltötte el, hogy végre azt csinálhatja, amit igazán szeret. Mint oly sok hasonló alkalommal, most is megkérdőjelezte döntését, amellyel elfogadta kinevezését az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet élére, azután csak megvonta vállát és emlékeztette magát, hogy bizonyos kérdésekre egyszerűen nem létezik jó válasz. Belépett a boncterembe - a „verembe", ahogy az itt dolgozók nevezik -, ahol rajtuk kívül nem látott mást. Nem mintha ez meglepte volna. A bonteremben rendszerint délelőtt végezték el a munka oroszlánrészét, aztán délután háromkor, a tárgyalóteremben tartott informális megbeszélésen tekintették át az aznapi eseteket. Chet is pártolta ezt az érdekesnek, szórakoztatónak és a folyamatos tanulás szempontjából is hasznosnak ítélt gyakorlatot. Laurie egyebek mellett ezért választotta ezt az időpontot, hogy ne kelljen magyarázatot adni a jelenlétére.

- Helló, Marvin - vonta magára a bonctermi technikus figyelmét. - Lassan készen állunk? - Orrában érezte a bomlás bűzét, amit a hatékony szellőztetőrendszer sem tudott teljesen semlegesíteni.

- Rögvest - bólintott Marvin.

- Látta dr. Nicholst? - Laurie némi csalódással nyugtázta, hogy a nő még nincs itt, de miután Chet nem telefonált, feltételezte, hogy minden rendben van.

- Ön az első - felelte Marvin. - Mellesleg dr. McGovern elvégeztetett egy gyors fentaniltesztet az áldozat kávézóasztalán talált porra. Pozitív lett.

- Nem meglepő módon. - Az eset minden szempontból átlagosnak ígérkezett. - Kösz.

- Nincs mit.

- Az akta? - Laurie szerette előzetesen áttekinteni az összes rendelkezésre álló anyagot, ezzel is csökkentve annak esélyét, hogy a boncolás során bármi elkerülje a figyelmét. Egészen másként működött, mint Jack, aki a lehető legkevesebbet akarta tudni, nehogy éppen a prekoncepciói miatt mulasszon el felismerni egy váratlan jelet. Egymás közt szívesen incselkedtek azon, mennyire helyes vagy helytelen a másik álláspontja, noha tudták, hogy mindkettőjüknek éppúgy igaza van. Az egész csupán megközelítés kérdése.

- Kint hagytam a folyosón - felelte Marvin. - Gondoltam, hogy át akarja majd nézni kezdés előtt.

Mielőtt hagyta becsukódni az ajtót, Laurie felemelt hüvelykujjával jelezte Marvinnak, milyen szívesen dolgozik olyan asszisztenssel, aki ennyire ismeri a munkamódszerét. Az egyik ágyon megtalálta az aktát, és addig forgatta az oldalakat, amíg el nem ért az OJN - jelen esetben az egyik nemrégiben felvett nyomozó, Dávid Goldberg - összegzéséhez. Miután átfutotta, nagyjából képet alkothatott az esetről. Az áldozatra barátnője és munkatársa, Madison Bryant talált rá az áldozat lakásában; ő is azonosította. A becsléshez, miszerint a nő két-három nappal korábban halhatott meg, az OJN csatolta a bizonyítékokat is, ami alapján erre a következtetésre jutott. Részletesen leírta a szerhasználathoz szükséges eszközöket, amelyeket az áldozat kávézóasztalán találtak, továbbá a részlegesen üres fecskendőt, ami még megtalálása idején is az áldozat bal karjának belső könyökhajlatába fúródott. Fontos tényezőnek számított még, hogy a család elmondása szerint az áldozat nem szenvedett semmilyen krónikus betegségben. A jelentésben szerepelt, hogy senki - sem a rokonok, sem az azonosítást végző barátnő - nem tudott az áldozat függőségéről. Mindenki kiegyensúlyozott, életvidám embernek

ismerte.

Laurie még akkor is az OJN jelentését olvasta, amikor befurakodott a női öltözőbe és szemben találta magát egy harmincas nővel, aki igencsak elegáns és drágának tűnő fehérneműt viselt. Épp abban a pillanatban hajolt a nyitott öltözőszekrénybe, hogy beakassza márkás blúzát. Az akasztón már ott lógott divatos, koptatott farmerje, akárcsak fehér rezidensi köpenye.

Feltételezve, hogy Aria Nicholshoz van szerencséje, Laurie aprólékosan tanulmányozta a személyt, aki annyira kétes hírnévnek örvendett rezidenstársai körében, oly pimaszul viselkedett Chettel, és az ő szempontjából mindennél zavaróbb módon, fittyet hányt az IOSZI belső rendjére. Nagyjából ugyanolyan magas lehetett, mint ő, százhatvanöt - karcsú, mégis ruganyos és izmos, akár egy balett-táncos, rövid pixie-re nyírt sötét hajjal. Szeme, ahogy felé fordította, búzavirágként kéklett sötét, napbarnított arcában. Első pillantásra nem tűnt hagyományos értelemben vett szépségnek, bár tagadhatatlanul áradt belőle egyfajta macskaszerű érzékiség és fiatal báj, amit Laurie is értékelt - hát még a férfiak.

- Helló - köszönt elevenebben, mint ahogy érezte magát. - Dr. Montgomery vagyok. Ön dr. Nichols?

Laurie meglepetésére a nő nem válaszolt azonnal, csak rezzenéstelenül meredt rá, arcán azzal a halvány Mona Lisa-mosollyal, amit ő bosszantóan provokatívnak talált. A mosoly arroganciát sejtetett, ha éppen nem indokolatlan és alig burkolt ellenségességet. Noha Laurie küzdött az ellen, hogy megalapozatlan következtetéseket vonjon le bárkivel kapcsolatosan, máris felismert ebben a nőben valamit, amitől ösztönösen viszolygott. Nem tudta biztosan, de talán belőle áradó felsőbbrendűségi tudathoz lehetett köze, mintha ezüstkanállal a szájában született volna. Épp elég ilyen lányt ismert a magániskolában, ahová annak idején járatták.

- *Maga* az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője? - kérdezte a nő olyan hangon, mintha ez teljességgel elfogadhatatlan lenne a számára. Még kamaszosan sipítozott is hozzá, hogy hangsúlyozza hitetlenkedését.

Laurie-nak meg kellett küzdenie a késztetéssel, hogy egyszerűen sarkon forduljon, kisétáljon innen és mossa kezét. Készséggel elismerte, hogy nincs a legjobb hangulatban azok után, amit Jack mesélt az iskolai megbeszélésről, meg amit a radiológusoktól hallott a szűrővizsgálaton, ezért magában elszámolt tízig, mielőtt vett egy nagy levegőt és véget vetett az éretlen farkasszemezésnek. Odalépett az egyik nyitott öltözőszekrényhez és levette a hosszú fehér orvosi köpenyt, amit az IOSZI területén általában viselt. Miután felakasztotta, visszafordult a nőhöz, aki tovább meredt rá azzal a hetyke és kihívó mosollyal.

- Igen - felelte végül, lehetőség szerint tárgyilagos és érzelemmentes hangon. - Az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője vagyok. Hát maga?

- Aria Nichols - válaszolt a nő. - Meglepett. Azt hittem, valami zsémbes öregasszony. Egyáltalán nem tűnik törvényszéki patológusnak. Ahhoz túl normálisan néz ki.

- Ezt bóknak veszem. - Laurie nekiállt kibújni a ruhájából. Már az IOSZI-nél töltött első napjától odafigyelt, hogy aránylag elegánsan öltözzön. Most, hogy ő lett az IOSZI első női vezetője, még nagyobb hangsúlyt helyezett erre. Ha másért nem, azért, hogy rácáfoljon az Aria által említett sztereotípiára.

- Én csak őszinte vagyok - vont vállat Aria. Indult, hogy leakassza a műtősruha nadrágját és felsőjét. Laurie elképedten figyelte, mennyire nem zavarja, hogy szinte teljesen pucér. Ő olyan gimnáziumba járt, ahol a lányok külön fülkékben öltöztek át a tornaórára. Már csak ezért sem volt alkalma megszokni például a tangát.

- Dr. Chet McGoverntől hallom, hogy nincs különösebben elragadtatva az IOSZI rotációjától - jegyezte meg Laurie.

- Az nem kifejezés - nyögött fel Aria. - Ha engem kérdez, időpocsékolás az egész.

- Nem gondolja, hogy a törvényszéki orvos szakértők munkája kiemelten fontos a társadalom és a közösség számára? - Laurie ezúttal is hátrahőkölt a tiszteletlenségtől, ami csak úgy sütött a másik hangjából.

- Hé, semmi ilyet nem mondtam - tiltakozott Aria. - Csak számomra időpocsékolás, nem maguknak. Tudom, milyen hasznosak a nyomozómunkában, a tárgyalási szakban meg a többiben, csak engem ez nem érdekel.

- Annál azért többet csinálunk, mint hogy segítjük a bűnüldözők munkáját. A törvényszéki orvos szakértőknek köszönhető egy sor biztonsági újítás. Miattunk változtatták meg az elektronikus eszközök biztosítási szabványait, hogy ezzel csökkentsék az áramütés veszélyét. A medencék alacsony feszültségű világítása is a mi érdemünk. Nem is gondolná, hány életet mentettek meg ezek az apró változtatások.

Aria visszatért a szekrényéhez, hogy beöltözzön.

- Ja, nem kétlem, csak azt mondom, hogy engem hidegen hagy ez az egész. A rotáció arról szól, hogy belekóstoljunk kicsit a törvényszéki patológiába. Oké, vettem a lapot. Még bírom is a boncolásokat, de csak anatómiai szempontból, amikor segítenek feltárni a betegségek lezajlását. Ami engem illet, undorítónak találom a törvényszéki patológiát, azzal a hullaszaggal meg a többivel.

- Néha valóban visszataszító - ismerte el Laurie -, de ugyanúgy komoly szakmai kihívás is. Lehetőség arra, hogy meghallgassuk a holtakat, s ezáltal megsegítsük az élőket. Olyan különleges terület, ahol mindennap tanulhatunk valami újat.

- Jaj, ne már - sóhajtott fel Aria. - Nem unja még ezt az öntömjénező maszlagot? Oké, a törvényszéki patológia a mindene, ezt elfogadom. Jó magának.

- Torkig vagyok a tiszteletlenségével. - Laurie hiába próbálta megőrizni a hidegvérét. Azok után, ami az elmúlt néhány órában történt, ez a kellemetlen nőszemély a végletekig próbára tette a türelmét.

- Miért lennék tiszteletlen? - színlelt színpadias értetlenséget Aria. - Mindenkinek csak azt adom, ami jár neki.

- Hallom, ugyanilyen arcátlan hangnemben beszélt az oktatási igazgatónkkal, dr. McGovernnel is...

- Hallja? - húzta el a szót gúnyosan Aria. - Akkor hadd mondjak

valamit. Az öreg McGovern doki is pontosan azt kapta, amit érdemelt.

- Ezt meg hogy érti? Azt akarja mondani, hogy ő is tiszteletlenül bánt magával?

- Még szép - vágta rá Aria.

- Pontosan mit mondott, amit tiszteletlenségnek vett?

- Ha látná, hogy néz rám és miket mond! Az a fickó igazi szoknyapecér. Rá van írva az arcára. Mondjuk az se segített megszeretni, amikor öt perc ismeretség után rákérdezett, hogy nem innánk-e valamit. Nem különösebben bírom a pasikat, de a dr. McGovern-féléket aztán végképp nem. Egész életemben ilyenek vettek körül.

Laurie ezúttal is azon kaptam magát, hogy nyíltan megbámulja Áriát, aki rezzenéstelen tekintettel nézett vissza rá. Mintegy ezer alkalmazottat foglalkoztató szervezet vezetője, egy olyan korban, amikor a munkahelyi szexuális zaklatás nagyon is komoly problémát jelentett, Laurie önkéntelenül is azon tűnődött, hogy a nő valami nagyon is fontos dolgot palástol ezzel a vérlázító pimaszsággal. Belegondolt, mennyire lehetett valóságos az a zaklatás, amivel Chetet vádolta. Jacknek köszönhetően elég jól ismerte a férfi kedvenc szabadidős elfoglaltságait, de vajon mennyire hatott ez ki a munkahelyi viselkedésére? Nem tudhatta, de úgy döntött, megpróbál utánajárni. Addig is, épp elég gondot okoz neki ez a hisztérika.

- Dr. McGovern képes volt követni egészen a Tisch Kórházig - folytatta Aria. - Ha engem kérdez, ez eléggé árulkodó jel. Pont nem hiányzik, hogy egyik este a lakásomig kövessen.

- Azért követte magát, mert elmulasztott megjelenni a boncoláson, ahová beosztották - közölte Laurie.

- Nagy ügy - vont vállat Aria. - Maga könnyen beszél, de mit lehet tudni? Különben is, egy boncolást már végig unatkoztam aznap, szóval, ami engem illet, részemről végeztem.

- Ezt nem magának kell eldöntenie - küzdött tovább Laurie önuralma maradékáért.

- Ha maga mondja... Szerintem meg épp eleget tanultam a

törvényszéki patológiáról, ami az egész rotáció célja. És mérget vehet rá, hogy az életben nem leszek igazságügyi orvos szakértő.

- Mégis, mi vonzotta az orvosi pályára? - kérdezte Laurie, csak hogy témát váltsanak. Egyre nehezebben viselte a tisztelet és az elemi empátia hiányát.

- Hé... - kapta fel a fejét Aria. - Most személyeskedünk?

- Mi a gond ezzel? Nyilván tudatában van... vagy legalábbis lenne, ha használná a fejét... hogy a mi felelősségünk az előírásoknak megfelelően kezelni az itt eltöltött gyakorlati idejét. Miért csodálkozik, ha megkérdőjelezzük az elhivatottságát, miután nem hajlandó részt venni a képzésben?

- Oké, ebben van egy kis ráció - adta meg magát Aria. - Azért mentem egyetemre, hogy minél távolabb kerüljek a családi biznisztől. A suliban mindenki az orvosira készült, hát én is. Nem nagyon gondoltam bele, milyen lenne doktor néninek lenni. Tetszett a versengés, szóval belevágtam.

- Mi lenne ez a családi biznisz? - kérdezett rá Laurie.

- Apám, amúgy egy alkesz seggfej, rendkívül sikeres New York-i kockázati alapkezelő, aki minden adandó alkalommal laposra vert.

- Ezt sajnálattal hallom. - Laurie komolyan is gondolta. - Legalább annak örült, hogy elvégezte az orvosit?

Aria gúnyosan felnevetett.

- Nem élte meg, az önző barom. Még húsz se voltam, amikor kiloccsantotta az agyát.

-Te jó ég. - Laurie teljesen elborzadt. - Nem úgy hangzik, mint egy felhőtlen gyerekkor.

- Ja, mondhatjuk. Főként, ha hozzávesszük a mostohaapámat, akihez az anyám ezután hozzáment. Gyakorlatilag minden létező szempontból rosszabb volt a vér szerinti apámnál, de őt legalább sikerült megzsarolnom, hogy írassa rám az anyám pénzét.

- Hogy kötött ki a patológián? - Laurie szeretett volna eltávolodni Aria erőszakos és nyomasztó múltjától. Sokszor merült önsajnálatba, amiért az apjától nem kapott semmilyen érzelmi támogatást, de el sem

tudta képzelni, milyen lehet, ha valakivel a saját szülei erőszakoskodnak.

-Jó kérdés - vont vállat Aria. - Talán kizárásos alapon. Már akkor át kellett volna gondolnom ezt az egész doktorosdit, mielőtt az orvosin kiderült, mennyire rühellem a pácienseket. Elég szánalmas, ha jobban belegondolunk, de mit lehet tenni? Ez van. Lényegében a patológia az egyetlen épkézláb választás, ha valaki utálja a betegeket. Amellett intellektuálisan is ösztönző.

- Hát, azért jó hallani, hogy legalább az intellektuális kihívást értékeli. - Laurie próbálta megacélozni magát az előtte álló kellemetlen délutánra. - Beszéljünk az elkövetkező óráról. Szándékomban áll felmérni, mennyit tanult a törvényszéki patológiáról abban az egy hétben, amióta nálunk van. Van egy túladagolásos esetünk, és szeretném, ha alapvetően maga csinálná. Készen áll rá?

- Fogalmazzunk úgy, hogy sokkal érdekesebben hangzik, mint ácsorogni és néha kivinni a szemetest.

- Remélem, ösztönzőnek találja majd - tette hozzá Laurie. - Még az is lehet, hogy kicsit megkedveli a törvényszéki patológiát.

-Azért ne essünk túlzásokba - váltott vissza Aria unottan érdektelen hangnemére. - Nem szeretném, ha csalódnia kellene.

6. FEJEZET

Május 8.

16.15

Amennyire Laurie látta, a boncolás első része rendben lement, így kezdett ellazulni, sőt lassan már élvezte a munka által keltett nosztalgikus érzéseket. Habár Aria eleinte megjegyzést tett az orrfacsaró bűzre és a halott kísértetiesen beesett arcára, ő sem időzött sokáig ezeknél a részleteknél. Laurie megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy az öltözőben tapasztalt blazírt modorát is kezdte elhagyni, amikor magára a feladatra koncentrált, és egyetértett Chettel abban, hogy távolról sem ostoba.

- A teljes alakos röntgenfelvétel potenciálisan segíthet a személyazonosítás folyamatában, emellett képes kiszúrni az esetleges idegen testeket, amelyek hozzájárulhattak a páciens halálához - adta meg Aria a pontos és szabatos választ, amikor Laurie azt firtatta, miért készítettek röntgent. Ez a válasz is jelezte, hogy minden flegmasága ellenére Aria mégiscsak odafigyelt a törvényszéki boncolásokon.

A teljes külső felmérést rábízta Ariára, és egészen impozánsnak találta a leírását. Aria kifejtette, miért volt helyes eredeti öltözékében meghagyni az áldozatot, aki még most is azt a fürdőköpenyt viselte, amiben megtalálták. Beszélt arról, hogy a fecskendő - ami még most is Kera bal karjába fúródott - miért maradt a helyén, és miért csomagolták be, majd ragasztották le: így megvizsgálhatóak maradtak az esetleges DNS-minták és ujjlenyomatok. Két jellegzetességről is beszámolt, amit Laurie észrevett: egyrészt nem látta sok jelét annak, hogy Kera szája vagy orrlyuka habzott volna, másrészt a többi szúrásnyom sajátosan újnak tűnt.

- Az az érzésem, hogy nem régóta lehetett drogfüggő - vonta le Aria a következtetést, amivel Laurie is egyetértett.

Miután eltávolították a fürdőköpenyt és megvizsgálták az alsó

végtagok hullafoltjait, Laurie kikérdezte Áriát a hullafoltokról, a hullamerevségről, a holttest kihűléséről és a többi jellemzőről, ami lehetővé tette a halál időpontjának hozzávetőleges megállapítását, majd kifejtette, hogy ez miért érdekes. Elemezte a különféle jeleket is, amelyek alapján egy holttestet elmozdítottak, bár ez Kera esetében egyértelműen nem következett be. Aria valamennyi területen kompetensnek bizonyult. Talán passzolt néhány boncolást, amin jelen kellett volna lennie, de ahol felbukkant, sikerült kellő mélységben megértenie a törvényszéki orvos szakértő munkáját.

Már készen álltak a belső szervek feltárására, amikor Aria újra visszaváltott arra, amit Laurie kezdett személyisége domináns oldalának tartani. A lavinát ő maga indította el, amikor minden hátsó szándék nélkül megkérdezte, tisztában van-e Aria a különbségekkel az IOSZI által a halál okának és módjának megállapítására használt törvényszéki, avagy Virchow-féle boncolás, és a betegségek patológiai kihatásait vizsgáló klinikai vagy Rokitansky-módszer között.

- Basszus, ezt nem hiszem el! - csattant fel Aria bosszúsan, kezében a sebészkéssel, készen arra, hogy megejtse az első bemetszést. - Lassan négy éve patológus rezidens vagyok, a rohadt életbe! Mongol idiótának kéne lennem, hogy ne tudjam a különbséget.

Laurie megütközött, és azon kapta magát, hogy újra farkasszemet néz Áriával, bár mindketten sebészmaszkot viseltek műanyag munkaszemüveggel, így nem sokat láthatott a nő arcából. Az átalakulás olyan hirtelen következett be, hogy elsőre a szó is a torkán akadt. A váratlan kirohanás előtt csupán egyvalami változott: Marvin, aki eddig a perifférián mozgott és várta, milyen eszközt készítsen elő, most csatlakozott Áriához a holttest jobb oldalán. Miután rá akarta bízni a boncolást, Laurie átengedte neki a jobb oldalt, míg ő maga szemközt állt - azon a helyen, amit másként az asszisztensének tartott fenn.

Mielőtt Laurie összeszedte volna magát, Aria hirtelen félrekapta és Marvinra irányította tekintetét.

- Nem tetszik, hogy ilyen közel van - förmedt rá.

Marvin éppúgy ledöbbent, mint Laurie. Hátrébb lépett és megadóan

felemelte a kezét.

- Bocs - szabadkozott.

- Mi a problémája? - talált rá Laurie a hangjára. - Csak azért van ott, hogy szükség esetén segítsen.

- Nem szeretem, ha egy ismeretlen férfi rám akaszkodik - jelentette ki Aria.

Az egyértelműen szexista megjegyzés újra Laurie-ba fojtotta a szót.

- Ez nem személyeskedés, egyszerűen így érzem - tette hozzá Aria.

Laurie értetlen és zavart tekintettel fordult Marvin felé.

- Sajnálom - kért tőle bocsánatot. - Ez méltatlan és tűrhetetlen megjegyzés volt, amit nem hagyok szó nélkül.

- Mondom, ez nem személyeskedés - bizonygatta Aria. - Szükségem van a személyes teremre, ez minden. Nincs értelme így felfújni. Biztos ő se szeretné, ha a közelébe kirakodnék.

- Semmi gond, dr. Montgomery - legyintett nagylelkűen Marvin. - Nem gondoltam volna, hogy ráakaszkodom.

- Pedig épp azt csinálta - erősködött Aria. - Meg is érintett, én meg csak reagáltam rá. Ennyi. Szerintem lépjünk tovább. Ha itt akar maradni, menjen át dr. Montgomery oldalára.

Laurie és Marvin gondterhelt pillantást váltott. A múltban rengeteget dolgoztak együtt, gyakran meg se kellett szólalniuk ahhoz, hogy közös hullámhosszon legyenek. Most is szótlanul állapodtak meg abban, hogy legjobb lesz, ha elvégzik a boncolást, és később foglalkoznak az incidenssel.

Mindeközben Aria folytatta a munkát: megejtette az Y alakú bemetszést, mely a két válltól indult és a szegycsontnál találkozott, mielőtt egy vonalban továbbhaladt a lágyék felé. Biztos kézzel vezette a sebészkést. Egyértelművé tette, hogy gyakorlott patológus.

Miután kellemetlen és elviselhetetlen természete viszolygással töltötte el, Laurie alig szólt, mialatt Ária tényked ett, de készen állt közbeavatkozni, amennyiben bármit is elrontott. Nem volt rá szükség. Ária percek alatt felnyitotta a mellkasi és hasi üreget, hogy láthatóvá

tegye a belső szerveket. Utasítása nyomán Marvin mostanra átvonult a boncasztal túlsó oldalára, és Laurie mellett állt.

- A mellkassal kezdem. - Aria visszaváltott a békésebb hangnemre, amit a boncolás elején használt. Laurie kurta bólintással nyugtázta bejelentését, miközben azon tűnődött, hogy egy ennyire labilis személyiséget hogyan vehettek fel egy patinás orvosi egyetemre, majd az egyik legjobb patológiai rezidensi programba. Hacsak nem úgy, hogy igazi őstehetség.

Aria gyorsan, hatékonyan és nagy magabiztossággal dolgozott. Perceken belül kiemelte a szívet és a fej irányába billentette, hogy felfedje a bal oldali auriculát.

- Fecskendőt kérek a vérmintavételhez - nyújtotta ki egyik kesztyűs kezét, miközben tovább vizsgálta a szív alsó oldalát. Marvin odanyújtotta az előre elkészített fecskendőt. Aria levette a mintát, azután a tüdőlebenyek felé fordította figyelmét. Először gondosan kitapogatta őket az ujjhegyeivel, majd a hüvelykjei és az ujjai közé vette az egyik lebenyt, hogy felmérje konzisztenciáját.

- Nincs nyoma ödémának. - Meglepetten összeráncolt a homlokát, ahogy felnézett Laurie-ra. - Tapogassa csak ki.

Laurie megtette, amit kért: hüvelykjével és ujjaival kitapintotta a tüdőszövetet.

- Értem, mire gondol. - Valóban könnyűnek és szellősnek érezte a tüdőlebenyeket, ami arra utalt, hogy levegővel teltek, nem folyadékkal. Túladagolásnál általában folyadék kerül a tüdőbe, amitől ödéma alakul ki.

- Ez szívhalálra utal, nem fulladásos halálra - jegyezte meg Aria. - Van bármilyen EKG-eredményünk?

-Az orvosi-jogi nyomozó jelentése nem tér ki rá - felelte Laurie.

- Talán channelopathia - utalt Aria egy viszonylag új keletű betegségre, mely szívritmuszavart okoz. - Ez mindjárt más megvilágításba helyezné az ügyet.

- Nem vennék rá mérget - szállt vitába Laurie. - A channelopathia meglehetősen ritka, különösen a másként egészséges fiatal nők

körében.

- Lehet, viszont genetikai szempontból annál érdekesebb terület - mutatott rá Aria. - Itt az IOSZI-n fantasztikus a genetikai labor, szóval érdemes tenni egy kísérletet. Történetesen engem is komolyan érdekel a channelopathia.

- Attól, hogy patadobogást hall, még nem biztos, hogy zebrák közelednek - jegyezte meg epésen Laurie.

Aria elnevette magát.

- Persze, igaza van. Nem kérdés, hogy a fentanil blokkolja a légzést, de ugyanúgy talán a channelopathiás tüneteket is felerősíti. Sose lehet tudni. Kíváncsi lennék, hogy a páciensen végeztek-e valaha EKG-t, voltak-e szívproblémái, tapasztalt-e szédüléses rosszullétet...

- Érdekes lenne megtudni - értett egyet Laurie. Amikor eltávolította a szívet és a tüdőt, a lebenyek teljesen szokványosnak tűntek, amint azt tapintással is megállapították. Mindkét tüdőlebeny 1,3 kilogrammot nyomott, ami egészséges értéknek felelt meg.

- Nyilvánvalóan csak egészen kis ödéma alakult ki. - Aria leemelte a lebenyeket a mérlegről. - Nem hagy nyugodni ez a channelopathia...

- Vizsgáljuk meg a koszorúereket, mielőtt elhamarkodott következtetésre jutnánk. - Aria váratlan kitörése nyomán Laurie csak most kezdett lenyugodni, hogy újra átadja magát a kellemes érzéseknek, melyeket a bonctermi munka keltett benne. Ha csak néhány percre is, de elfeledkezhetett a sok stresszről, amellyel szakmai és magánéleti pozíciója járt.

Miután kiemelte a szívet, Aria gyakorlottan követte a koszorúereket, és megerősítette, hogy azok elhelyezkedése és nyitottsága egészséges szívműködésre utal. Miután végzett az összes kamrával és billentyűvel, felnézett Laurie-ra, aki követte minden mozdulatát.

- Jacobsen kisasszony egyértelműen nem szenvedett szívrohamot vagy billentyűprolapsust, ahogy tüdőödémát sem. Kezd izgalmas lenni. A channelopathia minden perccel jobb ötletnek tűnik.

- Talán - engedte meg Laurie. Még most is elhanyagolhatónak látta az esélyét, mégis örült, hogy Aria felvetette és ilyen lelkesen fogadta ezt

a lehetőséget. Dr. Nichols kapcsán azt tűzte ki célul, hogy először is kiderítse, tanult-e bármit a náluk töltött egy hét alatt (nyilvánvalóan igen), másfelől próbálja felkelteni az érdeklődését a törvényszéki patológia iránt, hogy komolyabban vegye az IOSZI rotációját. Úgy tűnt, az eset - még ha csak szokványos túladagolás is - alkalmat ad mindkettőre. Laurie még élénken emlékezett arra, amikor patológus rezidensként a törvényszéki orvostan felkeltette a figyelmét.

Miután végzett a mellkassal, Aria a hasüregre fordította figyelmét. Gyorsan dolgozott, aminek Laurie csak örült, miután lassan öt óra lett. Aria percek alatt kiemelte a beleket. Marvin felajánlott, hogy átveszi és átmossa őket, de Aria inkább ezt is maga végezte. A szemközti fal egyik rozsdamentes acél mosogatójánál átöblítette, majd ollójával felnyitotta és aprólékosan vizsgálni kezdte a csaknem tíz méter hosszú bélrendszert.

Abban a pillanatban a nevetgélő Jack és Lou Soldano lépett be. Laurie nem lepődött meg Lou felbukkanásán, miután a férfi gyakran megfordult a boncteremben. Mindketten beöltöztek a halottszemléhez. Közvetlenül mögöttük Vinnie Amendola tolta a kerekes hordágyat, rajta egy kisgyermek testével, melynek láttán Laurie összeborzadt. A gyermekek, s különösen a kisgyermekek boncolása, még mindig megviselte, pedig remélte, hogy ennyi idő után már megbékélt vele.

Míg Vinnie a szomszédos asztalhoz navigált a hordággyal, Jack és Lou Laurie-hoz lépett. Jack közel hajolt Laurie-hoz és suttogva megkérdezte, hogy Chet nemezise valóban olyan szörnyű-e, mint állítja.

- Szörnyűbb - felelte halkan Laurie.

- Tényleg? - lepődött meg Jack.

- Majd elmondom. - Laurie látta, ahogy Aria hátat fordított a mosogatónak és visszaindult feléjük. - A gyanús fulladásos eset, amiért Lou felhívott? - kérdezte Jacktől, noha nem igazán akarta hallani.

- Az. Fulladás, plusz harmadfokú égési sérülések. Az anya pasija szerint baleset történt, de Lou nem nagyon hisz neki. Az ösztöne azt súgja, hogy emberölés.

- S mint tudjuk, az ösztöne általában nem csal. - Laurie próbált nem

ránézni az apró testre, amint Vinnie áthelyezte a szomszédos boncasztalra. Inkább köszönt Lounak, aki viszonozta a gesztust.

- Dr. Stapleton vagyok - mutatkozott be Jack, amint Aria visszaért az asztalhoz.

- Tudom, ki maga. - Ária csak futó pillantást vetett Jackre, mielőtt letette a beleket. A továbbiakban ügyet sem vetett rá, csak áthelyezte a különböző bélszakaszokból vett mintákat az üvegedényekbe.

Jack egy hosszú pillanatig meredten nézte, azután egy vállrándítással nyugtázta a közönyt, és a boncasztalhoz vezette Lout, ahová Vinnie a kisgyermek holttestét fektette.

- A bél tiszta - jelentette be Aria. - Következik a medence. - Visszatért figyelmével a tetemhez, hogy az ujjai és a tömpe orrú sebészolló segítségével sietve kiszabadítsa a szerveket, majd sebészkése segítségével gyakorlottan átmetssze, amit kell. Végül sorban kiemelte a medence belső szerveit, köztük a méhet, a petevezetékeket és petefészkeket.

- Azt kell mondanom, hogy tehetséges kórboncnok. - Laurie komolyan is gondolta.

- Örülök, hogy feltűnt - vágta rá Aria olyan hangon, hogy Laurie legszívesebben visszaszívta volna az elismerést. Miután mintátvett a méhnyakból, Ária hosszú pengéjű borotvaéles szikéjével nekilátott feltárni az anyaméh üregét.

- Basszus - nyögött fel. Közelebb hajolt a szervhez, hogy közelebbről is megvizsgálja. - Maga is látja, amit én?

7. FEJEZET

Május 8.

17.05

Mindkettőjüket hosszú pillanatokra megigézte a váratlan felfedezés. A méhben parányi beágyazódott embriót találtak. Noha szakmájukból kifolyóan mindketten hozzászoktak a halálhoz, a felfedezés, hogy a halott nő gyermeket várt, kibillentette őket a kényelmi zónájukból.

- Atyaég - sóhajtott fel Laurie. - Egy túladagolás, két áldozattal.

- Történt már magával ilyen? - kérdezte Aria. - Mármint olyan, hogy csak a boncolás során derült ki egy terhesség, amiről nem tudott?

- Igen, egyszer. Hasonló körülmények között. Azért nem kéne így meglepődnünk. Már az orvosin is azt tanítják, hogy ha a nőbeteg életkora az első peteérés és a menopauza közé esik, tekintsük várandósnak, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik. Kerüljünk mindent, ami árthat egy magzatnak, beleértve akár az egyszerű röntgent vagy a terhességre veszélyes gyógyszereket is.

- Azért egy élő páciens mégiscsak más - mutatott rá Aria.

- Értem, hogy érti - bólintott Laurie. - Az élet kezdete egészen más, mint a vége.

- Mennyi idős lehet? - Aria közelebb is megvizsgálta a méh falára tapadó magzat aránytalanul nagy homlokát és parányi kezeit.

- Kérném a vonalzót, Marvin. - Laurie a technikushoz fordult, majd vissza Áriához. - Tíz-tizenegy hetes lehet. A kezek már szépen fejlettek. - Elvette Marvintól a kis vonalzót és elvégezte a mérést. - Harmincnyolc milliméter - állapította meg. - Igen, tízhetes lehet, vagyis már hivatalosan is magzat, nem embrió.

- A pasija talált rá az áldozatra? - Ahogy tovább meredt a méhre, Aria hangneme újra megváltozott. Bosszúsnak, már-már indulatosnak tűnt.

- Nem, egy munkatársnője - felelte Laurie.

- Ez nem áll össze - csattant fel Aria.

- Nem igazán értem - ráncolta a homlokát Laurie. - Mi nem áll össze?

- A pasijának kellett volna megtalálnia - jelentette ki szenvedélyes hangon Aria. - Az a rohadék, bárki legyen, teherbe ejtette, azután hagyta, hogy két-három napig a lakásán rohadjon? Ez nem stimmel.

- Azért ez merész következtetés - tiltakozott Laurie. - Egyelőre semmit sem tudunk a kapcsolatukról. Az apa akár még spermadonor is lehetett.

- Hagyjon már lógva! - hördült fel megvetően Aria. - Ez a nő itt nem egy spermadonortól lett terhes. Valami szemétláda felcsinálta, azután szépen faképnél hagyta. Tudom! A francba is, talán még ő adta neki a drogot, de legalábbis miatta lőtte be magát.

- Ez csak spekuláció. A törvényszéki patológia egzakt tudomány, mi tényekre építünk, nem előítéletekre. Különben pedig, be kell fejeznünk a boncolást, szóval folytassuk is.

Miután visszatért a munkához, Aria követte Laurie utasításait a magzat és a petefészkek vonatkozásában. Ahogy várták, a bal oldali petefészekben méretes sárgatestet találtak. Aria egy ideig szótlanul dolgozott a hasüreg belső szervein, de ez nem tartott soká. Hamarosan újra kikelt az ismeretlen férfi ellen. Laurie hallgatott, nehogy a közbevetésével tovább szítsa a haragját, miközben óhatatlanul azon tűnődött, hogy élete során ő is átélhetett egy hasonló terhességet.

Aria végül felsóhajtott.

- Tudja, ez a magzat tényleg felkeltette a figyelmemet. Erre aztán nem számítottam. Azt hiszen, érdemes lenne alaposabban is megvizsgálni.

- Tegye bátran, de csakis a megfelelő okból és a kellő nyitottsággal. Nagyon nem kéne, hogy a férfiak iránti leplezetlen ellenérzése vagy a saját múltja motiválja.

- Az öltözőben még azzal kérkedett, milyen hatékony eszköz a törvényszéki patológia arra, hogy a halottak elmondhassák a

történetüket. Hátén hallom ennek a nőnek a hangját, és éppen azt mondja, hogy szar van a palacsintában. Azt mondja, keressük meg az apát, és beszéljünk a fejével.

- Oké, benne vagyok, de csak bizonyos feltételekkel. - Noha Aria leplezetlen utálattal beszélt a nő partneréről, Laurie akaratlanul is örült, hogy legalább ezzel sikerült felkeltenie a figyelmét. - Először is, csak a jóváhagyásommal tesz bármit, és rendszeresen tájékoztat az eredményekről. Számos okom van ezt kérni, a legfontosabb mégis az, hogy én vagyok a felelős a halotti bizonyítvány kiadásáért, ezért feltétlenül adja meg a számát, hogy szükség esetén kapcsolatba tudjunk lépni. És másodszor, az ügyhöz kirendelt OJN felügyelete alatt kell dolgoznia. Dávid Goldbergnek hívják, és törvényes keretek között csak ő végezhet nyomozást. Ön, mint patológus rezidens, aki az IOSZI-ben tölti a gyakorlati idejét, nem. Megértette és elfogadja ezt?

- Asszem. - Aria nem tűnt lelkesnek, amiért rákényszerítették az együttműködésre. Láthatón a legkevésbé sem érdekelte, hogy törvényes felhatalmazása legyen, és ha a partnere találja meg az áldozatot, talán az egész nem érdekelte volna.

- Ezek a feltételeim - ismételte meg Laurie. - Többre lesz szükség egy „asszem”-nél.

- Oké, legyen, amit csak akar.

- Van még egy kikötés, amivel tisztában kell lennie - folytatta Laurie. - A törvények értelmében a páciens terhességének ténye csak a halála után ötven évvel hozható nyilvánosságra. Személyiségvédelmi okból. Tudnom kell, hogy megértette ezt. A családot sem tájékoztathatjuk, még ha szerepel is a boncolási jegyzőkönyvben, amit a legközelebbi hozzátartozó bármikor kikérhet.

- Ja, ja, tudom - sóhajtott fel Aria.

- Akkor rendben - bólintott Laurie. - Még gyorsan nézzük meg a nyakat és az agyat, mielőtt befejezzük.

A boncolás hátralévő része, további meglepetések híján, hamar lezajlott. Nem látták nyomát agyi ödémának vagy duzzanatnak. Laurie-t továbbra is lenyűgözte Aria gyakorlottsága, még ha a modorával nem is tudott megbékélni. A boncolás vége felé érzékelni

kezdte, hogy Aria szívesen véget vetne az egésznek és lezárná az ügyet, ami a katasztrófa biztos receptje. Az óvatos és módszeres haladás az egyetlen, ami meggátolhatja a munkahelyi baleseteket, amit a borotvaéles eszközök okozhatnak. Amikor megemlítette ezt, Aria elintézte annyival, hogy tud vigyázni magára.

Miközben Aria végzett a minták felcímkézésével, Laurie lecsattintotta kezéről a gumikesztyűt.

- Szép munka, dr. Nichols. Minden remekül ment, és lenyűgözőnek találom a szakértelmét. Mielőtt bediktálja a jegyzőkönyvet, szeretném, ha segítene Marvinnak rendet rakni és visszajuttatni a holttestet a hűtőkamrába. Ami engem illet, én visszatérek az irodámba.

- Bocs, de nem érek rá. - Aria követte Laurie példáját és lehántotta magáról a kesztyűt, csak ő vele ellentétben az összevarrt holttestre dobta le.

- Hogy mondta? - kérdezte Laurie, noha nagyon is jól hallotta.

- Mondom, nem érek rá - ismételte meg Aria. Máris ellépett az asztaltól és a kijárat felé indult. Csak a válla felett szólt vissza. - Mellesleg, ez nem is az én munkám. És el akarom csípni ezt a Dávid Goldberget, mielőtt még hazamegy.

Laurie döbbenten nézte a folyosóra nyíló lengőajtót, miután Aria áthaladt rajta. Csak annyira telt tőle, hogy hitetlenkedve ingatta a fejét.

- Akkor segítek én - fordult vissza végül Marvinhoz, aki jól hallott mindent.

- Semmi gond, dr. Montgomery - legyintett a technikus. - Biztos van ennél jobb dolga is. Majd szólok Vinnie-nek, hogy segítsen áttenni a holttestet a hordágyra.

- Biztosan boldogul egyedül? - Laurie azelőtt mindig odafigyelt arra, hogy segítsen a rendrakásban.

- Menjen csak - bólintott Marvin.

- És bocsánatot kérek dr. Nichols viselkedéséért - tette hozzá Laurie. - Ebben az intézményben nincs helye semmilyen diszkriminációnak, és biztosíthatom róla, hogy nem is fogom eltűrni.

- Tényleg nem semmi ez a nő. - Marvin máris nekilátott, hogy

kihordja a mintákat a boncteremből. - Nem mondanám, hogy meglepett volna. Hallottam ezt-azt a srácoktól, akiknek már volt dolguk vele.

Bár tényleg szívesen visszatért volna az irodájába, Laurie még tett egy kitérőt Jack boncasztala felé. A morbid kíváncsiság felülkerekedett rajta. A kisgyermek holtteste immár belső szervei nélkül feküdt a rozsdamentes acélfelületen. Jack, aki mindig hatékonyan dolgozott, lassan végzett is a boncolással, amit jóval később kezdett el.

- Chet kis kedvence igazi időzített bombának tűnik - jegyezte meg Jack.

- Ha tudnád - sóhajtott fel Laurie. - Nem ismertem még ennyire ellenszenves rezidenst. Úgy látszik, ki nem állja a férfiakat, legalábbis Marvintól teljesen bekattant, de inkább hagyjuk is. Te mit találtál?

- Amitől féltünk - válaszolt Lou, aki kitartott a boncasztal mellett, egészen a gyászos végig. - Nem baleset volt, hogy a szegény kölyök beleesett a forró vizes kádba.

- Ez már biztos - bólintott Jack. - Harmadfokú égések vannak az egész testén, kivéve a bokáját és a lábfejét. Nem beleesett a vízbe, hanem a bokájánál fogva belelógatták és belefojtották.

- Szentséges isten - borzongott meg Laurie. A törvényszéki patológia legnehezebb részének találta, amikor azt kellett látnia, hogy önmagukat embernek nevező lények milyen embertelenségekre képesek.

- Nem kerülte el a figyelmem, ahogy a rezidensed elviharzott - jegyezte meg Jack. - Gyerünk, mesélj. Mi történt?

- Majd később megbeszéljük - kerülte meg a választ Laurie. Vinnie időközben visszatért a hordággyal, és nem szerette volna, ha Aria Nicholsról alkotott véleménye közszájon forog. - Most vissza kell mennem az irodámba. Lehet pár tucat nem fogadott hívásom. Mikor mész haza?

- Amint lehet - felelte Jack. - Fel vagyok pörögve. Warfen és Flash is rám írt, hogy este találkozunk a kosárpályán.

- Ez igazán sajnálatos - sóhajtott Laurie, csak félig játékból. Most,

hogy egyre szebb lett az idő, Jack is több időt töltött a kosárpályán, mint amennyinek tiszta szívből örülni tudott. Mindig tartott tőle, hogy lesérül, mint a múltban nemegyszer. - Én is igyekszem haza. Egy csomó mindent meg kell beszélnünk, szóval ne maradj lent túl soká. És vigyázz magadra.

- Értettem, parancsnok - szalutált a férfi.

8. FEJEZET

Május 8.

17.35

Ahogy Laurie várta, Cheryl már hazament, de előtte még listába szedett mindenkit, aki a távollétében kereste. Leült az íróasztalához, és átfutotta a papírt. Két hívás a közegészségügyi bizottság reggeli üléséhez kapcsolódott, s ezek egyike a Bronxot képviselő tanácstagtól jött. Mivel már elmúlt öt óra, úgy döntött, hogy elnapolja az ügyet - nem csupán az időpont miatt, de azért is, mert a tanácstag nyilván további panaszokkal akart élni a bronxi hullaház bezárása kapcsán.

Más hívások ugyanakkor nem várhattak, különösen nem Twyla Robinson személyzeti főnöké, aki több alkalmazott munkaviszonyát meg akarta szüntetni. Laurie egyértelművé tette az osztályvezetők számára, hogy előzetesen értesülni kíván minden elbocsátásról. Mint kiderült, az öt személy nagyon is rászolgált a lapátra - sőt Twyla még rá egyáltalán nem jellemző önmérsékletet is tanúsított -, így feltétel nélkül megadta a beleegyezését.

Miután elintézte a halaszthatatlan hívásokat, Laurie keresni kezdte dr. Carl Henderson számát. Amikor leírta, még nem sok esélyét látta, hogy szüksége lesz rá, de mivel Kera Jacobsen boncolása ilyen rendhagyó eredményt hozott, úgy tartotta helyesnek, ha ígéretéhez híven őt is tájékoztatja erről. Ezzel egy időben Aria Nicholsszal kapcsolatosan is feltehetett néhány kérdést, hiszen még most sem tudta, hogyan kezelje a problémás rezidenst, bár megújult érdeklődését a törvényszéki patológia iránt kedvező jelnek vette. De hiába túrta fel a középső fiókot, végül az asztallapon, az itató sarka alá szorulva talált rá a telefonszámra.

Míg átment a hívás, a néhány hivatalos alkalom alapján, amelyen eddig meg kellett jelennie, maga elé képzelte a férfit. Egyszer, miután a széles körben végzett kutatás nyomán dr. Henderson alkalmazása mellett döntött, a New York-i Orvosi Egyetem dékánja személyesen

mutatta be a férfinak, így emlékezett világosbarna hajára, karcsú termetére, napbarnított bőrére és energikus fellépésére. Makulátlan megjelenéséhez emlékei szerint kellemes társalgási modor és humorérzék is járult. Mindent egybevetve, lefegyverzőnek találta a férfit.

- Itt Carl Henderson - hallotta meg a baritont, amire tisztán emlékezett a korábbi találkozókról. Felsőosztálybeli akcentusa sebész apját, Sheldont juttatta eszébe.

- Bocsásson meg, hogy zavarom - szabadkozott előre. Ilyenkor, hat óra tájt a legtöbben már a szabad estéjükre készülnek. Elképzelte a férfit egy elegáns és ódivatú New York-i klubban, amint a koktélját kortyolgatja.

- Dehogyis zavar, dr. Montgomery. - Carl tüstént ráismert a hangjára. - Örömmel veszem a megkeresését, de remélem, hogy nem azért hív, mert történt valami Jacobsen kisasszony boncolása során.

- Attól tartok, ez a helyzet - sóhajtott fel Laurie -, de azért ne gondoljon semmi rosszra. Az egész inkább csak meglepő. Kera Jacobsen tízhetes terhes volt.

- Jaj, ne. - A férfi hallhatóan megdöbbent. - Akkor ez kétszeresen is borzalmas veszteség.

- Én is pontosan erre gondoltam, amikor megtaláltuk az embrjót, vagy inkább magzatot.

- Így talán még fontosabb, hogy a média ne kapja fel az ügyet - lépett tovább sietve Carl. - A szennylapok pontosan az ilyen részleteket szokták felfújni...

- Biztosan igaza van - kockáztatta meg Laurie.

- Akad más említésre méltó? - érdeklődött férfi. - Ettől még szokványos túladagolással van dolgunk, nem igaz?

- Valóban szokványosnak tűnik - ismerte el Laurie. - A fentanilteszt pozitív eredményt hozott, mint az ilyen esetek elsöprő többségénél. Talán csak az meglepő kicsit, hogy nem találtuk nyomát az ilyenkor szintén szokásos tüdőödémának. Érdekes lesz látni a toxikológiai elemzést és a fentanil koncentrációját a vérben. Nyilván kiugróan

magas lesz, mivel a légzés a szokott ütemnél sokkal gyorsabban állt le. A rezidense felvetette a channelopathia lehetőségét, ami érdekes ötlet, bár valószínűleg alaptalan. Akárhogy is, ki fog derülni. Ez az egyik előnye, hogy nálunk működik a világ talán legjobb DNS-laborja.

- Ez választ ad mindenre. Már akartam kérdezni, hogy dr. Nicholsszal végezte a boncolást, mint az korábban szóban került?

- Igen - felelte Laurie.

- Megszokott, hogy az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője egy patológus rezidenssel végzi el a halottszemlét?

- Nem, nem az - ismerte el Laurie. - Távolról sem, és köszönöm, hogy észrevette. Amikor korábban beszéltünk, kísértést éreztem rá, hogy kérdőre vonjam ezzel a rezidenssel kapcsolatban. Az oktatási igazgatóm révén a tudomásomra jutott, hogy dr. Nichols nem veszi túl komolyan az intézményi rotációt, és a viselkedése is további kérdéseket vet fel. A saját szememmel akartam látni, ezért végeztem el vele a boncolást.

- Ön igazán tapintatos - jegyezte meg Carl nevetve. - Annál azért súlyosabb a helyzet, hogy „a viselkedése további kérdéseket vet fel". Mondhatom, még nem ismertem nála nehezebben kezelhető rezidenst. Igazából persze a rezidensprogram vezetőjének, dr. Zubinnak kell kordában tartania, de rendszeresen tájékoztat a fejleményekről. A nő finoman szólva se csapatjátékos. Inkább mondanám antiszociálisnak, akit még a saját rezidenstársai se bírnak elviselni. Másfelől ugyanakkor tagadhatatlan tehetség, egyesek szerint a legjobb rezidens, aki valaha megfordult nálunk. Úgy hallottam, a patológiai hozzáértése és ügyessége teljesen kivételes. Mintha lenne egy hatodik érzéke.

- Az biztos, hogy nem társasági ember. - Laurie felidézte magában néhány megjegyzését, különösen Marvin vonatkozásában. - Ő maga is készséggel elismeri, hogy nem kedveli sem az embereket, sem a pácienseket. Ilyen hozzáállás mellett kész csoda, hogy bejutott az orvosképzésbe és a rezidensprogramba.

- Ez bennem is felmerült. Amikor olvastam a jelentkezési anyagát, olyan benyomásom támadt, hogy az elődöm szerint kiemelt érdeklődést mutatott a problémás hátterű, nehéz gyerekkorból

érkezett betegek iránt, ezáltal képes volt az előnyére fordítani a saját múltját.

- Nem lep meg. Az a nő nyilvánvalóan okos és egyértelműen manipulatív.

- Akárhogy is, én nem biztos, hogy bizalmat szavaztam volna neki. Felesleges is mondanom, hogy még a kinevezésem előtt került be a programba.

- A személyiségét leszámítva el kell ismernem az érdemeit. Cseppet sem kedves, viszont ma olyan munkát végzett, ami eloszlatta bennem a szakmai felkészültségével kapcsolatos kételyeket. Elképesztő, mennyi ismeretre tett szert csupán azáltal, hogy alig egy hét alatt megfigyelt néhány boncolást. Az ismeretlen terhesség felfedezése nyomán mintha még a törvényszéki patológia iránt is érdeklődés éledt volna benne. Az a benyomásom, hogy komolyan elkötelezte magát az ügy körülményeinek megismerése mellett. Olyan, mintha érzelmileg kötődne hozzá, ahogy velem is történt az első törvényszéki halottszemlémen.

- Nos, ez biztató - értett egyet Carl. - Talán valami jó is kisül ebből a kettős tragédiából.

- Jó lenne hinni ebben - sóhajtott fel Laurie.

- Szeretnék személyesen köszönetet mondani az ügy kapcsán tett fáradozásaiért. Felteszem, minden további kutatómunkát felügyelni kíván, amit csak dr. Nichols végezni fog.

- Teljes mértékben. Bár átengedtem neki a boncolást, mindvégig jelen voltam, és készen álltam arra, hogy szükség esetén közbeavatkozzam. Hivatalosan ez az én ügyem, s ha majd kiállítjuk a halotti bizonyítványt, az én aláírásom fog szerepelni rajta. Egyértelműen tudattam vele, hogy tájékoztatnia kell minden esetleges fejleményről, és mindenben követnie kell az ügyben eljáró orvos-nyomozó utasításait.

- Tökéletes. Megkérhetném, hogy velem is ossza meg a fejleményeket? Mindent tudni szeretnék erről a rezidensről, különösen, ha kedvezőbb színben tünteti fel. Végső soron rajtam múlik, milyen lesz a szakmai minősítése.

- Örömmel tájékoztatom mindenről. - Ahogy letette a kagylót, Laurie csak remélni merte, hogy valóban kedvező színben tüntetheti majd fel Áriát. Kezdte úgy érezni, hogy nála sosem lehet tudni.

9. FEJEZET

Május 8.

17.55

Miután megvillantotta ideiglenes belépőjét a pultnál ücsörgő biztonsági őrnek, Aria belépett az IOSZI viszonylag új, a Keleti 26. utca 421-es szám alatt álló felhőkarcolójába. Összehasonlítva az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet előző, Első sugárút 520-as számú központjával, mintha nem is ugyanazon a bolygón állt volna. Aria szemében egyszerre volt új, modern és hideg, szemben régi, lerobbant és hideg elődjével.

Gyakorlatának legelső napján körülvezették az impozáns felhőkarcolóban, így tudta, hová tart és hogyan juthat oda. Az orvosi-jogi osztály az ötödik emeleten kapott egy tágas irodát, közvetlenül a felvonók mellett.

Amikor a lift ajtaja kinyílt, Dávid Goldberg már várta az üvegajtóban, ami az előteret és az OJN osztályát elválasztotta egymástól. Alacsony férfi volt, Aria százhatvanöt centijénél is alacsonyabb, és némiképp túlsúlyos is, kerek holdvilág arccal, visszafogottan hosszú barna hajjal, álmos szemekkel és sötét borostával. Felsőruházatát kigombolt fehér ing, lazára engedett sötét nyakkendő és buggyos barna kordbársony zakó alkotta. A fején viselt fekete-fehér kipát hajcsat tartotta a helyén. Aria úgy saccolta, a harmincas évei közepén járhat. Biztos, hogy a középiskolában nem őt választották a focicsapat kapitányának.

- Dr. Nichols? - tudakolta Dávid.

- Személyesen - bólintott Aria.

- Üdv. - A férfi intett neki, hogy lépjen be az előtérből. - Az íróasztalom amott fénylik a sötétben. - Saját szellemességén kuncogva mutatott a szemközti fal és az annak támaszkodó egyik íróasztal felé, amelyet a mennyezeti fény ellenére külön olvasólámpa is

megvilágított. A helyiségben egymást érték az egyforma fém íróasztalok, mögöttük az egyforma székekkel. Sok asztalon takaros rend uralkodott, a többieken teljes káosz tükrözte gazdáik egyéniségét. Már csak kevés helyen dolgoztak, és Aria gyanította, hogy ők is az éjszakai műszakra jöttek.

Dávid mutatta az utat az asztalához, amit csak valamennyire tett rendbe, hogy akadjon rajta legalább egy üres sarok. A férfi láthatóan a rendetlen kategóriába tartozott. A letakarított saroknál egyenes hátú szék várakozott, feltehetően Ariára.

- Kérem - intett Dávid a szék felé. Ő is helyet foglalt, majd közelebb húzódott az íróasztalhoz. - Szóval. Egy hónapig nálunk dolgozik patológus rezidensként, és érdekli a Kera Jacobsen-ügy.

- Dióhéjban - bólintott Aria.

- Miben segíthetek?

- Olvastam a jelentését. Valami kimaradt belőle.

- Valami kimaradt belőle? - ismételte a férfi némi rosszallással. - Nem hinném, hogy bármi kimaradt volna belőle. Egész pontosan mire gondol?

- Figyelmeztettek, hogy erről ne nagyon beszéljek, de maga végül is bennfentes. Ért minket egy kis meglepetés a boncoláson. A nő kábé tízhetes terhes volt. Ez azt jelenti, hogy március elseje körül volt egy kis etyepetye, amibe feltehetően ő is belement. A jelentésében mégsem olvasni pasiról vagy szeretőről.

- Mert nem is hallottam ilyenről - védekezett Dávid.

- Rákérdezett?

- Nem emlékszem - vont vállat a férfi. - Meglehet. Várjon csak, az anya mintha említett volna valamit. Hadd kukkantsak bele a jegyzeteimbe.

Miután letakarította a billentyűzetet, Dávid kikereste a számítógépen a Kera Jacobsen-ügyet.

- Oké, meg is van. Emlékszem, hogy beszéltem az anyával és a húggal, akik nem is sejtették, hogy Kera drogozik. Amikor megkérdeztem, hogy lehetett-e olyan magánéleti gondja vagy

egészségügyi problémája, ami miatt kábítószerhez nyúlt, mindketten nemet mondtak, de az anya végül bevallotta, hogy Kera nyáron szakított a régi fiújával, bár hozzátette, hogy hamar túllendült ezen és New Yorkba költözött, hogy ezzel valóra váltsa a régi álmát. Az anya szerint az elmúlt hetekben Kera lehangoltnak tűnt a telefonban, néhány napja még azt is szóba hozta, hogy esetleg visszaköltözne Dél-Kaliforniába. Mint mondta, ez teljes meglepetésként érte, de ezt leszámítva szerinte Kera boldogan élt és beilleszkedett ide.

- Megvan ennek a régi fiúnak a neve? - Aria tapasztalatból tudta, hogy az ilyenek, mint a rossz pénz, sosem vesznek el. Princetoni végzősként úgy érezte, beleszeretett egyik diáktársába, Brian Higginsbe. Számára ez volt a legelső alkalom, s mint kiderült, a legutolsó is. Amikor a dolgok odáig fajultak, hogy már-már elhálták a kapcsolatukat, Aria megszakította az aktust, hogy hangot adjon kétkedésének, miszerint mégsem ovulációja kellős közepén kéne ezt tenniük, mire Brian kijelentette, hogy az alkalmas személlyel nincs alkalmatlan pillanat. Sajnos ez minden szempontból téves állításnak bizonyult. Nem csupán teherbe esett, de a fiú tagadta a felelősségét, azt állítva, hogy nem lehet ő az apa, de ha mégis, akkor Aria akarata ellenére csábította el. Azután egy évvel később, amikor már Bostonban járta az orvosi első évét, ő pedig a jogi egyetemet, Brian fülét-farkát behúzva megjelent, hogy rendbe hozza a dolgot. Aria ennek megfelelően elküldte őt melegebb éghajlatra.

- Igen, a neve Róbert Barlow - felelte Dávid. - Negyedéves orvostanhallgató a Rónáid Reagan UCLA Klinikán.

- Oké, ez nagyjából tisztázza. - Aria pontosan tudta, mivel jár a negyedik év egy orvosi egyetemen, miután a saját kárán tanulta meg. - Mi van a lehangoltságával? Tudni lehet az okát?

- Amennyire bármit tudni lehet. Talán csak gyötörte a honvágy. Az anya úgy beszélt róla, mint otthon ülő fajtáról, aki nagyon közel állt hozzá és a középiskolás korú húgához, míg otthon lakott. Ha akarja, nyugodtan kérdezze meg tőle. Éppen úton van, holnapra itt is lesz.

- Mi a helyzet ezzel a Madison Bryanttel, akit a jelentésében említ?

- Mi lenne?

- Azt írta róla, hogy barátnő és munkatárs. Mi a benyomása, közeli barátnők voltak, vagy inkább csak munkatársak?

- Arra tippelnék, hogy barátnők - döntötte el a férfi. - Ezzel együtt ő is megjegyezte, hogy az ünnepek óta korántsem találkoztak annyit, mint ősszel. Bryant kisasszony úgy érezte, hogy a barátnője nem bírta a téli időjárást, és inkább begubózott a lakásába.

- Kérdezte őt Kera többi barátjáról? A jelenlegi fiújáról?

- Nem, de az egyik járőr megtette, mielőtt bejutottak a lakásba. Nem tudott róla.

- Úgy látom, van pár túladagolásos ügye - jegyezte meg Aria.

- Az osztály átlaga napi négy, vagyis hatóránként kábé egy, 7/24-ben. Nekem is jut belőle.

- Talált ebben az ügyben bármit, ami megkülönböztette a többitől?

A férfi egy hosszú pillanatig a távolba meredt, mielőtt válaszolt.

- Nem, nem igazán, bár nem túl gyakran fordul elő, hogy a fecskendő a vénában marad. Azért persze előfordul, különösen ilyen fentanil mennyiségnél. Az is feltűnt, hogy rengeteg kábítószere volt, egy egész zsákkal. Biztos mostanában vett egy nagyobb tételt. Felötlött bennem, hogy talán magasabb volt a fentaniltartalma, mint gondolta. Láttunk már ilyet. A drogosok hajlamosak azt hinni, hogy az új cucc is pontosan olyan, mint az előző. Ha majd megjön a toxikológiai jelentés, okosabbak leszünk.

Aria telefonja hirtelen életre kelt, és új üzenet érkezését jelezte.

- Várjon kicsit. - Elővette telefonját, hogy vessen egy pillantást a kijelzőre: **Dr. Nichols, kérem, hívjon fel, amint tud. Találkoznunk kell. Sürgős. Dr. Henderson.**

- Hát, ez rohadt fura. - Ezúttal Aria meredt értetlenül a semmibe. Még életében nem kapott sms-t a patológiai tanszék vezetőjétől. Arra sem emlékezett, hogy egyszer is beszélt volna vele.

- Hogyan? - ráncolta a homlokát Dávid.

- Elnézést - tért vissza Aria a jelenbe. - Közbejött valami, szóval egyelőre ennyi. Még elkérném Madison Bryant elérhetőségét.

- Nem vagyok biztos benne, hogy kiadhatom. - Dávid összeráncolt homlokkal és segélykérő tekintettel fordult Bart Arnold íróasztala felé. Arnold vezette az osztályt, csakhogy az asztalánál most nem ült senki. A főnök már nyilván hazament.

- Figyeljen, Mr. Goldberg. Az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője, dr. Laurie Montgomery személyesen bízott meg, hogy vizsgáljam ki ezt az ügyet. Köteles mindenben a rendelkezésemre állni, különben közvetlenül ö fogja utasítani erre. Világos voltam? - Áriának sosem okoztak gondot az ilyen túlzások vagy akár arcpirító hazugságok.

-Hogyne. - Dávid visszafordult a monitorhoz, hogy leolvassa az információt. Miközben lefirkantotta a címet és a telefonszámokat, Aria feltett még egy kérdést.

- Sikerült beszélni Kera Jacobsen bármelyik szomszédjával?

- Igen, beszéltem a 4A lakásban élő hölggyel, szemben a 4B-vel, ahol Kera Jacobsen lakott. A neve Evelyn Mabry. Azért emlékszem rá kapásból, mert ugyanaz a vezetékneve, mint anyám lánykori neve. Alighanem ő az utolsó ember, aki elevenen látta Kera Jacobsent, ami mellesleg jobb módszer a halál időpontjának megállapítására, mint amit azokban a krimikben kitalálnak.

- S ez mikor volt? - kérdezett rá Aria.

- Vasárnap, késő délután.

- Mit gondol, Evelyn Mabry baráti viszonyban lehetett Kera Jacobsennel?

- Nem igazán - felelte Dávid. - Úgy éreztem, Mabry kisasszony emberkerülő, enyhén paranoiás, ráadásul mániás gyűjtögető. Alig volt egy talpalatnyi hely a lakásában.

Aria az emberkerülést meg tudta érteni, ha a paranoiát és a gyűjtögetést nem is.

- Kérdezte Evelyn Mabrytól, hogy Kera Jacobsennek voltak-e látogatói, esetleg állandó kapcsolatai? Pasik?

- Az én fejemben inkább drogterjesztők jártak, mint pasik, de igen, rákérdeztem. Azt mondta, Jacobsen kisasszonynak régebben heti

egyszer-kétszer voltak kései látogatói, általában a hét közepén, de újabban elmaradoztak.

- Férfiak vagy nők?

- Nem tudta biztosan, mert látni sosem látta őket, csak néha hallotta, amikor megérkeztek vagy távoztak.

- És vasárnap este? - tette fel a kérdést Aria. - Megkérdezte, hogy Jacobsen kisasszonynak akkor is voltak-e látogatói?

- Természetesen rákérdeztem a vasárnap estére is - felelt némiképp epésen Dávid. - A nő azt mondta, hogy korán lefeküdt, és nem hallott semmit.

- Ön szerint lesz rendőrségi nyomozás?

- Nem hinném. A körzet nyomozóit nem is értesítették. Mit kéne itt kinyomozni?

Sok mindent, gondolta Aria, de nem szólt.

- Figyeljen - folytatta Dávid. - A rendőrségnek épp elég munkája van az ilyen túladagolások nélkül is. Már az önmagában rengeteg papírmunka, hogy értesítjük a nyomozókat. Ha tudná. - A férfi felé nyújtotta a névjegyét. Aria elvette, de rögtön vissza is adta.

- Dr. Montgomery arra utasított, hogy együtt végezzük ezt a nyomozást. - Gondosan kikerülte azt a részt, ami szerint neki kellett volna követnie a férfi utasításait. Nem akarta, hogy bárki beleszóljon a dolgába - legkevésbé egy orvosasszisztens -, viszont értett hozzá, hogy azt a látszatot keltse, mintha így lenne. - Szóval leírhatná az ügyben eljáró rendőrök nevét és elérhetőségét. És még Kera Jacobsen címét.

A férfi mindent lejegyzett a kis kartonra.

- Rendben. - Aria átvette a névjegyet és felállt. - Maradjunk kapcsolatban.

Dávid válaszolt volna, de Aria addigra már átfűzte magát a fém íróasztalok között, úton a kijárat felé.

10. FEJEZET

Május 8.
18.42

Aria északnak gyalogolt az Első sugárút keleti oldalán, jobbján a híres és forgalmas Bellevue Kórházzal. Noha lassan este hétre járt, még jó egy órát kellett várni a naplementére, így vékony pamutblúzában, kedvenc farmerében és rezidensköpenyében se fázott, bár tudta, hogy sötétedés után mindez változni fog. A döbbenetesen tiszta égbolton csak néhány kósza bárányfelhő járt. A jobbján magasodó épületek csúcsai a késő délutáni nap aranyfényében fürödtek.

Amint kilépett az IOSZI felhőkarcolójából, felhívta dr. Hendersont, ahogyan a férfi az üzenetében kérte. A pulzusa eközben érezhetően szaporább lett. Ritkán jó jel, ha a főnökség kapcsolatba lép valakivel, különösen hivatali idő után. Kényelmetlenségéhez az is hozzájárult, hogy még sosem találkozott a patológiai tanszék vezetőjével, bár több alkalommal összetűzésbe keveredett a rezidensképzés igazgatójával, dr. Gerald Zubinnal. Pontosan tudta magáról, mennyire nem tartják őt csapatjátékosnak, ennek megfelelően rezidensségének legelső napjától borotvaélen táncolt. Alig került ki az egyetemről, máris belekavart a jól működő rendszerbe, amikor megtagadta az utasításokat, amelyeket jellemzően férfi főnökei adtak, és jellemzően azért, mert hagyományosan így szokás. Következetesen ragaszkodott ahhoz, hogy a szabályoknak legyen valami értelmük. Azzal is magára haragított másokat, hogy a lehető legkevesebb alantas munkát végezte, különösen rezidensségének első évében, amikor még a táplálkozási lánc legalján állt, ahol az ilyen feladatok rendszerint kikötöttek. Mégis elvergődött idáig, sőt nem egészen egy hónap múlva befordult a célegyenesbe, rezidensképzésének utolsó évébe - feltéve, hogy a patológiai tanszékvezetője másképp nem dönt. Tudta, hogy szinte bármilyen helyzetet képes kezelni, és messze okosabb a tökfejeknél,

akik a menő irodáikban ülnek.

Noha kissé szorongva hívta fel a tanszék fejét, rossz érzései hamar elpárologtak a kedélyes társalgás oldott hangulatától. A férfi szinte atyai hangon beszélt vele, s egyetlen pillanatig sem korholta, amiért nem vette elég komolyan az orvoslás évszázados és értelmetlen hagyományait - például a törvényszéki patológia kőbe vésett rotációs rendjét. A beszélgetés kellemes légkörben indult, még az időjárásról is elcseverésztek, mielőtt a férfi rátért volna mondandója valódi értelmére.

- Szívesen találkoznék önnel személyesen, most, amennyiben lehetséges. - Aria kissé baljósnak találta, hogy a férfi haladéktalanul látni akarta, de nem hallott rosszallást a hangjában, s ha őszinte akart lenni, ő is kíváncsi lett rá.

Ahogy a 30. utca sarkán elhaladt az IOSZI régi törvényszéki patológiai tömbje előtt, arra a beszélgetésre gondolt, amelyet az imént folytatott Dávid Goldberggel. Nem lett sokkal okosabb, de a hallottak megerősítették eredeti meggyőződésében, hogy mindenképp fel kell kutatni az ismeretlen apát. Tudni akarta, milyen szerepet játszotta végzetes túladagolásban. Aznap délután kis híján elnevette magát dr. Montgomery magasztos elmélkedésén, hogy a törvényszéki patológia meghallgatja a halottak mondandóját. Akkor iszonyú közhelyesen hangzott, de most el kellett ismernie, hogy Kera Jacobsen bizonyos szempontból tényleg kommunikált vele - előbb az anyja révén, aki mesélt újabban tapasztalható „lehangoltságáról”, majd a szomszéd útján, aki szerint heti egyszer-kétszer kései látogatókat fogadott. Mindez arra utalt, hogy intim kapcsolata titokban zajlott, tehát legalább egyik fél nem akarta felvállalni a nyilvánosság előtt (ami önmagában gyanús), így vélhetően a kis csöppség érkezésének sem örült felhőtlenül. Saját tapasztalataiból arra következtetett, hogy az apa lelkesedett kevésbé az egészért, s innét egyenes út vezetett a tragikus végbe.

Az IOSZI épületén túl már ott magasodott a New York-i Egyetem klinikai központjának számos tömbből álló komplexuma. Autósok tolatgattak, ahogy próbáltak befurakodni a mélygarázsba. A várakozó kocsik között folytatta útját észak felé, amíg be nem lépett a patológiai

tanszéknek otthont adó épületbe. Bár még sosem járt dr. Henderson irodájában, tudta, hol keresse, hiszen csak egy folyosó választotta el a patológiai rezidensprogram vezetőjének irodájától, ahol nemegyszer állt már a szőnyeg szélén.

Amint kilépett a liftből, nyilvánvalóvá vált, hogy a dolgozók túlnyomó része már hazament. Nem látott mást, csak a klinika két takarítóját, akik a folyosó szőnyegpadlóját porszívózták, és ügyet se vetettek rá, ahogy elsietett mellettük. Dr. Henderson sarokirodáját a folyosó túlsó végén találta. A belső szentélybe vezető ajtó nyitva állt. Nem bajlódott azzal, hogy bejelentse magát, csak belépett az ajtón. Nem különösebben izgatta az etikett és a főnököknek kötelezően kijáró tisztelet. Divatos, ruganyos, rózsaszín bőr papucscipőjének köszönhetően szinte nesztelenül lépett be.

Ha már észrevétlen maradt, megragadta az alkalmat, és körülnézett a belső térben. Nem keltett benne jó érzéseket, ahhoz túlságosan is emlékeztetett apja otthoni irodájára a connecticuti Greenwichben, a Long Island Soundra nyíló panorámával. A sötét falburkolatokból ugyanaz az öntudatos férfiasság áradt; a rengeteg könyv ugyanúgy birtokosuk szellemi és kulturális fölényét volt hivatott bizonyítani, akárcsak a bekeretezett képek, amelyeken az iroda lakója különféle sportoknak hódolt vagy éppen hírességekkel pózolt. A hasonlóságot szinte kísértetiessé tette az üvegvitrin, ahol itt is egy kopott rögbilabdát őrizgettek.

Miután továbbra sem tűnt fel a jelenléte, Aria figyelmével a főnöke felé fordult. A férfi az íróasztalánál ülve meredt a monitorra, ami olyan szögben állt, hogy ő is ráláthatott. Bár még sosem beszélt a férfival, épp elégszer látta - rezidensként zsibbasztóan sok konferencián, továbbképzésen, esettanulmányon és egyéb találkozón kellett részt vennie, melyeken jó eséllyel a tanszék vezetője is megjelent, legtöbbször azért, hogy cikornyás mondatokkal felvezesse az előadót, különös tekintettel a nagy presztízsű intézetek híres orvosaira és kutatóira. Mindig hosszú, vakítóan fehér és ropogósra keményített köpenyt viselt garantáltan gyűrődésmentes fehér inge és nagy műgonddal megkötött színes - általában rózsaszín - nyakkendője felett. Miután ő is sokat adott a megjelenésére, Aria értékelte a férfi

egyéniségének ezt az oldalát, ám ezzel együtt olyan kiváltságos és hímsoviniszta akadémiai tekintélynek látta, amilyen kétségkívül lehetett - már csak ezért is óvakodott attól, hogy telefonbeszélgetésük nyájas hangneme illúziókba ringassa.

Ahogy még közelebb lépett, meglepetten nyugtázta, hogy még most sem látják vagy hallják. Ennek nyilván a porszívók zúgásához lehetett köze, ami akadálytalanul és egyre erősebben áradt be a nyitott ajtón, annak jeléül, hogy a takarítók közelednek a folyosó végéhez.

Amikor elérte az íróasztalt és továbbra is észrevétlen maradt, szinte ördögi kísértést érzett arra, hogy felhívja a figyelmet jelenlétére. Kinyújtotta tenyerét és többször erőteljesen lecsapott az íróasztal lapjára, várható módon kissé komikus eredménnyel. A férfi olyan vehemenciával pattant fel, hogy a szék hátrabillent alatta. Áriának minden lélekjelenlétére szüksége volt, hogy megállja nevetés nélkül.

- Úristen - kapkodott Carl a szíve után. - A sikítófrászt hozza rám.

- Bocsásson meg, dr. Henderson. Többször is szóltam, de nem tudtam felkelteni a figyelmét. - Belül még most is rázta a nevetés.

Carl felállította a székét. Egy pillanatig zavartan topogott és nézte őt, mintha próbálná összeszedni magát. Aria eközben megfigyelte, hogy most is olyan, mintha skatulyából húzták volna ki. Külön feltűnt mandzsettagombja, amilyet azért még az orvosok körében is csak ritkán látni.

- Hm, lássuk csak. Kér valamit? Kávét? Üdítőt?

- Nem, köszönöm - felelt Aria. - Az a helyzet, dr. Henderson, hogy kissé elfoglalt vagyok. A telefonban mintha arra utalt volna, hogy valamit haladéktalanul meg kíván beszélni velem. Talán az lenne a legjobb, ha egyből rátérnénk, azután mindenki menne a saját dolgára.

- Hogyne. Kérem, szólítson Carlnak.

- Ha ragaszkodik hozzá. - Aria érezte, ahogy a bizalmaskodás csak még elővigyázatosabbá tette.

- Ragaszkodom hozzá. - A férfi mostanra visszanyerte szokott tartását. - Sajnálom, hogy eddig nem volt alkalmunk személyesen találkozni, de remélem, a közeljövőben változtatunk ezen a

gyakorlaton. Az elmúlt két évben minden tőlem telhetőt elkövettem azért, hogy megismerkedjek patológuscsapatunk minden egyes tagjával. A feleségemmel, Tamarával a teljes állományt meghívtuk vacsorára a New Jersey-i otthonunkba, és hamarosan a rezidensekre is szeretnénk sort keríteni. - Elmosolyodott. - Nem baj, ha Áriának szólítom?

- Ugyan. - Aria kapásból nem is tudott volna olyan programot mondani, ami kisebb lelkesedéssel töltötte el, mint egy vacsora Hendersonék otthonában. Remélte, hogy a rögtönzött találkozó nem a vacsorameghívás átadását célozza.

- Mi lenne, ha kényelembe helyeznénk magunkat a kanapén? - Carl a tömött párnás, sötét bőrkanapéra mutatott, amelynek pontos mása Aria apjának dolgozószobájában állt.

- Hogyne. - Aria cseppet sem találta vonzónak az ötletet, ami csak fokozta ellenérzéseit.

Carl az íróasztal túlsó oldalára került, a kanapéhoz lépett és intett, hogy foglaljon helyet. Amint megtette, ő is követte a példáját. Aria tudatosan a kanapé jobb oldalára, a kávézóasztal közelébe húzódott. Az asztalon fekete kőből kifaragott kis eszkimószobor állt. Aria megnyugvást merített a tudatból, hogy egy súlyos és tompa tárgy a keze ügyébe esik, ha szüksége lenne rá.

- Dr. Zubintól hallottam önről ezt-azt - vágott bele Carl, miután keresztbe tette a lábát és összefonta karjait a mellkasán.

- Ne higgyen el mindent - legyintett Aria.

- Abban feltétlenül hinni szeretnék, hogy ön kivételesen tehetséges a sebészeti patológia terén.

- Ezért dolgozom itt, de rátérhetnénk a lényegre? Mint említettem, kissé elfoglalt vagyok...

- Hogyne, persze. Először is, szeretnék önnel teljesen őszinte lenni.

- Az jó. - Most, hogy ilyen közel került a férfihoz, Aria rádöbbent, mennyire emlékezteti az apjára. Nem is annyira irodájuk vagy külső megjelenésük hasonlóságai, mint inkább a belőle is sugárzó maszkulin öntudat miatt. Ahogy önelégülten karba fonta a kezét... mintha csak az

apját látta volna maga előtt, miközben kéretlen tanácsait osztogatta. Nem éppen kellemes emlékeket ébresztett benne. Olyannyira, hogy nem győzött ellenállni a késztetésnek, amely arra ösztönözte, hogy felpattanjon és elmeneküljön.

- Először is, tudnia kell, hogy a mai nap folyamán kétszer is beszéltem dr. Montgomeryvel, aki az egyik hívás során utalt arra, s ezt a legnagyobb sajnálattal hallottam, hogy az ön hozzáállása és teljesítménye a törvényszéki patológián elmarad a várakozásoktól. Meglepi, hogy ilyen véleménnyel van önről?

- A legkevésbé sem - vágta rá Aria. - Nyíltan megmondtam neki a véleményem. Közöltem vele, hogy szerintem időpocsékolás minden perc, amit a törvényszéki patológiával töltök, ami egy jól működő rendszerben legfeljebb választható opció lehetne, semmiképp sem kötelező gyakorlat. Úgy éreztem, néhány nap alatt elsajátítottam, amire szükségem lehet, ezért a délutánjaimon inkább a friss sebészeti patológiai eseteket néztem át. Az IOSZI oktatási igazgatója erre nem átallt követni és a nyomomban lihegni, mint valami szatír.

- Ez sajnálatos - engedte meg Carl -, ugyanakkor dr. Montgomery sok szépet is mesélt önről. Azt mondta, ma délután közösen végeztek el egy boncolást, és nagy hatást gyakorolt rá a szakértelmével, ahogyan a munkáját végezte.

- Nem volt túlzottan nehéz. Tapasztalatom szerint a törvényszéki boncolás messze könnyebb a klinikai boncolásoknál, bár meg kell vallanom, hogy lőtt sebbel még nem akadt dolgom, ami állítólag komolyabb kihívás.

- Hallottam, hogy meglepte önöket az egyik eredmény - jegyezte meg Carl. - A páciens terhességére gondolok.

- Igaz. - A nyitott ajtó mögött a porszívók hangorkánja a csúcsra ért, majd lassan halkulni kezdett.

- Dr. Montgomery azt is mondta, hogy a felfedezés alapjaiban változtatta meg önben a törvényszéki patológia megítélését. Szerinte ettől minden korábbinál inkább, már-már érzelmi szinten kötelezte el magát a munkája mellett.

- Ezt mondta? Hogy érzelmi szinten?

- Igen - bólintott Carl. - Ezért is éreztem szükségét, hogy beszéljünk. A kórház elnök-vezérigazgatója, Vernon Pierce és jómagam nyugtalanul tekintünk erre az ügyre, akárcsak a dékán. Tudja, hogy a páciens, Kera Jacobsen az NYU klinika nagy családjához tartozott?

- Igen, tudok róla - felelte Aria.

- Akkor feltehetőleg arról is tud, mekkora erőfeszítéseket tesz a közösségünk azért, hogy bármi áron gátat vessünk ennek az opiáttúladagolási járványnak.

- Gondolom. - Amennyire Aria látta, az elköteleződés kimerült a hangzatos nyilatkozatokban.

- Már azelőtt is, hogy tudomást szereztünk a terhességről, eléggé aggasztónak ítéltük a helyzetet ahhoz, hogy saját magunk kívánjuk elvégezni a halottszemlét, mielőtt az eset a szennylapok címoldalára kerülne. Nyilván tudja, menynyire szeretik a zugfirkászok az efféle sztorikat, amik eladják a lapokat és tápot adnak mindenféle összeesküvés-elméleteknek, mintha nem lenne belőlük épp elég. Ha ez az eset napvilágra kerül, nagyon rossz fényt vethet a klinikára, és a negatív reklám semmissé teheti minden erőfeszítésünket, amit az elmúlt években tettünk. Tisztában van vele, hogy egyszer már kiszivárgott bennfentes információ az IOSZI-ról?

- Gondolom - felelte jobb híján Aria. Vette az üzenetet, hogy az NYU aggódik a rossz sajtó miatt, és nem értette, miért reszelgeti Carl még mindig ezt a kérdést. Ehhez tényleg nem kell atomfizikusnak lenni.

- Pontosan mi keltette fel az érdeklődését ebben az ügyben? Tudja, én tényleg örülök, hogy hasznosítani kívánja mindazt a szerteágazó tudást, amit az IOSZI kínál a rezidenseinknek, de miért éppen ezt az ügyet választotta? Vernon Pierce megkért, hogy erre feltétlenül kérdezzek rá. Ő még nálam is jobban retteg attól, hogy az egyik dolgozónk túladagolási ügyéből címlapsztori lesz.

Már válaszolt volna, amikor a férfi hirtelen félbeszakította.

- Figyelmeztetnem kell, hogy Mr. Pierce talán közvetlenül is kapcsolatba kíván majd lépni önnel, szóval jobb lesz, ha felkészül erre. Találkozott már vele?

- Nem, még nem. - Aria nem is vágyott a találkozásra, viszont óhatatlanul felmerült benne a kérdés, hogy miért éppen egy szociális munkás halála kelti fel a kórház igazgatójának érdeklődését, amikor a klinikán több ezer más alkalmazott is dolgozik.

- Nos, előfordulhat, hogy felhívja önt. Elárulhatom, hogy már a telefonszámát is elkérte. Nyilvánvaló okokból különös figyelmet szentel a munkatársunk halálának... de bocsásson meg, amiért félbeszakítottam. Mit készült mondani?

- A lehetséges következményektől függetlenül úgy vélem, meg kell találnunk az apát - jelentette ki Aria növekvő bosszúsággal. - A törvényszéki patológia célja a halál módjának és okának meghatározása. Az opiátválság miatt természetesen úgy gondoljuk, hogy Kera halálát túladagolás, ezen belül fentaniltúladagolás okozta, amit a helyszínen elvégzett gyorstesztek is igazoltak, ám ennek némiképp ellentmond, hogy a halottszemle során nem tártunk fel tüdőödémára utaló jeleket, pedig, ha jól tudom, ez a fentaniltúladagolás velejárója. Kera karján sem találtunk olyan nyomokat, amelyek régóta fennálló kábítószer-függőségre utaltak volna. A magzat felfedezése előtt egyébként channelopathiára gyanakodtam, még ha nincs is semmilyen összefüggése a fentanillal. Nem is tudom, létezik-e bizonyított kapcsolat a fentanil és a krónikus channelopathia között...

- Fogalmam sincs - vallotta be a férfi. - Lehetséges, hogy erre senki sem tudja a választ.

- Ebből következően a halál oka még nem tisztázott - vonta le Aria a következtetést. - Most térjünk rá a halál módjára. Az opiáttúladagolás nyomán bekövetkező haláleseteket hajlamosak vagyunk véletlennek elkönyvelni. A legtöbb drogfüggő nem akarja megölni magát, azért a túladagolás tragikus baleset, de nem vagyok benne biztos, hogy Kera esetében is erre az elhamarkodott következtetésre kéne jutnunk. Adott egy egyedülálló, iskolázott fiatal nő, aki romantikus kapcsolatot folytat valakivel. Mire fel ez a nagy titkolózás? Minden valószínűség szerint az apa ragaszkodott ahhoz, hogy hallgassák el a kapcsolatukat. Szerintem ez logikus felvetés. Ha valóban így történt, ami meggyőződésem, akkor miért nem találták meg korábban Kera holttestét? Nem költői

kérdésnek szánom. A pasija miért nem nyitotta rá az ajtót, miért hagyta napokon át ott rohadni?

- Tőlem kérdezi? - ráncolta a homlokát Carl. Láthatóan lenyűgözőnek találta a gondolatmenetet. Ahhoz képest, hogy alig egy hetet töltött az IOSZI-n, Aria máris tapasztalt törvényszéki orvos szakértő benyomását keltette.

- Inkább önmagamtól. Mennyiben érintett ez a titokzatos férfi a drogtúladagolásban? Ő szállította a szert? Részt vett a beadásában? Szerintem ezek jogos kérdések, mert Kera halála talán korántsem véletlen baleset. Még az is lehet, hogy meggyilkolták.

- Engem meggyőzött. - Carl megadóan felemelte a kezét. - Ejha! Úgy tűnik, messze többet tanult a törvényszéki patológiai gyakorlatán, mint a legtöbb rezidens szokott, önmagamat is beleértve. Még engem is sikerült belelovalnia a lelkesedésbe, pedig a pokolba kívánom ezt az egész ügyet, de talán megérti, hogy éppen emiatt kell mindent a lehető legbizalmasabban kezelnie. Senkivel sem oszthatja meg a gyanúit és az eredményeit, leszámítva természetesen dr. Montgomeryt. Tőle tudom, hogy azt kérte öntől, tájékoztassa mindenről. Szeretném, ha ugyanezt megtenné engem illetően is, miután nekem Vernon Pierce-t kell tájékoztatnom az ügy állásáról. Ha beigazolódnak a legrosszabb félelmei, az eset hamisítatlan PR-rémálom lesz a klinika számára, ezért megfelelően fel kell készítenem a sajtókapcsolatokért felelős személyeket, a kórház igazgatójáról nem is beszélve. Ha kiderül, hogy nem baleset történt, sehogyan sem gátolhatjuk meg, hogy a sajtó tudomást szerezzen az ügyről.

- Igaza van - értett egyet Aria.

- Ha jól értem, most az az elsődleges célja, hogy megtalálja az apát.

- Pontosan.

- Hogyan képzeli?

- Először is beszélek azzal a személlyel, aki rátalált az áldozatra.

- Ő kicsoda? - kérdezett közbe a férfi.

- Egy Madison Bryant nevű szociális munkás. Az ügyben illetékes orvos-nyomozótól úgy tudom, közeli barátnők voltak. Remélhetőleg

tud valamit, amin továbbindulhatok.

- Mikor szándékozik beszélni vele?

- Amint lehet. Meglátjuk, holnap ráér-e. Ha nem, akkor másnap. - Megvonta a vállát.

- Örülök, hogy önhöz került ez az ügy, dr. Nichols - bólintott Carl. - Sok szerencsét.

- Oké. - Aria felállt. - Készséggel tájékoztatom önt és dr. Montgomeryt, amint lesz miről. Azt is megértem, milyen fontos a nyilvánosság kizárása.

- Én pedig megígérem, hogy keresek valami kutatási anyagot a channelopathia és a fentanil között. - Carl is felállt. - Ha megtudok valamit, azonnal hívom.

- Akkor, kapcsolatban maradunk.

- Előre várom, hogy újra beszéljünk - tette hozzá a férfi. Aria kilépett az üres irodaszintre. A takarítók már távoztak, a lámpák jó részét is lekapcsolták. Míg a liftre várva értékelte a néma csendet, visszagondolt az iménti találkozóra, és próbált felülemelkedni az atyáskodó férfiak felett érzett ösztönös ellenérzésein. Bár kissé furán érezte magát, a csörteváltás végül nem is volt olyan kellemetlen - talán csak az lepte meg, milyen komoly érdeklődést mutat az ügy iránt a kórház elnök-vezérigazgatója, Vernon Pierce. Eszébe jutott, hogy azt mondta dr. Hendersonnak, másnap felkeresi Madison Bryantet, hátha tud valamit Kera rejtélyes szeretőjéről. Minél többet gondolt erre, annál kevésbé tetszett neki az elképzelés. Kórházi szociális munkásként Madison Bryant nyilván szigorú napirend szerint élt és betáblázta az egész napját. Lehetett bármily késő, hirtelen sokkal célravezetőbbnek tűnt, ha még aznap este letudja a beszélgetést. Miután feltúrta köpenye mindkét zsebét, előásta a Dávid Goldbergtől kapott névjegyet. Elővette a telefonját, és abban a reményben ütötte be Madison Bryant számát, hogy a nő talán most is ráér foglalkozni vele.

11. FEJEZET

Május 8.

19.23

Amikor 106. utcai otthona előtt kiszállt az Uber hátsó üléséről, Laurie testi és lelki értelemben kimerültebbnek érezte magát, mint hosszú ideje bármikor. Tizennégy órát húzott le ebédszünet nélkül; csak az MRI alatt vett vissza a lendületből, amikor egy órán át mozdulatlanul kellett feküdnie a fémcsőben. S a nap még korántsem ért véget. Még tárgyalnia kellett Jackkel két olyan kérdésben, ami eldöntésre várt. Az ő szempontjából a mellrákszűrés katasztrofális eredménye volt messze a nagyobb gond. Amikor napközben a patológiai tanszékvezetőjével beszélt, és Jack bekukkantott az irodájába, nagy kísértést érzett rá, hogy legalább megemlítse, de úgy érezte, ezt akkor sem intézhetik el néhány percben - nem beszélve arról, hogy teljesen összezavarodott, és legszívesebben maga előtt is letagadná a problémát. Most, mielőtt elájult a fáradtságtól, mindenképpen foglalkozni akart vele, ahogyan a másik kérdéssel is: Jack katasztrofálisan sikerült iskolai látogatásával. Így utólag már nem értette, mi ütött belé, amikor őt küldte el maga helyett. Jacknek számtalan jó tulajdonsága volt, de a diszkréció és az önuralom sosem tartozott közéjük, főként nem orvosi kérdésekben. Pontosan tudta, hogy az Adderall válogatás nélkül történő alkalmazása éppúgy vörös posztó a szemében, mint az oltásellenesek összeesküvés-elméletei. Épp eleget boncolt olyan kölyköket, akik e két probléma miatt haltak meg.

Megállt a gránitlépcső legfelső fokán, onnét nézett át az utca túlsó oldalára. Ráláthatott a szabadtéri kosárpályára, ami éppúgy a kis közösségi parkhoz tartozott, mint a néhány hinta, homokozó és kovácsoltvas pad. A nap még most sem nyugodott le, de már eltűnt az épületek mögött, hogy elmélyítse az árnyakat. A pálya felett égtek a LED-lámpák, melyek felszerelését Jack a saját zsebéből fizette. Fényüknél látta, hogyan zajlik éppen egy barátságos mérkőzés: a

mezesek és meztelenek csapattagjai ide-oda pattogtak a két kosár között. Noha ebből a távolságból nem lehetett biztos benne, mintha Jacket is látta volna, aki mez nélkül játszott, pedig mostanra érezhetően lehűlt a levegő.

Megvonta a vállát. Továbbra sem osztozott a szenvedélyen, amely férjét az utcai kosárlabdához fűzte. Csak remélni merte, hogy egyszer Jack is megvilágosodik, és felismeri, mennyire nem érdemes kockáztatnia a testi épségét, mivel egyszer már műteni kellett a térdét. Sóhajtva nyitott be a házba és indult neki a lakásba vezető három lépcsőfordulónak. Minél magasabban járt, annál nehezebbnek érezte a tagjait és puha bőr aktatáskáját; mintha a lépcső is egyre hosszabb és meredekebb lett volna. Nem számított rá, hogy ilyen későn ér haza, de ez is együtt járt a pozíciójával. Aznap este - amikor már azt hitte, hogy viszonozta az összes hívást, ami az Aria Nicholsszal elvégzett boncolás után az irodájában várta - még tudomására jutott, hogy a Törvényszéki Orvos Szakértői Intézet egyik vadonatúj Sprinter furgonja úton a hullaház felé súlyos balesetet szenvedett, emiatt haladéktalanul kapcsolatba kellett lépnie a szállítási, jogi és személyzeti osztállyal, továbbá a rendőrséggel. Szerencsére a sofőrjei bekötötték magukat, s bár kórháza kerültek, komolyabb sérülés nélkül megúszták az ütközést. Ugyanezt nem lehetett elmondani a másik járműről, melynek egyetlen utasa még a helyszínen életét vesztette.

Miután beakasztotta tavaszi kabátját az előtéri szekrénybe és belebújt papucsába, nekiindult az ötödik emeletre vezető lépcsősornak. Lassan felbukkant előtte a nappali, a konyha és a meghitten békés jelenet: JJ az asztalnál gubbasztott a laptopjával, míg a dadusa, Caitlin a konyhában serénykedett. Életének minden egyes napján hálát mondott, amiért a jó szerencséje összehozta Caitlin O'Connell-lel. Nélküle egészen más lett volna az élete, főként azután, hogy Emmát autizmussal diagnosztizálták. Ha nincs ez a sokoldalú és tűzrőlpattant ír boszorka, sehogyan sem maradhatott volna az intézet vezetője.

Ahogy elérte a lépcső tetejét, már látta és hallotta a tévét, amint a helyi PBS adását sugározta, leginkább csak Caitlin kedvéért. Örülhetett, hogy a kanapé üresen állt. Tekintetével végigpásztázta a

nappali többi részét. Emmát nem lehetett látni - már biztosan lefeküdt, amibe a szíve is belesajdult. Önkritikus énje nyomban tépelődni kezdett, hogy miféle anya az, aki még a kölykei ébredése előtt elmegy otthonról és csak akkor tér haza, amikor már alszanak. Ismert másokat - többeket különleges nevelési igényű gyerekekkel -, akik hasonló gondokkal küzdöttek, miként a legtöbb nőtársuk ebben a modern társadalomban, de a felismerés nem könnyítette meg a dolgát.

- Helló mindenkinek - préselt ki magából több lelkesedést, mint amennyit érzett. Nem tehetett róla, magában újra Jacket kárhoztatta, amiért odakint veszélyeztette a testi épségét ahelyett, hogy a gyerekeire szánta volna az időt.

- Helló, Laurie - köszöntötte Caitlin édes hangzású ír akcentusával. - Milyen volt a napja?

- Mit mondjak, érdekes - felelte Laurie, úgy-ahogy az igazsághoz híven. - Emma már lefeküdt?

- Le, szegénykém. Teljesen kifárasztotta az a három terapeuta és Dorothy.

- Ma hogy ment? - Mióta felvette a kapcsolatot az autizmusra szakosodott gyerekgyógyászokkal és pszichiáterekkel, az anyja, Dorothy egész viselkedéskutató intézetet épített ki maga és Emma köré.

- Azt hiszem, egész jól - felelte Caitlin. - Úgy alakult, hogy egy napra esett a viselkedésterápia, a beszédterápia és a fizikoterápia, de Emma igazi kis hősként viselte. Mindenki egyetért azzal, hogy határozottan fejlődik.

- Ez csodás. - Laurie megkönnyebbült a tudattól, hogy Emma reagál a terápiákra, ugyanakkor némi bűntudattal töltötte el a felismerés, hogy mindez csalás a család erőforrásainak köszönhető. Az Egyesült Államokban, a világ állítólag leggazdagabb országában az életkilátásokat döntő módon még mindig az anyagi lehetőségek határozták meg, amit Laurie morálisan elfogadhatatlannak tartott.

- Vacsorázik? - érdeklődött Caitlin, amikor Laurie az étkezőasztalra tette aktatáskáját. JJ még csak fel se nézett a laptopjából.

- Mindjárt összeütök valami tésztát és egy salátát - sóhajtott fel Laurie. Mindig így ment. Amint hazaért és találkozott a gyerekeivel, máris nekiállhatott, hogy főzzön valamit Jacknek és magának. Néha a férje is besegített, de korántsem mindig, és még kevésbé ilyen szép időben.

Leült JJ mellé. Láthatta, hogy nagy kedvencével, a Minecrafttal játszik. Elnézte egy ideig, s ahogy máskor, most is lenyűgözte a koncentráció és koordináció kettőse. Fia hihetetlen sebességgel húzott fel egy várnak tetsző építményt.

- Nem is köszönsz a mamádnak? - kérdezte végül.

- Szia. - JJ még most sem vette le szemét a monitorról vagy kezét a billentyűzetről.

- Gondolom, a háziddal már kész vagy...

- Ja, könnyű volt - vágta rá JJ.

- Abbahagynád egy pillanatra? Kérdezni szeretnék valamit.

Fia forgatni kezdte a szemét, de nem vette le a számítógépről, hogy felé forduljon. Láthatóan nem izgatta a mondandója.

- Apád ma reggel bement az iskolába - kezdte Laurie. - Tudsz erről?

- Ja, láttam.

- Mielőtt vagy miután beszélt Miss Rossival?

- Mindkettő.

- Beszéltél is vele?

- Nem, fociztunk. Meg eléggé ki is volt bukva, miután beszélt Miss Rossival. Tiszta vörös volt, amikor kijött és felült a bringájára. Csak integetett, én meg vissza intettem.

Ajaj, gondolta Laurie. Ha JJ-nek is feltűnt az apja idegessége, akkor nagy lehetett a baj.

- És ma hogy ment a suli? - váltott témát.

- Elment - vont vállat JJ.

- Nem volt verekedés a játszótéren? - Az iskola legfőképpen JJ agresszivitását panaszolta fel, bár ugyanúgy aggódott az órai munkája,

az engedetlensége, önuralmának hiánya és a hiperaktivitás többi jellemző tünete miatt is.

- Nem, nem volt.

- Tudod, hogy Miss Rossinak nem tetszik a viselkedésed?

- Ja, tudom - felelte JJ. - Azt mondta, ha nem változtatok, másik iskolába kell mennem.

Szent ég. Most először került szóba az eltanácsolás lehetősége, ami tovább emelte a tétet. Ennyi minden mellett el sem tudta képzelni, hogyan kereshetne neki másik iskolát. Ahelyett, hogy ezt megemlítette volna, inkább arról kérdezte JJ-t, van-e bármi fogalma arról, miért verekszik annyit és miért beszél állandóan az órák alatt.

- Az egész Barry Levers hibája - felelte JJ minden meggyőződés nélkül. - És mindig mások szólnak hozzám először.

- Oké, oké. - Laurie nem sokat tudott a gyerekpszichológiáról, de annyit feltétlenül, hogy a JJ korú fiúk rutinszerűen elhárítják maguktól a felelősséget. Ahelyett, hogy folytatta volna a láthatóan céltalan társalgást, inkább megkérdezte fiától, hogy megmutatná-e, amit aznap este épített.

- Ja, naná! - élénkült fel JJ.

Úgy fél órán át figyelte őt és a Minecraftot, amíg a kimerültség tetejébe a szédülés is elfogta, azután megdicsérte JJ-t, és ejtett néhány elismerő szót az építményéről, majd felállt az asztaltól. Felkapaszkodott a legfelső szjntre, és bement Emma szobájába, hogy ránézzen a kislányára. Éppoly angyalinak látta, mint aznap reggel.

A konyhába visszatérve nekilátott megtisztítani és előkészíteni a saláta hozzávalóit, majd összeütni az egyszerű tésztát. JJ továbbra is a számítógépet bújta, míg Caitlin visszavonult a negyedik emeleti szobájába, ahogyan szokás szerint tette, miután Emma elaludt. Már épp beleszórta volna a tésztát a fortyogó vízbe, amikor meghallotta a bejárati ajtó csapódását. Egy perccel később megjelent Jack is. Rövidnadrágot és pólót viselt; halántékán már őszülő barna haja csapzottan tapadt a homlokához. Mindkét hónaljában jókora izzadságfolt terjengett. Láthatóan remekül érezte magát.

- Üdv mindenkinek - köszönt vidáman. Összeborzolta JJ haját, aki bosszúsan próbált kitérni a keze útjából, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a játékot. Laurie-hoz is közelíteni próbált, de ő felemelte a fakanalat, hogy távol tartsa magától.

- Szó sem lehet róla, amíg le nem zuhanyozol! - Annyira nem is kellett színlelnie a rosszallást, mert még mindig haragudott rá a játszótéren eltékozolt idő miatt.

- Ha te mondod - vigyorodott el a férfi. - Amúgy szuperül ment a játék. Úgy dobáltam a kosarakat, mintha nem lenne holnap. Nem tudtam hibázni.

- Örülök. - Laurie próbálta kiszűrni hangjából az epés gúnyt. - Negyedóra múlva vacsora, szóval kapd össze magad.

Az ételre inkább bő húsz percet kellett várni. Jack addigra átöltözött szokott esti viseletébe, ami tiszta pólóból és melegítőalsóból állt. JJ felmenekült a szobájába, mielőtt még további zaklatások érnék.

- Oké, akkor halljunk Chet barátnőjéről - élénkült fel Jack, miután vett a tésztából.

- Beszélnünk kell néhány dologról, ami fontosabb - hűtötte le Laurie. - Először is, el kell döntenünk, mi legyen JJ-vel. Meggyőződésem, hogy muszáj lesz kivizsgáltatnunk, ami nemcsak hasznos lehet, de amennyire nézem, nincs is nagyon más választásunk. - Elmondta, hogy JJ szerint a tanítónője kijelentette, ha nem változtat a viselkedésén, kereshet magának másik iskolát.

- Miss Rossi nyilván messzemenő következtetéseket vont le a hisztimből, de legalább már tudja, miért verekszik JJ a játszótéren. Az alma nem esett messze a fájától.

- Nem hinném, hogy JJ magától kitalálna ilyesmit - mutatott rá Laurie. - Biztos megint eldurrant az agyad.

- Az könnyen lehet - fogadta el a férfi. - Tele a tököm ezzel az egésszel. JJ normális kiskölyök, ahogy az összes többi. Ha jól emlékszem, én sokkal rosszabb voltam az ő korában. A srácok folyton vetélkednek. Nincs abban semmi, ha néha összeugranak. Azt is megmondom, hogy az én kölyköm nem fog Adderallt szedni, sem más

ilyet. Nincs az a pénz.

- Az iskola nem ragaszkodik a gyógyszeres kezeléshez - emlékeztette Laurie -, csak azt akarja, hogy vigyük el egy szakemberhez, amivel nekem semmi bajom. Sokat változott a világ a gyerekkorod óta. Vagy az én gyerekkorom óta. A kiértékelés sem jelenti feltétlenül, hogy gyógyszert írnak fel neki. Mi vagyunk a szülei. Nekünk kell eldöntenünk, mire van szüksége.

- Ez az első lépés a lejtőn - érvelt Jack, noha kisebb elánnal. - A gyógyszeripar sikeresen elhitette az egész világgal, hogy a fiúknak gyógyszereket kell szedniük, amíg engedelmesen meg nem ülnek, mint a kislányok. Ha kivizsgáltatjuk, azzal elismerjük, hogy valami nem stimmel vele.

- Ebben nem értünk egyet. Bocs, de ez kész röhej. Kezdesz olyan lenni, mint azok a konteóhívők, akik mindenben a háttérhatalmat látják. Minél inkább megértjük a fiunkat, annál megalapozottabb döntést hozhatunk. JJ iskolája egészen másként kezeli a konfliktusokat, mint ahogy általános iskolás korunkban a miénk kezelte. Ne hidd, hogy mindent tudsz, csak mert te is voltál gyerek. Engem külön aggaszt, hogy nem tud uralkodni magán, és szeretnék megtudni erről mindent, amit csak lehet.

- Szóval szerinted egyáltalán nem vagyok képben - ingatta a fejét Jack.

- Nem, szerintem nem. El kell küldenünk egy szakemberhez, hogy kiderüljön, szerinte is szükség van-e bármiféle beavatkozásra. Nem megyünk bele, hogy begyógyszerezzék. Az szóba se kerülhet, de nem hinném, hogy egyébként sok választásunk lenne. Attól tartok, ha visszautasítjuk az iskolát, amit egyáltalán nem szívesen tennék, akkor egyszerűen kicsapják JJ-t, szóval, ha nem akarsz neki másik iskolát keresni, akkor muszáj lesz tiszteletben tartanod a kérésüket.

- Oké. - Jack megadóan felemelte a kezét. - Győztél, de van egy feltételem. Azt akarom, hogy aki kiértékeli, a pszichológus vagy pszichiáter, férfi legyen.

- Azért ez elég szexista hozzáállás...

-Talán igen, talán nem. Mindenesetre én jobban fogom érezni

magam a tudattól, hogy olyasvalaki turkál a fejében, aki azonosulni tud az én szempontjaimmal is.

- Oké, legyen. - Laurie nem kételkedett abban, hogy épp elég képzett férfi és nő dolgozik ezen a területen. Ha Jacknek feltétlenül egy férfi kell, nem fog tiltakozni.

- Oké, akkor most már jöhet az a rezidens. Mi is a neve? Nichols?

- Igen, így hívják - bólintott Laurie. - A teljes neve amúgy dr. Aria Nichols, de mielőtt rátérnénk, meg kell beszélnünk még valamit. Nem is kérdezted, hogy ment a mellrákszűrés.

- Igazad van. - Jack arca elnyúlt, ahogy bűntudatosan letette a villáját és minden figyelmét a feleségének szentelte. - Ne haragudj. Attól a reggeli iskolalátogatástól teljesen kész lettem. Egész nap próbáltam visszanyerni a lelki nyugalmam. Mit mondjak, Lou és a megégett kiskölyök se javított a helyzeten. Szóval, hogy ment a szűrővizsgálat? Inkább ne is kérdezzem?

- Nincsenek jó híreim. - Laurie érezte a torkában felkúszó szorongást, ahogy leomlott a tagadás fala, mellyel egész nap körülbástyázta félelmeit. Együtt tudott érezni Jackkel, miután az ő napja is azzal telt, hogy próbálta visszanyerni a lelki nyugalmát, miután elvégezték rajta az MRI-t. Most is kellett egy hosszú pillanat, amíg összeszedte magát.

- A mammográfia még jól ment, de azután találtak valamit az MRI-n. Amikor megismételték a mammográfiát és összevetették az eredményeket, már a röntgenképen is felismerték a kérdéses gócot. Alig egy centiméter, de egyértelműen olyan elváltozás, amit ki kell vizsgálni. Ez különösen fontos a rákra hajlamosító BRCA1 gén miatt, ami bennem éppúgy megvan, mint az anyámban és a nagyanyámban, aki rákban halt meg.

-Annyira sajnálom. - Jackláthatóan halálra rémült. - Atyaisten! Hallani is rettenetes, hát még neked milyen lehet. Tényleg ne haragudj, amiért teljesen kiment a fejemből. Erre nincs mentség.

- Sebaj. Előbb nekem kellett feldolgoznom a hírt, szóval úgyse beszéltem volna róla szívesen. Így legalább az otthonunkban tehetjük meg, ahol képesek vagyunk racionálisan gondolkodni. Legalábbis,

remélem. Az a gond, hogy azok után, ami Emmával és most JJ-vel történt, ez tényleg nem jöhetett volna alkalmatlanabb időpontban.

- Ez most fontosabb minden másnál - jelentette ki Jack. - Tudjuk már, mi a következő lépés?

- Ez az egyik előnye annak, ha valaki orvos - felelte Laurie. - Az eredményeimet haladéktalanul továbbküldték a legnagyobb radiológus koponyáknak, akik mind egyetértenek abban, hogy a csomó legalábbis gyanús, bár a túlságosan kötött mellszöveteim nagyban nehezítik a kiértékelést.

- Vagyis biopsziára lesz szükség - vonta le a következtetést Jack. - Beszéltél már valakivel?

- Hogyne - bólintott Laurie. - Addig el se engedtek, amíg nem beszéltem egy sebésszel és egy onkológussal, akik mindketten a mellrák specialistái.

- Uramisten - nyögött fel Jack. Egy hosszú pillanatig csak vakon meredt maga elé. Mióta első családja életét veszített egy repülőbalesetben, miközben éppen őt látogatták meg Chicagóban, folyamatosan attól rettegett, hogy megint valami baj éri a szeretteit. Legrosszabb félelme vált valóra, amikor JJ-t csecsemőkorában neuroblastomával diagnosztizálták, majd ez erősödött fel ismét, amikor Emma lemaradt a fejlődésben, és autizmust állapítottak meg nála. Most, a mellrák fenyegetésével újra felerősödött benne a rettegés.

- Hallod, amit mondok, Jack? - Laurie kinyújtotta felé a kezét, és megszorította a karját.

- Nem, bocs. - Felemelte a tekintetét, miközben ráeszmélt, hogy egyetlen szó sem jutott el hozzá.

- Azt mondtam, hogy a sebész és az onkológus elő akar jegyezni biopsziára.

- Hogyne, persze. - Jack megrázta a fejét, és lassan kiengedte a levegőt, mint egy defektes abroncs.

- Nem akartam végleges választ adni, amíg nem beszéltem veled - tette hozzá Laurie. - Most leginkább azt kell eldöntenünk, hogy mi lesz, ha a szövettani eredmény alapján rákos vagyok. Ott már nem tudunk

erről beszélni, mert altatásban leszek. Persze, ha valóban rák, a sejttípust is számításba kell venni, meg azt, hogy átterjedt-e a nyirokcsomókra, de a legnagyobb baj mégis az, hogy van egy mutációm a BRCA1 génben. S ha egyszerűen masztektómiát kérnék biopszia helyett?

- Úristen... - Jack a kezébe temette arcát és a halántékát masszírozta. Csak hosszú idő után nézett fel. - Ne haragudj, de nem olyan könnyű megemésztenem.

- Az onkológus és a sebész is azt javasolta, hogy legyen masztektómia - folytatta Laurie kíméletlenül, nem törődve a közbevetéssel -, de én nem vagyok ebben olyan biztos. Tudom, mit mondana Angelina Jolié, hajrá csajok, de nekem akkor is túl drasztikusnak tűnik. S akkor még nem beszéltünk a petefészkeimről. A petefészkeimet is távolíttassam el, mert a génmutáció miatt ugyanúgy a petefészekrák is esélyes?

- Őszintén szólva, ezekre a kérdésekre csak te tudod a választ. - Jack kezdte összeszedni magát. - Már lefolytattuk ezt a beszélgetést, amikor kiderült, hogy nálad is megtalálható a génmutáció. Akkor tiltakoztál minden drasztikus sebészeti beavatkozás ellen...

- Az akkor volt, ez meg most van. Idősebb lettem, és van két gyermekünk, akik akkor még nem voltak. Egyértelműen jobban hajlok a végleges megoldásra, de ettől még nem tetszik jobban. Valamilyen véleményed bizonyára neked is van.

- Az a véleményem, hogy te sokkal fontosabb vagy a számomra és a gyerekek számára, mint a melled vagy a petefészked. Nyilvánvalóan nekem is kell egy kis idő, míg átgondolom, de ha itt és most kell döntenem, azt mondom, vágj bele. Távolíttasd el a melled és a petefészkeidet. Ha a szövettan szerint az a csomó a melledben mégsem rosszindulatú, csak egy jó plasztikai sebész kell. Ha az eredmény pozitív, a rekonstrukció is nehezebb.

- Szóval szerinted vágjak bele és távolíttassam el mindkét mellem? - Laurie még úgy is képtelennek találta a felvetést, hogy a saját szájából hangzott el.

- Igen - bólintott Jack. - Mondom ezt akkor, ha itt és most kell

döntenem. Holnap talán másként érzek, bár kétlem.

- Mint a leginkább érintett személy, egy dolgot teljes biztonsággal kijelenthetek. - Laurie visszanyelte a könnyeit. - Eszem ágában sincs halogatni a döntést. Ha tényleg egy rákos daganat burjánzik a mellemben, inkább ma vegyék ki, mint holnap.

- Igazad van. Azt hiszem, a helyedben én is így gondolkodnék. Szerintem mindenki így gondolkodna. Olyan ez, mintha egy időzített bomba ketyegne az emberben, ami bármelyik pillanatban robbanhat.

- Pontosan. - Laurie behunyta a szemét és mélyen beszívta a levegőt, amíg újra uralkodni nem tudott magán.

- Hát, örülök, hogy ez megbeszéltük, bármily nehéz is volt felhozni. Már ez is sokat segített. Azóta nem hagy nyugodni ez az egész, mióta elvégezték az MRI-t.

- Képzelem. El se hiszem, hogy egész álló nap képes voltál magadban tartani. Hogyan tudtál egyáltalán koncentrálni? Hogyan tudtad elvégezni a boncolást azzal a beépített szépséggel?

- Azzal a beépített szépséggel. - Laurie megcsóválta a fejét, és örömtelenül felnevetett. - Nem volt egyszerű. Dr. Aria Nichols hivatalosan is a legellenszenvesebb rezidens, aki valaha megfordult az IOSZI-n. Legalábbis, amióta én itt vagyok...

- Elképesztő. - Jack hálásan váltott témát. - Mármint a viselkedése, főleg Chet irányában.

- Meglehet, bár ebben azért nem vagyok olyan biztos. Szerinte Chet felvetette, hogy megihatnának valamit, méghozzá a legelső alkalommal, amikor az IOSZI oktatási igazgatójaként bemutatkozott neki.

- Ha így is történt, nekem ahhoz semmi közöm.

- Jó neked - sóhajtott fel Laurie. - Attól tartok, el kell beszélgetnem Chettel arról, hogy nem kéne összekevernie a szakmai munkáját a magánéletével. Visszatérve a beépített szépségre: tényleg ritka madár, szerintem klasszikus szociopata. Nincs benne semmi empátia mások iránt, és az sem érdekli, ki mit gondol róla. Elmondása szerint az apja is szociopata volt. Nem tudod, ez lehet örökletes?

- Így kapásból nem - vont vállat Jack. - Miért, annyira rossz?

- Szerintem igen. Amennyire ismerem az érzékenységedet, teljesen elborzadnál tőle, mennyire közönséges. A védelmére legyen mondva, hogy saját elmondása szerint nehéz gyerekkora volt. Előbb a vér szerinti apja bántalmazta, mielőtt még öngyilkos lett, azután a nevelőapja molesztálta.

- Te jó ég - nyögött fel Jack. - Ezt mind boncolás közben árulta el neked?

- Hihetetlenül és kéretlenül egyenes, de ki tudja, mi igaz és mi nem? Chet szerint gátlástalanul hazudik.

- Hát, nem tűnt éppen elbűvölő jelenségnek, amikor bemutatkoztam neki...

- Ne vedd magadra - vigasztalta Laurie. - Nagy általánosságban minden férfit utál, amit nem is rejt véka alá.

- Atya gatya - csóválta a fejét Jack. - Akkor tényleg jobb lesz, ha messzire elkerül engem és az *én* kéretlen egyenességemet.

Laurie önkéntelenül is elnevette magát.

- Nagyon igaz. Olyanok lennétek, mint az olaj és a víz. Viszont azt meg kell adni, hogy tényleg eszes. Dr. Henderson is kitért rá, mennyire ügyes patológus. Alig egy hete van az IOSZI-n, de máris rengeteget tanult a törvényszéki patológiáról csupán abból, hogy megfigyelte a munkát. Tehetséges kórboncnok is. Tényleg lenyűgöző a hozzáértése.

- De mi van veled? Úgy is élvezted a halottszemlét, hogy közben dr. Nichols az idegeiden táncolt? Tudom, mennyire hiányzik neked a gyakorlati munka...

- Nagyon élveztem - vallotta be Laurie.

- Amikor az irodádban voltam és rákérdeztem, hogy miért csinálod meg a boncolást, ha egyszer kijelentetted, hogy többé nem foglalkozol ilyesmivel, azt felelted, személyesen kell kiértékelned dr. Nicholst, de ugyanúgy politikai okai is vannak. Ezt hogy értetted?

- Azért végeztem el a boncolást, hogy kiértékeljem a rezidenst - erősítette meg Laurie -, de ennél az adott esetnél az egyetem elvárásainak is meg kell felelnem.

- Ezt már tényleg nem értem. - Jack felvette villáját és evett egy falatot.

Laurie tőle telhetően összefoglalta a Kera Jacobsen túladagolásával kapcsolatos körülményeket, különös tekintettel arra, hogy dr. Henderson és a klinikai központ elnöke szerint a médianyilvánosság rossz fényt vethet az intézetre. Jack halkan füttyentett.

- Hát, remélem, nem árasztanak majd el a boncolásokkal, csak mert ezt elvállaltad - jegyezte meg.

- Én is remélem. Az intézetben is csak páran tudnak róla. Mindenki beült a délutáni megbeszélésre, szóval azt gondoltam, megúszhatom büntetlenül. Marvinnak és Vinnie-nek is szóltam, hogy senkinek ne említsék.

-Szép próbálkozás, de az ilyesmi úgyse tud titokban maradni. Mindent egybevetve, a boncolás az elvárt eredményt hozta?

- Hellyel-közzel - felelte Laurie. - Először is, élveztem. Jólesett legalább egy órára távol kerülni az IOSZI vezetésétől és azzal foglalkozni, amit igazán szeretek. Másodszor, az ügy meghaladta minden várakozásomat, még abból a szempontból is, hogy felkeltette a beépített szépség érdeklődését a törvényszéki patológia iránt. Az biztos, hogy nem hétköznapi túladagolás. Noha a fecskendőben talált folyadék fentaniltesztje pozitív lett, alig látni nyomát tüdő- vagy agyi ödémának, s akkor még nem beszéltem a legnagyobb meglepetésről. A páciens várandós volt. Azt mondanám, úgy tízhetes terhes.

- De miért indult be ettől a mi kis szociopatánk?

- Ahhoz lehet köze, hogy nem bízik a férfiakban - gondolkodott el Laurie. - Miután a pácienst csak napok múltán találták meg, s akkor sem a gyerek apja, a fejébe vette, hogy a férfinak köze lehet a droghoz.

- Elég merész feltételezés - jegyezte meg Jack.

- Én is így gondolom, de az biztos, hogy mindenáron utána akar járni a dolognak, és meg akar bizonyosodni a halál módjáról. A halottszemle előtt még azt mondta, hogy a törvényszéki orvostannal csak az idejét vesztegeti, most meg gőzerővel ezen dolgozik. Ki tudja, talán sikerült megtérítenem a törvényszéki patológiának.

- Ilyen személyiséggel? Isten ments. Te akarnád, hogy a munkatársad legyen?

- Inkább a halál - nevette el magát Laurie. - Azt mondja, utálja a pácienseket, ezért is ment patológusnak, hogy elkerülje őket. Ha tudná, hányszor kell beszélnünk a gyászoló rokonokkal! Ők az igazi pácienseink, nem a holttestek. Rettenetes törvényszéki patológus lenne belőle.

- Hogyan akar nyomozni ebben az ügyben? - kérdezte Jack.

- Felteszem, ugyanazt csinálja, amit mi is tennénk a helyében. Beszél az összes érintettel: a nővel, aki megtalálta az áldozatot, a járőrökkel, akik kiérkeztek a segélyhívásra, a szomszédokkal. A barátokkal, ha vannak. Érdekes lesz látni, hogy megtalálja-e az apát, és hogy az igazolja-e az ő verzióját. Ha megjön a toxikológiai vizsgálat eredménye, többet fogunk tudni a halál okáról, és az is bekerülhet a képletbe. Arra számítok, hogy a fentanil szintje kiugróan magas lesz, ami megmagyarázza az ödéma hiányát. Kera Jacobsen nem tapasztalt egyre súlyosbodó légzési nehézségeket, mint ilyenkor szokás. Iszonyú gyorsan meghalt.

- Ennyi elég is a szociopata rezidensünkből. - Jack eltolta magától a tésztás tálat. - Sajnálom, de képtelen vagyok enni azok után, amit a szűrővizsgálatról mondtál. Szerintem tényleg komolyan mérlegelned kéne a végleges megoldást. Most még inkább így érzem, mint tíz perccel ezelőtt.

- Értékelem, hogy elmondtad a véleményed - bólintott Laurie. - Még alszom rá egyet. - Noha igazi éjjeli bagolynak számított, aki estére egészen felélénkült, aznap minden másként alakult. Már az alvás említésétől úgy érezte, ahhoz sincs elég ereje, hogy felvonszolja magát a hálószobába. Ellökte magát az asztaltól és bizonytalanul felállt. - Az se biztos, hogy addig fenn bírok maradni, míg lezuhanyozom.

- Menj csak. - Jack felpattant az asztaltól. - Majd én elmosogatok és rendet rakok, de előtte még ölelj meg.

Laurie alig várta, hogy maga körül érezze férje erős karjait. Miután gyengéden megcsókolta, a férfi hátrahúzódott, de még most sem engedte el.

- Mindennél fontosabb vagy a számomra - suttogta. - Remélem, tudod.

- Köszönöm - mosolyodott el Laurie. - Nem könnyű ez az egész, de örülök, hogy itt vagyunk egymásnak.

12. FEJEZET

Május 8.

20.32

A Lyft-sofőr a szemközti oldalra mutatott: „Itt is vagyunk, kisasszony. Jó étvágyat.”

Aria kinyitotta az ajtót és kiszállt a fekete Toyotából, az pedig elsöpört, mielőtt még megállt volna a járdán. A nő egy pillanatig méregette az éttermet. Hallott már a SoHóban működő Cipriani Downtownról, de még sosem járt itt. Nem tűnt túl nagynak, sárga ponyvateteje alapján talán nyolc-kilenc méter széles lehetett. A hűvös éjszaka ellenére féltucatnyi kis asztal szorongott a járdaszélen, igaz, a tető védelme alatt. A tolóajtók némelyikét elhúzták, hogy a belső és külső asztalok ne különüljenek el annyira. Utóbbiak között néhány gázégőt is felállítottak - Aria az arcán érezte melegségüket, ahogy odakint ácsorgott.

Az étterem népszerűnek számított a belvárosiak körében - ami önmagában elég okot szolgáltatott arra, hogy messze elkerülje -, így nem lepődött meg, hogy zsúfolásig megtelt. Minden ülőhely foglalt volt, pedig nem kevés asztalt préseltek be a rendelkezésre álló helyre. A bárpultot szinte látni sem lehetett a helyre várakozó vendégektől, akik szép számban gyülekeztek az utcán, a felsőbb szintre vezető felvonható fémlépcső alatt is. Legfélelmetesebbnek mégis a harsány fényeket és az egymást túlkiabáló vendégek hangzavarát találta, ami valóságos szökőárként áradt ki a belső térből a viszonylag békés környékre, ahol a többi üzlet rég bezárt éjszakára. A káoszt tovább fokozták a fehér kabátos és csokornyakkendős pincérek, akik ételekkel megrakott tálcáikkal a forgatagban suhantak, míg a kevésbé impozáns fehér zakót viselő konyhai kisegítők alig győzték elhordani a kiskocsikra tornyozott szennyes tányérokat és abroszokat. Mindent lázas sietség uralt. Aligha ígéretes helyszín egy fontos beszélgetéshez.

Miután elhagyta dr. Henderson irodáját, sikerült elérnie telefonon

Madison Bryantet, amit kedvező előjelnek tartott. Sajnálatos módon a nő nem lakásának falai között heverte ki barátnője halálát, mint azt remélte - egy taxiban érte utol a hívása, amint épp a belváros felé tartott, hogy egy barátjával vacsorázzon. A helyzetet tovább rontotta, hogy a hangja alapján máris spicces lehetett. Noha Aria messze túllépte a hatáskörét, amikor törvényszéki orvosszakértőnek adta ki magát, akinek haladéktalanul beszélnie kellett vele, Madisont ez sem hatotta meg. Ahelyett, hogy lemondta volna a találkozóját, áthívta őt az étterembe, ha már nem tud várni holnapig. Amikor felvetette, hogy találkozhatnak vacsora után is, Madison azt felelte, hogy reményei szerint vacsora után már nem fog ráérni, vagyis, ha feltétlenül még aznap este akar beszélni vele, csak az étteremben teheti meg. Minden rosszallása ellenére Aria belement.

Az odakint ácsorgó és dohányzó vendégeket kerülgetve közeledett a bejárathoz. Sötét öltönyt viselő, sötét hajú férfi állt az ajtóban, figyelte a ki- és befelé tartó vendégeket. Szemlátomást az étterem alkalmazta, bár Aria nem tudta, milyen minőségben. A férfi rámosolygott, ahogy elhaladt mellette. Ő ügyet sem vetett rá.

Az étterem belülről éppoly kaotikusnak tűnt, mint kívülről. Noha elöl kerek asztalok álltak, hátrébb a falhoz állítottak néhány szögletes példányt is, köröttük egyszerű padokkal. A falakon bekeretezett képek függtek - egyikük fiatal nőt ábrázolt, valamilyen modellt, aki szinte ugyanolyan koptatott farmert viselt, mint ő. Mivel még nem járt otthon, most is az volt rajta, ami egész nap: márkás fehér pamutblúz, farmer, rózsaszín bőr papucscipő és fehér orvosi köpeny. A bonyodalmak elkerülése végett lecsíptette a DR. ARIA NICHOLS, NY Egyetemi Klinika feliratú kis névtáblát.

A főpincért kereste, ami nem ment egyszerűen. Madison azt ígérte, hogy megemlíti neki az érkezését, így számítani fog rá. Ahogy átfűzte magát a bárpultnál kavargó tömegen, egyre mélyebbre furakodott az étterembe.

- Hé, bébi - szólította meg egy férfi, aki éppúgy az italát dédelgette, mint a bárpultnál mindenki. - Igazi doki vagy, vagy jelmezbálba mész? - Hahotázva nevetett, ahogy a barátai is. Aria ugyanúgy nem méltatta őket a figyelmére, mint az ajtóban álló férfit.

Miután öt-hat méter mélyen járt az étteremben, már láthatta, hogy a nagy helyiség messzebbre nyúlik, amint a szélessége alapján számította. Itt hátul valamelyest nyugodtabb légkör fogadta. A buli és a zajongás láthatóan az utcafrontra, azon belül is a bárpult és a kis asztalok köré korlátozódott. Nagy bosszúságára a főpincért itt sem lehetett látni. Már épp készült feladni és visszavonulni, amikor kiszúrt egy sötét öltönyös, fehér inges és sötét nyakkendős férfit, aki nagyjából olyan magas lehetett, mint ő, és láthatóan a személyzet munkáját felügyelte. Közelebb lépett hozzá, és próbálta elcsípni a tekintetét. Noha a férfinak csaknem olyan sötét haja volt, mint a bejáratnál álló társának, inkább tűnt spanyol ajkúnak, mint olasznak. Megadta, vagy inkább elordította neki a nevét, majd hozzátette, hogy Madison Bryant már várja.

A férfi pillanatnyi gondolkodás után bólintott és intett a mutatóujjával, hogy kövesse. Megtette, de továbbra is csak nehezen jutott előre. A férfi, aki felemelt ujjával mutatta az utat, könnyedén siklott a tömegben. Egy perccel később mindketten kitörtek a tömegből és beléptek az étterem hátsó traktusába, ahol nemcsak a vendégek száma, de a zajszint is drasztikusan visszaesett.

Mintha csak egy alpesi lejtőn szlalomozna, a főpincér kacskaringós úton jutott el a hátsó falnál álló egyik kétszemélyes asztalhoz, ahol intett a vendégek felé, mielőtt előzékenyen félrehúzódott. Aria az asztalhoz lépett és felmérte annak gazdáit. Madison és vacsorapartnere egyaránt afroamerikai volt, világosabb arcbőrével Madison mégis éles kontrasztot alkotott termetes és szakállas partnerével. Hétköznapi öltözéket viselt, míg a férfi kigombolt inget meglazított nyakkendővel. Zakója a szék támláján lógott. Az asztal fuldoklott a tányérokban, kenyereskosárban, olívaolajban, boros- és vizespoharakban, a hely legnagyobb részét mégis egy hatalmas tál sajátította ki, benne a paradicsomos szósszal nyakon öntött tészta maradékával.

- Dr. Aria Nichols vagyok - mutatkozott be a nőnek. - Maga Madison Bryant?

- Úgy bizony - felelt a nő széles mosollyal. - Ő meg itt Richárd Abrams. - Biccentett partnere felé.

A főpincér csak néhány pillanatra tűnt el, hogy visszatérjen egy harmadik székkel. Kész rejtély, hogy a zsúfolt belső térben hol talált ilyet - ahogy az is, miért Richárdhoz közelebb tette le, bár középen nyilván nem hagyhatta, hogy akadályozza a pincéreket. Ária pillanatnyi habozás nélkül Madisonhoz húzta a széket és helyet foglalt. Richárd arcáról lefoszlott a kissé önelégült mosolyt. Láthatóan sértve érezte magát.

- Szeretném a lehető legrövidebbre fogni - vágott bele Aria, miközben ügyet sem vetett Madison partnerére.

- Óhajt valamit inni? - tudakolta a főpincér. - Egy Bellinit esetleg?

- Pompás - lelkendezett Madison. - Én is azt ittam. - A főpincérhez fordult. - Hozza csak!

- Rögvest. - A főpincérnek újra nyoma veszett.

- Beszélnünk kell Kera Jacobsenről - sürgette Aria.

- Miért? - Madisonnak egy szempillantás alatt elpárolgott minden jókedve. - Figyeljen, ez életem legpocsékabb napja. Meghalta barátnőm. Próbálom túltenni magam rajta. A helyszínen beszéltem az orvos-nyomozóval, azután berángattak az orvos szakértői intézetbe, hogy azonosítsam a holttestet. Mindenben együttműködtem magukkal, mit várnak még tőlem? Elmondtam, amit csak tudtam. Kezd az idegeimre menni ez az egész. Richárd szerint különben sem kell beszélnem magával, ha nem akarok. Ő aztán tudja. Ügyvéd.

Aria gyors pillantást vetett Richardra, és magába fojtotta indulatát, amiért beleavatkozott a dolgukba. Kísértést érzett rá, hogy megmondja, ez a jogi tanács nem feltétlenül helytálló - már amennyiben igazi törvényszéki orvos szakértő lenne -, de tudta, hogy ezzel csak felesleges jogi vitát provokálna, és tovább bonyolítaná a helyzetet. Visszafordult Madisonhoz.

- Változtak a dolgok. Ma délután én végeztem el a boncolást, és váratlan felfedezést tettem.

- Mit? - ráncolta a homlokát Madison. - Mit változtat ez bármin is? Kera meghalt, és ez már így is marad.

- Igaz, de... - Aria azon kapta magát, hogy készül felmondani a

sablonos szöveget, amit dr. Montgomerytől egész délután hallgatott, hogy a törvényszéki patológus meghallgatja a holtak történeteit. Mély zavarban érezte magát emiatt, és taktikát váltott. - Szociális munkásként biztosan megérti, hogy a vonatkozó törvények alapján tiszteletben kell tartanunk a pácienseink személyiségi jogait. Jól mondom?

- Ja, azt hiszem. - Madison hangja mintha már kevésbé lett volna indulatos.

- A törvény értelmében nem mondhatom el, milyen felfedezést tettünk, de New Yorkban a család vagy akár egy meghatalmazott is kikérheti a boncolási jegyzőkönyvet, melyben minden vonatkozó adat, így ez is szerepel. Szóval ez a bizalmas információ valahol a nyilvános és szigorúan titkos kategória közt félúton helyezkedik el.

Vetett egy gyors pillantást Richardra.

- Ügyvédként nyilván érti, mire gondolok.

Richárd eleresztett egy színlelt nevetést. Megjegyzést is fűzött volna hozzá, de ezt Aria már nem várta meg.

- Szóval - fordult vissza figyelmével Madison felé -, most felteszek néhány kérdést, s ezek alapján könnyen kisakkozhatja, hogy mi az, amit nem mondhatok el. Tudom, hogy nevetséges az egész, de mit tegyünk... Tehát Dávid Goldberg, az OJN szerint ön azt mondta az egyik kiérkező járőrnek, hogy Kerának nem volt állandó barátja. Emlékszik erre?

- Igen - bólintott Madison.

- Mivel közeli barátnők voltak, biztosan tudna róla, ha Kerának lett volna egy állandó kapcsolata, nem igaz?

- Csak azt tudom, hogy ősszel még biztosan nem volt pasija - szögezte le Madison. - Ez nyilvánvaló. Az ünnepek után viszont már alig találkoztunk. Mármint társaságban, mert amúgy majd' mindennap együtt dolgoztunk. Akkor lehetett egy pasija. Sokszor gondoltam is rá, hogy biztosan ezért kerül, de mindig letagadta, ha rákérdeztem.

- Mesélt a régi barátjáról, akivel még LA-ben járt, Róbert Barlow-ról?

- Valamikor ősszel, de mostanában nem.

- Nem tudja, meglátogatta őt itt New Yorkban?

- Tudomásom szerint nem. Végeztek egymással. Ebben biztos vagyok.

- Gondolja, hogy lehetett még egy ilyen jó barátnője, mint maga, akinek talán mindent elmondott?

- Nem tudok ilyenről, de mint mondtam, az ünnepek után változott az ábra.

-Abból, amit elmondott, talán kapcsolatba került valakivel az ünnepek alatt, csak ezt próbálta eltitkolni a világ elől.

- Nekem is eszembe jutott, de biztosan nem tudhattam, és nem is erőltettem a kérdést. Mindenkinek joga van a magánélethez, szóval továbbléptem.

- Oké - bólintott Aria. - Gondolom, mostanra egyértelmű, hogy a boncolás során olyan váratlan felfedezést tettem, amihez szüksége volt egy férfi közreműködőre.

Madison váltott egy gyors pillantást Richarddal, de mielőtt bárki szólhatott volna, makulátlan fehér zakót viselő pincér bukkant fel Aria oldalán a Bellinivel. A pezsgőspohár veszedelmesen közel került az asztal pereméhez, amikor letette az egyetlen szabad helyre.

- Óhajt vacsorázni? - tudakolta a pincér Áriától. - Szeretné hallani a különleges ajánlatunkat?

- Nem, nem kérek semmit - felelte Aria.

A pincér bólintott és visszavonult.

Aria beletúrt egyik oldalzsebébe, hogy előhúzzon egy kis noteszt. Miután a mellényzsebéből kis tollat is kerített, lefirkantotta a számát.

- A helyzet az, hogy a boncolás és a meglepő felfedezés nyomán a halál oka már korántsem olyan egyértelmű, mint korábban. A halál módja sem, ha érti, mire gondolok. Sajnos a rendőrség nem törődik egy ilyen hétköznapi túladagolással, és amennyire tudom, nem nyomoz az ügyben, sőt nem is tervezi, hogy bármilyen eljárást indítson. Ez természetesen érthető egy olyan városban, ahol naponta

négyen lövik túl magukat, viszont szerintem a barátnője megérdemli, hogy megkeressük ezt a titokzatos pasit, aki miatt magára hárult a teher, Madison, hogy megtalálja Kera oszladozó holttestét. Ha már itt tartunk, a fickó arra is magyarázatot adhatna, hogy játszott-e bármilyen szerepet a túladagolásban. Ezért döntöttem úgy, hogy bármi áron megkeresem ezt a hiányzó láncszemet.

Aria felkapta és egy hajtásra kiitta Bellinijét. Kézfejével megtörölte ajkát, mielőtt visszatette az üres poharat az asztalra.

- Itt a számom arra az esetre, ha eszébe jut bármi, ami alapján megtalálhatjuk azt a rohadékot. - Madison felé csúsztatta a kis papírlapot. Azután felállt, és tüntetőleg kerülte Richárd tekintetét, ahogy egyetlen szó nélkül távozott.

13. FEJEZET

Május 8.

21.05

Nem kis nehézség árán, de sikerült átpasszíroznia magát a bárpultnál asztalra várakozó vendégeken - többnyire férfiakon, akikből jelenléte és fehér köpenye óhatatlanul előcsalt néhány szellemesnek szánt megjegyzést, de ahogy befelé jövet, most sem vesztegette rájuk a figyelmét. Viselkedésük csak megerősítette őt a férfinemről alkotott lesújtó véleményében. Miután kivergődött az utcára, azzal a szándékkal halászta elő telefonját, hogy szerez magának egy fuvart, ám ugyanebben a pillanatban egy sárga taxi állt meg a padkánál. A kényelmes megoldás felülírta szokásos preferenciáit. Lelépett az úttestre, beült és megadta Nyugati 70. utcai címét, mielőtt bekötötte a biztonsági övét.

Ahogy a kocsi északnak tartott, maradt ideje elgondolkodni a Madison Bryanttel folytatott rövid beszélgetésen. Motivációs szempontból sokkal eredményesebben zárult, mint ahogy akkor képzelte, amikor először szembesült a forgalmas és zajos étteremmel. Örült, hogy nem hátrált meg. Miután találkozott a szociális munkással, még biztosabban tudta, hogy Kera Jacobsen tisztán és érthetően azt kéri tőle, keresse meg a rejtélyes barátját.

Telefonján megnézte az időt, majd kikapcsolta az övét és előrébb csusszant, hogy a plexiüvegen át megszólítsa a taxist. Tudta, hogy a választófal a sofőr biztonságát szolgálja, mégis utálta - többek között ezért is használt szívesebben Ubert, Lyftet vagy Junót, mint szokványos taxit.

- Meggondoltam magam - közölte. Előásta zsebéből a névjegyet, amit Dávid Goldbergtől kapott, hogy feltartsa a szélvédőn át beszüremlő fénybe. - Keleti 23. utca 431. - olvasta le a címet.

- *D'Accord* - bólintott a sofőr.

Aria hátradőlt és újra bekötötte az övét. Azért döntött a hirtelen címváltoztatás mellett, mert a Madisonnal folytatott beszélgetéstől úgy érezte, sínen van. Lehetett bármilyen késő - kilenc is elmúlt -, mégsem érezte alkalmatlannak az időpontot, hogy beszéljen Kera Jacobsen vélhetően kotnyeles szomszédjával, Evelyn Mabryvel. Miután Madison elmondása szerint Kerának nemigen lehetett olyan barátja, akinek beszélt volna titkos szeretőjéről, a szomszéd maradt az egyetlen, aki megerősíthette a létezését. A kései óra ellenére úgy érezte, ez mindenképp megér egy próbát.

Miután készpénzben fizetett - egyszer már megégette magát, amikor a hitelkártyáját használta egy taxiban -, kiszállt, és felnézett az épületre. Jellegzetes hatszintes lakóházat látott, amelyet mindkét oldalról szinte tökéletesen egyforma társai foglaltak keretbe; talán csak a kétszárnyú bejárati ajtó keretében tértek el egymástól. Biztatónak találta, hogy a negyedik emelet jobb oldalán világosságot látott, ami arra utalt, hogy Evelyn Mabry otthon és remélhetőleg még ébren van.

Már fél tízre járt, így nem vesztegette az időt, csak belépett a kapun át az előtérbe, ahol szembesült a postaládákkal borított fallal. Időbe telt, amíg rátalált a 4A gombjára. Megnyomta, és remélte, hogy nem hiába. Kivárt egy percet, mielőtt újra használta a gombot. A hangszóró ezúttal recsegve életre kelt.

- Ki az? - tudakolta egy testetlen és barátságtalan hang. - Mindjárt tíz óra!

- Dr. Aria Nichols. - Lábujjhegyre ágaskodott, hogy közelebb kerüljön a mikrofonhoz, s így reményei szerint jobban hallhassák. - A New York Városi Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet munkatársa vagyok. Bocsásson meg a kései zavarásért, de haladéktalanul beszélnem kell önnel Kera Jacobsen halálával kapcsolatban.

A csend kezdett kétségbeejtően hosszúra nyúlni. Végül Aria törte meg.

- Evelyn Mabry. Azt akarja, hogy rendőri segítséget hívjak? Nem intézhetnénk ezt el barátságosan? Mindössze negyedórát kérek, nem többet.

- Miféle név ez az Aria? - tudakolta Evelyn.

- Nem igazán értem. - Aria a homlokára csapott tehetetlenségében. Az emberekkel való interakció sosem mulasztotta el felbosszantani. Már csak ezért se szívelte a pácienseket.

- Maga férfi vagy nő? - firtatta Evelyn.

- Nő, amennyire tudom - vágta rá bosszúsan.

- Miért akarnak beszélni velem? Már mindent elmondtam a nyomozónak és a rendőröknek...

- Ma végeztük el a boncolást, ami felvetett bizonyos kérdéseket. Szeretném, ha feltehetném ezeket önnek.

Az előteret betöltő dühödt kis zümmögés azt jelezte, hogy megnyílt a távvezérelt belső ajtó. Aria sietve indult felé, mielőtt még újra bezárult. Megkönnyebbült, amikor bejutott és hívhatta a liftet. Ahogy felfelé utazott, eszébe jutott, miért nem kedveli a felvonókat, s különösen az ilyen szűkös kis fülkéket, ahogy újra és újra az akna falának verődnek, mintha egy szál kötélen lógnának. Örült, amikor a negyedik emeleten végre kiszállhatott.

Ahogy a 4A lakás felé indult, próbálta visszatartani a lélegzetét. A folyosó falaiba mintha évszázadok óta beleivódott volna a sült hagyma szaga. Miután becsengetett, megint tovább kellett várakoznia, mint gondolta.

- Ki az? - hallatszott egy fojtott női hang az ajtó túloldaláról. A kaputelefon elektronikus torzítása nélkül Aria már ráismert a vaskos brooklyni akcentusra. Bár kísértést érzett rá, hogy maró gúnnyal válaszoljon, erőt vett magán, és csak elismételte a nevét. A kémlelőnyílás mögött mozgolódás látszott, ami arra utalt, hogy Evelyn tetőtől talpig végigmérte. Szívesen tett volna felé egy türelmetlen vagy sürgető kézmozdulatot, de uralkodott a késztetésen és mozdulatlan maradt. Ha már ilyen közel került ahhoz, hogy találkozzon vele, nem akarta tönkretenni az esélyt. Azt sem akarta, hogy a nő valamilyen igazolványt kérjen tőle, mert ez a lehetőség csak ebben a pillanatban tudatosult benne.

Végül, úgy tűnt, átment a vizsgán, amit ismétlődő kulcs- és lánccsörgés jelzett. Az ajtó alig résnyire nyílt, de egy biztonsági lánc így is a helyén maradt. Véreres szem és orrhegy jelent meg. Aria nem

moccant és nem szólt, csak engedte, hogy Evelyn tovább vizslassa. Jó húsz másodperccel később az ajtó becsukódott, majd lekerült helyéről az utolsó lánc is, mielőtt szélesebbre tárult. Amint bepillantott a lakásba, Aria igazolva látta Dávid Goldberg jellemzését a nő gyűjtögető életmódjáról. Amennyire a félhomályban látni lehetett, az ajtó mögötti helységet különféle kacatok töltötték be: egymásra tornyozott kartondobozok, kopott régi bőröndök, újságok és magazinok madzaggal összekötött halmai. Még egy bevásárlókocsi is elősejlett, kosarában régi levedlett ruhákkal. A sok szemét nem hagyott helyet semmilyen bútornak, csakis egy keskeny ösvénynek.

- Mit akar tudni? - Evelyn gyűrött pongyolát viselt. Becsavart haját átlátszó műanyag zuhanysapka borította, míg az arcára kent vastag fehér krémréteg határozottan mosómedveszerű külsővel ruházta fel. Meg sem próbálta behívni látogatóját, ami Áriát cseppet sem zavarta. A lakásból kiszivárgó bűz még jobban csavarta az orrát, mint a folyosóé.

- A kései látogatók érdekelnének, akik megfordultak Jacobsen kisasszony lakásában. Azt mondta az orvos-nyomozónak, Mr. Goldbergnek, hogy hétköznap esténként nagy volt itt a jövés-menés. Igaz ez?

- Ahogy mondtam. Habár az elmúlt hónapban végre nyugságom lett. Hála istennek.

- Egyvalaki jött vagy többen?

- Azt hiszem, csak egy - felelte Evelyn.

- Azt is mondta, hogy nem tudja, férfi vagy nő volt-e az illető.

- Így igaz.

- Látja, ez az, ami nem hagy nyugodni. Megfigyeltem, hogy a kémlelőnyílása egyenesen Jacobsen kisasszony ajtajára néz. Azt akarja mondani, hogy egyszer sem lesett ki, amikor ez a kései látogató jött vagy ment? Kicsit nehezemre esik elhinni...

- Egyszer-kétszer talán kinéztem - védekezett Evelyn -, de csak amikor megjött a látogató. Minden este pontban tízkor lefekszem.

- És a ritka alkalmakkor, amikor kinézett, férfi vagy női látogatót

látott?

- Általában egy férfit.

- Általában vagy mindig? Higgye el, tényleg nem szívesen vonnám be a rendőröket, de muszáj lesz, ha nem hagy más választást.

- Férfi volt.

- Ön szerint mindig ugyanaz a férfi? Szerintem elég világos van a folyosón ahhoz, hogy meg tudja ítélni.

- Azt hiszem, ugyanaz a férfi. Mindig ugyanabban a kalapban és kabátban. Teveszőr kabátban, amilyen a férjemnek is volt, isten nyugossza.

- Ez sokat segít, Evelyn - bólintott Aria. - Mi a helyzet a kalappal? Hogyan írná le?

- Csak, mint egy kalapot. Egy férfikalapot.

- Rendes kalap? Nem sapka?

- Rendes férfikalap. Nem tudom, a férjem nem hordott ilyesmit.

- Még egy kérdés, Evelyn, és szeretném, ha alaposan meggondolná a választ. Felismerné ezt a férfit, ha találkozna vele az utcán? Látta az arcát vagy legalább a profilját?

Evelyn pislogott egy sort, amivel azt a benyomást keltette, hogy valóban gondolkodik, de legalábbis próbál. Aria nem zavarta meg, bármit is csinált.

- Nem, nem tudnám felismerni - döntötte el végül Evelyn. - Az arcát sosem láttam.

- Oké, Evelyn. Ennyi. Majd még jövök, ha eszembe jut bármi más.

Visszaindult a lift felé, bár komolyan mérlegelte, hogy inkább a lépcsőt választja. Hallotta, ahogy Evelyn ajtaja döngve becsapódott a háta mögött. Noha a kényszeredett beszélgetés kellemetlen emlékeket idézett fel benne abból az időszakból, amikor orvostanhallgatóként a pácienseekkel kellett foglalkoznia, az erőfeszítés így is megérte. Megerősítve látta, amit mindig gyanított: Kera Jacobsennek viszonya volt, feltehetően olyasvalakivel, akivel az ünnepek alatt ismerkedett meg, s akivel valamiért nem állhatott ki a nyilvánosság elé.

Kamaszkorában, a greenwichi házban épp elég szappanoperát látott, így gyanította, hogy Kera egy házasemberrel szűrte össze a levet. Ha hinni lehetett azoknak a szirupos és közhelyes történeteknek, a fickó nyilván azzal hitegette, hogy elválik a feleségétől, de még várniuk kell, mielőtt bedobja a nagy hírt. Azután jött a váratlan terhesség, ami megváltoztatta a felállást - amíg végül Kera Jacobsen halálába nem torkollt.

„Te rohadt disznó - sziszegte összeszorított fogakkal, ahogy lecsapott a hívógombra. - Megtalállak, kerül, amibe kerül!”

Mintha csak a hisztérikus kitörésre válaszolna, megérkezett a lift. Aria kitárta az ajtót és belépett. Ahogy a belső ajtó bezárult és eszébe jutott, hogy rázkódott korábban, csak remélni merte, hogy az elavult ósdi vacak nem épp most szakad le és zuhan vele a négyemeletes mélységbe. Azóta gyötörte a rémálom, amióta *a* dadája, Fabiola azt mesélte, hogy a kisebb felvonókkal ez is elő szokott fordulni. Amíg nem hallott erről, kéjes örömmel utazgatott le-fel a greenwichi ház felvonójával, hogy arra a kis időre is szabadnak érezhesse magát.

14. FEJEZET

Május 8.
21.48

Aria hamarosan újra északnak tartott, ezúttal a Nyolcadik sugárúton és gyérebb forgalomban, így látványosan gyorsabban. Miközben teljesen megigézték az összemosódó színes neonfények, szabadjára engedte a gondolatait. Ahogy korábban elégedettség töltötte el, amikor abban a kaotikus étteremben kapcsolatba tudott lépni Madison Bryanttel, most is örült, amiért felülemelkedett a fura Evelyn Mabry és a nyomasztó lakása feletti ellenérzésein. Mindketten hozzájárultak ahhoz, hogy újult lelkesedéssel tekintsen küldetésére. Egészen ma délutánig és a meglepő felfedezésig halálra unta magát az intézetben, most azonban bizsergető izgalommal töltötte el a bosszú kilátása. Fikarcnyit se kételte, hogy valahol ebben a lüktető nagyvárosban él egy pöffeszkedő és kiváltságos fickó - pont, mint az összes többi -, aki abba az illúzióba ringatta magát, hogy büntetlenül kiszórakozhatja magát Kera Jacobsennel, ráveheti őt a titkolózásra, majd miután felelőtlenül teherbe ejtette, félredobhatja, mint egy megunt rongybabát, hogy folytassa a szánalomra méltó kis életét. Be akarta bizonyítani neki, hogy súlyosan tévedett, csak azt nem tudta, hogyan. A fickó által kierőszakolt titkolózás megnehezítette - ha épp nem lehetetlenné tette -, hogy rátaláljon. Kikérdezhetné persze a 23. utcai ház összes lakóját, de aligha találna jobb szemtanút Evelyn Mabrynél. Nem kínálkozott más megoldás, mint rávenni a rendőröket, hogy végezzenek el egy valódi és profi nyomozást, még ha Dávid Goldberg szerint erre nem is lehetett semmilyen esélyük.

A dr. Hendersonnal folytatott korábbi megbeszélésén elnémította telefonját, hogy senki ne zavarhassa őket, de most érezte farzsebében a rezgését, ami bejövő hívásra utalt. Oldalra dőlt és némi küszködés árán, de sikerült kihalásznia. Miután lassan tíz órára járt, csakis egy telemarketinges kereshette. Ilyenkor nem hívta más, hacsak nem adott

éppen ügyeletet, de a körülményekre való tekintettel - s különösen azután, hogy dr. Henderson korábban ráírt - mindenképp ellenőrizni akarta. Meglepetten látta, hogy Madison Bryant keresi.

- Félretárcsázott vagy tényleg hívni akart? - kérdezte tőle köszönés nélkül. Hallotta, ahogy Madison röviden felnevetett. Ideges hangon.

- Hívni akartam - biztosította. - Remélem, nem zavarom. Csak bocsánatot akartam kérni, amiért olyan kurtán-furcsán véget ért a beszélgetésünk a Ciprianiban.

- Nekem nem tűnt se kurtának, se furcsának.

- Nekem igen. - Madison felsóhajtott. - Tényleg ez életem legszörnyűbb napja. Még sosem történt velem ilyesmi. Még sosem láttam halottat, különösen olyasvalakit, aki fontos volt a számomra. Próbáltam túltenni magam az egészen, erre jött maga, és mindenáron beszélni akart róla. Totál kiborultam. Ne haragudjon.

- Az élet megy tovább. - Aria eltökélte magában, hogy nem fog bocsánatot kérni, még ha Madison el is várná.

- Amikor lényegében közölte velem, hogy Kera terhes volt, teljesen kibuktam. Borzalmasan éreztem magam, mintha cserben hagytam volna a legjobb barátnőmet. Az a hír nagyon felzaklatott.

- Nos, az ügyvéd barátja biztosan megtalálja majd a módját, hogy felvidítsa.

- Már nem vagyok Richarddal. Felálltam és kisétáltam az étteremből. Amikor beszélni próbáltam neki az érzéseimről és sírva fakadtam, nem sok együttérzést mutatott, amitől teljesen begőzöltem.

- Mit mondjak, nem lep meg a reakciója. Igazi érzéketlen tuskónak tűnt. Ha engem kérdez, nem nála keresi a vigaszt.

- Szerintem magától bukott ki, amiért ügyet se vetett rá. Amint eljött, furán kezdett viselkedni... de nem róla akarok beszélni. Hol van most?

Meglepte a kérdés, de azért kinézett a kocsi ablakán. Látta elsuhanni a 43. utca tábláját.

- Egy Uberben, úton hazafelé.

- Én is - árulta el Madison. - Hol van az a haza?

- Az Upper West Side-on. - Áriát nem csupán Madison kérdése lepte meg, de az is, hogy válaszolt rá.

- Micsoda véletlen! Én is arra lakom. Figyeljen, szívesen beszélgetnék erről a titokzatos szeretőről, meg hogy milyen szerepe lehetett Kera halálában. Minél többet gondolok rá, annál inkább úgy érzem, hogy jó nyomon jár. Mármint, Kera sose drogozott. Soha! Rühellte a drogokat. Szociális munkásként épp eleget látta, mit művel az emberekkel.

- Késő van. Talán holnap összefuthatnánk. Még nem vacsoráztam, és e pillanatban másra se tudok gondolni.

- Holnap egész nap a páciensekkel leszek. Ma fél napra eltűntem, szóval holnap biztos nem lesz egy szabad percem. Pontosan hol van most?

Aria kinézett az ablakon, hogy elcsípje a következő útjelzőt.

- Most haladok át az 54. utca és a Nyolcadik sugárút kereszteződésén.

- Én is a nyolcadikon vagyok - árulta el Madison. - Néhány saroknyira maga mögött. Figyeljen, van egy ötletem. Mi lenne, ha összefutnánk valahol, ahol ehet egy falást, én meg ihatok még egyet, mialatt beszélgetünk? Csak azért vagyok ennyire erőszakos, mert szerintem van egy remek ötletem arra, hogyan találjuk meg ezt a titokzatos szeretőt.

- Ezt ismételje meg. - Madison szavai égből hullt mannaként jutottak el hozzá, amikor már kezdett beletörődni, hogy a nyomozása zsákutcába jutott, mielőtt még elkezdődhetett volna.

- Tényleg azt gondolom, hogy ha én nem tudtam Kera pasijáról, akkor más se. Nem lesz könnyű megtalálni, de azt hiszem, tudom, hogy csináljuk. Érdekli a dolog?

- Nagyon is - bizonygatta Aria. - Mit gondol, hol találkozzunk?

- Járt már a Nobu 57-ben? Többé-kevésbé útba esik a Nyugati 57.-en, van egy tisztességes bárja és jó a kaja is, ha bírja a szusit. Benne van?

- Benne vagyok. Ott találkozunk. - Aria mosolyogva kinyomta a telefont, mielőtt előrehajolt a sofőrhöz. - Változott az útirány. - Miután megadta az új címet, hátradőlt és máris azon tűnődött, milyen remek ötlettel fog előállni Madison.

15. FEJEZET

Május 8.

22.10

Legelső benyomása alapján a Nobu 57 tökéletes ellentéte lehetett volna a Cipriani Downtownnak. A zajos, zsúfolt, klausztrofóbiás és harsányan megvilágított káosz helyett ezúttal tágas és visszafogott térben találta magát, melynek mennyezete tízméteres magasságba szökött fel. A bár felett harminc óriási szakéshordót rendeztek tetszetős tablóba. Korábban nyüzsöghettek itt a vendégek, de a hely most már békés menedékül szolgált az alig maroknyi kései vendég számára. A pult mögött két feketébe öltözött figyelmes bármixer szolgált fel. Egészen hihetetlennek tűnt, hogy egyetlen éjszaka alatt két olyan felkapott szórakozóhelyet is felkeres, ahová különben a lábát se tenné be. Lassan négy éve élt már New Yorkban, de még egyszer sem érzett kísértést ilyesmire.

Miután talált öt egymás melletti üres bárszéket, letelepedett a középsőre. Maga a bárpult egyetlen óriási, nyolctíz centi vastag fahasábból állt, melyet tükrözően fényes műgyanta réteggel vontak be. Amint helyet foglalt, az egyik pultos közelebb lépett, elébe helyezett egy koktélszalvétát és felé nyújtotta a kezét.

- Köszöntőm a Nobuban. Az én nevem Alex. Az öné?

Aria a felkínált kézre, majd a mosolygó arcra meredt. Az átlagos termetű férfit sötét arcbőre, fekete haja és szeme, kis rövid kecskeszakálla már-már mefisztói külsővel ruházta fel. Noha ezt kellően érdekesnek találta, nem állt szándékában kezet rázni egy idegennel, akivel mindössze az kötötte össze, hogy ugyanabban az időpontban ugyanazon a helyen tartózkodtak.

- Ennék valamit - közölte. - Mit tud ajánlani?

Alex pillanatnyi habozás vagy sértődöttség nélkül visszahúzta a kezét, mielőtt nekiállt ismertetni a szédítő választékot. Azzal zárta a

szónoklatot, hogy megkérdezte, van-e ismert ételallergiája vagy bármilyen összetevő, amit nem szeret.

- Nagyjából mindent megeszek, leszámítva a belsőségeket.

- Akkor javaslom a lazacos és avokádós tekercset vagy a fehér húsú halat miszóval, feltéve, hogy bírja a szusit és a szasimit.

-Jöhet - bólintott Aria.

- Valami italt? Bort? Koktélt?

- Legyen egy pohár prosecco. Mikor zárnak?

- Éjfélkor - felelte Alex.

Míg várakozott, Aria szétnézett a pult mentén. Mindenki más párokba rendeződött. Feltekintett a mennyezetre. Lehetetlenül magasra szökött, szinte eggyé vált az éggel.

Az itala érkezett meg először. Ivott egy kortyot. Azonnal felismerte a jó habzóbort, miután épp elég rosszat ivott már. Miközben vetett egy pillantást a bejárat felé, azon tűnődött, meddig kell még várnia Madison felbukkanására. Nem szívesen ücsörgött itt, de továbbra is érdekelte, milyen megoldást javasol Madison Kera rejtélyes szeretőjének felkutatására. Be kellett vallania, hogy sejtelme sincs, mivel fog előrukkolni. Csak arra tudott gondolni, hogy van valami, amit elmulasztott megosztani vele a Ciprianiban.

Madison még az étel előtt befutott. Abban a pillanatban kiszúrta, mihelyt az étterembe lépett. Amint találkozott a tekintetük, Madison el is indult felé.

- Értékelem, hogy hajlandó találkozni velem - közölte Madison üdvözlés helyett. - Kösz, hogy rám szánja az idejét.

Aria hallgatott, mialatt Madison levette és a szomszédos bárszékre dobta könnyű farmerdzsekijét. A figyelmes Alex tüstént ott termett, hogy koktélszalvétát terítsen elé. Megismételte bemutatkozó szertartását is. Áriával ellentétben Madison elfogadta és megrázta felkínált kezét, miközben elárulta a nevét. Rövid társalgásuk nyomán megállapítást nyert, hogy Madison nem éhes, viszont szívesen inna valamit.

- Legyen ugyanez - biccentett Aria pohara felé.

- Ez habzóbor. - Aria meglepődött, amiért Madison olyasmit rendelt, amiről nem is tudta, micsoda. Az is felötlött benne, hogy az este folyamán talán már épp eleget ivott.

- Bánom én - vont vállat Madison. - Az is van olyan jó, mint akármi.

- Mit gondol, hogyan találhatnám meg Kera Jacobsen titkos szeretőjét? - Aria igyekezett hivatalos mederbe terelni a társalgást, de Alex éppen ezt a pillanatot választotta arra, hogy kivigye az ételét, amelyhez evőpálcika, szövetszalvéta, számos kis tálka és teriyaki szósz is járult. Bár Madison nem kért enni, Alex neki is hozott evőpálcikát és szalvétát.

Aria megkóstolt egy darabka szusit és szasimit, mielőtt közelebb tolta a tányérokat Madisonhoz.

- Nem is rossz. Már szédelegtem az éhségtől. Kóstolja csak meg! A szasimi különösen finom.

Madison követte Aria példáját.

- Fincsi - ismerte el, azután rátért a lényegre. - Mielőtt elmondanám, mi jutott eszembe, meg kell kérdeznem valamit. Emlékszik a Golden State-i sorozatgyilkos 2018-as letartóztatására?

- Azt hiszem.

- Arra is, hogyan találták meg?

- Amennyire emlékszem, valaki feltöltötte a DNS-ét az egyik családfa kutató oldalra.

- Pontosan. - Madison láthatóan kezdett belemelegedni a témába.

- Így akarja megtalálni Kera pasiját? - Árián máris eluralkodott a csalódottság. Arra számított, hogy másokról hall, akik ismerhették Kera titkát.

- Igen, pontosan így - erősítette meg Madison.

- Előre megmondhatom, hogy nem fog működni. - Aria nem is próbálta leplezni csalódottságát. - A Golden State-i sorozatgyilkost egészen más körülmények között kapták el. Megszerezték a DNS-mintát a férfi ondójából. Nekünk tudtommal nincs birtokunkban az elkövető ondója vagy a DNS-e. - Aria letette evőpálcikáit. Erős

kísértést érzett rá, hogy minden további helyett felálljon és távozzon.

- Lehet, de jó eséllyel összerakhatjuk a DNS-ét.

- Ó, az ég szerelmére - horkant fel Ária. - Mégis, hogy a francba akarja összerakni a DNS-ét?

- Úgy egy éve anyámtól azt kaptam ajándékba, hogy egy nagy családfa kutató cég kielemezte a DNS-emet. Hirtelen nem jut az eszembe, melyik volt az. Talán az Ancestry.com, az a legnagyobb ilyen adatbázis. Mindegy is, a lényeg, hogy a génkutatás lett a mániám. Mostanra az összes nagy céggel kielemeztettem magam. Én mondom, ha egyszer rákap, nehéz abbahagyni. És működik. Megtaláltam a felmenőimet egészen az ezernyolcszázas évekig, amikor még rabszolgák voltunk.

- Jó magának. - Aria megnézte az időt a telefonján. Lassan tizenegy óra lett, ami megmagyarázta, miért érzi hirtelen szükségét egy kiadós alvásnak. Általában már tíz, fél tizenegy tájban lefeküdt, hogy elalvás előtt még olvasson kicsit.

- Arra próbálok kilyukadni, hogy elég jó képet tudok alkotni a DNS-alapú családfakutatás buktatóiról. Komplikált eljárás, de ha valaki olyan kitartó, mint én, annak beválhat.

- Attól tartok, rövidre kell zárnom ezt a beszélgetést. - Aria félrekapta a tekintetét és felemelte a kezét, hogy magára vonja Alex figyelmét.

- Szerintem nem lenne nehéz megtalálni a pasit, ha egyszer megvan a gyerek DNS-e és az anyjáé is. Ez azt jelenti, hogy felerészben megvan az apa is.

Aria leeresztette a kezét és visszafordult Madison felé.

- Lehet - engedte meg -, de ettől még másfél milliárd bázispár ugyanúgy ismeretlen.

- Igaz, de létezik néhány trükk, hogy kitöltse ezt az űrt az eszközökkel, amiket az ilyen genealógiai vállalkozások fejlesztenek, és közben felhasználja a nyílt adatbázisokat is. Hadd magyarázzam el. Amikor nyálmintát ad egy olyan cégnek, mint az Ancestry.com, egy profilt küldenek cserébe. Nem a száz százalékban szekvenált DNS-ét -

bár a jövőben talán az is lehetséges lesz -, csupán a nukleotidbázisok variánsait a teljes genom meghatározott pontjain. Ezeket nevezik SNP-nek vagy egypontos nukleotid-polimorfizmusnak. Ez olyasmi a vegyészeiben, mint az ujjlenyomat.

- Ezzel tisztában vagyok - bólintott Aria halvány érdeklődéssel. Madison láthatóan tudta, mit beszél. Aria még sosem gondolt arra, hogy egy közeli hozzátartozó DNS-e alapján keressen meg bárkit. Mindig azt képzelte, hogy ez az eljárás csak úgy működik, mint a Golden State-i gyilkos esetében: amikor rendelkezésre áll az illető DNS-e.

- Gondoltam, hogy tisztában van vele, ha egyszer orvos. Biztos sokkal többet tud erről az egészről, mint én, viszont nem úgy tűnik, mintha a családfakutatás modern módszereivel kapcsolatban is ennyire képben lenne. Manapság már mindenfélét összebűvészkednek az olyan helyeken, mint a GEDmatch.com. Van például egy trükkjük, amivel különválasztják a gyerek DNS-ét két új profilra, az egyikben az anyától örökölt DNS-sel, a másikban az apától örökölt DNS-sel. Még arra is van lehetőség, hogy létrehozzanak egy „gonosz ikret": egy mesterséges kromoszomális blokkot, amit a vizsgált gyermek *nem* örökölt meg a szülőktől. Oké, kicsit előreszaladtam. Egyelőre elég annyit tudnia, hogy ezek az új mesterséges profilok felhasználhatók a családfaegyezések kimutatására. Kera esetében minket csak az apai ág egyezőségei érdekelnek, ezért lehetnek a segítségünkre ezek a módszerek. Ha apai ágon találunk olyan egyezést, ami harmad-unokatestvérnél közelebbi, jó eséllyel szerencsénk lehet, főleg, ha az egyezések beilleszthetők egy családfába. Ha még közelebbi egyezést találunk, testvért, féltestvért, szülőt, nagynénit, nagybácsit, vagy akár első unokatestvért, pofonegyszerű lesz kideríteni a fickó személyazonosságát.

- Igazán? - Aria már szédelgett, és hosszú pillanatokig döbbenten meredt Madisonra. Egészen új távlatok nyíltak meg előtte, amelyek eddig eszébe sem jutottak. Próbálta kontextusba helyezni ezt az új szemléletet. - Azt mondja, készíttessünk profilokat Kerának és a gyermeknek valamelyik DNS-alapú családfa kutató vállalkozással?

- Pontosan - felelte lelkesen Madison. - Minél több céget bízunk

meg, annál esélyesebb, hogy találunk egyezést. Úgy látom, magát is sikerült megtérítenem a családfakutatásnak. - Elégedett kis nevetéssel nyugtázta Aria reakcióját. - Amikor megvizsgáltam ezt a területet, kiderült, hogy egy átlagembernek nagyjából 850 olyan hozzátartozója van, aki harmad-unokatestvér vagy annál közelebbi rokon. Csak emlékeztetőül: a harmad-unokatestvérek esetében az ükapa közös. Ebből persze nem következik, hogy meg kell vizsgálnunk mind a 850 rokont. Egyáltalán nem. Ha megsaccoljuk a rejtélyes szerető korát, ezt kapásból megfelezhetjük. Ha kizárjuk a női egyezéseket, lejön még egy fél. Ha pedig New York City területére összpontosítunk, tovább feleződik a szám.

- Szóval azt gondolja, megáll úgy száz ember körül? - Aria érezte, ahogy a kétségbeesés kezdett újra eluralkodni rajta. Száz New York-i felkutatása még egy hivatásos nyomozócsapatnak is gigászi feladat lenne.

- Nem, nem - csóválta a fejét Madison. - Szerintem húszan se maradnak. Az életkor több, mármint sokkal több, mint ötven százalékkal csökkenti az esélyesek számát. Ha közeli egyezést találunk, mondjuk egy testvért, egy szülőt vagy nagybácsit és nagynénit, akkor öt-hat ember se magad. Még az is lehet, hogy csak egyetlenegy. Bingó! Megvan a rohadék. - Elmosolyodott. - Ami azért is jó lenne, mert remélhetőleg megnyugtatná a lelkiismeretem. Úgy érezném, tettem valamit Keráért, ha felkutattam a fickót. Még ha túl későn is ahhoz, hogy megmentsem...

- Akkor, maga szerint mikor kezdjük? - tette fel a kérdést Aria, akire kezdett átragadni Madison izgatottsága.

- Holnap - vágta rá Madison. - Miért is ne? Addigra kiderítem, mit fogadnak el mintának a DNS-alapú családfakutatók. Az biztos, hogy nyálat nem tudunk küldeni.

- Nyilván találunk alkalmas testnedvet vagy szövetmintát az anya és a magzat esetében is. Csak szóljon, mi kell.

- Jut eszembe. Mi volt a magzat neme?

- Még nem alakult ki egyértelműen. Tízhetesre becsültük a korát. Ilyenkor még nem egyszerű megállapítani, mert a pénisz és a klitorisz

tizennégy hetes korig nagyjából egyforma méretű. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, fiú volt.

- Az nagy segítség lenne.

- Miért?

- Mert az Y-kromoszómás DNS-jelleg csak apai ágról örökölhető.

- Ezt én is tudom, miután az Y-kromoszóma határozza meg, hogy a magzat fiú lesz-e, de miért hasznosabb ez a családfakutatásban, mint az autoszomális DNS?

- Nem hasznosabb, csak több információt hordoz - magyarázta Madison. - Leginkább azért, mert kapunk egy vezetéknevet. Ha meghatározzuk a tényleges családot, a kutatási terület is számottevően leszűkül. Feltéve persze, hogy nincsenek olyan zavaró tényezők, mint az örökbefogadás, ami rendesen megkeveri a dolgokat.

- Az örökbefogadás miért keveri meg a dolgokat? - ráncolta a homlokát Aria.

- A vezetéknév megváltozhat, de az Y-kromoszóma nem. Ez igazából akkor probléma, ha próbál felrajzolni egy családfát, márpedig nekünk ezt kell tennünk, ha nem kapunk igazán közeli egyezést, amit vélhetően nem kapunk. Túl sok a változó.

- Oké. - Aria számára egyre nyilvánvalóbb lett, hogy frissítenie kell a genealógiai tudását. Nem tudta, hogy ez egy orvos számára is ennyire komplikált lehet. Még akkor is, ha tanult biológiát, így tudott kromoszomális rekombinációról, mint az örökölhető diverzitás egyik fő forrásáról. - Mi a helyzet a mitokondriális DNS-sel?

- Csak akkor jönne kapóra, ha éppen az apa DNS-e alapján próbálnánk rekonstruálni az anyáét. Mint tudja, a mitokondriális DNS csak anyai ágon öröklődik, hiszen a spermium nem járul hozzá a mitokondriumhoz. Mitokondriumok kizárólag az anyaméhből származhatnak.

- Persze, persze. - Aria kissé szégyenkezett, amiért egyáltalán feltette a kérdést, és értékelte, hogy Madison nem mutatott rá erre. - Nyilvánvaló, hogy fel kell frissítenem a genetikai és genealógiai tudásanyagomat. Tud ajánlani valami könyvet, ami alkalmas erre?

- Hogyne - bólintott Madison. - Kettőt is, ha már itt tartunk. Az egyik általánosabb jellegű, a *Családfakutatás, DNS-vizsgálat és genetikai örökléstan* Blaine Bettingertől, a másik, ami hasznosabb lehet a kutatásunkhoz, az *Örökbefogadottak kalauza a DNS-vizsgálatokhozTa*mar Weinbergtől. Az adoptált gyerekek már a DNS-alapú családfakutatás kezdetei óta sikerrel használták fel a DNS-üket, hogy rátaláljanak a vér szerinti szüleikre. A másik csoport, amelyik nagy hasznát veszi a genealógiai kutatásoknak, azoké, akik spermadonortól fogantak. Amit az elmúlt évek során megtanultak, nekünk is hasznunkra válhat, hiszen lényegében ugyanazt tesszük, amit ők. Rengeteg weboldal létezik, amely a segítségünkre lehet ebben.

- Hozhatok valamit a hölgyeknek? - érdeklődött Alex. Már korábban közelebb lépett és csak az alkalmas pillanatot várta, hogy megszólíthassa őket. A két nő teljesen belefeledkezett a társalgásba. - Valami ételt vagy italt?

- Megvagyunk - felelte kurtán Aria.

- Ja, megvagyunk - felelte Madison is, bár mostanra az utolsó cseppig kiitta habzóborát.

- Hogyan kívánnak fizetni? - mutatott Alex az üres poharakra és tányérokra.

- Majd én - jelentkezett Madison. - Végül is - fordult Áriához -, én erőltettem, hogy üljünk be.

Aria hallgatott. Ki volt ő, hogy vitába szálljon a másikkal, ha egyszer fizetni akar?

- Hogyan juthatok hozzá a legkönnyebben és a leggyorsabban ezekhez a könyvekhez? - kérdezte, miközben Madison lehúzta a kártyáját és az ujjával aláírt a hordozható terminálon.

- A leggyorsabban úgy, ha feljön a lakásomra - felelte Madison. - Kölcsönadom az enyémet, ha nem bánja az aláhúzásokat és szamárfüleket. Nemegyszer végignyálaztam. - Végzett az aláírással és visszaadta a terminált Alexnek, akitől cserébe megkapta a bizonylatot.

- Köszönöm, hölgyeim - mosolygott Alex. - Remélem, még látjuk egymást.

- Pontosan hol lakik? - tudakolta Aria Madisontól.

- A Nyugati *73-ikon,* a Columbus és az Amsterdam között.

- Egész közel hozzám. Én a *70-iken,* a Columbus és a Central Park West között.

- Az tényleg nincs messze. Akkor eljön a könyvekért? Ha bele akar merülni a genealógiába, muszáj lesz elolvasnia őket.

- Rendben - bólintott Aria. - Menjünk egy autóval magához, azután majd hazasétálok.

- Jól hangzik. - Madison belebújt farmerdzsekijébe.

***

Amikor Madison jellegtelen lakóháza előtt kiszálltak a kocsiból, Aria közölte, hogy odalent fog várni. Bár mostanra lehűlt az idő, a kellemes tavaszi estét még most is sokan kihasználták a sétára, főként az utcát határoló két sugárúton.

- Ahogy gondolja. - Madison se bánta, ha nem bonyolódtak bele túlzottan, mivel minél előbb le akart feküdni. Korábban aggódott, hogyan lesz képes elaludni a felkavaró nap végén, de az Áriával folytatott beszélgetéstől és a kilátástól, hogy tehet valamit Keráért, mostanára természetes kimerültség lett úrrá rajta.

Amint felért a negyedik emeleti garzonba, tekintetével végigszaladt a méretes könyvespolcon, hogy felkutassa a két kötetet, amelyekről beszélt. Miután megtalálta őket, visszatért az épület elé. Aria az épület három lépcsőjét övező egyik gránittömbön ücsörgött. Egy kutyasétáltató férfi megállt mellette és próbált beszélgetést kezdeményezni. Madison megsajnálta a fickót, akinek a törekvését láthatóan nem koronázta siker, és belegondolt, hogy létezik-e olyan férfi, akit Aria közel engedne magához. Még életében nem találkozott ilyen nővel. „Kiszámíthatatlan” - ez volta legelső szó, ami eszébe jutott róla. Az egyik pillanatban még úgy-ahogy elviselhetőnek tűnt, a másikban már egyenesen kiállhatatlannak. Vajon minden törvényszéki patológus ilyen? Ha aznapi tapasztalataiból kell ítélnie, akkor könnyen lehet. Senki felett nem múlik el nyomtalanul, ha napi szinten

szembesül a halállal. El sem tudta képzelni, hogy neki ilyen munkája legyen.

Aria felállt, de ügyet sem vetett a kutyás férfira, csak elvette Madisontól a könyveket.

- Tényleg rongyosak - jegyezte meg, ahogy végigpörgette őket.

Madison visszafogta magát, mielőtt még hangot adott volna legelső gondolatának.

- Szerintem hasznosnak fogja találni őket - mondta inkább. - Akkor, holnap. Egész napra be vagyok táblázva, de két páciens között beszélhetünk, ha gondolja. Esetleg azt is eldönthetjük, hogyan tovább.

- Jól hangzik - bólintott Aria. - Igyekszem minél előbb visszajuttatni a könyveit. Gyorsan olvasok.

- Ráér - legyintett Madison. - Tartsa magánál, amíg csak kellenek. Többször is olvastam őket.

- Oké. - Aria kurtán biccentett, mielőtt elindult a Columbus sugárút felé.

***

Gyorsan lépdelt. Most, hogy birtokába jutott a DNS-alapú családfakutatásról szóló könyveknek, mielőbb haza akart érni, hogy elkezdhessen olvasni. Noha eleinte kétkedve fogadta Madison ötletét, hogy a genealógiát használják a rejtélyes szerető felkutatására, mostanra egészen felbátorodott. Érezte, hogy Kera értelmes, széles látókörű, művelt nő lehetett - bármilyen benyomást szerzett is róla a boncoláskor -, így logikusnak tűnt, hogy hasonló vonásokkal rendelkező partnert keresett magának. Valakit, akinek a rokonai talán kellően jól szituáltak és motiváltak ahhoz, hogy foglalkoztassa őket a származástan. Ez jelentősen megkönnyíthette a dolgukat.

Mivel a legtöbben lefekvés előtt ilyenkor sétáltatták a kutyájukat, több férfival is összefutott, akik beszélgetésbe próbáltak bonyolódni vele, amihez Aria fehér köpenye és az ő kutyájuk alkalmas apropónak tűnt. Nem törődött velük, vagy csak közölte, hogy ki nem állja a kutyákat, ami csírájában elfojtott minden érdeklődést. Így végül

kevesebb, mint tíz perc alatt elérte a házat, ahol lakott.

Amikor rezidensi képzései idejére New Yorkba költözött, úgy gondolta, inkább vesz magának egy lakást, mint hogy bajlódnia kelljen a főbérlővel. Mindig is kedvelte New Yorkot, amiért lakóinak puszta tömege is megkönnyítette számára, hogy ne kelljen foglalkoznia senkivel. A Yale-en nem élvezhette ezt a fényűzést, hiszen New Haven ehhez képest poros kisvárosnak tűnt. Az Upper West Side-ot elsősorban a Central Park közelsége miatt választotta, és még azért, mert önálló kompakt közösséget alkotott - pár perces sétával elérhetett mindent. Emiatt nem használt saját autót, és nem is vágyott rá.

Végül egy régi homokkő épületekből álló utcában vásárolt magának lakást. Az itteni házak eredetileg egy-egy családnak épültek, az idők során azonban különálló lakásokra osztották őket. Különösen a 70. utca vonzotta, ahol némelyik épület még megmaradt családi háznak, ami látványosan csökkentette a forgalmat. Az ő házát sajátos módon fehérre festették, így leplezve a homokkő homlokzat számtalan javítását. Lakása az úgynevezett földszinten nyílt, ahová az utcaszintről tíz lépcsőfokon lehetett feljutni, így elfért alatta még egy lakás, melynek ablakai félig a járda alá temetkeztek.

Kétszobás lakása eredetileg a családi ház nappalija és étkezője lehetett, de az átépítés során teljesen megváltoztatták az eredeti alaprajzot. Most, ha a közös folyosóról belépett a lakásba, a kandallóval ellátott, nappaliként, konyhaként és étkezőként egyformán funkcionáló helyiségbe jutott, ahonnét balra ágazott le a kis folyosó hálószobája és fürdőszobája felé. Az elrendezést annyiból mindenképp szerencsétlennek tartotta, hogy az utcafronti hálóból jól hallhatta a szirénázó mentőautókat és a szombat éjjelente részegen hazatántorgó szomszédokat. Ahogy megállt, jobbra egy másik ajtó vezetett az utolsó kis helyiségbe. Amikor az ingatlanos először mutatta be neki a lakást, külön fürdő nélküli hálószobaként reklámozta, ő azonban dolgozószobává alakította, hogy itt töltse szabadideje túlnyomó részét. Mindent egybevetve, meghitten otthonosnak érezte a lakást, amelynek térérzetét a négyméteres belmagasság tovább növelte.

Miután a kanapéra terítette fehér köpenyét, a két kölcsönkönywel minden további nélkül bevonult dolgozószobájába. Erősségei közé

tartozott, hogy a környezettől függetlenül képes volt az adott teendőre összepontosítani, s lehetett bármilyen fáradt, most elhatározta magában, hogy ez a teendő a DNS-alapú családfakutatás mélyebb megismerése lesz.

16. FEJEZET

Május 9.

5.15

Laurie-nak *déjá vu*érzése támadt, amikor aznap reggel is magától és jóval a szokott idő előtt felpattant a szemhéja. Az volt a gond, hogy mihelyt ezt megtörtént, ösztönösen tudta, hogy képtelen lesz visszaaludni. Az agya máris felpörgött és feldolgozta a környezeti változókat, de leginkább még most is a mellrákszűrés eredményével foglalkozott. A „melltémával”, ahogyan magában gondolta rá. Borzadt a mellrák szótól - túlságosan sötét és gyászos képeket vetített elé, ráadásul csak egy volt a számtalan lehetséges kimenetel közül.

Ahogy előző reggel, most is oldalt fordította fejét, hogy lássa az időt, és most is megdöbbent, milyen korán van. Bár odakint már világosodott, a nap még nem kelt fel. Az éjszaka nagy részében nyugtalanul aludt, így tudta, hogy már eleve fáradtan vág bele az újabb embert próbáló napba.

Ujjaival gyengéden kitapogatta érintett testrészét. Most először tette a pozitív eredmény óta, pedig többször is kísértést érzett rá. Nagyon vigyázott, s közben azon tűnődött, lehetséges-e, hogy a puszta érintésével osztódásra biztassa az elburjánzó sejteket, amennyiben valóban rákról van szó. Orvosként nagyon is jól tudta, mennyire fontos tényező, hogy képződtek-e már távolabbi áttétek. A lokálisan, keletkezése helyén megmaradó sejtburjánzás egészen más lapra tartozik, mint egy áttétes tumor.

Szokás szerint több apró csomót is kitapintott a mellében. Egyik sem tűnt kivételesnek, de hogy ez megnyugtatta-e? Csak részben, hiszen nem tudta, hogy a különféle gócok közül melyik keltette fel a radiológusok figyelmét. Mindeközben elárulva érezte magát, amiért épp a saját teste fordult ellene.

Felhajtotta a takarót, felült és bebújt a papucsába, amit pontosan ott

talált, ahol hagyta. Egyszer felkelt az éjszaka közepén, miután a vacsorát követően a testi és szellemi kimerültségtől lényegében beájult az ágyba. Egy ideig céltalanul bolyongott a sötét lakásban, szobáról szobára járva latolgatta, mihez kezdjen a kialakult helyzettel. Amikor hiába próbált egyszerű választ találni erre a létkérdésre, végül bevonult a dolgozószobájába, felkapcsolta a lámpát és tanulmányozni kezdte az IOSZI új törvényszéki patológiai épületének terveit. Bárhogy aggódott is a saját egészsége és halandósága miatt, valamikor a közeljövőben véglegesíteniük kell a terveket, hogy a városi tanács elé állhasson a költségvetési javaslattal. Nagy meglepetésére olyan jól ment az összpontosítás, hogy komoly előrelépést ért el - legalábbis így gondolta -, idővel mégis elálmosodott, ezért lekapcsolta az asztali lámpát, visszatért a hálószobába és bebújt a paplan alá.

Most, miután felvette a köntösét, vetett egy pillantást Jackre. Éppoly békésnek tűnt, mint előző reggel: a hátán feküdt, kezeit összekulcsolva a mellkasán. Nem hortyogott, csak nagyon mélyen vette a levegőt, meg-megrebbenő szemhéja alapján éppen álmodott. Bármily közel álltak is egymáshoz, az ilyen pillanatok kihangsúlyozták, hogy különálló emberként mindketten önmagukat tartották a világegyetem középpontjának. A futó gondolat mosolyt csalt az arcára, akárcsak a tudat, hogy sosem lehetünk biztosak abban, mi zajlik a másik fejében.

Miként előző reggel, most is hangtalanul lopódzott ki a hálóból, surrant végig a folyosón és lépett be Emma szobájába. Ahogy letekintett édesen alvó négyéves kislányára, önfeledt boldogság töltötte el. A gyermekeinek szüksége van rá, különösen Emmának - ez önmagában válasz a kérdésre, hogy mihez kezdjen a „melltémával”. A BRCA1 mutáció miatt nagyobb a genetikai hajlama a mell- és petefészekrákra, ezért a legradikálisabb választás mellett kell döntenie, még ha ettől kevésbé érzi is nőnek magát. Követnie kell Angelina Jolié példáját: el kell végeztetnie a masztektómiát és ooforektómiát. Hirtelen mindennél tisztábban látta ezt.

- Köszönöm, gyermekem - suttogta alig hallhatóan. Emma és az autizmusa megmutatta neki a kiutat a jelenlegi helyzetből. Ahogy kilépett kislánya szobájából, mintha mázsás súly hullt volna le a válláról. Ebben a pillanatban még a horizont fölé emelkedő napot is

meglátta, amint aranyló fényével kirajzolta a szomszédos épület víztornyát, mintha csak őt akarná erősíteni az elhatározásában.

Miután gyors látogatást tett JJ szobájában, belépett a fürdőbe egy gyors zuhanyra, s közben azt kívánta, bár abban a pillanatban felvehetné a telefonját, hogy hívja a sebészt és az onkológust. Most, hogy meghozta a döntést, egyszer s mindenkorra le akarta tudni a dolgot. Úgy érezte, minél előtt megejti a hívást, annál hamarabb száműzheti a problémát az agya hátsó fertályába, és koncentrálhat azokra a dolgokra, amelyek megkövetelik a figyelmét, mint például Kera Jacobsen halotti bizonyítványa. Magában elmosolyodott, ahogy a zuhanyfülkébe hajolva megnyitotta a csapot és beállította a hőfokot. Ha figyelembe vette, mennyi gyakorlati problémával járt az IOSZI irányítása, szánalmasnak tűnt, hogy éppen ebbe a jelentéktelen ügybe kapaszkodott. Persze megértette - a patológus rezidens undok természetét leszámítva nagyon is élvezte a halottszemlét, ami újfent rávilágított, mennyire hiányolja a törvényszéki patológia mentális fegyelmét. Megérte elvállalni az intézmény vezetését, ha cserébe fel kellett áldoznia a saját ügyeket? Ki tudja? A boncolás során felfedezett terhesség meglepetésként érte, és arra gondolt, hogy talán tényleg jelentősége lehet a halál módjában, amint azt dr. Nichols gyanítja. Ő már csak statisztikai alapon is kételkedett ebben, de ez nem tartotta vissza dr. Nicholst attól, amit fordított szereposztásnál talán ő is megtett volna. Egy dolog világosan látszott: miután a radiológusok az MRI alapján levonták a következtetésüket, a boncolás bő egy órája volt az egyetlen olyan időszak, amikor nem vélelmezett mellrákja körül járt minden gondolata.

Ahogy beállt a zuhany alá és engedte, hogy a víz a fejére permetezzen, mielőtt lezúdul testének ívein és domborulatain, eszébe jutott még egy fontos dolog, amit nyolc óra előtt el kellett intéznie. Fel kellett hívni az iskolát és Miss Rossit, hogy tudassa: JJ kiértékelése mellett döntöttek. Az iskola pszichológusa remélhetőleg tud majd ajánlani egy jó szakembert, lehetőleg egy férfi pszichológust vagy pszichiátert. Minél többet gondolkodott ezen, annál biztosabban tudta, hogy Jackkel csakis egy szakvélemény birtokában hozhatnak megalapozott és felelős szülői döntést.

17. FEJEZET

Május 9.

6.45

Madisonnak nehezére esett visszaemlékezni a cudar téli hidegre, ahogy megtette a 73. utcai lakásától a Verdi Square-i metróállomásig vezető háromperces sétát. Most, hogy a tavasz végre elemében volt, még itt a város közepén is élvezettel szívta magába a friss reggeli levegőt és hallgatta az apró park fáira települő madarak csicsergését. Alig másfél hónapja egyik reggel olyan keserves hidegre ébredt, hogy a szakadó havas esőben legszívesebben taxit hívott volna. Januárban és februárban egyszer-egyszer meg is tette.

Szokott útvonala, amelyet szeptember óta napjában kétszer tett meg, a 2-es vagy 3-as vonalon vezetett a 42. utcáig; innét a 7-es vonalon utazott tovább a Grand Centralig, mielőtt a Lexingtonon felpattant a 6-osra, amelyik a 33. utcáig és a Parkig vitte. A sugárúttól már csak tizenkét percet kellett gyalogolnia a kellemes időben. Noha három metróvonalat is igénybe vett, a teljes utazás háztól házig félóránál is kevesebb idejét rabolta el - persze, csak ha nem számolta a rutinszerű késéseket.

Amikor St. Louisból ideérkezett, eleinte félelmetesnek találta a földalattit - mint egy rémisztő alvilágot, betöltötték a kellemetlen szagok, a fémen csikorgó fém váratlan és fülsértő visongása, a rengeteg idegen, akiknek megjelenése széles skálán ingadozott a jómódú bankárok és szakadt hajléktalanok között ám ahogy teltek a hónapok, egyre inkább immúnissá vált. Manapság már a szeme se rebbent a furábbnál furább szerzetek láttán. Mint sok utastársa, menet közben ő is a telefonján böngészett - szakmai híreket, ha hajtotta a különbbé válás ambíciója, vagy napi híreket, ha nem -, aznap reggel mégis régi spirálfüzetét hozta magával, benne az elmúlt két évben keletkezett genealógiai jegyzeteivel. Mindig úgy tanult a legkönnyebben, ha leírta a tudnivalókat. Amit lejegyzett, az általában a fejében is megmaradt,

ha pedig fel akarta frissíteni a tudását, mint most is, a jegyzetek csak kapóra jöttek.

Amikor a Verdi Square-en elérte a metró sajátos építészeti stílusú bejáratát és ereszkedni kezdett a mozgólépcsőn, előre felkészült a földalatti jellegzetes szagára. Már nem tartotta kellemetlennek, inkább csak egyedinek. Társasága akadt bőven - szokás szerint aznap is New York-iak milliói választották a metrót úti céljuk elérésére. Úgy érezte magát, mintha egyetlen nagy közös vállalkozás részese lenne.

Havi bérletével szemvillanás alatt átjutott a kapun, s nemsokára már ott állt a viszonylag szűkös déli peronon, a következő szerelvényre várakozó tekintélyes tömegben. Jobbról húzódott a gyorsjárat sínpárja. Amikor használni kezdte a földalattit, elővigyázatosan távol tartotta magát a peron szélétől, melyen túl mintha halálos szakadék nyílt volna. Lenézni se szeretett a sötét síneket gyakran elborító szemétre és egyéb szennyre, a sokszor a tócsákba gyűlt fekete vízre - s akkor még nem is beszélve a harmadik sínről, amelyen át a szerelvény a villamos áramot kapta. A perem közelsége akkor tűnt legijesztőbbnek, amikor a szerelvény kitört az alagútból és megdörgő robajjal végigviharzott a peron előtt, hogy még a föld is megremegjen az ember talpa alatt. A vonatok érkezését mindig feltámadó huzat és a jellegzetes metróbűz felerősödése jelezte. Mostanra ebből már alig érzékelt valamit, ahogy felütötte spirálfüzetét, hogy áttekintse a Bettinger könyvének első fejezetei alapján készült jegyzeteit. Minden figyelmét lekötötte, így még csak fel se nézett, amikor az első szerelvény befutott az állomásra. Már csak az ajtók nyitódására kapta fel a fejét. Szabadon választhatott a 2-es és 3-as expressz között. Most éppen a 2-es érkezett, hát erre szállt fel.

Ahogy minden alkalommal, most is egy túlzsúfolt kocsiban találta magát, ezért hiába is keresett volna ülőhelyet. Nem mintha megfordult volna a fejében. Szokás szerint csak egy talpalatnyi területre volt szüksége, ahol megkapaszkodhatott. Az ajtók hamarosan összezárultak, majd a szerelvény néhány erőteljes rándítás után elhagyta az állomást és gyorsulni kezdett. Miként az összes többi reggelen, Madison megkezdte utazását a munkahelye felé.

Ahogy nyaktörő sebességgel robogott dél felé, próbálta tovább

olvasni jegyzeteit, de a rezgés és rángatás ezt annyira megnehezítette, hogy idővel feladta. Csak behunyta a szemét és még egyszer belegondolt, milyen borzalmasan alakult az előző napja, amíg a Nobuban nem találkozott a kivételes Aria Nicholsszal.

Amióta csak egy órával korábban felébredt, a törvényszéki patológus egyéniségén tűnődött. Habár eleinte taszította gorombasága, önzése és szociális készségeinek teljes hiánya, idővel úgy gondolt rá, mint egyedi és érdekes emberre - főként, miután tudatosult benne, milyen elszántan próbálja felkutatni a férfit, akivel Kera viszonyt folytatott. Szíves örömest támogatta ebben, s minél többet töprengett ezen, annál inkább úgy érezte, hogy ezzel tulajdon lelkiismeretén is könnyíthet. Immár tisztán látta, hogy túlságosan magára vette, amikor Kera elérhetetlenné vált a számára, s emiatt nem viselkedett úgy, ahogyan egy jó barátnőnek kellett volna. Másként Kera talán még mindig élne.

Amikor a szerelvény megállt a 42. utcai állomáson, a teljes New York-i metróhálózat legforgalmasabb gócpontján, az utasok nagy többségével együtt ő is leszállt. A tömeg része lett, amely sietős tempóban gomolygott előre, hogy elcsípje a különféle csatlakozásokat. Ő azt a peront célozta be, ahonnét a 7-es vonal tartott keletnek, a queensi Main Street felé. Ehhez két szinttel lejjebb kellett ereszkednie a föld gyomrában. Mire megérkezett, lassan kezdett kifogyni a szuszból. A csordaszellem másokkal együtt őt is gyorsabb haladásra bírta.

A peronon haladva átfurakodott a várakozó utasok között. Épp eleget ingázott, hogy tudja, a 7-es melyik kocsijával érkezik majd a legalkalmasabb helyre, ahonnét könnyedén elérheti az út utolsó szakaszán használt 6-os vonal peronját. Mialatt keletnek tartott, egy pillanatra elég közel került a peron széléhez, hogy visszanézzen a földalatti alagútjába, hátha meglátja a közeledő szerelvény távoli fényeit, de az alagút sötéten ásított mögötte, ezért továbbindult. Amint elérte a megfelelő pozíciót, megállt és visszatért a jegyzeteihez. Körülötte legtöbben a mobiljukat nyomkodták, vagy ha nem, kifejezéstelen arccal meredtek maguk elé. Csak kevesen beszélgettek. A New York-i metrózás nem a közösségépítésről szólt.

A kelet felé tartó 7-es vonalon a 42. utca volt az első megálló, ezért a

szerelvény itt még nem telt meg annyira. Ezen a reggelen még ülőhely is jutott neki, így a két megállóból álló szakaszon is olvashatott. Mindinkább egyértelműnek tűnt, hogyan találhatják meg Kera szeretőjét. Először kielemeztetik a magzat és Kera DNS-ét több családfakutató vállalkozással, esetleg a négy nagy mindegyikével. Mintákra lesz szükség Áriától, ehhez pedig kapcsolatba kell lépnie a cégekkel, hogy kiderítse, melyik lenne a legmegfelelőbb. Az anya és a gyermek DNS-ének elemzése az első lépés az úton, ami végül elvezethet az egyezésekhez. Addig is, felveheti a kapcsolatot a weboldalakkal, amelyek az örökbefogadottaknak segítenek felkutatni vér szerint szüleiket - sőt, ha már itt tart, azokkal is, amelyek a spermadonorok gyerekeinek segítenek. Elvégre gyakorlatilag ugyanabban a helyzetben vannak, mintha egy spermadonor kilétét kellene tisztázniuk. A spermadonorok ugyanúgy névtelenek kívánnak maradni, mint láthatóan Kera szeretője is.

Leszállt a Grand Central 42. utcai megállójánál, ahol ismét csatlakozott azokhoz, akik versenyt futottak a következő csatlakozásig. A legtöbben azért szaporázták a lépteiket, hogy elkerüljék azt a helyzetet, amikor érkezéskor még épp láthatják a továbbinduló szerelvényt. Vele is épp elégszer megtörtént, olykor heti gyakorisággal. Az utazás legpocsékabb részének tartotta, ha a fojtogató tömegben kellett kivárnia a következő vonat érkezését.

Sietve leereszkedett az utolsó mozgólépcsőn, hogy elérje a megfelelő peront. Megkönnyebbülten látta, hogy a szerelvény még nem áll benn az állomáson és várakozik csak arra, hogy az arcára csapja az ajtaját, így már nem akart minél hamarabb lejutni. A körötte állók is lehiggadtak. Amint elérte a peront, balra indult. A hónapok során azt tapasztalta, hogy a hátsó kocsikban nincs akkora tülekedés. Ahogy az első szerelvényen, itt is csak nagy ritkán jutott ülőhelyhez.

Miután elérte a várakozásra legalkalmasabb pontot, újra elővette jegyzetfüzetét. Még el akarta olvasni, amit annak idején a GEDmatch legújabb eszközeiről írt, amelyek maximalizálták az egyezőségek számát, miközben minimumra szorították a téves találatokat. Saját tapasztalatából tudta, hogy a téves eredmények félrevihetik az egész kutatást. Csak rabolják az időt és az energiát, miközben jottányit sem

jut előre. Túlságosan is sokszor járt már ezen az úton.

Az érdekes olvasmány miatt lassan elveszítette az időérzékét, mielőtt hirtelen tudatosult benne, hogy még mindig a peronon állva várja a 6-ost. Ahogy feltekintett füzetéből, láthatta, hogy érkezése óta a tömeg számottevően felduzzadt. Mindig ez történt, ha egy szerelvény késett.

Elővette telefonját, hogy ránézzen az időre. Máris húsz perccel múlt hét; ilyenkor már a Hassenfeld Gyerekkórház felé szokott gyalogolni, ami azt jelentette, hogy tizenöt-húsz percet is eltöltött az olvasással. Ahogy zsebre tette telefonját, látta, hogy a többi ingázó is egyre nyugtalanabbá válik.

Nem akart késni, hiszen tegnap kihagyta a fél napot, és a páciensek némelyikét ma reggelre kellett bezsúfolnia. Erről a helyről nem látott rá a visszaszámlálóra, ezért kihúzta magát és próbálta kiszűrni a közeledő szerelvény hangjait. Amikor nem hallott zakatolást, átfurakodott a többi várakozó utas között, a peron széle felé. Óvatosan megállt a biztonsági zónát jelző sárga vonal mögött, onnét hajolt ki a sínek fölé és nézett el balra, a viszonylag közeli alagút felé. Látta, ahogy a sínek jobbra íveltek, ami azt is bekorlátozta, meddig fúrhatta tekintetét a sötétségbe. Csak a fal mentén sorakozó távoli fénypontok világítottak, azután hirtelen felbukkantak a közeledő vonat fényszórói. Egy pillanattal később már hallotta és érezte is a földrengető dübörgést, amit az alagútból hirtelen előtörő légáram követett. Egy időre teljesen megigézte a mennydörgő morajjal közeledő fekete szerelvény, de mielőtt még a 360 tonnás behemót kirobbant volna az alagút torkából, visszahúzódott. Már készült volna hátralépni, amikor egy erő váratlanul előretaszította. Teljesen kibillent az egyensúlyából és reménytelenül verdesett karjaival, hogy visszanyerje. Még a füzetet is kiengedte a szorításából, de hiába próbálta megvetni a lábát, valósággal kiröppent a sínekre. Egy szemvillanással később a tömeg általános szörnyülködése mellett a hatalmas szerelvény berobogott az állomásra és fülsértő visítással fékezni próbált, de így is csaknem egy percbe telt, amíg csikorogva leállt - félig kint az alagútból, félig bent. Madison Bryantet addigra sehol sem lehetett látni. Az utasok közül néhányan hisztérikusan sikoltoztak. Mások, akik látták a borzalmas esetet, a rongyos nagykabátot viselő, testes, sötét hajú, szakállas férfira

rivalltak, aki szerintük a közeledő vonat elé lökte a szerencsétlen nőt, de hiába kiáltoztak utána, a hajléktalan felrohant a lépcsőn és beleveszett a tömegbe. Megint mások lázas igyekezettel hívták a 911 - et, pedig a szerelvény vezetője még sokkos állapotában is azt bizonygatta, hogy már jelentette a balesetet, és a mentők úton vannak. Csak azt nem tudta senki, hogyan emelik ki a holttestet a szerelvény alól.

18. FEJEZET

Május 9.

7.40

Patológus rezidensként Aria általában fél nyolc körül, a rotációs rendnek és az elvárásoknak megfelelően érkezett a klinikára, de mióta beosztották az IOSZI-be, később is ráért megjelenni, hiszen a törvényszéki orvos szakértők munkája általában csak 8.00, sőt 8.30 után kezdődött. A legkevésbé sem zavarta ez a lazaság, sőt hasznosnak is találta. Sosem értette, miért érzi szükségét az amerikai orvostársadalom, hogy kakasszóra keljen - különösen a sebészek, akik pontban fél nyolckor mindenáron meg akarják ejteni az első bemetszést, vagyis addigra minden előkészületnek meg kell történnie. Tudta, hogy Európában másként mennek a dolgok, kivált az Egyesült Királyságban, ahol a 9.00-s kezdés is teljesen elfogadottnak számít. Már csak ezért sem érzett lelkifurdalást, amiért nyolc óra előtt húsz perccel ült be az Uberjébe.

A későbbi kezdés ellenére a szokottnál jóval kevesebbet aludt. Előző éjjel sokáig fent maradt, még éjfél után is a DNS- alapú családfakutatásról olvasott. Ha minden figyelmét rászánta, gyorsan és hatékonyan olvasott - ez a képessége az orvosi egyetemet is megkönnyítette a számára -, így sikerült végignyálaznia a Madison Bryanttől kölcsönzött mindkét könyvet. Az aláhúzások és kiemelések cseppet sem hátráltatták, sőt bizonyos fokig segítették is. Miután befogadta ezt a sok új tudást, ő is osztozott Madison meggyőződésén, hogy a DNS-alapú genealógia segíthet megtalálni az ismeretlen férfit, akit csak „Kera pasijának” hívott. Minél többet gondolt erre a viszonyra - vagy arra, amit Madison Bryant és Evelyn Mabry révén megtudott -, annál inkább meggyőződött arról, hogy a titokzatos férfi kulcsfontosságú szerepet játszott Kera halálában. Ha pedig emberölés történt, akár gondatlanságból is, nem nyughat, amíg meg nem találja Kera pasiját. Remélte, hogy Madison éppoly hathatós segítségére lesz

ebben, amilyennek a Nobuban ígérkezett.

Szokás szerint tombolt a reggeli csúcs, főként a parkot déli oldalról lezáró Central Park South mentén. Kissé nyugtalanul nézte meg mobilján az időt. Bár a törvényszéki gyakorlat kezdete óta nem különösebben izgatta, mikor érkezik, most végre talált valamit, ami komolyan érdekelte, ezért nem akarta megkockáztatni, hogy magára haragítson valakit - legkevésbé Laurie Montgomeryt, az intézet vezetőjét. Legalább addig, amíg nem végzett a kereséssel, nem szívesen vesztette volna el a főnöke jóindulatát.

Ahelyett, hogy olyasmin izgatta volna magát, amin úgysem tudott változtatni, eltette a telefonját és tovább merengett Kera pasiján. Már legelőször, ösztönösen is úgy gondolt rá, mint házasemberre, s minél többet tűnődött ezen, annál tovább erősödött benne a meggyőződés. Ez megmagyarázná, hogy a férfit miért nem töltötte el kitörő örömmel a váratlan gyerekáldás. Vélhetően minden ebből indult ki. Ha valóban így történt, ez csak még lesújtóbbá tette a férfinemről alkotott véleményét.

Hirtelen támadt nyugtalanságában és tettvágyában újra előhalászta mobilját a nadrágzsebéből. A sok tervezgetés arra ösztönözte, hogy a korai időpont ellenére felhívja Madisont, hátha elcsípi az első páciense előtt. Füléhez szorított telefonnal hallgatta az ütemes csengőhangot. Negyedik csörgés után már tudta, hogy Madison nem fogja felvenni, sőt azt is, hogy miért. Ilyenkor, nyolc után valószínűleg már fogadja az aznapi első családot.

Azt tervezte, hogy hangüzenetet hagy, melyben arra kéri Madisont, hogy az első adandó alkalommal hívja vissza, de a hangposta csak nem akart jelentkezni. Végül egy vállrándítás kíséretében kinyomta a telefont. Inkább írt egy üzenetet arról, hogy Madison haladéktalanul lépjen vele kapcsolatba. Ösztönzőként még hozzátette: **Elolvastam mindkét könyvet és fel vagyok dobva.**

Miután elvergődtek a Második sugárútig, a forgalom kezdett begyorsulni, de aznap reggel így is csaknem egy óráját vette igénybe az út, amit máskor valamivel több, mint tizenöt perc alatt letudott. 8.35-kor szállt ki, vagyis a lazább kezdés ellenére így is több mint fél órát

késett.

Először általában a rezidensirodába ment, hogy ott hagyja személyes holmiját, köztük a kabátját és a magával hozott könyveket. Az öltöző abból a kis helyiségből nyílt, amit az itt felállított néhány ételautomata ürügyén személyzeti étkezőnek neveztek. Mindkét szoba lélekölően sivár volt, bár az étkezőben legalább egy nagy ablaktábla beengedte a természetes fényt. Mást nem lehetett látni, mivel alig öt méter választotta el a szomszédos épületet, így az iroda a két összetolt fémasztallal és az ablak hiányával inkább emlékeztetett fészerre. Az egyetlen könnyebbséget az jelentette, hogy mindkét asztalhoz számítógép, működő internetkapcsolat és első osztályú mikroszkóp tartozott.

Miután kabát gyanánt felvette fehér orvosi köpenyét, egyenesen az azonosítóba ment, ahol tudomása szerint a törvényszéki patológusok minden reggel gyülekeztek. Tudta, hogy a heti beosztás szerint mindig egyikük határozza meg, hogy az éjszaka beérkezett holttesteken ki és milyen sorrendben végezze el a boncolást. Mire belépett, már csak két orvos szakértőt talált itt: dr. Chet McGovernt és egy indiai származású nőt, dr. Riva Mehtát. Mindketten az íróasztalnál ültek, ahol a beosztás készült, s amelynek lapján most is kartotékok feküdtek. Mostanra mindenki más távozott, hogy nekilásson a tényleges munkának.

- Lám, lám - szólította meg Chet. - Igazán kedves öntől, hogy megtisztel minket a jelenlétével.

Elengedte füle mellett a gúnytól csöpögő szavakat, és a kávéfőzőhöz lépett, amelynek működtetéséhez anyagilag is hozzájárult. Töltött magának egy bögrével, és felkészült az újabb csörteváltásra McGovernnel, aki már a legelső találkozáson belemászott a bögyébe. A férfinak meg se kellett szólalnia, a tekintetéből kiolvasott mindent. Dr. Mehtával szintén találkozott már, amikor végignézte, ahogy felboncolta egy baleset áldozatát. Szerencsétlen fickót egy taxi ütötte el és vonszolta magával száz métereken át. Közepesen érdekesnek találta az esetet, bár nem tanult belőle semmit, amit ne tudott volna amúgy is. Számára ennyiben ki is merült a törvényszéki patológusok tudománya.

- Nagy volt a forgalom - jegyezte meg, ahogy visszafordult a többiek

felé.

- A kollégája, dr. Muller hogyan képes mindennap pontosan érkezni? - Chet láthatóan kijelentésnek szánta ezt, nem kérdésnek. Önelégült arcával máris az idegeire ment.

- Ki tudja? - vont vállat közömbösen. Azután, hiába próbált uralkodni magán, még hozzátette: - Talán azt hiszi, hogy tanulhat valami hasznosat. - Igazság szerint ki nem állta Tad Mullert, aki még mindig úgy nyalta mások talpát, mintha most próbálna bejutni az orvosira, és nem rangidős rezidens lenne. Már-már szégyellte, hogy egy rotációba került vele.

- Hát akkor hadd mondjak valamit, ifjú hölgy - horkant fel Chet. - Jobb meggyőződésem ellenére beszéltem dr. Stapletonnal, hogy engedje magát oda egy érdekesnek tűnő esethez, csak az a gond, hogy dr. Stapleton olyan, mint a gép, már fél nyolctól lent van a veremben, és szerintem lassan végez is. Ha jót akar, szerintem most azonnal vonszolja le oda magát. Ha végzett, jelentkezzen nálam az újabb esetért. Egész napra be vagyunk táblázva.

A lekezelő „ifjú hölgy” hallatán - ám anélkül, hogy a visszavágással tovább élezte volna a helyzetet - Aria hátat fordított Chetnek, és kilépett az irodából. Magával vitte kávésbögréjét is, noha McGovern már a legelső napon figyelmeztette, hogy ezt nem teheti. Ezt is olyan értelmetlen szabálynak tartotta, amelynek betartását csakis a rezidensektől várták el. Miután a hátsó lifthez ért, várnia kellett a fülke érkezésére. A lépcsőházban gyorsabban lejuthatott volna, de passzív-agresszív késztetést érzett, hogy a kisujját se mozdítsa. Amikor leért, elhagyta a kis irodát és belépett a női öltözőbe, majd jó öt perccel később megérkezett a boncterembe. A szag nyomban eszébe juttatta Kera Jacobsen előző napi boncolását, amitől úgy érezte, legszívesebb sarkon fordulna és tovább dolgozna azon az ügyön, ami igazán érdekli.

Ahogy gondolta: dr. Jack Stapleton és kedvenc technikusa, Vinnie Amendola az 1 -es számú asztalt sajátította ki. Tudta, hogy a férfi mindenkinél előbb kezd, így szabadon megválaszthatja, melyik boncasztalon kíván dolgozni. Kötényében, kesztyűjében és arcmaszkjában készen állt rá, hogy részt vegyen a munkában, de hogy

milyen mértékben, az a törvényszéki patológus szeszélyén múlt - átveheti az egész boncolást, ahogy dr. Montgomery előző nap engedte, vagy csak távoli szemlélő marad, mint két nappal korábban, dr. George Fontworth mellett. Miután dr. Stapleton mellé először osztották be, még nem tudta, mire számítson. Azt beszélték, valóban olyan gyors, mint ahogy dr. McGovern sugallta, amit az adott körülmények között nagyra értékelt. Minél előbb vissza akart térni Kera ügyéhez. Mielőtt átöltözött, ránézett a mobiljára, hátha kapott üzenetet Madisontól, de csalódnia kellett.

Minden asztalnál zajlott a munka, így végig kellett gyalogolni az egész bonctermen. A holttestek a boncolás különféle szakaszaiban jártak: némelyik még érintetlennek tűnt, másokat lassan össze lehetett varrni. Dr. Stapleton azok közé tartozott, akik a halottszemle végén jártak. Boncasztalán enyhén túlsúlyos fehér férfi feküdt, akit a húszas évei végén vagy a harmincas évei elején ért a halál. Leborotvált fejbőre felfedte a halántékán tátongó lőtt sebet. A jobb combján is látni lehetett egy kimeneti nyílást. Esetleges mellkasi vagy hastáji sérüléseit elrejtették a visszahajtott bőrlebenyek.

- Falra festett ördög - jegyezte meg dr. Stapleton épp elég hangosan, hogy ő is hallhassa. - Ezt nézze, Vinnie. Meghallgatásra találtak az imáink. Úgy tűnik, dr. Nichols mégis leereszkedik közénk. - A férfi egy méter hosszú favonalzót tartott a kezében. Az IOSZI egyik fényképésze a közelben állt, és nyilván dokumentálta, ahogy dr. Stapleton elhelyezte a vonalzót a holttesten. Aria mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a lövedékek pályáját rekonstruálják. - Szép napot, dr. Nichols - tette hozzá dr. Stapleton, amikor elérte az asztalt. - Finom volt az ebéd?

Tad Muller néhány nappal korábban figyelmeztette, hogy dr. Stapleton hajlamos gyilkos humorú és szellemes fickónak tartani magát. Belegondolt, vajon dr. Stapletont figyelmeztették-e rá, mennyire leperegnek róla az ilyen megjegyzések.

- Nagy volt a forgalom - felelt egyszerűen.

Jack egy hosszú pillanatig némán meredt rezidensére, miközben felidézte magában mindazt, amit Laurie-tól hallott, beleértve, hogy a

nő ellenszenves, vélhetően szociopata és rossz véleménnyel van az egész férfinemről. Bár ekkora késésnél már-már arcpirító szemtelenség volt a forgalomra hivatkozni, mégis visszafogta magát attól, hogy rámutasson erre. Mi értelme lett volna, főleg azután, hogy Laurie-nak valahogy sikerült megtörnie nála a jeget? Ha a nő tényleg olyan eszes és ügyes, különösen a sebészeti patológia területén, akkor itt valóban hasznos lehet anélkül is, hogy páciensekkel kéne bánnia. Rá egyáltalán nem jellemző módon ellenállt a kísértésnek, hogy szellemi pengeváltást provokáljon egy méltónak tűnő ellenféllel, csupán diszkréten megköszörülte a torkát.

- Hát, a forgalom már csak ilyen, de ha már itt van, hadd mutassam be ezt az esetet.

Vinnie felkapta a fejét és hitetlenkedve nézett Jackre. Személy szerint nem sokszor került kapcsolatba Áriával, de épp eleget hallott elviselhetetlen és lekezelő modoráról azoktól, akik igen. Amikor reggel megtudta, hogy ő is csatlakozik hozzájuk, titokban még örült is. Arra számított, hogy Jack végre megadja neki, amire rászolgált.

- Hány törvényszéki boncoláson volt dolga lőtt sebbel? - kérdezte ehelyett Jack.

- Ez az első - ismerte be Aria, noha nem szívesen. Nem hiányzott neki a kioktatás, legfeljebb csak annyira, hogy általános képet kapjon arról, milyen módszerrel közelít a törvényszéki orvoslás a lőfegyveres erőszak áldozataihoz, mielőtt elhúz innét. Jobb dolga is akadt, ami nagyobb intellektuális kihívással és érzelmi elégedettséggel kecsegtette. Az ő koncentrálási és gyorsolvasási képességével legfeljebb harminc percébe telt megtudni, mit írnak a szakkönyvek a lőtt sebekről, s ahhoz nem kellett elviselnie sem a hullaházi bűzt, sem az érdektelen emberek társaságát, akikkel hosszú órákon át ácsorgott a boncteremben.

Mindez sajnos nem gátolta meg Jacket abban, hogy kioktassa. Azzal kezdte, hogy ismertette az aktuális ügy hátterét. Az áldozat a jelentés szerint betört egy lakásba, ahol ellenállt a letartóztatásnak, és rálőtt az azt foganatosító rendőrre. A járőrök viszonozták a tüzet, és hat golyót repítettek bele - amennyire ők látták, „jogos és arányos

önvédelemből”.

- Mivel a teljes alakos röntgenkép felfedi a nem távozott lövedékeket - magyarázta Jack -, fontos felöltözött állapotában is megvizsgálni a holttestet. Látni akarjuk, vannak-e lőpornyomok az áldozat ruházatán, hiszen a törvényszéki boncolás egyik elsődleges célja megállapítani a gyilkos fegyver és az áldozat egymáshoz viszonyított távolságát.

Aria csak bólintott, pedig legszívesebben megmondta volna Jacknek, hogy nem kell kitérnie minden magától értetődő részletre. Alig bírta megállni somolygás nélkül, amikor a férfi tovább darált és kifejtette, mennyire fontos meghatározni a sebesülések sorrendjét, amikor több lőtt sebet is találni az áldozaton, mint ebben az esetben. Még azt is külön megemlítette, hogy feltétlenül el kell különíteni a bemeneti és kimeneti sebhelyeket.

- Ebben az esetben két bemeneti seb a háton található, ami nem fog túl jól mutatni a jelentésben, különösen, ha figyelembe vesszük a behatolás szögét. Hadd mutassam meg, mire gondolok.

Jack felemelte a holttest egyik karját és Vinnie felé nyújtotta a kezét.

- Segítsen kicsit. Mutassuk meg a hátát.

Miután Vinnie maga felé vonta a kart és Jack megemelte a torzót, a holttest a bal oldalára fordult.

- Itt láthatja a két bemeneti nyílást. Ez itt a hát felső részén kerek és jól definiált. Látja?

- Persze hogy látom. - Miután megvizsgálta a sebet, Aria felemelte tekintetét a falon függő órára. Még csak alig fél óra telt el, amióta megnézte, kapott-e üzenetet Madison Bryanttől, de máris azon tűnődött, hogyan szabadulhatna el, hátha azóta válaszolt a megkeresésére. Nem is értette, hogyan képes a férfi dacolni látványos érdektelenségével, amikor az elmúlt öt percben más sem járt a fejében, csak a DNS-alapú származástan finomságai.

- Szóval, mit gondol? - szakította félbe Jack a gondolatmenetét.

- Miről?

- Az ilyen típusú lineáris bemeneti sebről. - Jack az áldozat hátának alsó részére mutatott, ahol a szétterülő seb leginkább lomb nélküli fára

emlékeztetett, amilyet egy óvodás rajzolna. Az ágak az áldozat feje felé terjeszkedtek.

- Azt mondanám, a lövedék hegyes szögben hatolt be - vont vállat.

- Valaki hívja a Nobel-bizottságot. - Minden gunyorossága és előítélete ellenére Jack elismeréssel adózott a válasz előtt. Épp készült kimerítő fejtegetésbe bocsátkozni arról, hogy a lövedék nyíróereje szerteágazó faágakra hasonló apró sérüléseket okoz a hámrétegben, erre most kukába vághatta az egészet. - Ha már ilyen gyorsan és önállóan eljutott idáig, mi a véleménye, lehet ennek bármi jelentősége a törvényszéki jelentésre nézve?

- Csak akkor, ha számít, hogy az áldozat éppen a földre rogyott vagy már ott is feküdt, amikor a lövedék belefúródott.

Jack kiegyenesedett és összeütötte kesztyűs kezeit.

- Jól vág az esze - ismerte el. - Felteszem, azt is tudja, hogyan fogadja majd ezt az eredményt a rendőrség és az államügyészi hivatal.

- Sutba vághatják a jogos önvédelmet, pláne akkor, ha nincs semmilyen testkamera-felvétel.

- Oké - bólintott Jack Vinnie-nek. - Oké, most már Mr. Karpas is visszajöhet, hogy lefényképezze a lövedékek útját. - Felemelte a vonalzót, amit azóta a kezében szorongatott, hogy Aria megérkezett. - Hadd mutassam be az összes lövedék pályáját, beleértve az utolsót is, ami feltette az i-re a pontot.

Újabb fél óra kellett, hogy végezzenek az üggyel. Miután Jack gondosan lekövette minden golyó útját, Vinnie elment, hogy kerítsen egy kerekes hordágyat. Mostanra felcímkézte az összes tasakot, bennük a nagy gonddal megkeresett, beazonosított és dokumentált acél magtöredékekkel. Ez idő alatt senki sem törődött Áriával, aki így egyszerűen sarkon fordult, és a kijárat felé indult. Remélte, hogy az oktatási igazgató, dr. McGovern nem vesz részt egyik boncoláson sem, máskülönben még be találja osztani egy másik ügyhöz is. Mintha az bármin változtatna, a szemét se vette le a kijáratot jelző tábláról, nem nézett se jobbra, se balra. Néhány pillanattal később nagy megkönnyebbülésére át is furakodott a lengőajtón, és kilépett az elhagyatott folyosóra.

Az öltözőben legelső dolga volt elővenni a telefonját. Arra számított, hogy Madison üzenete ott várja a kijelzőn, és remélhetőleg közli az időpontot, amikor személyesen találkozhatnak. Legnagyobb bosszúságára - főként azután, amit a boncteremben ki kellett állnia - nem jött üzenete. Se e-mail, se sms, se hangposta. Magában szitkozódva öltözött át.

Már kis híján végzett, amikor meghallotta, hogy üzenete érkezett. Izgatottan és nagy várakozással halászta ki telefonját a farzsebéből. Amikor végre sikerült, újabb csalódás várt rá. Az üzenet nem Madisontól, hanem dr. Montgomerytől érkezett, és kimerült néhány szóban: **Beszélnünk kell. Jöjjön az irodámba.**

19. FEJEZET

Május 9.

10.35

Laurie bólintott dr. George Fontworthnek, akit két éve neveztek ki az intézmény helyettes vezetőjének:

- Oké, lényegében erről van szó.

Eleinte kiábrándítónak találta a választást, és Jackkel együtt ő is azt gondolta, hogy a férfi képtelen lesz felnőni a kihíváshoz. Nem mintha nem rendelkezett volna kiváló ajánlásokkal - talán a legjobbakkal az IOSZI berkeiben -, de mint az igazságügyi orvosszakértői csapat tagja, beérte a középszerűséggel. Azután a kinevezés mintha szárnyakat adott volna neki: olyan kellemes meglepetést okozott Laurie-nak, hogy már áldotta a döntőbizottságot, amiért őt választotta. A férfi különösen az elmúlt évben bizonyult hasznos segítőtársnak, méghozzá minden létező fronton. Jack is elismerte, hogy *bámulatos* átalakuláson ment keresztül.

- Van kérdése, George? - tudakolta. Az irodájában ültek: ő az íróasztal mögött, George vele szemközt. Ha nagyobb megbeszélést tartott, az iroda túlsó végében álló nagy könyvtári asztalt használta, ahol akár tízen is elfértek, de másként szívesebben vette, ha a tárgyalások oldott légkörben zajlanak. Már csak azért is, mert ilyenkor nem kellett a többi irodából összevadászni a székeket.

- Igen, felmerült bennem egy kérdés - bólintott George komor arccal, összhangban az iménti bejelentéssel. - Ön szerint mennyi ideig kell majd a kórházban maradnia?

- Nehéz megmondani. Természetesen én is szeretném, ha minél rövidebb ideig tartana, de minden az eredményektől függ.

- Megértem - mondta ünnepélyes hangon George.

Laurie épp az imént közölte vele, hogy aláveti magát egy félig megelőző, félig sürgősségi operációnak. Amint ma reggel beért, az első

adandó alkalommal felhívta dr. Claudine Cartiert, az egyetem Langone Klinikájának talán a mellműtétekre specializálódott sebészek közül a legfoglalkoztatottabbat. A legmelegebb szavakkal őt javasolta dr. Wayne Herbert onkológus, akit viszont évekkel korábban Laurie belgyógyásza és régi egyetemi barátnője, dr. Sue Passero ajánlott a figyelmébe. Előző nap, miután megkapta a szűrővizsgálat pozitív eredményét, már váltott néhány szót Claudine Cartierrel, így tudta, hogy előre el kell döntenie, miként közelítsenek a biopszia dilemmájához. Amikor dr. Cartier ma reggel visszahívta, elmondta neki, hogy az „Angelina Jolié - féle megközelítést" választotta, ami egyet jelentett a bilaterális masztektómiával és ooforektómiával. Évekkel korábban, egy méhen kívüli terhesség okán már amúgy is eltávolíttatta egyik petefészkét és petevezetékét. Most csak annyit kért, hogy minél előbb végezzék el a műtétet. Dr. Cartier megértette és ígéretet tett rá, hogy miután ránézett a beosztására, még a délután folyamán visszahívja az időponttal. Optimistán hozzátette, hogy jó eséllyel napokon belül el tudják végezni a beavatkozást, mert az influenzajárvány miatt több operációt is el kellett halasztaniuk.

- Minden érintettnek szólni fogok, amint megvan a műtét kitűzött időpontja - nyugtatta meg a helyettesét Laurie. - Elsőként önnel szerettem volna közölni, hiszen önre fog hárulni a legtöbb teher. Amúgy nincs az előjegyzésben fontosabb teendő, csak véglegesítenünk kell az új patológiai központ terveit, hogy megkezdődjön a számháború, de igazából ez is várhat. Hála a magasságosnak, hogy tegnap megvolt a beszámoló a városi közegészségügyi bizottság előtt. Azt nem szívesen szenvedte volna végig.

- Lehet, hogy mégis muszáj lesz azután, ami tegnap este történt - jegyezte meg George.

- Reméljük, nem - csóválta a fejét Laurie, noha ő is tudta, hogy erre megvan minden esély. Amikor reggel azzal a szándékkal jött be dolgozni, hogy haladéktalanul felhívja a sebészét, előtte még el kellett simítania egy újabb kalamajkát, ebből következően pedig hosszas és kellemetlen beszélgetést kellett folytatnia a tárolási és szállítmányozási osztály vezetőjével. Habár előző nap a városi közegészségügyi bizottság előtt arról tanúskodott, hogy a számítógépes nyilvántartó rendszer

kijavításával sikerült elejét venni a páciensek összekeveréséből adódó kínos botrányoknak, az éjszaka folyamán újabb eset történt. Akárcsak legutóbb, most is az áldozatok névazonossága okozta a kalamajkát, ám ezúttal nem a keresztnevük egyezett, mint a Nortonok esetében, ami egyértelműen a felelős hullaházi dolgozó vétkes hanyagságát jelezte - Arlene Coopert és Alan Coopert keverték össze, így az áldozatoknak még a neme se stimmelt. Szerencsére az első ravatalozó nyomban felfedezte a cserét, így az érintett családok nem szereztek tudomást arról, hogy szeretteik csak nagy kitérővel jutottak el búcsúztatásuk helyszínére.

George hátratolta székét és felállt. Laurie követte a példáját.

- Szeretnék előre is köszönetét mondani a fáradozásaiért. - Laurie őszinte hálát érzett, amiért eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnia. Jó kezekben tudhatja az intézetet, mialatt a kórházban és szükség esetén otthon fog feküdni.

- Azért vagyok, hogy segítsek, Laurie. Mindnyájan támogatni fogjuk, amennyire csak az erőnkből telik. Remélem, minden a lehető legsimábban zajlik majd.

- Értékelem a kedvességét és a segítőkészségét. - Laurie kikísérte George-ot az ajtóig. - Feltétlenül értesítem, ha bármi biztosat tudok. Addig is, amíg megteszem a bejelentést, szeretném, ha mindez köztünk maradna.

- Magától értetődik - bólintott George. - Jelen lesz a délutáni megbeszélésen?

- Úgy tervezem - felelte Laurie.

Miután George átvágott a folyosón és visszavonult a saját irodájába, Laurie közölte Cheryllel, hogy várja dr. Nicholst, amint megérkezik. Résnyire nyitva hagyta a belső iroda ajtaját.

Miután visszatért íróasztalához, ráfért egy lélegzetvételnyi szünet. Meg sem állt, amióta beért. Most sem jutott rá ideje, mert amint helyét foglalt, Aria belépett a nyitott ajtón. Érdekelte, vajon a tegnapi közös boncolás változtatott-e érdemben visszataszító, már-már agresszív viselkedésén, ezért belépése pillanatától nyomon követte reakcióit. A legtöbb emberre óhatatlanul hatást gyakoroltak az irodájának puszta

léptékei, melyek összhangban álltak intézményvezetői titulusával - de nem Ariára, aki nemcsak őt nem méltatta pillantására, de a környezetét sem. Egyszerűen bemasírozott és ledobta magát a székre, ahol nemrégiben még George ült, mintha éppenséggel a saját irodájában lenne, nem az övében. Csakis ekkor emelte fel rá unott megvetésről tanúskodó tekintetét. Laurie-nak máris nehezére esett uralkodnia magán.

Hosszú pillanatokig egyikük se szólt, mintha a másiktól várnák, hogy megtörje a csendet. Végül Laurie tette meg.

- Ha már tegnap együtt dolgoztunk, nem járna nekem legalább egy „Helló, dr. Montgomery”?

- Maga kérte, hogy jöjjek ide, nem fordítva.

- Ahogy gondolja. - Laurie mosolyogva gondolt bele tulajdon viselkedésébe. Nem vallott rá ez a gyerekesség. Emlékeztette magát, hogy egy nyilvánvalóan sérült, lelki beteg emberrel van dolga. Részben ezért is kérette ide. Mint a legtöbb másik reggelen, aznap is tartott intézményvezetői vizitet, azaz valamivel kilenc után lement a boncterembe, hogy minden egyéb dolgát későbbre halasztva asztalról asztalra járjon és meghallgassa a boncolást végző patológusok rövid beszámolóit - színleg azért, hogy saját többletinformációival és tapasztalataival segítse munkájukat. Habár a nemrég itt dolgozó törvényszéki patológusok esetében ez sokszor hasznosnak és tanulságosnak is bizonyult (igaz, a tapasztaltabbaknál már kevésbé), sokkal inkább azért járt le ide, hogy ezzel is kimutassa, mennyire hiányzik neki a mindennapi rutin és a gyakorlati munkavégzés. Negyed tíz körül a Jack által rutinszerűen használt 1 -es boncasztal környékén is járt, így felfigyelt Aria jelenlétére. Úgy tűnt, a dolgok a maguk megszabott medrében haladnak: Jack magyarázott, Aria pedig figyelmesen hallgatta, amit némi meglepetéssel nyugtázott. Nem akart gyújtószikra lenni e két potenciálisan lobbanékony személyiség között, emiatt messze elkerülte az 1 -es asztalt; még csak oda sem köszönt, pedig a látottak felpiszkálták a kíváncsiságát. Amikor néhány perccel később visszatért az irodájába, megüzente Áriának, hogy látni kívánja. Egyszerűen tudnia kellett, miért nem ugrottak össze Jackkel már a legelső pillanatban.

- Hogy alakul a napja? - firtatta most.

- Tényleg erről akar velem beszélgetni? - kérdezett vissza Aria látványos értetlenkedéssel. Láthatóan teljes időpocsékolásnak tartotta a kedélyes csevegést.

- Úgy hallom, ma reggel egy lövöldözés áldozatát boncolták - vetette fel Laurie. - Érdekesnek találta?

- Francokat! Betegre untam magam. Dr. Stapleton imád szónokolni, a legegyszerűbb dolgokat is órákon át reszelgeti.

- Márpedig a legtöbben cseppet sem unatkoznak dr. Stapleton társaságában. - Laurie önkéntelenül is védekező pozícióba szorult, miközben azon tűnődött, vajon kinek kellett kibújnia a bőréből odalent. Amikor értesült arról, hogy ők ketten együtt dolgoznak, már bánta, amiért nem szólt Chetnek, hogy ne ossza be őket egymás mellé, de úgy tűnt, az aggodalma nélkülözött minden alapot. Most tovább furdalta a kíváncsiság.

- A legtöbben talán nem merik megmondani az igazat Jack Stapletonról, a nagyfőnök férjéről - vágta rá Aria.

- Lehet - mosolyodott el kényszeredetten Laurie. Jobban belegondolva, talán ebben is lehetett némi igazság. Még sosem tűnődött ezen. Mindenesetre alig várta Jack beszámolóját a különös epizódról, melyben ismeretlen okokból rá olyannyira nem jellemző módon viselkedett. Addig is, továbblépett az igazi okra, amiért látni akarta Áriát.

- Történt bármi előrelépés a Kera Jacobsen-ügyben?

- Nem valami sok - ismerte el Aria. - Csak annyi, hogy máris falba ütköztem. - Noha ez mindennapos szófordulatnak számított, genealógiai olvasmányaiból tudta, hogy ezen a szakterületen akkor használják, ha egy családfakutatás során megkerülhetetlen akadályba ütköznek. Ami sajátos módon illett Kera esetére is, pedig a származástani kérdés még csak elő se került.

- Kifejtené ezt?

- Ahogy kívánta, beszéltem az illetékes nyomozóval. Annyiban segített, hogy megnevezte azt a két embert, aki segíthetett azonosítani

Kera pasiját. Az egyikük Kera közeli barátnője és munkatársa, Madison Bryant, a másik egy kotnyeles és paranoiás szomszéd, Evelyn Mabry. Mindkettőjükkel beszéltem. Madison Bryantnek messze nagyobb hasznát vettem. Evelyn Mabry kész csődtömeg. A kémlelőjén keresztül többször is megfigyelte Kera pasiját, de elmondása szerint egyszer sem látta az arcát. Mindent egybevetve, Kera pasijának sikerült titokban tartania a kilétét mindkettőjük előtt, amitől csak még gyanúsabb a szememben.

- Kera pasija alatt a magzat apját értjük? - kérdezett közbe Laurie.

- Ki mást? A lényeg, hogy nem sokat járhattak társaságba. Szerintem csak alkalmi szex volt, mindig a nő lakásán és a pasinak megfelelő időpontban, vagyis valahol lennie kell egy megcsalt feleségnek.

- Nem sok ez kicsit az alaptalan feltételezésekből?

- Nem gondolná őket alaptalannak, ha kölyökként annyi szappanoperát kellett volna néznie, mint nekem a dadámmal.

- Meglehet. - Laurie újra belegondolt, miféle gyerekkora lehetett Áriának. - Ezzel együtt fel kell hívnom a figyelmét arra, hogy látható indulattal beszél erről a „pasiról". Hadd emlékeztessem, hogy törvényszéki patológusként legalább meg kell próbálnia semlegesnek és tárgyilagosnak maradni. A mi munkánk csak annyi, hogy meghatározzuk a halál okát és módját, az ítélkezést hagyjuk rá másokra.

- Micsoda süket duma - csattant fel Aria. - Muszáj lépten-nyomon kioktatnia? A leckéztetésből épp elég volt odalent a boncolásnál. Maguk talán tényleg semlegesek akarnak maradni, mint Svájc, de tuti nem fog sikerülni. Nekem biztos nem, ahogy a haverjuknak se. Hallottam azt a rendőrt, mit gondol arról a beteg állatról, aki belógatta a szerencsétlen kölyköt a forró vízbe. Na, én is pontosan ezt gondolom Kera pasijáról. Meg akarom találni.

- Bizonyos esetekben nem könnyű érzelemmentesnek maradni, ezt elismerem. Ugyanakkor, minél inkább tárgyilagos tud maradni, annál jobb munkát végez. Higgyen nekem. A törvényszéki patológia rengeteg szempontból fantasztikus eszköz, nem utolsósorban azért, mert segíti a bűnüldözők munkáját, de megvannak a maga korlátai, és ez a

Jacobsen-ügy tipikusan olyan, amikor nem kaphat választ valamennyi kérdésére. Hacsak nem derül ki valami különleges a toxikológiai elemzésből, vagy váratlanul nem találunk ujjlenyomatot, netán DNS-mintát a fecskendőn, szerintem le kell zárnunk annyival, hogy véletlen balesetből bekövetkezett kábítószer-túladagolás történt. Jut eszembe, bediktálta a boncolási jegyzőkönyvet, ahogy kértem?

- Nem, még nem. Ma reggel megcsinálom. Mióta tegnap befejeztük, még nem álltam meg.

- Legjobb lesz, ha haladéktalanul elvégzi, mielőtt még elfeledkezik valami fontos részletről - jegyezte meg Laurie némiképp feddő hangon.

- Nyugi, nem felejtek el semmi. Nekem elhiheti.

- Majd elhiszem, ha elolvastam a jelentését, és minden szerepel benne.

- Tegnap este egészen más irányba indultam el - árulta el Aria. - Szerintem még egyáltalán nem fogytunk ki minden eszközből. Szerintem a fal ellenére megtalálhatjuk Kera pasiját.

- Maga szerint mégis hogyan?

- Mondjuk úgy, hogy használjuk kicsit az IOSZI genetikai laborját, ami mellesleg a legnagyobb és legmodernebb az egész világon. - Aria érezhető izgatottsággal húzta közelebb a székét. - Csak annyi kell, hogy a molekuláris genetikai osztály kapcsolatba lépjen a DNS-alapú családfakutatást végző vállalatokkal. A genealógia rohamléptekkel fejlődik, mióta több mint tizenötmillió ember genetikai adatai érhetők el az adatbázisokban.

Laurie néhány pillanatig teljes mozdulatlanságban meredt az előtte ülő patológus rezidensre, mialatt próbálta eldönteni, hogyan reagáljon. Erezte a másikból sugárzó lelkesedést és elköteleződést, amit értékelt és semmiképp sem akart elfojtani. Végtére is, éppen azért végezte el vele Kera Jacobsen halottszemléjét, hogy felkeltse egy nehezen beilleszkedő rezidens érdeklődését a törvényszéki patológia iránt, s közben nem mellesleg elkerülje a potenciális súrlódásokat az egyetem patológiai tanszéke és az IOSZI között. Ezzel együtt eredendően hibásnak gondolta a DNS-alapú családfakutató cégek bevonását egy törvényszéki orvos szakértői vizsgálatba, már csak adminisztrációs

szempontból is.

- Megértem a kétkedését - reagált Aria a hallgatására. - Be kell vallanom, elsőre én is így fogadtam az ötletet. Mellesleg éppen Kera barátnője és munkatársa dobta be, amikor emlékeztetett a Golden State-i sorozatgyilkos nemrég történt elfogására. Emlékszik rá? Mindenhol erről beszéltek...

- Igen, természetesen emlékszem rá - felelt Laurie kimérten.

- Azt is tudja, hogy egész az 1800-as években élt ük-ükszülőkig visszamentek, mielőtt rátaláltak a fickóra? Vagy huszonöt családfát rajzoltak fel több ezer rokonnal, de végül eljutottak hozzá. Nem akármi, ha engem kérdez.

- Egyetértek - bólintott Laurie -, csakhogy a Golden State-i gyilkos felkutatása egészen más tészta. Velünk ellentétben ők rendelkeztek a keresett személy DNS-ével. Nem kellett mást tenniük, mint egyezést találni egy létező személlyel.

- Én is pont ezt mondtam, amikor Madison Bryant előállt az ötlettel, de csak mert fogalmam se volt róla, hogy a genealógia ilyen rohamléptekkel fejlődött az elmúlt években. Ha tudná, milyen népszerű! Egyik pillanatról a másikra amatőr családfakutatók egész nemzedéke jelent meg. Eleinte csak a saját múltjukat próbálták feltárni, de azóta teljesen rákaptak erre, és alig várják, hogy másoknak is segítsenek. Szerintem egész virtuális hadsereget toborozhatnánk Kera ügyének.

- Nos, ez mind nagyon érdekes - engedte meg Laurie -, de a rideg valóság az, amire az imént próbáltam rávilágítani. Nincs birtokunkban az apa DNS-e.

- Talán nincs birtokunkban az apa teljes DNS-e, a magzat DNS-e viszont ötven százalékban az övé, s miután az anya DNS-e is megvan, nem kell találgatnunk, hogy a magzat DNS-ének mely része származhat az apától. Pontosan abban a helyzetben vagyunk, mint azok, akik spermadonortól fogantak. Közülük is sokan próbálják felkutatni a biológiai apjukat, ha másért nem, hogy megismerjék a genetikai örökségüket. Egész szervezetek és weboldalak jöttek létre csak azért, hogy nekik segítsenek. Egy rakás új statisztikai eszköz van,

amivel ki lehet szűrni a genetikai egyezéseket a hatalmas DNS-adatbázisokból, miközben ezek minden nappal egyre hatalmasabbak lesznek. Biztosan tudom, hogy ez beválna.

Laurie megköszörülte a torkát, mielőtt kifejtette, hogy erre nem fog sor kerülni. Felkönyökölt az asztalra, összefűzte maga előtt az ujjait és egyenesen belenézett Aria szemébe. A renitens rezidens szemrebbenés nélkül állta a tekintetét; láthatóan semmi sem ingathatta meg a meggyőződésében.

- Úgy látom, alaposan körüljárta ezt a kérdést. - A nő lelkesedése láttán próbált nem túl negatívnak tűnni.

- Arra mérget vehet. Egész éjjel fenn voltam és a genetikai családfakutatásról olvastam. Meglepően összetett. Kész csoda, hogy olyanok is befogadják és lelkesen művelik, akiknek nincs semmilyen biológiai vagy statisztikai előképzettségük.

- Nem szívesen töröm le a lelkesedését, Aria, de a törvényi korlátokat semmilyen esetben nem kerülhetjük meg.

- Jaj, ne már! - csattant fel Aria. A döbbenettől még az álla is leesett. - Mi a faszról beszél?

Laurie fogcsikorgatva fogadta Aria kéretlen egyenességét.

- Tudom, hogy nem kenyere a szépítgetés, de meg kell kérnem, hogy a jelenlétemben tartózkodjon az ilyen megnyilvánulásoktól.

Aria csak a szemét forgatta.

- Látom, nem érti - sóhajtott fel Laurie. - Tájékoztatásul közlöm, hogy itt, New York államban törvény kötelez minket egy úgynevezett Igazságügyi Orvos Szakértői Bizottság felállítására. E bizottság egyik legfontosabb feladata a DNS- laborok akkreditálása, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy egy DNS-elemzés eredményét a bíróságok is elfogadják. Mint nyilván ön is sejti, az IOSZI molekuláris genetikai laborja ilyen akkreditált intézmény, és meg is kívánja őrizni ezt a minősítést, ami álladó erőfeszítéseket követel. A DNS- alapú családfakutatást végző üzleti vállalkozások nem akkreditált DNS-laborok, így a mi laborunk sem lesz az, ha bármilyen módon együttműködik velük. Ez így érthető?

Ezúttal Aria meredt teljes döbbenettel rá.

- A hallgatásából azt szűröm le, hogy még most sem érti. Hadd világítsam meg egy példával. A bíróságon egy bizonyítási eljárásban csak olyan bizonyíték használható fel, amit az előírásoknak megfelelően kezeltek. Az üzleti alapon működő DNS-laborok olyan nyálmintát is befogadnak, amelynek eredetéről semmit sem tudnak. A minta eredetiségét nem tanúsítja más, csak maga a kérelmező. Ugyanez arra is áll, ahogy a mintát a laborokban kezelik. Mi az IOSZI-nál kézenfekvő okokból másként működünk. A mi laborjainknak alkalmazkodniuk kell egy szigorú szabályrendszerhez, mind a napi gyakorlatot, mind az esetleges tévedések feltárását és kezelését illetően. Az üzleti alapú laboroknak nincs ilyen gondjuk. Két különálló világról beszélünk, amelyek nem működhetnek együtt és nem kerülhetnek kapcsolatba.

- Micsoda szívás - csóválta a fejét Aria. - Ezt a bürokratikus szarakodást! Esélyünk lenne felfedni az ügy koronatanúját, de mi lemondunk róla. Ennek semmi értelme!

- Joga van önálló véleményét alkotni - fogadta el Laurie -, de ez akkor is így lesz. Talán kereshetünk magának egy másik ügyet, amit hasonlóan érdekesnek talál.

Aria felállt.

- Nem mondok le erről, még akkor sem, ha a molekuláris genetikai labor nem segít. Ahogy tegnap is mondtam, *engem* érdekel, mit akar elmondani Kera Jacobsen.

- Ahogy gondolja - vont vállat Laurie -, de továbbra is elvárom, hogy tájékoztasson az esetleges haladásról, és semmiképp sem vonhatja be a molekuláris genetikai labort. Előtte pedig feltétlenül diktálja le azt a boncolási jegyzőkönyvet.

- Oké - bólintott kimérten Aria. Sarkon fordult, és anélkül távozott, hogy elköszönt vagy visszanézett volna.

Laurie hosszan meredt a nyitott ajtóra, míg magában visszajátszotta a szóváltás kiragadott részleteit, és újfent elcsodálkozott Aria személyiségén. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy felhívja Jacket és kideríti, pontosan mi történt a reggeli boncoláson. A két

érintett egyéniségét ismerve még most is nehezére esett elhinni, hogy nem tört ki a veszekedés. Kár, hogy nem maradt ideje kielégíteni a kíváncsiságát, mert perceken belül hívták az építészek a patológia új tömbjének tervei miatt.

20. FEJEZET

Május 9.

11.25

Miután Kera boncolási jegyzőkönyvének utolsó mondatát is bediktálta a számítógépes programba, Aria levette lábát viharvert fémasztalának sarkáról, és hagyta a padlóra hullni. Ily módon előrelendült annyira, hogy elővehesse telefonját a farzsebéből. Ugyan nem érezte, hogy megrezdült volna a beérkező üzenettől, de nem adta fel a reményt. Értetlenséggel és nyugtalansággal töltötte el, hogy mostanra sem kapott e-mailt, sms-t vagy hangpostaüzenetet. Lassan négy óra teltei, mióta ráírt Madisonra. Tőle telhetően próbálta érzékeltetni, mennyire fontosnak találja, hogy beszéljenek, de a nő válaszra se méltatta. Sosem szűnt meg ámuldozni azon, mennyire megbízhatatlanok az emberek.

Hirtelen elhatározással úgy döntött, ellátogat a Hassenfeld Gyerekkórházba. Miután Madison előző este még oly lelkesen ecsetelte, hogyan csíphetnék el Kera pasiját, megdöbbentette, hogy mára elveszítette minden érdeklődését, legyen bármilyen sűrű is a napja. Felhívhatta volna a Hassenfeld Gyerekkórház vezetékes számát is, de úgy döntött, ez sem különbözne attól, mintha újabb üzenetet hagyna Madison mobilján. A legkézenfekvőbb megoldásnak az ígérkezett, ha odamegy és benyit hozzá, bármivel foglalkozik is éppen. Alig négysaroknyi utat kellett megtennie. Miután csaknem négy éve dolgozott az egyetem patológus rezidenseként, pontosan tudta, hol található a járóbetegellátó szociális irodája.

Odakint most is csodálatos tavaszi idő fogadta: a tündöklően kék égboltot és simogató napfényt egy világ választotta el az IOSZI ablaktalan bonctermétől. Ahogy északnak sétált az Első sugárúton, elhaladt az NYU Langone Klinika mozgalmas utcafrontja előtt, ahol megállás nélkül jöttek-mentek a taxik és mentők. A sürgősségi hátsó bejárata és a Kimmel-épület felhajtója után újra jobbra fordult a 34.

utcán, elhagyta a hatalmas és nevetséges dalmataszobrot - az orrán egyensúlyozó teljes léptékű sárga taxival és belépett a Hassenfeld Gyerekkórházba. Most is viselte fehér köpenyét és kitűzőjét, így a biztonsági őr gond nélkül továbbengedte.

A kórház zsúfolásig telt a különféle korú gyerekekkel és szüleikkel. Elhagyta a recepciót és egyenesen a szociális irodát vette célba. Két ügyeletest talált odabent, akik íróasztalaik mögött egymással szemben ültek. Mindketten headsetet viseltek, és egész nap időpontokat egyeztettek a telefonon érdeklődőkkel. Várakoznia kellett, amíg egyikük felnézett és jelezte, hogy most éppen ráér.

- Segíthetek, doktornő? - kérdezte készségesen.

- Madison Bryantet keresem. Megmondaná, merre van az irodája?

Ahelyett, hogy egyenesen válaszolt volna, a titkárnő vetett egy pillantást kollégájára, mintha tőle várna segítséget. A másik nő is hallhatta a kérdését, de miután sokatmondó pillantást váltott munkatársával, csak megvonta a vállát.

- Az irodája a harmadikon van, de úgysem találja bent. A Bellevue Kórház intenzív osztályán fekszik.

- Mi? - Aria azt hitte, rosszul hallotta. - Miért? Mi történt?

- Borzalmas baleset, ha minden igaz. Szegény nőt elcsapta a metró.

Aria döbbenten és minden reakció nélkül sarkon fordult, hogy kilépjen a nyüzsgő folyosóra. Tudta, hogy New Yorkban nem ritkaság a metróbaleset, sőt aránylag gyakori - átlagban havonta kétszer-háromszor is megtörténik, hogy valaki a vonat elé veti magát, vagy éppen odalökik.

Amint hallótávolságon kívülre került, megállt és elmormolt néhány válogatott szitkot. Egész reggel bosszankodott, amiért Madison nem lépett vele kapcsolatba, de most leginkább azért dühöngött, amiért egyáltalán számított a segítségére. Ő beszélte rá a családfakutatásra, hogy megtalálják a rejtélyes apát, erre most kiesett a képből, csak mert elüttette magát egy vonattal. El se tudta mondani, mennyire elkeserítette a tudat, hogy neki egyedül kell megbirkóznia a feladattal, a családfa kutató cégekkel való kapcsolattartással. Azután eszébe

jutottak a ritka esetek, amikor a sínek közé esett áldozatoknak sikerült annyira meglapulniuk, hogy a felettük átrobogó szerelvény csak minimális kárt tett bennük, így megúszták egy törött végtaggal vagy bordával. Elvégre Madison nem az IOSZI hűtőjében várta a boncolást, hanem a Bellevue-ben feküdt, amit Aria is ismert - az NYU rezidensei az összes egyetemi kórházban egy csapathoz tartoztak. A lényeg, hogy Madison életben van. Csak az a kérdés, mennyire.

Kapkodva előhalászta mobilját, hogy megkeresse a metróbaleset hírét a *Daily News* és a *The New York Post* weboldalain, melyek előszeretettel csaptak le az ilyen sztorikra. Várható módon talált utalásokat a nőre, akit a Grand Central állomáson löktek egy Lexington sugárúti szerelvény alá, de a puszta ténymegállapításon felül, hogy az áldozatot beszállították a Bellevue Kórházba, nem írtak mást. A szegényes információ birtokában úgy döntött, legjobb lesz személyesen utánajárni a dolognak. Ha Madison nem szenvedett súlyos sérüléseket és beszélhet vele, talán így is segíthet Kera pasijának leleplezésében. A DNS-alapú családfakutató cégekkel szerzett korábbi tapasztalatai most aranyat érnek. Az időtényezőt is feltétlenül számításba kell vennie, hiszen a törvényszéki gyakorlata sem tart örökké. Ha egyszer visszavedlik átlagos patológus rezidenssé, aligha maradt ideje egy apasági nyomozására, lehet bármennyire motivált.

Mielőtt még elindult, felhívta a Bellevue központját, hogy kiderítse, a kórház több sürgősségi ellátója közül Madison melyikbe került. A sürgősségi osztályhoz kapcsolódó baleseti sebészetre tippelt, de mint kiderült, tévesen. Madisont a nyugati szárny második emeletén, az egyszemélyes kórtermek szintjén helyezték el, amit kedvező előjelnek vett. Nem csupán életben maradt, de talán az állapotát is stabilizálták annyira, hogy beszélhessen vele. Egy okkal több, hogy meglátogassa.

Miután elhagyta a Hassenfeldet, visszafelé indult, délnek az Első sugárúton. Gyorsan haladt, hamar maga mögött tudta a négy háztömbnyi Langone Klinikát, majd magát az IOSZI-t, így nemsokára elérte az előző Bellevue Kórház bontásra ítélt régi téglaépületeit. Ahogy máskor is, amikor átsétált az ódon falak között, azon tűnődött, mennyi rémtörténetet mesélhetnének. Az új Bellevue közvetlenül a régi szárny mögött állt. Belépett a főbejáraton.

Az NYU Klinika nyakában függő azonosítója ezúttal is univerzális belépőként szolgált, hogy zavartalanul felkereshesse a kórház bármelyik szárnyát. Miután átfurakodott a tömegen, lifttel ment fel a nyugati szárny második emeletére.

Patológus rezidensként nem sok keresnivalója volt a Bellevue intenzív osztályán, hacsak nem itt töltötte a rezidensi gyakorlatát. Több alkalommal is körbevezették már, így volt némi helyismerete. Az egyszemélyes kórtermek elviselhetőbbé tették a páciensek megpróbáltatásait, enyhítették poszttraumás stresszük tüneteit, s azzal sem kellett szembesülniük, milyen szörnyűségek történtek másokkal. Egészen a közelmúltig senki sem foglalkozott azzal, milyen mentális megterhelést jelent az intenzív osztály betegének lenni, pedig az állandó világosság és nyüzsgés éjjel-nappal, a lélegeztetők és szívmonitorok hangjai bárkit az őrületbe kergethetnek.

Miután az orvosi egyetem utolsó évében ide is beosztották gyakorlatra, tudta, kivel kell elsőként beszélnie. Az intenzív osztály ügyeletes főnővére gyakorlatilag egymaga vitte az emeletet, még ha jelen is voltak a rezidensek vagy akár a gyakorló orvosok. Amikor belépett az osztályra, Aria meglepve látta a nagyszámú rendőrt - egyenruhásokat és civileket vegyesen -, akik félrehúzódtak a folyosón és maguk közt társalogtak. Nyomban megtalálta az ügyeletes nővért a pultnál, az intenzív osztály idegközpontjában, ahonnét valamennyi páciens életfunkcióit nyomon követték. Mindenkire jutott egy-egy osztályos nővér, aki ideje hetvenöt-nyolcvan százalékát a betegágy mellett töltötte. Ebben a műszakban Maureen D'Silva főnővér irányította az osztály működését úgy, ahogy egy karmester vezényli zenekarát. Áriának ki kellett várnia, amíg elkaphatta a tekintetét.

- Madison Bryant miatt vagyok itt - ragadta meg a legelső lehetőséget.

- Ahogy mindenki más - bólintott Maureen, azután máris elvonta a figyelmét valaki, akire rá kellett ripakodnia, hogy az infúzió nem fog magától zacskót cserélni. Egy pillanattal később visszafordult. - Kit is keres?

- Madison Bryantet - felelte Aria.

- Á, a metrós baleset. Nyolcas szoba.

- Eszméleténél van? - tudakolta Aria. - Tud beszélni?

Maureen vízszintesen tartotta és megrázogatta kézfejét.

- Mikor hogy. El-elveszti az eszméletét, de amikor velünk van, tudja, kicsoda és mit keres itt. Ahhoz képest, ami történt vele, nagy mázlista. Orvosi értelemben is meglepően jól viseli, ezért hozták fel ide.

- Ugye, nem mondta komolyan, hogy mindenki miatta jött?

- A frászt nem. Nemcsak ez a sok rendőr, de a nagykutyák is, akik éppen nála vannak.

- Mire ez a nagy felhajtás? - ráncolta a homlokát Aria.

- Úgy tűnik, valami hajléktalan belökte a vonat alá. - Maureen megvonta a vállát. - Legalábbis, ezt mondják.

- Milyen nagykutyák vannak nála?

- A Langone elnök-vezérigazgatója elég lesz? - Maureenra láthatóan nagy hatást gyakorolt a látogató személye. - Most először látom a maga hús-vér alakjában. Itt vannak vele az orvosi egyetem és a sürgősségi osztály vezetői is.

- Azt mondja, itt van Vernon Pierce? - Arról a helyről, ahol állt, Aria beláthatott a 8-as szobába. Zsúfolásig telt, bár miközben a látványra meredt, a látogatók lassan kezdtek kiszállingózni. Kiszúrt egy ismerős arcot: dr. Carl Hendersonét.

- Az ott. - Maureen az első látogatóra mutatott, aki kilépett a szobából: egy átlagosnál magasabb és testesebb férfira, lenyalt és oldalt elválasztott fényes fekete hajjal, telt, mégsem petyhüdt arccal, sötét bőrrel és borostával. Áriában felötlött, hogy maffiafőnöknek is nézhetné, ha nem tudná róla, hogy kórházigazgató.

- Milyen jellegűek Madison Bryant sérülései? - érdeklődött, még mindig abban a reményben, hogy segíthet neki a nyomozásban.

- Két törött láb, néhány törött borda, egy betört koponya és egy törött kar. A legrosszabb, hogy bokától lefelé elveszítette a bal lábfejét. Szerencséjére a sínek közé esett. Leszámítva a lábát...

Te jó ég, nyögött fel magában Aria. A koponyatörés agyrázkódást

vagy még rosszabbat sejtetett, ami valószínűtlenné tette, hogy a közeljövőben a segítségére lehet. Mielőtt még egyáltalán megpróbált volna beszélni vele, máris úgy érezte, hogy nem lenne értelme. A baleset miatt talán nem róhatta fel neki, hogy elmulasztotta visszahívni, de igenis haragudott rá, amiért hagyta magát elüttetni. Biztos átlépte a sárga vonalat, amit éppen azért festenek fel, hogy senki ne merészkedjen túl közel a peron széléhez. A New York-i járókelők jutottak eszébe, akik az úttesten topogva várják, mikor vált a lámpa, s ezzel szinte kihívják maguk ellen a taxisokat, akik napi rendszerességgel ki is vasalják őket.

- Dr. Nichols - hallott egy hangot, ami teljesen készületlenül érte, miközben próbált dűlőre jutni a kérdésben, hogy meglátogassa-e Madisont, vagy sem. Amikor a hang irányába fordult, dr. Hendersont látta közeledni, társaságában a maffiafőnökkel. Ha tehette volna, hanyatt-homlok menekült volna előlük, de már elkésett. - Micsoda véletlen. - Carl olyan közel jött hozzá, hogy arcán érezte kávéillatú leheletét.

- Nincs öt perce, hogy az elnökünkkel magáról beszéltünk. Vernon, ő itt dr. Aria Nichols, aki részt vett Kera Jacobsen boncolásán. Emlékszik, hogy elkérte a számát?

- Hogyne - felelt némi ingerültséggel Vernon. Kinyújtotta kezét, amit Aria jobb meggyőződése ellenére megrázott. Máris utálta a férfit és a fekete gombszemeit. Teljességgel alkalmatlannak tűnt kórházigazgatónak.

- A kórház vezetése köszönetet kíván mondani, amiért megérti a Jacobsen-ügy kényes és bizalmas természetét - közölte gépiesen Vernon. Aria bólintott. A férfi legalább tekintélyt sugárzó hangon beszélt. - Reméljük, nem irányul még több nemkívánatos figyelem erre a sajnálatos esetre, ami hátrányos helyzetbe hozhatja az egész klinikát, különösen az újabb keletű esemény tükrében, ami ugyan nem kapcsolódik közvetlenül az előzőhöz, de máris komoly visszhangot vert a sajtóban. Sejti, hogy nem szívesen szerepelnénk a bulvárlapok címoldalán.

Aria inkább nem válaszolt, s ettől kínosan hosszú csend lett.

- Nos, hát - bólintott Vernon. - Örülök, hogy megismertem, dr. Nichols, és még egyszer köszönöm. Most, ha megbocsát, beszédem van ezekkel a nyomozókkal. Remélhetőleg sikerül kézben tartanunk ezt a kellemetlen incidenst. - Vernon kurta meghajlással tovább is lépett. Carl nem követte.

- Nahát, micsoda váratlan meglepetés, hogy itt találkozunk - tűnődött el a férfi. - Mégis, mi hozta ide?

- Beszélni akartam Madisonnal - felelte Aria. - Van olyan állapotban?

- Á, vagy úgy. Nos, nem, nincs. Legalábbis még nem. Talán holnap vagy azután. Súlyos trauma érte, de annyi haszna mindenképp van a találkozásunknak, hogy amúgy is fel akartam hívni. Utánajártam a szakirodalomban, de nincs semmilyen információ a channelopathia és a fentanil kapcsolatáról.

- Ami azt illeti, kissé elvesztettem az érdeklődésem a channelopathia iránt - vallotta be Aria.

- Talán nem ok nélkül. S hogyan halad a törvényszéki nyomozás az apa személye után?

- Falba ütköztem - vette kölcsön még egyszer a szófordulatot éjszakai olvasmányából. - Van viszont egy ötletem. Úgy gondolom, hogy a DNS-alapú családfakutatás segíthetne.

- Érdekes elképzelés. ; Carl láthatóan alaposan megrágta az ötletet. - Milyen kreatív! Úgy érti, a magzat alapján megpróbálja rekonstruálni az apa DNS-ét vagy legalábbis egy részét, azután felkutatja az egyezőséget, ahogyan a Golden State-i gyilkosnál is tették?

- Úgy-valahogy. - Áriát lenyűgözte, hogy a férfi nyomban felismerte az elképzelésben rejlő lehetőséget, bár nem tudta, hogy ez mit jelent a gyakorlatban.

- Nem hinném, hogy túl egyszerű lenne - kockáztatta meg a férfi -, de azért sok szerencsét. Ahogy tegnap is mondtam, ön nagyobb hasznát veszi a törvényszéki patológiai gyakorlatnak, mint bármely más rezidens. Csak így tovább.

- Meglátjuk, mi lesz belőle. Még korai lenne pezsgőt bontani...

- Kérem, feltétlenül tájékoztasson a haladásáról - kérte Carl. - Alig várom.

- Hogyne. Jól éreztem, hogy Vernon Pierce kevésbé örül a kutatásomnak?

- Mire gondol?

- Ha az apa megkerül, az óhatatlanul is ráirányítja a figyelmet az ügyre. Különösen, ha kiderül, hogy köze volt Kera Jacobsen függőségéhez vagy túladagolásához.

- Értem, mire gondol - bólintott a férfi. - Igaz, Vernon nem képzett orvos, sokkal inkább politikus, de azért tudhatná, hogy a DNS-kutatás alapjaiban változtatja meg az orvoslás és a bűnüldözés gyakorlatát. Akárhogy is van, egyelőre ne aggódjon miatta.

- Higgye el, nem teszem - nyugtatta meg Aria.

Carl felé nyújtotta kezét, hogy egy gyors bátorító gesztussal megszorongassa a vállát. Az egész olyan váratlanul történt, hogy nem maradt ideje elhúzódni, pedig korántsem szerette, ha megérintették.

- Csak így tovább - ismételte Carl, akinek nem tűnt fel a feszengése. - Szóval, marad és megpróbál beszélni Madisonnal? Nem ajánlanám...

- Nem, azt hiszem, inkább visszajövök holnap.

- Úgy lesz a legjobb - bólintott a férfi. - Addig is, tartsuk a kapcsolatot.

Carl sarkon fordult és elindult arra, ahol Vernon beszélgetett a rendőrökkel, akik vele ellentétben tökéletesen alkalmasnak tűntek a szerepükre - lesírt róluk, hogy tényleg mindent láttak már. Aria egy pillanatig elnézte, ahogy a férfi is bekapcsolódott a társalgásukba, míg azon tűnődött, hogy talán elhamarkodottan ítélte meg. Talán csak megpróbál atyáskodni felette, ahogyan az igazi apja sosem tette.

21. FEJEZET

Május 9.

12.45

Ahogy közeledett az IOSZI törvényszéki patológiájának régi és omladozó tömbje felé, el kellett haladnia az állványok alatt, amelyek jelenlétét azért sem értette, mert sosem látott rajtuk munkásokat. Manhattani lakosként is felfigyelt már erre a sajátosan New York-i jelenségre: a város legkülönbözőbb pontjain terpeszkedtek évek óta használaton kívüli állványzatok, melyek létezését soha senki nem kérdőjelezte meg. Még a Plaza Hotel köré is felhúztak egyet, pedig ott végképp nem zajlott semmilyen átépítés. Évek óta reggelenként látta, úton a Langone Klinika felé.

Odabent megvillantotta névtábláját a recepciósnak, Marlene Wilsonnak, aki egy személyben őrizte a pultot és a bejáratot. Ő terelte a látogatókat a személyazonosító felé, azonosítani a halottakat, vagy engedte be magába az épületbe, ahol az intézet vezetőjének és helyettesének irodái nyíltak. Leszámítva az igazságügyi orvos szakértőket és a toxikológiai osztályt, az IOSZI legtöbb részlegét már áttelepítették a Keleti 26. utca 421-es szám alatt álló előkelőbb felhőkarcolóba. Abban a reményben, hogy így nem fut bele dr. McGovernbe, Aria inkább a lépcsőt használta, nem lifttel ment fel a másodikra.

Amikor elhaladt a kopott asztalokkal és műanyag székekkel teleszórt helyiség mellett, amit nagy jóindulattal személyzeti étkezőnek neveztek, lehetőség szerint próbált beolvadni a környezetbe. Dr. McGovern gyakran megfordult errefelé, különösen ebédidőben. Bár az étkező most is szinte teljesen megtelt, dr. McGovernt nem látta a vendégek között, viszont rezidenstársát, dr. Tad Mullert igen. Minden igyekezete dacára a férfi kiszúrta, és az asztalához hívta, ahol több technikus társaságában ebédelt. Vonakodva indult felé.

- Hé, Aria. - Tad közel hajolt hozzá és lehalkította a hangját. - Jó,

hogy észrevettelek. Csak szólni akartam, hogy dr. McGovern nagyon keres, és cseppet sem boldog. Azt mondta, nem válaszolsz a hívásokra és üzenetekre...

- Ha találkozol vele, ne mondd meg, hogy láttál. - Aria gyors pillantást vetett a Tad társaságában ebédelő technikusokra, akik nem reagáltak, pedig biztosan hallották az egészet.

- Elég feszültnek tűnt - tette hozzá Tad normál hangerővel. - Szerintem hívd fel. Tudom, hogy van néhány délelőtti eset, amit meg akar osztani velünk.

- Naná, de nekem épp elég az, amit tegnap láttam, sőt csináltam. Szerintem ebből többet tanulhatok, mintha zsebre tett kézzel végignéznék még százat.

- Szerintem tévedsz. - Tad láthatóan szívére vette az elutasítást.

- Jogod van azt gondolni, amit akarsz. - Legszívesebben hozzátette volna, hogy *te kis seggnyaló,* de fékezte a nyelvét. Újabb pillantást vetett a technikusokra, akiknek arcán időközben szétáradt az önelégült vigyor. Legalább ők értékelték a megjegyzését.

A rezidensek irodájában - amit megint csak nagy jóindulattal neveztek annak - levette és kopott székének háttámlájára dobta fehér köpenyét, mielőtt leült a monitor elé. Egy pillanattal később már az internetet bújta és próbálta eldönteni, melyik DNS-alapú családfa kutató cég lenne legalkalmasabb Kera pasijának felkutatására, ha már Madison Bryant alkalmatlanná vált a feladatra. A megfelelő weboldal kiválasztása másként az ő kötelessége lett volna, legalábbis ebben állapodtak meg.

Olvasmányaiból tudta, hogy az Ancestry.com a legnagyobb online adatbázis, ami mindenképp az előnyére vált, hiszen egyezések kellettek - olyan emberek, akik a variábilis pontokon megegyező DNS-szegmenseken osztoztak a halott magzattal. Ahogy végigpörgette, látta, hogy a weboldal két nagy részre oszlik. Egyrészt a különféle nyilvántartások és levéltári adatok alapján segített megrajzolni a családfát. Ez a szolgáltatás hasznos információkkal szolgálhatott Kera származásáról, de aligha segített leleplezni a szeretőjét, ezért rákattintott a VÉGEZZEN DNS-TESZTET ÉS ISMERJE MEG

SZÁRMAZÁSÁT opcióra, majd a megnyíló oldalon a MILYEN EREDMÉNYEKRE SZÁMÍTHAT lehetőségre. A BECSÜLT ETNIKAI HOVATARTOZÁS nem keltette fel az érdeklődését, viszont a DNS-EGYEZŐSÉG annál inkább. Éppen ez kellett: egy példa arra, hogyan fest az Ancestry.com által kibocsátott elemzés. A minta hetvenkét egyezést mutatott a kérelmező első- vagy másod-unokatestvéreivel.

Máris fellelkesedett. Ha sikerül szereznie valami hasonlót - akár csak egyetlen első- vagy másod-unokatestvérrel -, joggal remélheti, hogy azonosíthatja Kera pasiját. Egyre növekvő izgatottsággal görgetett lejjebb. Mindez nem is kerül túl sok pénzébe, ha figyelembe veszi, mekkora előrelépést érhet el. A lap alján megtalálta a KEZDÉS ÖT EGYSZERŰ LÉPÉSBEN opciót. Először rendelnie kell egy készletet, majd ezt regisztrálnia - bármit jelentsen is -, mielőtt rendelkezésre bocsátja a nyálmintát. Ez gondot jelentett, hiszen jelen körülmények között nem szerezhetett nyálmintát sem Kerától, sem a magzattól, ezért kapcsolatba kellett lépnie a céggel, hogy kiderítse, befogadnak-e vérmintát. A témába vágó kutatásai arra utaltak, hogy a vérminta még alkalmasabb is lenne.

Amikor eljutott a lista legutolsó pontjára, addig szárnyaló lelkesedése hirtelen zuhanórepülésbe fordult. Kiderült, hogy az eredmények kiértékelése átlagosan hat-nyolc hetet vesz igénybe.

„Hat-nyolc hetet! - csapott a homlokára. - Szánalmas!” Hátralökte a székét. Nem hitt a szemének. Azt feltételezte, hogy a DNS-elemzés teljesen automatikus és egy szuperszámítógép végzi. Mihez kell hat-nyolc hét? Még két-három hét és a gyakorlat végén örökre búcsút int a törvényszéki patológiának. Ahogy előrebillent, keresni kezdett egy telefonszámot, hogy felhívja a céget. Bár a weboldal logikusan épült fel, a telefonszám megtalálását egyáltalán nem könnyítette meg, amikor pedig végre elérte az ügyfélszolgálatot, a nő a vonal túlsó végén nem tudott jobb magyarázatot adni a hat-nyolc hetes várakozási időre, mint a kérelmek magas számát. Ennél is jellemzőbb, hogy semmit sem tudott az alkalmazott eljárásról, sőt mást sem tudott kapcsolni, aki igen. Aria csalódottan nyomta ki a telefont, miközben az ügyfélszolgálatos még mindig a magas színvonalú munkát méltatta, ami mellett eltörpült a hosszú várakozási idő.

Egyre növekvő bosszúsággal kereste fel a többi DNS- alapú családfa kutató oldalt, amiről előző éjjel olvasott: a Family Tree DNA-t, a 23 and Me-t, a MyHeritage-et. Noha mindhárom rövidebb idő alatt ígért eredményt, mint az Ancestry, ugyanabban a ligában focizott - még a legrövidebb várakozási idővel kecsegtető 23 and Me is három-öt hét közé tette, amíg az eredmények elérhetővé váltak a neten. Az ő lehetőségeit már ez is messze túlhaladta. Megpróbálta felhívni a cégeket, de nagyrészt ugyanaz várt rá, mint az Ancestrynél: egy barátságos hangú ügyfélszolgálatos, aki nem sokat tudott arról, milyen technológiát használnak az eredmények eléréséhez. Igaz viszont, hogy mind szívesen beszéltek a DNS-elemzés alapszintű fogalmairól, köztük arról, hogy munkaadójuk az SNP-kre, azaz az egypontos nukleotid-polimorfizmusokra támaszkodik, mert bár az emberek DNS-e vagy genomja egyedi, a rokonoké épp olyan mértékben hasonló, amennyire szoros rokonságban állnak egymással.

Hátradőlt és arra gondolt, hogy máris fel kell adnia ezt a mini keresztes hadjáratot, mielőtt még igazán elkezdődhetett volna. Nemsokára végzős patológus rezidensként akad jobb dolga is, mint megrajzolni Kera Jacobsen magzatának apai ági családfáját. Amint kikerül az IOSZI-rotációból - amit vakációnak is felfoghatott -, visszakerül a pörgésbe: a tíz-tizenegy órás munkanapok és a valódi felelősség világába. Viszont támadt egy ötlete. Ha már a DNS-alapú családfakutatás és genealógia ennyire virágzó iparág, hogy hosszú heteket kell várni a beadott minta kielemzésére, a piacon nyilván rengeteg startup is jelen van - csupa feltörekvő vállalkozás mind, amelyek a fennmaradásért küzdenek a piac oroszlánrészét lefedő négy naggyal szemben.

Újra előrebillent, hogy beírja a „DNS-alapú családfakutatás” keresőszavakat. A Google szokás szerint találatok özönét zúdította rá, egy gyűjtőoldal azonban első pillantásra feltűnt. Harminc-negyven DNS-elemzést végző céget sorolt fel. Amilyen gyorsan csak tudta, megnyitogatta a kapcsolódó oldalakat, hogy kiderítse, melyik vállalkozás indult mostanában, majd csoportosítani kezdte őket abban a reményben, hogy New York körzetében is akad egy viszonylag új versenyző. Tizenöt perc után megtalálta a győztest. A GenealogyDNA

csak nemrég jelent meg a genetikai családfakutatás piacán, és éppen Manhattanben, a turisták által felkapott Meatpacking kerületben, a Nyugati 13. utcában nyitott irodát, amitől csak egy taxizás választotta el.

Amikor rákeresett a címre a Google Térképen, egy pillanatra összeráncolta a homlokát. A jellegtelen hatszintes épület mentes volt minden dísztől, viszont a földszintjén stílusos butik és modern étterem működött, öt felső szintjén pedig korszerű irodákat alakítottak ki - induló vállalkozások által is megfizethető árakon, mégis Manhattanben.

Amikor megnyitotta, a cég weboldala nem tűnt olyan kiforrottnak, mint a négy nagyé, ugyanakkor jól látható helyen feltüntette a telefonszámot, ami arra utalt, hogy a GenealogyDNA örömmel fogadja a potenciális ügyfelek hívását. Azt is örvendetesnek találta, hogy a cég kereste a befektetőket, vagyis nemrég jelenhetett meg a piacon.

Egy ideig meredten nézte a második telefonszámot, míg magában felidézte korábbi eredménytelen hívásait. Úgy érezte, az ügyfélszolgálatos helyett ezúttal hasznosabb lenne egy magasabb rangú munkatárssal, esetleg a cég valamelyik vezetőjével beszélni, akkor talán előbbre kerülne a várólistán, ám előtte még egy alkalmas fedősztorit is találnia kellett - egy opiáttúladagolásban meghalt szociális munkás szeretőjének felkutatása aligha elég ösztönző. Jól ismerte az általános érvényű szabályt, hogy adnia kell valamit, ha kapni akar bármit.

Miután újra keresztbe tette lábát az asztalon, hogy felvegye kedvenc gondolkodópózát, próbálta beleképzelni magát a GenealogyDNA alapítóinak helyébe. Készséggel elfogadta, hogy közhelyesen gondolkodik, mégis viszonylag fiatal számítógépes gurukat képzelt maga elé, akiket már a suliban sem lehetett kirobbantani a monitorok elől. Ennek fényében próbált előállni valami vonzóval. Nem lehetett olyan nehéz - hiszen Kera történetében a szex eleve hangsúlyos szerepet játszott, amit a magzat léte is bizonyított -, mégsem jutott az eszébe semmi, amit a drogkérdés nem szorított volna háttérbe. Idővel fel is adta a próbálkozást, hogy a túladagolás szerepet kapjon a történetben. Ráébredt, hogy olyan sztorival kell előállnia, ami nem a

halálról, hanem az életről szól, vagyis az apa arra kell, hogy megmentse a gyermek életét. Az ilyesmire mindenki vevő, kivált egy kezdő genealógiai vállalkozásnál, ami a nagyok nyomába akar lépni.

Egyszerre minden a helyére kattant. A gyerekre kellett felépítenie a mesét, hiszen a kölykök senkit se hagynak közömbösen. Behunyt szemmel képzelte el a ritka, mégis közismerten végzetes kimenetelű betegségben szenvedő angyali kisgyermeket. Patológusként azonnal az agresszív gyerekkori leukémia jutott eszébe, amely a gyógyítására tett mind komolyabb erőfeszítések ellenére máig egyet jelent a korai halállal.

- Tökéletes - mormolta maga elé, ahogy visszaengedte lábait a talajra, és újra közelebb húzódott az íróasztalhoz. Egyszeriben látta maga előtt az egész történetet, főszerepben a spermadonortól fogant hároméves kisfiúval, aki a leukémia előrehaladott stádiumában van, amikor már csak a csontvelő-átültetésben reménykedhet. A helyzetet bonyolítja, hogy anyja, aki képtelen volt feldolgozni ezt a helyzetet, néhány napja szívrohamban meghalt. Aria önkéntelenül elmosolyodott, amikor tudatosult benne, hogy ennél valami ütősebb kell - mondjuk, egy autóbaleset, miközben a gyerekkórház felé tartott? Ki tudna ellenállni egy ilyen szívbe markoló tragédiának? A GenealogyDNA fejesei nyilván felismerik majd a kiváló lehetőséget a hírverésre, ezért emlékeztetnie kell őket a személyiségi jogokra, melyek megtiltják az anya vagy a gyermek nevének nyilvánosságra hozatalát.

Újult önbizalommal hívta a GenealogyDNA befektetőknek fenntartott számát. Amikor már második csörgésre felvették a telefont, még vérmesebb reményekkel állt a beszélgetés elé. A többi vállalkozásnál percekig várakoztatták.

- GenealogyDNA - jelentkezett be egy férfihang. - Miben segíthetek?

- A nevem dr. Aria Nichols, és végzős rezidens vagyok a New York-i egyetemi klinika patológiáján. - Olyan emberként, aki gyerekkorában és azóta sem ragaszkodott foggal-körömmel ahhoz, hogy csakis az igazat mondja, saját tapasztalatából tudta, hogy a leghihetőbb hazugságok mindig valós tényeken alapulnak.

- Én Vijay Srinivasan vagyok. Miben lehetek a szolgálatára?

- Azért hívom, mert kialakult egy válsághelyzet itt a Hassenfeld Gyerekkórházban - rögtönzött gyakorlottan -, és reméltem, hogy a GenealogyDNA tud ebben segíteni. Úgy hallottam, a DNS-alapú családfakutatás a Golden State-i gyilkos elfogásánál is sokat segített. Ugye, hallott már erről?

- Hogyne - felelte Vijay. - Jót tett az üzletünknek.

- Meg tudom érteni. Nos, nekünk is egy ismeretlen férfit kellene megtalálnunk. Ezért szeretnék beszélni valakivel a cégtől, aki magasabban áll a hierarchiában, nem feltétlenül ügyfélszolgálatos.

- A cég alapítóinak egyikével beszél - árulta el a férfi.

- De hát ez csodálatos. - Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan célt ér. - Mielőtt elkezdeném, meg kell győződnöm arról, hogy tisztában van a páciensek személyi adatainak bizalmas természetével.

- Az adatkezelési alapelvekről természetesen mindent tudok, de a betegjogi szabályokban azért nem vagyok annyira járatos.

- A legfontosabb kitétel, ami most rám is vonatkozik, hogy egy halott páciens esetében nem árulhatom el egyetlen érintett személy nevét sem, illetve ön sem hozhatja nyilvánosságra az érintett intézmény nevét, amennyiben úgy dönt, hogy bármilyen módon együttműködik velünk. Ez /gy elfogadható?

- Azt hiszem, igen - felelte Vijay.

- Akkor hadd ismertessen magát a problémát - lendült bele Aria. - Van egy súlyos beteg kisgyermekünk, aki spermadonortól fogant, és az anyja néhány napja elhalálozott. Hogy a lényegre térjek, mindenáron meg kell találnunk a biológiai apát, hogy végrehajthassuk a csontvelő-átültetést. A GenealogyDNA-nak van gyakorlati tapasztalata olyan spermadonortól fogant páciensekkel, akik fel akarták kutatni a vér szerinti apjukat?

- Ami azt illeti, van. Mi több, különösen büszkék vagyunk az ezen a téren elért eredményeinkre. Nem tudom, mennyire jártas a DNS-alapú származástanban és az egyezőségek felkutatásában, de a vállalkozásunk ezen a területen kiemelkedően eredményes. A DNS-

egyezőségek felkutatását egy speciális számítógépes algoritmus végzi, és meggyőződésünk, hogy a miénk piacvezető a maga nemében. Tudta, hogy minden üzleti alapú vállalkozás saját fejlesztésű algoritmust használ?

- Nem, ezt nem tudtam - ismerte be Aria.

- Nem csupán abban vagyunk kiemelkedően jók, hogy az ügyfél mintája alapján a legtöbb egyezést kutassuk fel, de nálunk a legalacsonyabb a téves pozitív egyezések száma. Talán még újak vagyunk ezen a szakmában, de nem kételkedünk abban, hogy miénk a legjobb szoftver, ezért idővel meg tudjuk szorongatnia a jelenlegi piacvezetőket.

- A GenealogyDNA mióta van jelen a piacon? - érdeklődött Aria.

- A jövő hónapban leszünk egyévesek - árulta el Vijay. - Ha befektetési lehetőséget keres, nem is lehetne jobb az időzítés.

- Inkább az aktuális probléma megoldása érdekelte. Lenne is még valami, amit meg szeretnék kérdezni.

- Csak rajta - biztatta Vijay. - Úgy látom, kölcsönösen hasznára lehetünk egymásnak.

Az ilyen beszéd muzsika volt Aria füleinek. A GenealogyDNA segítségnyújtását az emberi önzetlenségen kívül az önző anyagi érdekek is mozgatták.

- Teljesen őszinte leszek. Nem önök az elsők, akiket megkerestem. A legismertebb cégeket is felhívtam, de sehol sem tudtam elérni, hogy ilyen magas rangú vezetővel tárgyalhassak.

- Ön nagyon kedves - előlegezte meg Vijay.

- A másik probléma, amivel találkoztam, a vállalhatatlanul hosszú várakozási idő. Mindenki többhetes átfutással vállalta volna a mintaelemzést, miközben nekünk jó esetben is csak napjaink vannak arra, hogy megmentsük egy beteg kisgyermek életét.

- Mit mondjak, ez nem lep meg. A feldolgozási idő a másik terület, ahol a GenealogyDNA vetélytársa lehet a régebbi vállalatoknak. A legtöbb nagy név kiszervezi a DNS-elemzést, de mi itt a GenealogyDNA-nél a munkamenetbe szorosan integrált labort tartunk

fenn és nagy felbontású SNP microarrayket bérelünk, melyek upgradelése dinamikusan, a rendelkezésre álló frissítések megjelenése alapján történik. Ez komoly versenyelőnyt jelent a számunkra.

- A laborjuk itt a városban működik? - kérdezett közbe Aria.

- Nem, nem itt a városban, de Long Islanden, innét alig egyóránnyira.

- Vagyis az eredményekre nem kell heteket várni, mint más cégeknél?

- Egyáltalán nem - felelte Vijay hallható büszkeséggel. - Ha az amplifikáció gond nélkül megtörténik, sürgős esetben akár másnapra elkészülhetünk az eredménnyel.

- Ez fantasztikus. - Aria komolyan is gondolta. - Még valami. Miután az anya meghalt, értelemszerűen nem tudunk nyálmintával szolgálni, amit a többi helyen megkövetelnek. A vérminta is megteszi?

- Természetesen. Csakis az ügyfelek kényelme érdekében kérünk nyálmintát, másként ez többlet terhet ró a cégekre, főként a jelen lévő baktériumok és gombák DNS-e miatt. A vérminta sokkal hatékonyabb megoldás, és az alkalmazott eljárást is nagyban leegyszerűsíti.

- Hát, ez nagyon biztatóan hangzik. Akkor hadd avassam be a részletekbe. A gyermek a mieloid leukémia egy rendkívül agresszív formájában szenved, ami ellenáll a legújabb generációs gyógyszeres kezelésnek is. A csontvelő-átültetés lehet az egyetlen remény, és az apa a csontvelő legalkalmasabb forrása. Krízishelyzetben vagyunk, amit napok alatt, de legjobb esetben is egy héten belül meg kell oldanunk. Úgy gondolja, hogy tudnak segíteni?

- A leghatározottabban úgy gondolom - erősítette meg Vijay. - Arra persze nincs semmi garancia, hogy az apa rokonai hozzájárultak a genetikai adatbázishoz és valaha készíttettek családfát, de ha csak a mi részünket tekintjük, igen, képesek vagyunk elvégezni a DNS-elemzést a megadott időkereten belül. Az ügy természete miatt arra is garanciát vállalhatok, hogy az egyezések felkutatását és a családfa rekonstruálását a szoftverfejlesztő mérnökeink végzik majd, beleértve jómagamat is. Egyébiránt van okunk feltételezni, hogy az ismeretlen apa New York területén él?

- Igen, minden okunk megvan ezt feltételezni.

- Ez sokat segíthet. Az embereket sokszor nem könnyű meggyőzni arról, hogy osszák meg a származástani adataikat, és ebben nagyon hasznos lehet a személyes elbeszélgetés.

- Ez jó hír - lelkendezett Aria. - Mikor kezdhetünk?

- Mikor tudja eljuttatni hozzánk a vérmintát? - kérdezett vissza Vijay.

- Akár ma délután. Elvihetem az irodájukba.

- Rendben. Ma délután bent leszek. Csak mondja meg a recepciósnak, hogy hozzám jön.

- Akkor nemsokára találkozunk. - Mielőtt eltette a telefont, Aria felfigyelt rá, hogy dr. Chet McGovern időközben három szöveges és két hangüzenetet is küldött. Ügyet sem vetett rájuk.

22. FEJEZET

Május 9.

14.05

Aria lenyűgözve lépett ki a felvonóból a hatodik emeleti toxikológiai laborba, ahol most először járt, mióta a hónap elején az IOSZI-hez került. Bár valamikor a nem túl távoli jövőben az egész épületet a földdel tették egyenlővé, a számtalan vadonatúj és nyilvánvalóan méregdrága eszköz alapján úgy tűnt, mintha a labort nemrég újították volna fel; talán csak a nyílászárók tűntek öregnek és elavultnak. Két laborköpenyt viselő technikus felügyelte a többnyire automatikusan működő gépeket. Aria a közelebbi, egy magas fekete nő felé indult, akinek haját hatalmas háló szorította le.

- Dr. Nichols vagyok - mutatkozott be. - Kellene néhány vérminta, amit tegnap küldtünk fel. Hogyan juthatok hozzá?

- Beszéljen az osztály vezetőjével, dr. DeVriesszel - mutatott a nő egy iroda nyitott ajtajára.

Amikor belépett, vékony, idősebb, őszülő hajú fehér nőt talált a jelentésekkel megpakolt íróasztal mögött. Amikor megismételte kérését, a szomszédos irodába irányították, hogy keresse meg az osztályvezető-helyettest, Peter Lettermant. A szomszédban még egyszer elkérte a mintákat, ezúttal egy fiatalos megjelenésű, de egész apró termetű férfitól.

- Mondja csak a nevet - mosolyodott el megnyerően Peter, miután Aria előadta, miért jött.

- Kera Jacobsen. Kell lennie egy magzatnak is, természetesen név nélkül, de talán másik nyilvántartási számon. Nem ismerem az itteni ügy menetet...

- Emlékszem az esetre - bólogatott Peter. - A túladagolás.

- Az az - bólintott Aria is.

- Mihez kellenek a vérminták? - tudakolta Peter.

- DNS- elemzéshez.

- Már átküldtük őket elemzésre a molekuláris genetikai laborba, a 421-esbe.

- Ez egy másik DNS-teszt lesz. - Aria máris bosszankodott, amiért ez a bürokrata megakasztotta a munkáját, miután akkora előrelépést ért el Vijay Srinivasannál.

- És mennyi vérre lenne szüksége? - tudakolta Peter. - A magzattól értelemszerűen nem vettük túl sokat...

- Amennyi csak van. - Aria idegesen topogni kezdett. Már egy bántó megjegyzéshez készült, amikor Peter felállt az asztala mögül.

- Mindjárt jövök. - A férfi elmosolyodott. Aria ugyanezt tette, noha minden meggyőződés nélkül.

Míg várakozott, körülnézett az ablaktalan irodában. Bár úgy tűnt, mintha nemrég felújították volna, az öreg és viharvert íróasztal semmiben sem különbözött az övétől, amit a rezidensi irodában hagyott hátra. A parafa táblára két kölyök fotóját rajzszegezték; az asztalon álló bekeretezett fényképen túlsúlyos asszony mosolygott teli szájjal.

Már épp készült felállni és megkeresni Petert, amikor a férfi visszatért. Két apró, ledugózott és felcímkézett fiolát hozott. Az egyik jó egy köbcentiméter vért tartalmazhatott, a másik negyedennyit.

- A magzat véréből csak ennyit tudtam megmenteni - szabadkozott Peter. - Sajnálom, de újra el kellett végeznünk rajta a drogtesztet, miután az első mintával gondok merültek fel.

Aria bólintott és visszatért a laborba. Nem vesztegette az idejét, csak továbbindult a folyosón és hívta a liftet. Várakozás közben megnézte az időt a mobilján, és elcsigázottan nyugtázta a tényt, hogy már elmúlt két óra. Ahogy beszállt a fülkébe, az is felötlött benne, hogy nem lenne okos dolog feltűnni az első emeleten, ahol dr. McGovern hamarosan elkezdi a délutáni megbeszélést. Ezzel együtt nem maradt választása. Úgy tervezte, hogy a vérmintákkal egyenesen a dokkokba megy, ehhez pedig a főbejáraton át kell távoznia - lehetőleg anélkül, hogy találkozna

McGovernnel. Nem mintha az akkora tragédia lett volna.

Mint kiderült, feleslegesen aggódott az első emeleti találkozó miatt. A lift megállt a negyediken, és legnagyobb szörnyülködésére maga McGovern szállt be.

- Atyavilág - fokozta Chet a végsőkig amúgy is színpadias meglepettségét. - A patológia fantomja személyesen! Micsoda mázli! Már azt hittem, holnap reggelig a színét se látjuk.

Aria nagy levegőt vett, hogy megacélozza magát a helyi érdekű Don Jüan kirohanásai ellen.

- Hol a fenében volt? - vett 180 fokos fordulatot Chet megnyerőnek induló modora. - Egy csomószor hívtam, és magára írtam. Ez már tényleg sok, ifjú hölgy.

Aria a fogát csikorgatta. Megint ez a lekezelő és atyáskodó „ifjú hölgy”.

- Tényleg rejtély számomra a hozzáállása - folytatta Chet. - Dr. Stapleton szerint egészen értelmes megjegyzéseket tett a boncolásán, azután se szó, se beszéd faképnél hagyta. Nem úgy volt, hogy utána megkeres, és folytatja a következő üggyel? Mi a franc történt magával?

- Még mindig a tegnapi ügyön dolgozom - árulta el Aria. - Tudja, óriási különbség van a cselekvés és a nézelődés között. Elegen van a tétlenségből.

- Hogy érti azt, hogy a tegnapi ügyön? - ráncolta a homlokát Chet. - Csak nem dr. Montgomery boncolásáról beszél?

- Dr. Montgomery előzékenyen átengedte nekem az ügyet. Én végeztem a boncolást, és ő figyelt, ami rendjén is van, elvégre gyakorlott patológus rezidens volnék. Most pedig részt veszek a nyomozásban, amelynek során igyekszünk kideríteni a halál módját. Közben rengeteg mindent tanulok, aminek oktatási igazgatóként csak örülhetne.

- Hagyjuk ezt a szarkazmust - legyintett Chet.

- Szóval maga lehet lekezelő, de én nem lehetek szarkasztikus? - emelte fel a hangját Aria. - Fura elképzelései vannak az egyenlő bánásmódról.

- Miért lennék én lekezelő? - kérdezte Chet.

- Mindent elmond, hogy még kérdezi - felelte Aria épp akkor, amikor a fülke nagy döccenéssel megállapodott az első szinten, és az ajtó kinyílt. Nem is várt másra. Szemvillanás alatt kiszállt, és sietős léptekkel a kijárat felé indult.

- Várjon már - kiáltott utána Chet. - Nem jön a megbeszélésre?

Aria azzal se bajlódott, hogy visszaforduljon. Csak bemutatott a férfinak a válla felett, mielőtt távozott a forgóajtón.

23. FEJEZET

Május 9.

14.35

Aria sietve szállt ki a taxijából, arra az esetre, ha McGovern követné. Amikor felnézett a GenealogyDNA épületére, az semmivel sem tűnt érdekesebbnek, mint a Google fotóin, bár látni lehetett, hogy nemrég újították fel. A réztábla a főbejárat mellett elárulta, hogy 1880 körül ezen a helyen épült meg a Ferrara konzervgyár központi tömbje. Odabent az is kiderült, hogy az irodaház a földszintet leszámítva szinte kong az ürességtől. A GenealogyDNA egymaga bérelte a teljes hatodik szintet.

- Segíthetek? - érdeklődött a fiatalos, figyelemre méltóan lezserül öltözött és lila hajú nő a kis előtér recepciópultja mögül. A fülében és az orrában különféle pirszingeket viselt.

- Vijay Srinivasanhoz jöttem - közölte Aria.

- Ön dr. Nichols? - A nő végigmérte a fehér rezidensi köpenyt, amit Aria csak azért tartott magán, hogy hitelt kölcsönözzön a leukémiás sztorinak.

- Igen.

- Menjen csak be - bólintott a recepciós. - Odaszólok telefonon.

Amint belépett az irodába, azonnal beigazolódnia látta a GenealogyDNA-vel kapcsolatos valamennyi előítéletét. Merőben szokatlan helyen járt. A hatalmas, padlásra emlékeztető, minden szempontból osztatlan teret felül kézzel nagyolt fargerendák foglalták keretbe, melyek álmennyezet híján látni engedték a steril fehérre mázolt különféle csöveket és szerelvényeket. Maga a bútorzat mindenben a dolgozók kényelmét szolgálta, beleértve az éppen használat alatt álló pingpongasztalt és csúcstechnológiás játékállomást is. Az elszórt íróasztalok közt nyíló tágas folyosókat kanapék és babzsákfotelek töltötték ki, amelyek még Aria születése előtt

számítottak népszerűnek. A néhány munkaállomás is fűrészbakokra fektetett pozdorjalapokon üzemelt. Azonnal szembeötlött, hogy a tucatnyi számítógépet és monitort utcai, sőt kimondottan hanyag viseletbe öltözött fiatal férfiak, hamisítatlan kockák használják - legalábbis Áriában ez a benyomás támadt, mielőtt egyikük felállt és felé indult. Az indiai férfi társaival ellentétben ízlésesen öltözött, ropogósra vasalt inget és márkás farmert viselt. Sötét és tömött hajától, mély tónusú bőrszínétől mosolya csak még vakítóbban ragyogott. Elment volna hollywoodi filmcsillagnak.

- Dr. Nichols, ha jól sejtem. - Vijay ugyanazzal a jellegzetes akcentussal beszélt, amit Aria már a telefonbeszélgetés alatt felismert.

A férfiaktól alapvetően idegenkedő nő máris kellemetlenül érezte magát, ahogy a férfi üdvözlésre nyújtott karral felé közeledett. Kézrázás helyett köpenye belső zsebébe nyúlt és előhúzta a kétfiolányi mintát, hogy átadja őket Vijaynak.

A férfi nem habozott, vagy nem adta bármi jelét, hogy érzékelné a rideg visszautasítást, csak átvette a kis üvegeket.

- Á, igen. A vérminták. Köszönöm. Azonnal átküldetem őket a Garden City-i laborba. Már odaszóltam, tudnak az érkezésükről.

- Köszönöm - bólintott Aria. - Hálásak vagyunk a segítőkészségükért.

- Lenne esetleg néhány szabad perce? - érdeklődött Vijay.

-Talán - felelt Aria bizonytalanul. Nem tudta, mi következik, de azt igen, hogy nagyon nem illik ebbe a környezetbe.

- Beszéltem a többieknek a dilemmájáról - vágott bele Vijay. - Tényleg alaposan megrágtuk a kérdést. Mindnyájan benne vagyunk, de azért nem bánná, ha bemutatnám?

- Ugyan, dehogy. - Aria cseppet sem örült az ötletnek, de ha ez kellett a sikerhez, állt elébe.

A férfi a nyitott kis térre mutatott, amelyet minden oldalról kacatvásárba való ülőalkalmatosságok vettek körül. Elindult arrafelé. Menet közben látta, hogy a teremben tartózkodó tucatnyi számítógépes guru mind felhagyott azzal, amit csinált, és most őket

követte a tekintetével. Még a pingpongmérkőzés is félbemaradt. Hirtelen a karján érezte Vijay kezét is, ahogy megállította. Mielőtt még lerázhatta volna, a férfi el is engedte. Mindketten a helyiség közepén álltak, közvetlen előttük egy jókora öreg bőrkanapéval. Az itt helyet foglaló két férfi klasszikus kocka lehetett, aki a gimiben egyszer sem randizott, viszont bekerült a League of Legends hírességek csarnokába. Aria szemében unottnak és érdektelennek tűntek. A benyomásra melegítőjük és magas szárú tornacipőjük is ráerősített.

- Oké, figyeljetek egy kicsit! - parancsolt csendet az indiai férfi. - Ő itt dr. Nichols. Itt az esély, ha bármit kérdezni akartok tőle a leukémia projekttel kapcsolatban. Az imént megkaptam az anya és a gyermek vérmintáját, így valamikor ma este vagy legkésőbb holnapra meglesz az eredmény.

Vijay körbenézett a jelenlévőkön. Csak egyetlen kéz szökött a magasba. Egy vézna, pattanásos képű kölyökhöz tartozott, akinek még az álla is alig pelyhedzett.

- Mennyi időnk van, mielőtt a kiskölyök meghal?

Vijay felvont szemöldökkel fordult felé.

- Nehéz megmondani - felelte Aria. - Napok, de akár hetek is lehetnek.

A férfi újra körbenézett. Más nem jelentkezett. Visszafordult Áriához.

- Önnek van bármi kérdése?

- Ez azt jelenti, hogy az egész csapat ezen a problémán dolgozik? - kérdezte a biztonság kedvéért. Alig mert hinni a fülének.

- Pontosan - bólintott Vijay. - Szerintem ez a projekt hozhatja meg számunkra az áttörést, amire nagyon is rászolgáltunk. Mint említettem, miénk a legjobb a szoftver, ha a téves eredmények kiszűréséről van szó.

- A polimorfizmusok és haplotípusok eloszlását vizsgálják? - Áriának eszébe jutott, amit Madison mesélt a folyamatról. A könyvekben is olvasott erről, különös tekintettel a triangulációra, ami a leghasznosabb módszernek tűnt, ha meg akarták állapítani a profilok

egyezését, azaz a közös ősöktől való származást. Tudta, hogy az eljárás nem teljes kromoszómaszekvenciákra, hanem a kromoszóma variábilis pontjaira, az ügynevezett SNP-kre vagy egypontos nukleotid-polimorfizmusokra fókuszál, ahogy azt is, hogy a közeli jövőben - talán hamarabb, mint bárki gondolná - a teljes szekvenálás is gyorsabbá és megfizethetőbbé válhat, ami végzetes csapást mér a személyi adatok szentségére.

- Természetesen - bólintott Vijay. - A genetikai genealógia már csak így működik. Egyezőségeket találni viszonylag könnyű, de valódi, öröklött azonosító jegyeket felismerni nem olyan egyszerű, ezért van szükség a triangulációra.

- Azt hiszem, nincs is több kérdésem. - Aria nem lehetett volna elégedettebb. Néhány kisebb csúsztatás árán sikerült elérnie, hogy egy genealógiai szoftverfejlesztőkből álló egész csapat Kera pasijának felkutatásával foglalkozzon.

- Mielőtt elmegy, hadd mutassam meg, milyen típusú családfát fogunk készíteni. Van még egy kis ideje?

- Szakítok rá - bólintott Aria.

24. FEJEZET

Május 9.
16.30

J Kopp, Jack megkocogtatta a félfát, miközben beszólt Laurie nyitott irodájának ajtaján: „Kopp, kopp.” Laurie felnézett a tervekből, melyek a bonctermeknek és orvos szakértői irodáknak helyet adó új patológiai tömbhöz készültek. Amikor éjszaka ezeken dolgozott, azt hitte, nagyjából végzett is, napvilágnál azonban újabb ötletei támadtak. Bár a toxikológiai részleg a régi épületben maradt, ahol felköltözött az ötödik és hatodik emeletre, a szövettan már átkerült az IOSZI új felhőkarcolójába. A problémát az okozta, hogy mindkét részleg szorosan kötődött a törvényszéki patológusok által végzett halottszemlékhez. Laurie is élénken emlékezett rá, hányszor el kellett látogatnia mindkét osztályra, mielőtt egy-egy rázósabb ügyben kiállíthatta a halotti bizonyítványt. Szétválasztásuk logisztikai szempontból felért egy rémálommal, amit az új terveknél mindenképp figyelembe kellett vennie.

- Alkalmas az idő egy kis csevejre? - tudakolta feszült hangon és arccal Jack.

- Persze - bólintott Laurie. - Mindig a rendelkezésedre állok, ha nyitva van az ajtó. Egész nap arra vártam, hogy gyere. - Férjével ellentétben próbált szokványos, szinte gondtalan hangot megütni.

Jack belépett, betette maga mögött az ajtót, és egyenesen a kanapéhoz sietett, ahogy máskor is tette. Most is azt a műtősruhát viselte, amit egész nap a boncteremben.

- Szóval, mit lehet tudni a műtétedről? - kérdezte, amint előrehajolt és a térdére könyökölt. Nem pislogott. Láthatóan megviselte ez az egész.

- Hol az én szellemes és okos férjem? - próbálta oldani a feszültséget Laurie. Nem kelt fel az íróasztal mögül.

- Kimenőt kapott, amíg vége nem lesz ennek - felelt kényszeredetten Jack. - Ne gyötörj már! Mit mondtak?

- Kétszer is beszéltem dr. Claudine Cartierrel - árulta el Laurie -, legutóbb éppen néhány perce. Hihetetlen, milyen áldozatkész. Tökéletesen megérti, hogy mielőbb túl szeretnék lenni az egészen. Másra se tudok gondolni, csak hogy a kérdéses góc valóban rák, akkor pedig minden perc tovább növeli a kockázatot. Miközben elég egyetlen sejt a sok billióból, hogy áttétet képezzen és lerontsa az esélyeimet.

- Megértelek - bólintott a férfi. - Én is ezt érzem. Szóval, mit mondott?

- Az influenza miatt néhány páciens lemondta az előre lefoglalt időpontját, és Claudine hajlandó sürgősségi alapon felvenni a listára. A Kimmel-épületben akarja csinálni, az elhelyezés miatt. Már csak a radiológusokon és az ő beosztásukon múlik. Bármikor szólhatnak, hogy mehetek, ami nekem tökéletesen megfelel. Most, hogy meghoztam a döntést, minél előbb túl akarok lenni rajta.

- Vagyis akármelyik percben megműthetnek?

- Azért annyira nem éles a helyzet. Adnak legalább nyolc-tizenkét órát. Altatni fognak, arra pedig elő kell készülni.

- A helyettesed már tudja, hogy neki kell a kormányrúdhoz állnia?

- Igen - felelte Laurie. - Ma reggel mindent elmondtam neki. Megállapodtunk, hogy nem veri nagydobra, amíg biztos nem lesz az időpont.

- Bárcsak én várnék műtétre, nem te - csóválta a fejét Jack. - Mennyivel egyszerűbb lenne...

-Nem lesz gond - préselt ki magából Laurie több bátorságot, mint amennyit érzett. - Inkább beszéljünk valami másról. Alig vártam, hogy szóba hozhassam a kedvenc patológus rezidensünket. Ma reggel láttam az asztalodnál. Hogy ment a munka? Messziről úgy tűnt, egész jól. Nem mertem közelebb menni, nehogy megbontsam a kényes egyensúlyt...

- Nem volt semmi gond - vont vállat Jack.

- Ami önmagában döbbenetes, amennyire őt ismerem. Meg

amennyire téged ismerlek. - Laurie elnevette magát, hogy ezzel is oldja a feszültséget.

- Ha őszinte akarok lenni, csakis miattad türtőztettem magam.

- Hogy érted, hogy miattam?

- Komoly erőfeszítéseket tettél érte - magyarázta Jack. - Vele végezted a tegnapi boncolást, emberemlékezet óta az elsőt. Egyetértek, szerintem sem érdemes összetűzésbe keveredni az egyetemmel egy szociopata rezidens miatt, de azt hiába várod, hogy megszeresse a törvényszéki patológiát. Már fél kilenc is elmúlt, mire megjelent a veremben.

- Nem szitkozódott? Itt igen, és tudom, hogy te nálam is rosszabbul viseled...

- Egy rossz szót se szólt. Ha muszáj találnom benne valami hibát, csak azt róhatom fel neki, hogy nem várta meg a boncolás végét. Egyik pillanatról a másikra felszívódott. Se puszi, se pá. Az tuti, hogy nem csapatjátékos.

- Dr. Henderson is mondta - bólintott Laurie. - Szerinte a többi rezidens se tudja elviselni. Semmi érzéke a szociális finomságokhoz. Talán már így is született, sejtelmem sincs.

- Viszont azt meg kell hagyni, hogy okos - tette hozzá Jack.

- Ezzel egyetértek. Még dr. Henderson is. A tegnapi ügyet is teljes erőbedobással csinálta végig. Eszembe is jutott, milyenek voltunk az ő korában. Talán kicsit túlságosan is elhivatott.

- Ezt hogy érted? - ráncolta a homlokát Jack.

- Meggyőződése, hogy mindenáron fel kell kutatnunk a magzat biológiai apját. Szerinte köze lehet a drogokhoz, amikkel a páciens túladagolta magát. Amilyen fiatal, egy egészen új megközelítéssel is előállt, ami nekem soha nem jutott volna eszembe. A DNS-alapú családfakutatásról beszélek. - Nagy vonalakban ismertette Aria tervét.

- Ez tényleg váratlan húzás - ismerte el Jack. - Igazad van, én se gondoltam volna rá.

- Attól tartok, ez is csak azt bizonyítja, hogy kezdünk lemaradni. Rohamléptekben változik a világ. Mindenesetre lenyűgöző ötlet, alig

várom, mi sül ki belőle. Viszont a mi molekuláris genetikai laborunknak semmi köze nem lehet hozzá, különben elveszítjük az akkreditációnkat.

- Az biztos - bólintott Jack.

- Arra biztattam, hogy folytassa, amit elkezdett, csak hagyja ki belőle a laborunkat, folyamatosan tájékoztasson az eredményekről, és tartsa tiszteletben az adatvédelmi szabályokat. Miután egyértelműen nem igazságügyi pályára készül, szerintem attól függetlenül, hogy megtalálja-e az apát, így is többet tanul a törvényszéki patológia távlatairól, mintha csak karba tett kézzel nézné a boncolásokat.

- Meglehet.

Felvillant a belső telefon fénye. Laurie felvette a kagylót. Cheryl jelentette, hogy dr. McGovern látni kívánja.

- Küldje csak be - kérte Laurie, miután Jack rábólintott, hogy Chet csatlakozhat hozzájuk.

Egy perccel később a feldúlt Chet McGovern berontott az irodába.

- Feladom! Nem tudok mit kezdeni ezzel a nővel. Teljesen az őrületbe kerget. - Mindezt egy szuszra hadarta el, ahogy öles léptekkel az íróasztal felé közeledett. Amikor észrevette a kanapén ülő Jacket, megtorpant. - Jaj, elnézést - szabadkozott, mielőtt visszafordult Laurie felé. - Zavarok? Nem tudtam, hogy ilyen elfoglalt...

- Semmi gond. - Jack felállt. - Már éppen indultam.

- Ne, maradj csak. - Chet elgondolkodva hátrasimította haját és megcirógatta kecskeszakállát. - Hol is tartottam? Á, igen. Ezt hallania kell. Az imént megint volt egy szürreális kalandom a mi kis neveletlen hercegnőnkkel, Aria Nicholsszal. Azóta kerestem, hogy eltűnt a délelőtti boncolásról, erre puff, összefutok vele a liftben. Amikor kérdőre vonom, hogy merre járt, vádaskodni kezd, hogy milyen lekezelő vagyok. Ehhez szóljon!

- Tényleg az volt? - Laurie-nak eszébe jutott, mit mesélt Aria arról, hogy Chet már a legelső találkozásukkor inni akart vele egyet, azután képes volt követni a Langone Klinikáig. Kísértés érzett, hogy felhozza mindkét esetet, de ellenállt.

- Francokat - csattant fel Chet. - Mitől lenne lekezelő, ha „ifjú hölgynek” szólítom? Főleg, amikor legszívesebben egészen másnak nevezném?

- Szerintem „ifjú hölgynek” hívni egy harmadéves patológus rezidenst kimeríti a lekezelés fogalmát. - Laurie Jackhez fordult. - Te mit gondolsz?

Jack megadóan felemelte a kezét.

- Ebben a kérdésben az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet vezetője az illetékes. Védőm tanácsára megtagadom a választ.

- Gyáva nyúl - mosolyodott el Laurie.

- Hé, maguk kinek az oldalán állnak? Itt én vagyok a sértett fél, nem az a szédült tyúk. - Elmosolyodott, amint benne is tudatosult, hogy hangzik mindez. - Oké, vettem az üzenetet. Túl személyesen veszem ezt a kérdést.

- Azért bizonyos szempontból egyet kell értenem önnel - engedte meg Laurie. - Én is provokatívnak tartom az illetőt. Mintha fikarcnyi együttérzés se szorult volna belé.

- Nyíltan ellenséges, én inkább így fogalmaznék. Amikor kiszálltunk a liftből, megkérdeztem tőle, hogy részt vesz-e a délutáni megbeszélésen. Tudják, hogy reagált?

- Az alapján, ahogy eddig reagált, halvány sejtelmem sincs - felelte mosolyogva Laurie.

- Szó szerint bemutatott nekem - méltatlankodott Chet. - Szóra se méltatott, csak rám emelte a középső ujját.

- Ne vegye a szívére - próbálta megbékíteni Laurie. - Amikor tegnap végeztünk a boncolással, megkértem, hogy segítsen Marvinnak rendet rakni. Közölte, hogy nincs rá ideje, és faképnél hagyott. Ezzel az erővel be is mutathatott volna.

- Nem is értem, mi ez a cécó - szúrta közbe Jack. - Én egész jól megvoltam vele. Nem is lehetett volna figyelmesebb...

- Valóban? - kérdezte Chet, mielőtt meglátta Jack vigyorát és rájött, hogy csak heccelik.

- Ne hagyja, hogy Jack kihozza a béketűrésből - avatkozott közbe Laurie. - Ő is csak az én kedvemért viselte el dr. Nicholst. Ami külön is érdekes, mert az érkezése előtt éppen róla beszélgettünk.

- Jut eszembe - élénkült fel Chet. - Azt hozta fel ürügyként, hogy még mindig azon a tegnapi ügyön dolgozik és próbálja megállapítani a halál módját. Igaz ez?

- Mondhatni - bólintott Laurie. - Átengedtem neki a boncolást, amire később még szeretnék visszatérni. Szerintem engednünk kéne, hogy a patológus rezidensek maguk is végezzenek boncolást, ne csak megfigyeljék a halotti bizonyítvány kiállításáért felelős orvos szakértőket. Ezt diktálja a józan ész is, ha már gyakorlaton vannak nálunk. Egyébként igen, az én felügyeletem alatt nyomoz tovább az ügyben.

- Felőlem - vont vállat Chet. - Ami a másik felvetését illeti, erről azért meg kéne kérdeznünk a patológusainkat is. A következő megbeszélésen elővezetem a témát.

- Pompás. Majd Carl Hendersonnak is megemlítem.

- Addig is, rövid távon mit javasol? - tette fel a kérdést Chet. - Holnap megint szembe kell néznem azzal a nővel, és nem biztos, hogy tudok majd uralkodni magamon.

- Jelöld ki mellém - javasolta Jack. - Laurie szerint alkalmas kórboncnok, és esze is van. Engem nem zavar, ha ő végzi a boncolást, amíg nem húzza el túlságosan. Tényleg fura, de elvagyunk egymással. Talán az is kiderül, hogy tudok hatni rá.

- Szerinted ez tényleg jó ötlet? - Laurie nem akart tovább rontani a helyzeten azzal, ha Jack és Aria Nichols közös munkája nyílt veszekedésbe torkollna.

- Megleszünk - biztosította Jack. - ígérem, hogy továbbra is példásan fogok viselkedni. Ettől a beszélgetéstől csak megjött a kedvem a közös munkához.

- Nem könnyű eset - figyelmeztetett Laurie. - Könnyen kibillenti az embert a nyugalmából.

- Amit én kihívásnak veszek - bólintott Jack. - Igyekszem majd nem

személyes sértésnek venni, próbálok nem lekezelő lenni, és felkészülök minden vulgáris megnyilatkozásra. Bízz bennem.

- Én bízom benned - jelentette ki Chet. - Csináld csak!

25. FEJEZET

Május 9.

17.05

Aria telefonja tizenöt perccel azután csörrent meg, hogy elhagyta a GenealogyDNA-t. Úgy döntött, inkább gyalogosan teszi meg a három és fél kilométeres utat az IOSZI-ig, mint egy taxi hátsó ülésén. Így nemcsak a kellemes tavaszi időt, de a testmozgást is kiélvezheti. Gyalogosan egyébként is gyorsabban haladhat, legalábbis Manhattan nyugati oldaláról a keleti felé, amit ilyenkor teljesen eltömített a csúcsforgalom.

A kijelzőn Dávid Goldberg nevét látta. Fogadta a hívást.

- Örülök, hogy elértem - hallotta Dávidét. - Kera Jacobsen anyja most érkezett meg LA-ből. Ő fogja azonosítani az áldozatot. Most indulok, hogy beszéljek vele a nyomozás kapcsán. Bent van?

- Nem, de már úton - felelte Aria. - Hamarosan ott leszek, még hat előtt.

- Akar beszélni vele? - tudakolta Dávid.

- Talán. - Ezen a ponton az anya nem sokat tehetett hozzá a nyomozáshoz, de ártani sem árthatott. - Jobban meggondolva, igen, szeretnék feltenni neki pár kérdést.

- Oké, legyen úgy. Az egyik azonosító helyiségben leszünk. Csatlakozzon, ha van kedve.

Aria kinyomta a telefont, gyorsított a léptein, s amint átért a túlsó oldalra, taxit fogott az Első sugárúton, ahol lassan araszolt a forgalom, de legalább nem torpant meg teljesen. Végül alig több, mint fél óra alatt érte el az IOSZI-t, ami ebben a napszakban nem számított rossz időnek. Ahogy Dávid Goldberg előre megmondta, az azonosító részleg egyik kis üvegfalú irodájában ült, ahol a családtagok vagy ismerősök fénykép alapján azonosították a pácienseket. Polaroidok helyett már régóta digitális fotókat használtak, de ha akarták, a hozzátartozók a

holttestet is láthatták. Kevesen akarták. Az asztalon egy monitor és egy doboz papír zsebkendő állt, körötte fél tucat műanyag székkel.

Dávid felállt, amikor meglátta őt az ajtóban.

- Dr. Nichols, hadd mutassam be Shirley Jacobsent. - Shirley bágyadtan felé nyújtotta a kezét, de nem állt fel. Aria ügyet sem vetett a gesztusra. Nem akarta hosszabbra nyújtani a találkozót, mint feltétlenül szükséges. Az asztalnak dőlt és összefonta maga előtt a karjait. Shirley éppúgy festett, mint a többi középkorú skandináv nő, akivel eddig találkozott: átlagos arcvonások, magas járomcsont és kissé sárgás arcszín, ami inkább vallott Minnesotára, mint Los Angelesre. Vizenyős, búzavirágkék szeme ugyanúgy Kerát juttatta eszébe, mint egykor feltehetően szőke haja, ami a sötétebb töveknél világosbarnára színeződött. Lányával ellentétben az ő hajába ősz szálak is keveredtek. Az asszony láthatóan nemrég sírt.

- Csak néhány kérdésem lenne - vágott bele Aria. - Úgy tudom, a lánya, Kera tavaly télen, még a költözése előtt szakított a barátjával, ha jól emlékszem, Róbert Barlow-val. Így történt?

- Igen. - Shirley nagy levegőt vett. - Kerát nem viselte meg túlságosan a szakítás, inkább arra ösztönözte, hogy megvalósítsa a régi álmát, és ideköltözzön. Amennyire tudom, nem érte fájdalmas veszteség, akkora végképp nem, hogy a kábítószerekhez nyúljon.

- A középiskolában se drogozott? - firtatta Aria.

- Egyáltalán nem - jelentette ki Shirley. - Jó, a többiekkel együtt talán ő is kipróbálta a füvet, de amennyire tudom, nem különösebben élvezte. Mindig megbeszéltünk mindent, ami vele történt. Ahogy a kisebbik lányommal is. Egyikük se drogozott soha. Ezért is döbbentem meg annyira...

- Tudomása szerint Róbert Barlow meglátogatta a lányát itt New Yorkban, esetleg az elmúlt néhány hónapban?

- Nem, biztosan nem - rázta a fejét Shirley. - Kera elmondta volna. Különben is, a fiú orvosnak tanul, nem megy sehová. Kera épp ezt viselte a legrosszabbul, végül szerintem emiatt is mentek szét.

- Mr. Goldberg tegnap említette, hogy amikor telefonon beszélt a

lányával, lehangoltnak találta. Így történt?

- Igen - bólintott Shirley -, de csak az utolsó hetekben. Eleinte nem. A kisebbik lányommal úgy gondoltuk, biztos a honvágy vagy az itteni időjárás viseli meg, szóval csak vártuk a tavaszt, hogy ez is elmúljon. Azután, amikor utoljára beszéltünk, mindkettőnket meglepett azzal, hogy legszívesebben visszaköltözne Kaliforniába. Nem értettük. Egészen addig mindketten abban a hitben voltunk, hogy szeret itt lenni, és vérbeli New York-i lett.

- Beszélt Kera azokról az emberekről, akiket itt ismert meg? - kérdezte Aria.

- Hogyne - vágta rá Shirley. - Gyakran beszélt Madison Bryantről, az egyik munkatársáról, különösen ősszel. Azt vettem ki a szavaiból, hogy nagyon közel álltak egymáshoz.

Belegondolt, mit szólna Shirley Jacobsen, ha elárulná neki, hogy Madison Bryant e pillanatban az utca végén, a Bellevue Kórház intenzív osztályán fekszik, miután elütötte a metró. New York egyik nőnek sem tett jót.

- Mi a helyzet a férfiakkal? - kérdezett rá, miközben azon tanakodott, hogyan hozza fel a terhességet az adatvédelmi szabályok megsértése nélkül. Eleinte úgy gondolta, egyszerűen tudomást se vesz róluk, de miután Dávid Goldberg itt ült velük az irodában, ezzel komoly kockázatot vállalt volna.

- Nem mesélt arról, hogy megismerkedett volna bárkivel - felelte Shirley.

- Nem találta különösnek? Azt mondják, épp elég facér és kívánatos férfi van a városban. - Aria maga sem hitt ebben, legalábbis ő még egyetlen kívánatos férfit sem talált. Igaz, nem is keresett.

- Talán átfutott az agyamon - ismerte el Shirley -, de azt gondoltam, csak idő kérdése. Addig is, Kera örömét lelte a pezsgő New York-i kulturális életben.

- Bár még nem kaptuk meg a toxikológiai elemzés végleges eredményét, a gyorstesztek alapján a lánya szervezetében opiátszármazékokat találtunk. Eszerint lehet, hogy csak alkalmi

szerhasználó volt, aki talán éppen nemrégiben kezdettel drogozni. Leginkább arra lennénk kíváncsiak, honnét juthatott hozzá a kábítószerekhez.

Shirley bólogatással jelezte, hogy követi a gondolatmenetét, mielőtt a kezében szorongatott zsebkendővel felitatta könnyeit.

- Meggyőződésünk továbbá, hogy intim kapcsolatba került egy eddig ismeretlen személlyel. Őt szeretnénk mindenáron megtalálni, hogy kérdőre vonjuk a drogokkal kapcsolatban. Van esetleg bármilyen sejtése arról, ki lehet ez a személy?

- Nincs. Mint mondtam, Kera egy szóval sem említette, hogy jár valakivel. Nekem biztosan elmondta volna.

- Úgy tűnik, a kapcsolat a legnagyobb titokban zajlott, ezért nem meglepő, ha nem beszélt róla. Akárhogy is, *biztosan* tudjuk, hogy összeszűrte a levet valakivel.

Néhány pillanatig meredten nézte Shirley-t. Azon töprengett, milyen támpontot kínálhatna még neki, majd amikor semmi sem jutott az eszébe, vetett egy pillantást a holdvilágképű Davidre, hátha van hozzáfűznivalója. Miután láthatóan nem volt, ellökte magát az íróasztaltól és távozott.

Azt tervezte, hogy lemegy az előtérbe és rendel magának egy fuvart. Mivel előző éjjel alig aludt és gyakorlatilag végigloholta Manhattant, iszonyú fáradtnak érezte magát, de amint kiért a szabad levegőre, eszébe jutott valami. Dr. Montgomery többször kérte, hogy tájékoztassa a haladásáról. Amennyire ő látta, már azzal hatalmas előrelépést tett meg, hogy sikerült rávenni legalább egy tucat DNS-elemzésben jártas számítógépes gurut Kera pasijának felkutatására, ezért szinte ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy megossza ezt a tényt dr. Montgomeryvel, amennyiben még az épületben tartózkodik. Az a benyomása támadt, hogy az intézet vezetője úgy gondolja, nem képes megállapítani a magzat biológiai apjának kilétét. Nos, egy saját szakértőcsapat toborzása épp az ellenkezőjét bizonyítja. Talán ritkán vár elismerést, de most nagyon is helyénvaló lenne - még ha nem is árulhatja el, hogyan sikerült idáig jutnia.

Még csak háromnegyed hat volt, de az egész irodaszintet üresen

találta. Az összes titkárnő hazament, csak a képernyővédők rótták hipnotikus köreiket a monitorokon. Egyedül a főnök belső irodájából szűrődött ki fény, ami arra utalt, hogy dr. Montgomery még dolgozik.

A nyitott ajtóhoz lépett, hogy bekémleljen. Laurie az íróasztalán könyökölt és a tekintetével óriási tervrajzokat pásztázott. Anélkül, hogy bekopogott vagy beköszönt volna, csak bement és ugyanahhoz a székhez lépett, amelyiken reggel ült. Noha a szőnyeg és a puha cipő lecsendesítette lépteit, így is elképedt, amikor Laurie nem figyelt fel rá a szeme sarkából, de még csak nem is érzékelte a jelenlétét. Láthatóan minden figyelmét a munkának szentelte.

Miután helyet foglalt, kivárt néhány pillanatot, majd megköszörülte a torkát. A hirtelen neszre Laurie meglepetten kapta fel a fejét. Amikor meglátta őt, karja lehullott az asztal lapjára. Egy hosszú pillanatig szótlanul meredtek egymásra, mielőtt Laurie megtörte a csendet.

- Micsoda meglepetés! Nem számítottam rá, hogy ma még látom.

- Azt kérte, tájékoztassam a fejleményekről. - Aria megengedett magának egy önelégült mosolyt. - Gondoltam, ez érdekelni fogja. Bár nem fedhetem fel, hogyan sikerült elérnem, de egy genetikai családfakutató intézet vállalta, hogy rekordidőn belül elvégzi Kera Jacobsen és a magzat DNS-ének elemzését. Ami szokványos körülmények között hetekbe telne, gyakorlatilag egyik napról a másikra megoldódik. Ezenfelül a GenealogyDNA összes szakembere azzal fog foglalkozni, hogy kielemezze az így keletkezett eredményeket, vagyis ezt nem egy magamfajta zöldfülűnek kell majd megtennie. Ha ezzel a módszerrel meg lehet találni Kera pasiját, akkor előbb vagy utóbb bekövetkezik.

***

Laurie meredten nézte Áriát, miközben próbálta megérteni, ami nem ment egykönnyen. Nem volt pszichológus, s ahhoz sem érzett magában lelkierőt, hogy még egy terhet a vállára vegyen a közelgő műtét és egy ezer embert foglalkoztató intézet irányítása mellett. Hátrébb kellett sorolnia dr. Aria Nichols problémáját - sőt, amennyire látta, az egész inkább tartozott volna Chetre, még ha ódzkodott is tőle.

Azt is csak remélhette, hogy Jack segít megoldani a problémát, nem pedig súlyosbítja.

- Ez nagyszerű. - Nem tudta, mi mást mondhatna. Valóban annak találta. Jackkel is megállapodtak abban, hogy a DNS-alapú családfakutatásban komoly potenciál rejlik.

- Csak gondoltam, elmondom, ha már kérte. - Aria felállt. Arcán még most is ott ült az önelégült vigyor, mintha szórakoztatónak találná Laurie zavarát. - Majd szólok, ha lesz újabb fejlemény.

- Kérem, tegyen így. - Laurie elnézte, ahogy Aria minden búcsú nélkül az ajtó felé vette az irányt, ahogy reggel is tette. Utánaszólt, hogy megállítsa. - Még valami, dr. Nichols. Nagyra értékelem, hogy tájékoztat a haladásáról. Reménykeltőnek tartom, de ettől függetlenül emlékeztetnem kell rá, hogy ma reggel hét harminckor nem jelent meg a gyakorlata helyszínén. Szeretném, ha a hónap hátralévő részében pontos lenne. És elvárom, hogy a jövőben kopogjon, mielőtt belép az irodámba.

Aria nem válaszolt, de legalább a mosoly lehervadt az arcáról. Egy pillanattal később távozott.

26. FEJEZET

Május 10.

3.05

Cselekedni kellett, méghozzá a megfelelő időben. A nap során alaposan megrágta a problémát, amíg végül arra jutott, hogy legalkalmasabb a hajnali három és négy óra közti időszak. Az éjszakás műszak tagjai ilyenkor vonulnak el az étkezőbe, így az adott intervallumon belül csak feleannyi nővér, ápoló és beteghordó keresztezheti a tervét.

Miután felállt a fotelból, ahol órák óta olvasással és agyatlan YouTube-videókkal próbálta múlatni az időt, az ajtó belső felére függesztett tükörhöz lépett. Amint talpra állt, megérezte az egész testében szétáradó adrenalint. Reszkető kézzel próbálta fejére illeszteni a sötét parókát.

„Szedd össze magad!” - Egy pillanatra hagyta lehullni a karját, és még a szemét is behunyta, ahogy mélyen beszívta a levegőt. Pár másodperc múltán máris jobban érezte magát. Ha meg akarja tenni - márpedig nincs más választása -, akkor uralkodnia kell a szorongásán, és nem szabad elfelejtenie, hogy mindent az utolsó mozzanatig eltervezett. Be fog válni, méghozzá fényesen. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában az anyja mindig arra tanította: nem szabad hazudni, mert minden hazugság újabbat szül. Még senkitől sem hallotta ezt az emberölés kapcsán, de mostanra már igazán tudhatta. Minden lehetőséget számításba kell venni, akár a legváratlanabbat is. Szinte teljesen biztos lehet abban, hogy Kera nem árulta el a kilétét Madisonnak, de így sem vállalhat semmilyen kockázatot - különösen azután, hogy a nő elevenen megúszta a metrós kalandot, ami teljesen készületlenül érte.

Amint erőt vett reszketésén, tovább vesződött a parókával, ami valódi feketére festett hajszálakból készült, hosszított kivitelben, hogy teljesen eltakarja pofaszakállát. Miután a helyére került, egy ritkás

fogú fésűvel próbált megzabolázni. Végül megvizsgálta magát a tükörben és elégedetten bólintott. A kellék önmagában teljesen más megjelenéssel ruházta fel. Mintha nem is ő lenne. Máris olyannak látta magát, mint egy szimfonikus zenekar karmesterét, pedig még nem is végzett. A vastag fekete keretes szemüveg következett, amitől Woody Allenné lényegült át. Amint ez a helyére került, teljesen elképedt. Alig ismert önmagára.

Utoljára a hosszú, fehér orvosi köpeny következett. Azt tervezte, hogy sebésznek adja ki magát, ami sikerült is, mihelyt felöltötte a köpenyt, majd mellényzsebébe tűzte az érszorítót és a sebészollót, közvetlenül a tollak és a kis elemlámpa mellé. A nyakába vetett sztetoszkóp meggyőzővé tette az illúziót. Megtett néhány lépést a tükör előtt. Valóban tökéletes.

Az asztalhoz lépett, hogy kézbe vegye a tíz köbcentis fecskendőt, amit jóval korábban előkészített. Magát az eszközt könnyedén beszerezte - szó szerint több száz közül válogathatott -, annál nagyobb fejtörést okozott a tartalma: a befecskendezhető kálium-klorid, ez a gyors, biztos és lényegében kimutathatatlan vegyület. Ilyen rövid időn belül nem volt könnyű felkutatni, de nem is lehetetlen. Végül a sürgősségi osztály raktárában talált rá, ahol a só- és egyéb infúziós oldatokat tárolták. A kis helyiséget nem zárták olyan szigorúan, mint a gyógyszeres szekrényeket.

Immár teljesen felkészült állapotban hagyta el az irodát és indult neki a lépcsőnek, elkerülendő azt a képtelen helyzetet, hogy a liftben belebotoljon valakibe, még ha nem is ismerheti fel. Odakint elsietett az Első sugárútig, azután délnek tartott, sietős léptekkel az éjszaka hűvösében.

Ilyenkor hajnaltájt szinte egy lelket sem lehetett látni a Bellevue Kórház bejáratánál. Befurakodott a forgóajtón, majd átvágott a kongó előtéren, ahol alig maroknyian ácsorogtak. Az információs pult mögött néhány biztonsági őr folytatott lázas társalgást, vélhetően a Yankees vagy a Mets kapcsán.

A felvonót itt is elkerülte. Szerencsére csak a másodikig kellett felmennie. Amint kilépett a lépcsőházból, a nyugati szárny és az

intenzív osztály felé vette az irányt. Ahogy közeledett, egyre több emberbe botlott, jobbára nővérekbe és ápolókba. Lehetett éjszaka vagy nappal, az intenzíven, ahogy a neve is sugallta, pezsgett az élet.

Habozás nélkül a főnővér pultjához lépett, ahol többen ücsörögtek és társalogtak - öltözetük alapján nemcsak nővérek, de kórházi orvosok vagy rezidensek is. A pultnál megtorpant: innét már ráláthatott a különféle kórtermekre, köztük a 8-as szobára is, ahol Madison Bryant feküdt. Felbátorodott. A szobában láthatóan csak egy nővér vagy ápoló tartózkodott, ami nem lepte meg, miután néhány órája ránézett Madison állapotára. Stabilnak, bár továbbra is kritikusnak ítélték; másnap akarták közös kórterembe helyezni. Ahogy végignézett a többi szobán, hol kevesebb, hol több aktivitást látott. Az egyik helyen nagy nyüzsgés jelezte, hogy az ottani páciens életveszélyben van.

Ahogy számította, a kinézete alapján senki sem találta gyanúsnak. Őt is besorolták azok közé, akik a kórház legforgalmasabb osztályának működtetését végezték. Az intenzíven mindenféle emberek jöttek-mentek, kivált orvosok.

- Elnézést - szólította meg az egyik nővért a pult mögött. - Ki az ügyeletes főnővér? - Tudta, mekkora kockázatot vállal a kérdezősködéssel, de azt remélte, hogy a főnővér éppen eszik. Ötvenszázalékos esélyt adott erre, ha pedig tévedett, máris készen állt a tartalék tervvel.

- Barbara Strassman - felelte a nővér.

- Itt van?

- Az étkezőben, de bármelyik percben visszajöhet.

- Oké, kösz. - Örülhetett. Tudta, hogy az intenzív osztály messze hatékonyabban működik az ügyeletes főnővér jelenlétében, akinek éppen az a feladata, hogy kontrollálja a betegellátást, s mint egy éber ajtónálló, mindenkiről pontosan tudja, hol van. A főnővér távolléte tovább könnyített a helyzetén, mert jelenetet akart csinálni, és minél kevesebben készültek fel erre, annál jobb. Amit eltervezett, legfeljebb tíz másodpercet vett igénybe.

Miután hátat fordított a pultnak, a 8-as szobára nyíló ajtóhoz lépett.

Az ágy a szemközti falnál állt. Madison feje felett monitorok követték az alapvető életjeleket, EEG-t, szívritmust. A nővér vagy ápoló éppen kicserélte az infúziót, és most beállította a csepegés ütemét. Maga Madison aludt, vagy csak behunyt szemmel pihent. Ennél kedvezőbb körülményekben nem is reménykedett.

Amikor a szobába lépett és vetett egy pillantást a nő névtáblájára, már tudta, hogy segédnővérrel van dolga, akit kiképeztek az intenzív betegellátásra. Ez sokat segített - a diplomás nővérek hajlamosak voltak a kérdezősködésre, különösen itt az intenzíven.

- Hogy van? - kérdezte suttogva, ahogy jobb oldalról a betegágyhoz lépett. Jobbkezes lévén innét akart közelíteni.

- Egészen jól - jött az elsuttogott válasz. - Éppen alszik, de sokat beszélt és ivott is.

- Tudja, mi történt vele?

- Igen, de csak azért, mert elmondták neki. Nem emlékszik a részletekre. Csak az maradt meg benne, ahogy leért a Lexington peronjára.

- Hol az ügyeletes nővér?

- Az étkezőben.

Magában elmosolyodott. Minden tökéletesen passzolt.

- Hozna egy kis gézt és pólyát? Szeretném megvizsgálni a csonkolt végtagot, hogy lássam, van-e még vérzés.

- Hogyne, doktor úr - bólintott a segédnővér. - Azonnal jövök.

- Köszönöm. - Nézte, ahogy a nő eltűnt a nyitott ajtó mögött. Ellátott egészen a pultig. Senki sem nézett felé. Sietve előhúzta zsebéből a fecskendőt, levette róla a védőkupakot, és beillesztette a tűt az intravénás adapterbe, ami Madison jobb karjához csatlakozott. A következő pillanatban egyetlen határozott mozdulattal befecskendezte az összes oldatot, miáltal a cseppkamrában látványosan megemelkedett a folyadék szintje. Kritikus pillanathoz érkezett, mert tudta, hogy a kálium-klorid beáramlása folytán az áldozat jelentős mértékű fájdalmat érez.

Madison szeme felpattant, ajka hátrahúzódott. Feltörni készült

belőle a sikoly, de esélye sem lehetett kijutni, amikor a férfi minden erejével a szájára tapasztotta kezét és összezárta ajkait, hogy a hang fojtott motyogássá szelídüljön, amit még a szívmonitor ütemes csipogása is elnyomott. A nő ép karjával kétségbeesetten próbálta lefejteni a kezét, de ő latba vetette a teljes testsúlyát, miközben fél szemét a monitoron tartotta. Máris látni lehetett a szívleállás árulkodó előjeleit, amint a kálium-klorid-oldat elérte a szívet és megszakította az elektromos ingerületátvitelt. Egy pillanattal később a szív megszűnt verni, hogy tehetetlenül rángó izomgörccsé változva fibrillálni kezdjen.

A szívmegállásra figyelmeztető jelzés visítva áradni kezdett a monitorból.

Abban a tudatban, hogy a szobában pillanatokon belül hemzsegni fognak az orvosok, a nővérek és az újraélesztő csapat tagjai, sietve levette kezét Madison arcáról és zsebre vágta a fecskendőt, mielőtt leengedte az ágy jobb oldali rácsát. Mire az előőrs megérkezett, már felkapaszkodott az ágyra, hogy megkezdje a szívmasszázst.

- Fibrillál! - kiáltotta valaki, ahogy odarontott az ágyhoz.

- Tudom! - vágta rá lázas izgalomban, ahogy ütemes nyomást alkalmazott áldozata mellkasán. Egyre többen gyűltek az ágy köré, köztük az újraélesztést végző csapat tagjai, akik azonnal magukhoz ragadták az irányítást. Egyikük felmászott a helyére, mások elrángatták az ágyat a faltól, hogy beilleszthessék a csövet az intubáláshoz és a százszázalékos oxigénnel történő lélegeztetéshez.

Elhátrált és hagyta, hogy a csapat tegye a dolgát. Tíz-húsz ember is összezsúfolódhatott a szobában, ami lehetőséget adott rá, hogy észrevétlenül a kijárat felé hátráljon.

- Kérem a defibrillátort - hallotta a csapat vezetőjét. Egy pillanattal később a defibrillátor kisülésének jellegzetes puffanása hallatszott, majd a pillanatnyi csend, míg mindenki az EKG-monitorra meredt abban a reményben, hogy a szív visszazökken a normális ütembe. Tudta, hogy ez nem fog bekövetkezni, mert nincs már semmi, amivel megmenthetnék Madisont. Kálium-klorid-túladagolás esetén már rég el kellett volna kezdeniük a kármentést, és még abban az esetben sem arattak volna feltétlenül sikert. Az újraélesztő csapat tagjai még azt

sem állapíthatták meg, hogy hiperkalémia okozza-e a problémát, vagy a véráramba került túl sok kálium-klorid.

A csapat vezetője még egy kísérletet akart tenni a defibrillátorral. Miközben mindenki ezzel vagy a reménytélén újraélesztési kísérletekkel volt elfoglalva, egyszerűen kisétált a folyosóra. A pultnál épp nem tartózkodott senki, ami kapóra jött. Elégedetten indult a lift felé. Miután szinte egész nap emiatt szorongott, jóleső megkönnyebbülés áradt szét a tagjaiban. Lelkileg és testileg egyaránt kimerült, de már nem vágyott másra, csak egy rendes italra.

27. FEJEZET

Május 10.

6.45

A tökéletes időben, ha alig néhány percre is, de Jack nem gondolkodott és nem aggódott, csak élvezte, ahogy a szél átsüvített biciklissisakján. A Central Park nyugati oldalán tartott dél felé, és aránylag új Trek kerékpárjával könnyedén lépést tartott a forgalommal. Amikor a 106. utca közelében kiért a főútra, belebotlott egy csapat komoly és látványosan fiatalabb bringásba, akik mind Olaszországból vagy Franciaországból importált drága versenygépeket tekertek. Imádott versengeni ezekkel a fickókkal, akik indokolatlanul komolyan vették a kerékpározást. Annak ellenére, hogy kordbársony zakót, farmert, inget és nyakkendőt viselt, nem csupán tartotta velük a lépést, de még ki is hívta őket maga ellen, különösen az emelkedőkön. Az utcai kosárlabdának köszönhetően kirobbanó formában érezte magát.

Nem aludt valami jól, ami annál is furcsább, mert Laurie igen. Most, hogy elhatározta magát a műtétet illetően, felesége megnyugodott, ami rá éppen ellentétes hatást gyakorolt - aznap reggel rajta volt a sor, hogy korán ébredjen és a lakásban barangolva lopott pillantásokat vessen alvó gyermekeire. Ahogy előző nap megmondta: még azt is könnyebben viselte volna, ha ő áll egy műtét előtt. Akkor talán még most is békésen aludt volna, hogy az óracsörgésre riadjon fel, ne a Laurie állapotával kapcsolatos sötét gondolatokra.

A park délkeleti csücskében egy kurta biccentéssel búcsút intett a többi kerékpárosnak, és délnek tartott az East Drive-on, míg azok továbbhaladtak északnak. Amikor elérte a Grand Army Plazát, az Ötödik sugárúton folytatta dél felé. Annyiszor megjárta már ezt az utat, hogy oda se kellett figyelnie. Ilyen korán még a forgalom se torlódott fel. Nem is olyan rég még taxisokkal versengett a reggeli csúcsban, de erről már leszokott. A családi kötelékek egyre

konzervatívabbá tették.

Végül keletnek fordult, a Második sugárút felé. Az útnak egyedül ezt a szakaszát variálta aktuális hangulata szerint - ezen a reggelen az 54. utcát választotta. Szokás szerint alig várta, hogy az IOSZI épületéhez érjen. A munka kínálta a legjobb esélyt, hogy felülemelkedjen nyugtalanságán, így valahányszor felzaklatta magát, ebbe temetkezett. Előző nap négy halottszemlét végzett, egy nappal korábban ötöt, s ezek az ügyek mind arra várakoztak az asztalán, hogy hozzájuk rendelje az elengedhetetlen papírmunkát. Sok orvos szakértővel ellentétben szívesebben dolgozott a boncteremben, mint ücsörgött az íróasztalnál és gyűjtötte egybe a halotti bizonyítvány kiadásához szükséges temérdek anyagot. Előszeretettel követte ezt a rutint, de csak ha nem akadt valamilyen különleges kihívás - olyankor annakellenére is imádta a terepmunkát, hogy magát a nyomozást rá kellett hagynia az OJN-esekre. Ő még egy olyan törvényszéki patológiai programban szerezte meg a gyakorlatát, amely arra bátorította az igazságügyi orvos szakértőket, hogy a terepen gyűjtsenek tapasztalatokat, még ha az IOSZI a legelső naptól korlátozni igyekezett is ebben.

Amikor elérte a Második sugárutat, újra délnek fordult. Itt látványosan gyérebb lett a forgalom, ami általában esélyt kínált a gondolkodásra. Amikor előző este bejött a kosárpályáról, ahol a gondjai miatt korántsem hozta az elvárt formáját, még egyszer beszéltek dr. Nicholsról. Laurie elmondta, hogy bármennyire szívesen veszi is megkereséseit a közösen elvégzett boncolással kapcsolatban, egyszerűen nincs ideje és energiája az általános teljesítményével foglalkozni. Chetnek is készült megmondani ezt, de addig őt kérte meg, hogy segítsen. Megígért neki mindent, még ha ez egyet jelentett is azzal, hogy jóval engedékenyebbnek kell lennie.

Szokás szerint a 30. utcán suhant el az IOSZI épülete mellett, hogy a hátsó kapuhoz kerüljön. A vállára emelte verseny kerékpárját, úgy lépett az épületbe, majd zárta el a drága gépet a szokott helyére, nem messze a boncteremtől. Innét indult fel a földszinti azonosítóba, ahol a törvényszéki patológusok jellemzően kezdték a napjukat. 7.15-kor még csak ketten tartózkodtak itt: dr. Jennifer Hernandez és Vinnie Amendola. A legfiatalabb orvos szakértőként most is Jennifer adta az

ügyeletet - ő döntötte el, hogy az éjszaka befutott esetek közül ki végezzen boncolást míg Vinnie, az egyik leggyakorlottabb technikus azért jött ilyen korán, hogy a műszakváltás gördülékenyen történjen meg, de ami még fontosabb: lefőzze a kávét a sorban érkező munkatársaknak.

Ahogy elhaladt Vinnie előtt, Jack megpöckölte az újságot, amelynek sportrovatába a rangidős technikus teljesen beletemetkezett. Vinnie azért sem reagált, mert minden reggel pontosan ezt csinálta. Amikor Jack néhány éve rászokott, ő még felpattant és méltatlankodott miatta, de ennyi idő és alkalom után már elfogadta, mint az élet velejáróját. Hiába is reménykedett abban, hogy a másik férfi egyszer elunja.

Jack közelebb lépett az asztalhoz, ahol Jennifer ült.

- Milyen éjszakánk volt? Halogatnak a népek rendesen?

- Nagy poén - nyögött fel Jennifer. - Ami azt illeti, mozgalmas éjszakánk volt. - Jack híres volt éjfekete humoráról, amit egyesek szellemesnek találtak, mások kevésbé.

- Valami érdekes eset? - Jack jellemzően már kora reggel kiválogatta a neki tetsző ügyeket, mielőtt még a többi törvényszéki patológusnak esélye lehetett volna megérkezni a munkahelyére. A kollégák jórészt tolerálták ezt a viselkedést, mert tudták, hogy mindenki másnál több ügyet vállal magára.

- Több is - felelte Jennifer. - Főként, ha annak tekintünk egy metrós gázolást.

- Baleset vagy öngyilkosság? - Jack nagy általánosságban nem találta izgalmasnak az ilyen ügyeket; évente harminc is akadt belőlük. Ha valakit elgázol egy vonat, egyértelmű, mi okozta a halálát. Ő a rejtélyeket és kihívásokat szerette.

- Egyik sem - rázta a fejét Jennifer. - Bonyolult ügynek látszik, legalábbis Bart Arnold annak találja.

- Mennyiben bonyolult? - Jack érdeklődése máris feléledt.

- A metrós része nem volt sem baleset, sem öngyilkosság.

- Valaki belökte az áldozatot a vonat alá? - Sajnálatos módon mind gyakrabban fordultak elő ilyen esetek.

- Igen. Bart szerint egy hajléktalannak tűnő fickó elmenekült a helyszínről. A rendőrség még vizsgálja a térfigyelő kamerák felvételeit, így egyelőre nem gyanúsítanak senkit. Rengeteg a szemtanú, de van egy kis bökkenő: az eset és a halál beállta között csaknem huszonnégy óra telt el. A páciens ezt az időszakot a Bellevue intenzív osztályán töltötte, méghozzá éber és összeszedett állapotban. Simán túlélte, hogy elcsapta a metró. Végül a szívroham vitte el.

- Hm, ez egyre komplikáltabb - tűnődött Jack. - Most már értem. Ha egy jó védőügyvéd meggyőzi a bírót, hogy a halál beálltának köze lehet a kórházi kezeléshez, a gyanúsított talán megússza egy szóbeli megrovással.

- Vannak ilyen félelmek, igen - ismerte el Jennifer.

- Hadd nézzem. - Jack elvette az aktát és sietve átfutotta Bart Arnold írásos jelentését. Az OJN részleg főnökeként, sokévnyi tapasztalata birtokában Bart mindig igényes és minden részletre kiterjedő jelentést adott le. Miután az áldozatban azonosította az egyetemi kórház egyik szociális munkását, felvázolta a Jennifer által is taglalt problémát. A végzetes szívroham vagy pitvari fibrilláció előttről nem lehetett tudni semmilyen szívbetegségről. Semmilyen tünet sem árulkodott a közelgő katasztrófáról, míg a páciens a sürgősségin és az intenzíven tartózkodott.

- Oké, megvettem - döntötte el Jack. - Nem baj, ha mindjárt el is kezdem?

- Légy a vendégem - mosolyodott el Jennifer. - Hányat akarsz még? Van bőven...

- Jöhet mind - viszonozta a mosolyt Jack. Máskor átvizsgálta a maradékot is, hátha megakadt a szeme valamin, de most teljesen a Madison Bryant-ügy bűvkörébe került. Jobban nem is indulhatott volna a nap. Addig se kellett Laurie küszöbönálló műtétjére vagy JJ pszichológiai kiértékelésére gondolnia, ami mindennél jobban leterhelte.

- Van még egy középiskolai baseballjátékos, aki érdekesnek tűnik - jegyezte meg Jennifer. - Mellkason találták egy erős labdával.

- Jól hangzik - ismerte el Jack. - írd be mellé a nevem. Kérnék még

egy szívességet.

- Mondd csak.

- Ha egy dr. Nichols nevű patológus rezidens úgy döntene, hogy leereszkedik közénk, megmondanád neki, hogy megint mellém osztották be?

- Dr. McGovern tud erről? - kérdezte Jennifer.

- Még hogy tud! - horkant fel Jack. - Kiugrik a bőréből örömében.

- Akkor szívesen szólok neki - bólintott Jennifer.

Jack odalépett a vastagon kipárnázott fotelhoz, amelyben Vinnie terpeszkedett, s ezúttal kitépte kezéből az újságot. Vinnie utánakapott, de nem tett kísérletet arra, hogy felálljon. Az újséglopás szintén a napi ceremóniához tartozott. Oly régóta dolgoztak együtt, hogy már unalomig ismertek minden ugratást.

- Dologra - mordult fel Jack, és néhány pillanatig karnyújtásnyira eltartotta az újságot Vinnie-től, mielőtt kegyeskedett visszaadni.

- Miért nem tud olyan lenni, mint akármelyik civilizált törvényszéki orvos szakértő, aki nyolckor vagy akár kilenckor kezdi a munkát? - nyafogott szokás szerint Vinnie.

- Ki korán kel, aranyat lel - ismételte meg Jack ezredszer a népi bölcsességet.

- Még a kávémat se ittam meg. - Vinnie úgy tett, mintha tovább böngészné a sporthíreket.

- Tudok olyan mondani, amitől rögtön felébred. - Ez készületlenül érte Vinnie-t, miután nem szerepelt a bevett forgatókönyvben.

A technikus leengedte újságját, és kérdő pillantást vetett Jackre.

- Úgy gondolja?

- Emlékszik a bűbájos elsőbálozó rezidensünkre, aki tegnap segédkezett az első esetünknél?

- Dr. Nicholsra gondol?

- Rá bizony - bólintott Jack. - Újra meghívtam a buliba.

- De miért? - nyögött fel Vinnie.

- Bár lenne időnk, hogy elmeséljem. A lényeg, hogy most az egyszer viselkedjen. - Azzal Vinnie ölébe ejtette Madison Bryant aktáját. - Indulás, nagyfiú. - Kinyújtotta kezét és talpra segítette a technikust.

Ahogy lefelé utaztak a lifttel, Vinnie makacsul visszatért a kérdéshez, hogy miért akar Jack éppen Aria Nicholsszal dolgozni.

- Valahogy nem tűnik logikusnak. Tegnap is lelépett, mielőtt vége lett volna a boncolásnak...

- Mondom, hosszú történet, de legyen elég annyi, hogy a csaj megkeseríti dr. McGovern életét, én pedig segíteni akarok. - Jack nem tért ki rá, hogy Laurie személyesen kért tőle segítséget, ő pedig azért vállalta a küldetést, hogy ezzel is levegyen egy terhet a válláról. Tudta, hogy Laurie még nem jelentette be a küszöbönálló műtétjét, ezért az IOSZI berkeiben senki sem tudott a betegségéről.

Ahogy a nap legelső eseténél általában, közös erőfeszítéssel rakták fel Madison Bryant holttestét az 1 -es számú boncasztalra, és csíptették fel a röntgeneket a világítótestre. A lélegeztetőcsövet, amit az újjáélesztési procedúra során vezettek a nő légcsövébe, csak most távolították el. Jack előtte meggyőződött róla, hogy megfelelően helyezték be.

- Elég jól néz ki ahhoz képest, hogy átment rajta a vonat - jegyezte meg a külső szemrevételezés során. Vinnie feljegyezte a röntgenen látható törött bal oldali felkarcsontot, a három törött bordát és a koponyatörést, továbbá az amputált bal lábfej hiányát.

- Láttunk már rosszabbat, miután valaki fejest ugrott a sínek közé - értett egyet a technikus.

- Az a gyanúm, hogy tényleg fejjel előre zuhant a sínek közé - figyelt fel Jack a fejbőr sérülésére, amit a sürgősségin, a terület leborotválása után láttak el. - Ha a lába nem marad kinn, talán elsétált volna a helyszínről.

- Nem is tudom - tűnődött el Vinnie. - Attól még betört a koponyája...

- Nem szó szerint értettem, hiszen nyilván elveszítette az eszméletét, de az biztos, hogy messze jobban fest, mint a legutóbbi metrós gázolás

áldozata. Az úgy nézett ki, mintha megnyúzták volna.

Jack az egyik digitális kamera segítségével lefotózta a sérüléseket, emellett sematikus ábrát is rajzolt, melyen feltüntette méretüket és anatómiai elhelyezkedésüket. Épp végzett a vizelet és szemfolyadék mintavételével, amikor meglátta dr. Nicholst, aki átfurakodott a lengőajtón. Meglepődött. A nő 7.38-kor, a tegnapinál egy órával korábban bukkant fel. Nézte, ahogy közeledett. Még ilyen távolságból is felismerte a magabiztosság - mások szerint arrogancia - légkörét, mintha az övé lenne itt minden. Megacélozta magát, de máris úgy érezte, hogy túlzott derűlátással tekintett a délelőttre.

Anélkül, hogy egyiküket is figyelemre méltatta volna, Aria a boncasztalhoz masírozott és a holttestre meredt. Ahogy Jack vetett felé egy pillantást, Vinnie elcsigázottan forgatta a szemét.

- Azt a kurva... - mormolta maga elé Aria. Vinnie összerezzent, mint akit pofon vágtak. Előre látta Jack reakcióját.

- Hogyan? - Jack jól hallotta, csak nem akarta hallani. Azt hitte, felkészült a konfrontációra, de úgy tűnt, mégsem. Ennek ellenére megpróbált uralkodni magán. - Zavar az efféle beszéd, dr. Nichols, ezért meg kell kérnem, hogy tartózkodjon tőle. Régi vágású fickó vagyok, nagy tiszteletlenségnek veszem. Irántam, a páciens és az egész intézet iránt.

- Ismerem ezt a nőt. - Aria eleresztette a füle mellett Jack kérését, csak tovább meredt a boncasztalra, miközben úgy tűnt, mintha remegne indulatában.

- Hallja egyáltalán, amit mondok?

- Ezt kurvára nem hiszem el. - Áriát szemlátomást teljesen megbabonázta és felbőszítette Madison Bryant holttestének látványa. - Ismerem ezt a nőt! Azt mondta, segít a Jacobsen-ügyben, amit két napja csinálok. Az áldozattal dolgozott. Basszus, a legjobb barátnője volt! Ez tényleg hihetetlen. Először elcsapatja magát a vonattal, most meg kinyuvad a kórházban? Mi ez, valami összeesküvés?

Jack érezte, ahogy a felfelé áramló vértől szederjes lett az arca. Nem csupán Aria kifejezésmódját tartotta elfogadhatatlannak, de teljes érzéketlenségét is, amellyel egy szörnyű bűntény és egy feltételezhető

gondatlanság áldozata iránt viseltetett. Egyértelműen választás elé került: vagy kivágja ezt az antiszociális rezidenst a boncteremből, vagy el kell fogadnia, hogy a régi beidegződései felülvizsgálatra szorulnak. Magában elszámolt tízig, miközben emlékeztette magát Laurie-nak tett ígéretére. Nem ronthat tovább a helyzeten, márpedig azzal aligha javítana, ha páros lábbal rúgná ki ezt a nőt.

- Valaki rohadtul elkúrta odaát a Bellevue-ben. - Amióta bevonult ide, a nő most először nézett Jack szemébe. - Tegnap voltam nála, akkor még azt mondták, hogy teljesen stabil az állapota. Hogy a faszba halhatott meg? Ilyen állapotban?

- Pont azt kell kiderítenünk. - Jacknek uralkodnia kellett magán, különben kiront a folyosóra és keres valamit, amin levezetheti a haragját.

- Hol az a rohadt akta? - csattant fel Aria, mintha ő vezetné a boncolást. Láthatóan nem is gyanította, milyen hatással van a fellépése.

- Ott a pulton - mutatott rá Vinnie.

Aria oda masírozott, majd addig forgatta a lapokat, amíg rá nem akadt Bart Arnold jelentésére. Kirántotta és olvasni kezdett. Jack és Vinnie ezalatt összenézett, de egyetlen szót sem szólt. Vinnie első pillantásra felmérte, hogy Jack bőszen küzd önuralma megőrzéséért, és nem akart gyújtószikra lenni, ami lángra lobbantja.

- Fibrilláció! - kiáltott fel a nő, miután végigolvasta a jelentést és ledobta a papírt az asztalra. Jack és Vinnie nem moccant. - Felénk a szívpitvari fibrilláció diagnosztikai jelzés, nem diagnózis - horkant fel Aria megvetően, mégis nyugodtabb és tárgyilagosabb hangnemben, mintha a jelentés elolvasásától elpárolgott volna minden mérge.

- Igaza van. - Jack valahogy talált magában elég erőt, hogy elkerülje a nyílt összetűzést ezzel a végletekig intoleráns és önző lénnyel. Sokat segített, hogy Áriánál a hirtelen hangulatváltás nyomán elmaradtak a vulgáris jelzők, ami abba a hitbe ringatta, hogy talán sikerült titkos egyezségre jutniuk egymással, s végre elkezdhetik az érdemi tárgyalást. - Mit gondol, mi okozhatta a fibrillációt?

- Újabb szónoklatra készül? - horkant fel Aria gúnyosan. - Ha nem

bánja, inkább passzolnám.

- Csak próbálom megérteni a gondolkodását, mielőtt elkezdené a boncolást - védekezett Jack.

Aria meglepetten kapta fel a fejét.

- Azt akarja mondani, hogy én végezhetem a boncolást? - kérdezte bizonytalanul.

- Éppen erre gondoltam. - Jack hirtelen hozta meg a döntést, miután visszaemlékezett arra, hogy a patológus rezidensek rotációja Laurie szerint sem túl tanulságos. Az is eszébe jutott, hogy szerinte Aria egészen jó kórboncnok. Ha több felelősséget rak a vállára, talán ellensúlyozhatja elviselhetetlen személyiségét.

- Hát, már ez is valami - vonta meg a vállat Aria. - Oké, mondom, mit gondolok. A pitvari fibrilláció rendszerint valamilyen meglévő rendellenesség tünete, ami lehet korábbi szívroham, örökölt szívbetegség, vagy akár channelopathiás előélet. Természetesen a kardiomiopátia is ugyanúgy okozhat fibrillációt, mint egyes narkotikumok, például a kokain vagy az amfetamin. Ezenfelül szóba kerülhet még egy meghibásodott elektromos eszköz miatt elszenvedett áramütés, esetleg a kálium, magnézium vagy kalcium egyensúlyának felborulásából adódó elektrolitikus abnormalitás.

- Pontosan - bólogatott Jack némiképp meglepetten. Annyira lenyűgözték a hallottak, hogy egy pillanatig döbbenten meredt a másikra, aki nyilvánvaló magatartászavarai ellenére nagyon is értette a dolgát. - Mindezeket figyelembe véve mit találhatunk a boncolás során?

- Ha a statisztikát vesszük, nagyobb összegben fogadnék valamilyen veleszületett vagy szerzett szívrendellenességre. A törvényszéki boncolás legfontosabb része ily módon a szív gondos vizsgálata, de miután tudjuk, hogy az intenzív osztályon napi huszonnégy órában kapott infúziót, megvizsgálnám az elektrolitszintet és toxikológiai elemzést is kérnék. Emellett fennállhat a mélyvénás trombózis és embólia esélye is, különösen egy ekkora trauma után.

- Vinnie! Adnál a hölgynek egy sebészkést? Elég a beszédből! Vágjunk a sűrűjébe!

28. FEJEZET

Május 10.

7.52

Ahogyan korábban Laurie, Jack is tehetséges kórboncnokot ismert meg Aria személyében, aki nagy magabiztossággal és pontossággal kezelte a sebészkést. Noha arra készült, hogy kritikákkal és javaslatokkal támogassa a munkáját, végül egyiknek sem érezte szükségét. Külön lenyűgözte, hogy a nő teljes összpontosítással és némaságban dolgozott, így nem kellett hallgatnia a vérforraló megjegyzéseit sem. Rövid úton feltárták a mellkast, a bordákat és a belső szerveket. Miután átvette Vinnie-től a csontfűrészt, Aria ugyanolyan gyorsan átvágta a bordákat, ahogy Jack is tette volna. Csak félrehajtotta a mellcsontot, amit Jack rendszerint eltávolított, de miután erre nem volt feltétlenül szükség, nem avatkozott közbe. A következő lépésben Aria feltárta a szívburkot.

- Egészségesnek tűnik - állapította meg, ahogy végigfuttatta ujj hegyeit a még burokba zárt szíven. Fel se nézett, amikor megkérdezte Jacktől, hogy ki akarja-e tapintani.

- Nem szükséges - felelte Jack. - Bízom az ítéletében, és számomra is egészségesnek tűnik.

Aria nem vesztegette az időt, csak átvette az érszorítókat és a sebészollót Vinnie-től, hogy a szívburkot átvágva felfedje magát a szívet. Jobb kezével kitapogatta a softball méretű szervet, és megjegyezte, hogy teljességgel normálisnak találja. Amint elvette a kezét, Jack követte a példáját és ugyanerre a következtetésre jutott. Aria elvette a nagy fecskendőt a tizennégyes tűvel, mielőtt megemelte a szívet, hogy szemrevételezhesse a bal szívpitvart, majd a falába vezette a tűt és levette a vérmintát a toxikológiai labornak.

Miután ezzel végzett, elszorította, majd elvágta a szívhez vezető összes fontosabb vénát és artériát, hogy ezáltal kiszabadíthassa magát

a szívet. Közben figyelt arra is, hogy nagyobb rögöket és elzáródásokat keressen, különös tekintettel a vénákra.

- Eddig nincs nyoma embóliának - jelentette ki. Kiemelte a szívet az üregéből, a két tüdőlebeny közül. Lemérte, majd a vágódeszkára helyezte, amit a hagyományos henteskéssel együtt Vinnie hozott. Az elkövetkező tizenöt percben gondosan felnyitotta a szívet, hogy megvizsgálja a különféle szívbillentyűket. Végül a sebészolló segítségével elvégezte a koszorúerek ki metszésének aprólékos munkáját.

Negyed kilenc táján más patológusok és technikusok is kezdtek feltünedezni, hogy nekilássanak a munkának. Néhányan kis kitérőt tettek, hogy vessenek egy pillantást a bizarr metrós esetre. Többen kérdéseket tettek fel, mások elejtettek egy-egy humorosnak szánt megjegyzést, de valamennyi szóváltás rövid úton elhalt, amikor Jack egyértelművé tette, hogy Aria munkájára kíván koncentrálni. Egészen addig, míg fel nem bukkant Chet. Miután Áriát teljesen lefoglalták a koszorúerek, Jack alkalmasnak érezte az időpontot, hogy a hallótávolságán kívül váltson vele néhány szót.

- Jesszusom - nyögött fel halkan. - Tényleg megéri a pénzét...

- Én megmondtam - vigyorgott Chet látható elégtétellel.

- Az elején kis híján kibuktam. Így visszatekintve, kicsit szégyellem is, hogy ennyire túlreagáltam a dolgot. Nem sok választott el attól, hogy kivágjam a boncteremből. Egy kocsis elpirult volna, úgy káromkodott.

- Nekem mondod?

- Hihetetlen, de személyesen ismerte a pácienst. Szerintem ettől gőzölt be annyira. Szó szerint a pokolba kívánta a nőt, amiért elüttette magát a metróval ahelyett, hogy neki segített volna. Életemben nem találkoztam még egy ilyen szívtelen és önző némberrel.

- Akkor most már elhiszed, hogy az én érzéseimre se volt tekintettel - szúrta közbe Chet. - Velem is ugyanilyen közönségesen viselkedett. Jó, én talán nem vagyok rá annyira érzékeny, de engem a saját személyemben sértett meg.

- Tényleg meg akartad hívni egy italra? - kérdezett rá Jack.

- Szerintem vizsgáltasd ki magad. Ezekben az időkben, amikor te vagy a közvetlen főnöke? Mégis, mi a frászt gondoltál?

- Nem gondolkodtam - vallotta be Chet. - Csak megismerkedtünk, hallottam, egyedülálló, és mielőtt még kinyitotta azt a mocskos száját, még egész vonzónak is találtam.

- Ennyire nem lehet nagy a baj - csóválta a fejét Jack. - El se tudok képzelni nála kellemetlenebb társaságot, szóval csak szívességet tett neked, amikor visszautasított. A lényeg, hogy Laurie rám bízta, bár a jóisten tudja, miért, amikor én se a türelmemről vagyok híres. Szóval, miben segítsek?

- Máris sokat segítettél. Két áldott napja elszórakoztatod. Az adósod vagyok. - Chet elfordította a fejét, és vetett egy pillantást Aria felé. - Engeded neki, hogy önállóan végezze a boncolást, ahogy Laurie tette?

- Persze - bólintott Jack. - Nem így terveztem, de azok után, amit Laurie mondott, ez tűnt a legcélravezetőbbnek. Legalább lefoglalja magát, amúgy pedig határozottan ügyes.

- Kezdek kifogyni azokból, akiket megkérhetnék, hogy engedjék asszisztálni - vallotta be Chet. - Jóformán mindenkit magára haragított.

- Közvetlen ezután lesz egy másik ügyem is. Felőlem nyugodtan maradhat. Majd felajánlom neki azt a boncolást is. Szerintem ezzel a kettővel kihúzzuk a napot. Ki tudja? Ha továbbra is így viselkedik, mint most, talán nem csapja ki nálam a biztosítékot.

- A tiéd - döntötte el a kérdést Chet. - Jó mulatást!

Jack elfordult és visszaindult Aria felé, aki továbbra is a szíven dolgozott. Úgy tűnt, lassan végez vele.

- Meglepő, de ez egy teljesen normális szív - jelentette ki, amint megérezte Jack jelenlétét. Oldalt lépett, hogy ő is megvizsgálhassa a felnyitott szervet. - Egyáltalán semmi jele szívbetegségnek vagy öröklött rendellenességnek, amire számítottam. A channelopathiát természetesen továbbra sem zárhatjuk ki, bár akkor a kortörténetében jelen kéne lennie a korábbi szívritmuszavaroknak. Az OJN jelentése

szerint ennek nincs nyoma, szóval vissza a startmezőre.

- Ez engem is meglep. - Jack felemelte a szívet, hogy gyorsan átvizsgálja a kamrákat és a koszorúereket. Néhány pillanat múltán visszatette a szervet a vágódeszkára. - Egyetértek. Ez egy egészséges szív, pedig én is számítottam valamilyen anatómiai rendellenességre. Azt hiszem, muszáj lesz kivárnunk a toxikológiai elemzést vagy a molekuláris biológiai eredményeket, ha valóban channelopathiáról van szó. Kelleni fog a teljes kórházi anyag a Bellevue-ből és minden más kórházból is, ahol valaha megfordult. Addig viszont folytassuk és zárjuk le ezt a boncolást.

Gyorsan végeztek a munkával, miután patológiai szempontból már csak a koponya és a törésvonalak feltárása szolgálhatott érdekességgel. Amint végeztek, lehámozták magukról a kesztyűiket, és a kijárat felé indultak. Jack - akinek még be kellett fejeznie a Madison külső sérüléseit feltüntető ábrát - azt tervezte, hogy elejét veszi Aria újbóli eltűnésének, amivel előző nap is felborzolta a kedélyeket, a nő azonban ismét meglepte.

- Hé! - kiáltott utána. - Dr. Nichols! Várjon.

A rajzzal és a ceruzával a kezében érte utol Áriát, aki már távozott volna a kijáraton át.

- Itt az IOSZI-n nem így mennek a dolgok - közölte. - Szokás szerint a törvényszéki orvos szakértő is részt vesz a holttest elszállításában, majd a mintavételi edények rendezésében, fertőtlenítésében és felcímkézésében.

A nő lábujjhegyre emelkedett, hogy elnézzen a válla felett, így láthatta, amint Vinnie a boncasztal mellé gurította az egyik kerekes hordágyat. Visszafordult Jackhez. Mindketten maszkot viseltek, így egyikük sem olvashatott a másik arckifejezéséből.

- Én nem vagyok sem törvényszéki orvos szakértő, sem bonctermi technikus - jelentette ki Aria olyan hangon, mint aki ebben a kérdésben nem hajlandó vitát nyitni. - Van ennél fontosabb dolgom is. Rá kell néznem a telefonomra abban az ügyben, amelyen dr. Montgomery megbízásából dolgozom.

- A következő boncolásra is mellém osztották be - tájékoztatta Jack.

- Nem bánom, ha azt is maga végzi el, de elvárom, hogy kivegye a részét a feladatokból, jelen esetben a rendrakásból.

- Nézze, én értékelem, hogy odaenged a boncoláshoz, és nem kell karba tett kézzel néznem, hogyan dolgozik. Mellesleg rohadtul ideje volt, lassan végzős patológus rezidens leszek, de akkor se dolgozom a technikusok vagy a takarítók helyett.

- Erről nem nyitok vitát - szögezte le Jack. - Vinnie-nek segítség kell, mert a többi technikus mind máshol dolgozik, amit a saját szemével is láthat, ha körülnéz. Nekem a két ügy között fel kell mennem az irodára. - Alig várta, hogy beszéljen Laurie-val és megtudja, kiírták-e már a műtét időpontját. Attól rettegett, hogy Laurie-t talán már másnap megoperálják.

- Ez a maguk gondja, nem az enyém - vont vállat Aria. - Pont azért lettem orvos, hogy ne kelljen ilyen szarságokkal foglalkoznom. - Elfordult és továbbindult az ajtó felé.

Jack ezúttal is ledöbbent. Mielőtt még átgondolta volna, mennyire helyes ezt tennie, elkapta és megragadta a nő karját, hogy egy éles rándítással visszafogja. Aria válaszként megpördült és egy gyakorlott önvédelmi fogással kiszabadította magát.

- Ne merjen hozzám érni - förmedt rá olyan hangerővel, hogy a boncteremben mindenki hallhatta.

Hirtelen az összes hang és nesz elhalt, hogy a rájuk telepedő néma csendben minden tekintet a két emberre tapadjon, akik ellenséges pillantásokkal bombázták egymást. Végül Aria törte meg az áhítatot, amikor továbbindult az ajtó felé, és kitárt karjaival úgy választotta szét az ajtószárnyakat, ahogy egy rögbijátékos töri át az ellenséges védelmet.

A következő pillanatban minden visszatért a régi kerékvágásba, mintha mi sem történt volna. Jack vett egy nagy levegőt, miközben tudatosult benne, hogy a keze önkéntelenül is ökölbe szorult, noha még most is a ceruzát és a gyűrött rajzot markolta. Némi zavarodottsággal nézett körül. Mindenki kerülte a tekintetét, leszámítva Chetet, aki azonnal elindult felé.

- Ez meg mi volt? - suttogta kényszeredetten.

- Nem sokon múlt - csóválta a fejét Jack. - Ez a nő tényleg tudja, hogyan húzza fel az embert. Pedig csak arra próbáltam rávenni, hogy segítsen rendet rakni és előkészülni a következő esetre.

- Erre ugyanúgy elküldött a faszba, mint engem? - kérdezte Chet önelégült vigyorral.

Jack éles pillantást vetett rá. Chettel éveken át osztoztak egy közös irodán, miután idekerültek.

- Ne kezdd - figyelmeztette a férfit, mielőtt elnevette magát. Tudta, hogy Chet csak ugratja, és azt is, hogy rászolgált.

- Nem akarod összeszedni magad, mielőtt elkezded a következő boncolást? - tudakolta Chet. - Biztos találok rá valakit. Rászolgáltál a pihenésre.

- Nem, megleszek. Megígértem Laurie-nak, hogy segítek, és így is lesz. Ezt a keresztet nekem kell cipelnem.

- Holnap is, ha szabad kérdeznem?

- Persze, miért ne? - vont vállat Jack. - Addigra szerintem már immúnis leszek.

***

Aria egyszerűen nem hitte el. Amint kezdte úgy érezni, hogy a törvényszéki patológiai gyakorlat mégsem teljes időpocsékolás, takarítónővé próbálták silányítani. Egyébként is nehezen viselte a hullaházi technikusokat - azt már végképp nem hagyhatta, hogy megalázzák és vele végeztessék el a munkájukat.

Miután berontott az öltözőbe, először használta a mellékhelyiséget, azután előkerítette a telefonját. Amint megnyitotta, újra fellelkesült. Vijay Srinivasan valamivel nyolc után ráírt, bár az üzenetből csak annyit tudott meg, hogy minél előbb fel kell hívnia a férfit. Az öltözőben nem volt éppen fényes a térerő, de azért tett egy próbát. A hívás sikerült, csak várnia kellett, amíg előkerítik Vijayt. Miután az iroda lényegében egyetlen nagy teremből állt, nem értette, mi tart ilyen soká.

- Elnézést, amiért megvárakoztattam - hallotta Vijayt, amikor a férfi végül átvette a telefont és köszönés nélkül belevágott. - Épp telefonáltam, de mentségemre legyen mondva, a leukémia projekt kapcsán.

- Van valami előrelépés? - Szokása szerint Aria sem futott felesleges köröket.

- Van bizony - felelte Vijay. - Ezért is kértem, hogy hívjon fel. Általában ötkor zárjuk a labort, de előző este kicsit tovább nyitva tartottunk, hogy ma reggelre elkészülhessünk az anya és a gyermek profiljával. Mellesleg Jancsinak és Juliskának hívjuk őket. Természetesen a gyermek Jancsi, az anya Juliska, és a leukémia a gonosz banya. Ne kérdezze, miért kapták éppen ezt a nevet, amikor anyáról és fiáról van szó, nem két testvérről, mert engem sem kérdeztek. A csapat döntött helyettem. Ha találgatnom kéne, szerintem azért maradtak ennél, mert az egyik legjobb programozónk eredetileg néprajzos...

- Szívesebben hallanék az eredményekről - vágott közbe Aria türelmetlenül.

- Amint megkaptuk a profilokat, a csapat nekilátott a munkának. Létrehoztuk a módosított genetikai profilokat, azután mindent feltöltöttünk a rendszerünkbe. A szoftverünk automatikusan létrehozott egy genetikai profilt a hiányzó apának, amikor összevetette a gyerek profilját az anyáéval, de talán ne menjünk bele ennyire a részletekbe. Hogy rövidre fogjam, rögtön találtunk egyezést, méghozzá generációs szempontból egy fokkal jobbat is, mint annak idején a Golden State-i gyilkos DNS-éré. Thompson családnéven azonosítani tudtuk Jancsi apai ükapját, miután lefuttattuk a keresést az Y-kromoszómára, amiről nyilván tudja, hogy apai ágon öröklődik. A különleges jelentőségét az adja, hogy máris megerősíthettük az IBD genetikai meghatározottságot. A következő lépésben feltöltjük a profilokat a GEDmatchre, és megnézzük, hogy a Family Tree DNA-nek van-e bármilyen projektje Thompson családnévre.

- Ez biztatóan hangzik. Nagyjából lehet már tudni, mennyi időbe telik az apa azonosítása?

- Nem, és nem is akarom abba az illúzióba ringatni, hogy az áttörés küszöbén állunk. Önmagában az, hogy jelentős előrelépést értünk el, még nem garantálja a végső sikert. Minden azon múlik, hogy Jancsi apai ági rokonait mennyire ragadta magával a családfakutatás-őrület. Küldtek-e DNS- mintát, megrajzoltatták-e a családfájukat...

- Azért ön derűlátó? - tudakolta Aria.

- Persze hogy derülátó vagyok - vágta rá Vijay. - Nem tudnám vezetni a csapatot, ha nem lennék az. Tevékenyen kutatunk a további egyezések után, és a GEDmatch közvetítésével felhasználjuk más családfa kutató cégek adatbázisait. Ha majd találunk egy közeli hozzátartozót, akkor leszek csak igazán derűlátó...

- Mi számít közelinek? - kérdezett közbe Ária.

- Mindenki, aki közelebbi Jancsi harmad-unokatestvérénél - árulta el Vijay. - Ha eljutunk az első fokú unokatestvérekig, nagynénikig és nagybácsikig, szinte biztosra vehetjük a sikert, feltéve persze, hogy lesznek rendelkezésre álló családfák. Ha ilyen közel kerülünk, akár még új családfát is próbálhatunk rajzolni Jancsinak, bár ez időbe telik. Reméljük, már létezik olyan családfa, ahová beilleszthetjük.

Áriának eszébe jutott, mit mondott Madison a Nobuban. Nagyon közel állt ahhoz, amit most Vijaytól hallott.

- Mi lesz, ha Jancsi féltestvéreit találják meg? - Az esély nagyon is valóságosnak tűnt. Nem kételte, hogy Kera pasija nős ember, ezért a törvényes gyerekei - ha vannak - mind Jancsi féltestvérei.

- Ha találunk féltestvéreket, megvan a megoldás, hiszen az apjuk az a személy, akit keresünk, de személy szerint én azt gondolom, hogy ennek elhanyagolhatóan kicsi az esélye. Ne szaladjunk ennyire előre. Egyelőre reménykedjünk, hogy a GEDmatch majd hoz új egyezéseket, amiket felhasználhatunk a triangulációhoz.

- Repesve várom a híreket.

- Néhány óra múlva már biztosan többet tudhatunk. Talán az lenne a legjobb, ha idejönne és a saját szemével látná, mire vagyunk képesek.

- Miért is ne? - Aria kezdett osztozni Vijay optimizmusán.

***

Vinnie Jack segítségével visszajuttatta Madison Bryant holttestét a fagyasztóba, majd letakarította az asztalt és gondoskodott a mintákról, mielőtt elhozta a következő esetet, Jonathan Jeffersont. Már az új mintavételi edényeket és tiszta eszközöket sorakoztatta fel, míg Jack sietve átolvasta az éjszakás OJN, Steve Mariott jelentését. E szerint a tizenhat éves fiú a Central Parkban baseballozott, amikor a labda mellkason találta. A jelen lévő edzők azonnal megkezdték az újraélesztést. Amikor a mentők megérkeztek, pitvari fibrillációt állapítottak meg, és sikertelenül próbálkoztak a defibrillálással. Az újraélesztési kísérletek úton a kórház felé, a mentőben is folytatódtak, ahol további nyolc alkalommal kísérelték meg a defibrillálást és végezték el a szabvány újraélesztési protokollt, de semmi sem használt.

Jack nagy levegőt vett, ahogy visszatette az orvos-nyomozói jelentést a dossziéba. Igazságügyi orvos szakértőként régen hozzászokott, hogy a halál az élet természetes velejárója és következménye, mégis akadtak ilyen kivételek, amelyeknek leginkább a páciens korához volt közük. Érzelmileg mindig is megterhelőnek találta, ha gyerekek kerültek elé - minél fiatalabbak, annál inkább, mint két napja az a leforrázott kisgyermek -, de a kamaszkorú áldozat ugyanúgy megpengette benne a fájdalmas húrokat. Megmagyarázhatatlan könyörtelenségnek és érzéketlenségnek tűnt, hogy egy kivételesen jó egészségnek örvendő és ígéretes karrier előtt álló fiú élete ilyen tragikus véget érjen. Amikor belegondolt ebbe a vérlázító igazságtalanságba, kissé szégyellte magát korábbi reakciója miatt, amit Aria viselkedése váltott ki belőle. Ebben a megvilágításban olyan jelentéktelenségeken akadt fenn, mint a nő durva szókincse, együttérzésének a hiánya vagy hogy éppen nem segített rendbe tenni a boncasztalt. Mint igazságügyi orvos szakértőnek, neki kellett volna éretten viselkednie, különösen azután, hogy erre ígéretet tett Chetnek és Laurie-nak. Elvégre nem történt nagyobb kár, mint hogy nem mehetett fel és nem kérdezhetett rá Laurie küszöbönálló operációjára.

- Feltettem a röntgent a dobozra - szakította ki Vinnie a tétlen merengésből.

Közelebb lépett. Ahogy várta, a röntgen nem mutatott elváltozást, még a szegycsonton sem, ahol a labda vélhetően eltalálta a fiút. A hirtelen szívhalál korántsem számít ritkaságnak, többnyire épp a teljesen egészséges fiatal sportolók körében. Rendszerint a baseballhoz kötődik, de a softball, a hoki, a karate és a lacrosse is évente nagyjából tíz áldozatot követel - csak az Államokban. A tragédia akkor következik be, ha a mellkast a normális szívverés ütemének egy nagyon rövid és meghatározott pillanatában ütés éri, miáltal a szív teljes ingerületvezetési rendszere összeomlik, s ez szívpitvari fibrillációt eredményez.

Míg az érzelmeivel birkózott, Jack megérezte közelében egy másik személy jelenlétét. Amikor arrafelé fordult, meglepődve látta, hogy Aria csatlakozott hozzá a röntgenmonitor előtt. Miközben ő a profiljára meredt, a nő rezzenéstelen tekintettel tanulmányozta a röntgent.

- Mi történt vele? - tudakolta. - Nem látok csonttörést.

- Szerintem szívrázkódás - felelte Jack. - Eltalálta egy baseball-labda, ami pitvari fibrillációt okozott. Járatos a szívrázkódás terén?

- Csak olvastam róla. Hát maga?

- Hasonlóképp. Szerencsére még nem volt ilyen esetem, de úgy tudom, dr. Montgomery találkozott eggyel az első évében. Érzelmi szempontból elég megterhelő. - Kissé ostobán érezte magát, amiért dr. Montgomeryként hivatkozott a saját feleségére, jelen körülmények közt mégis így tartotta illendőnek.

- Találunk majd bármit a boncolás során? - A nő végre felhagyott a röntgen tanulmányozásával és felé fordította a fejét.

- Nem hinném, de kizárásos alapon kell haladnunk. Mint Madison Bryant esetében.

- Oké, essünk túl rajta - bólintott Aria. - Dolgom van. Még én vagyok a kórboncnok?

Jack egy hosszú pillanatig némán meredt Ariára és az önelégült kis mosolyára. Bár megfogadta, hogy felelős felnőttként viselkedik, a nő máris felborzolta az idegeit, amikor jobb dolga is akadt egy olyan

gyermek felboncolásánál, aki tragikusan meghalt, mielőtt még az élete elkezdődhetett volna. Aria végül elfordult és a boncasztal felé indult. Nem úgy tűnt, mintha kicsit is felkavarná az eset.

Noha közelről megvizsgálta a fiú mellkasát és még a mellcsontját is kitapogatta, Aria nem látta nyomát, hogy a baseball-labda eltalálta: nem talált semmilyen bevérzést vagy zúzódást. A külső vizsgálat mást sem mutatott ki. Akárcsak Madison Bryant esetében, Aria a páciens jobb oldalán állt, míg Jack és Vinnie vele szemközt.

- Szikét - nyújtotta ki a kezét Aria. A tálca Vinnie keze ügyébe esett.

- Nem kéne megvizsgálni a szájüreget arra az esetre, ha a fiú megfulladt volna vagy ilyesmi? - Jack mindent elkövetett, hogy a felvetés javaslatnak tűnjék, ne kritikának.

Aria egyetlen szó nélkül átkutatta a szájüreget és kitapogatta a garatot. Miután végzett, átvette a sebészkést, hogy megkezdje az Y alakú bemetszést.

Akárcsak Madison Bryant esetében, tempósan, mégis alaposan dolgozott. Jack segített, ahol tudott, különösen a csontfűrésznél. Miután felfedték a burokba zárt szívet, Aria közelebb hajolt a mellkashoz.

- Nem látni jelét semmilyen traumának - közölte, miután felegyenesedett.

- Egyetértek - reagált Jack a legelső szavakra, melyeket Aria a boncolás kezdete óta mondott. Mostanra megtanulta, hogy jobban teszi, ha ő is hallgat.

- Oké - mondta a nő sokkal inkább magának, mint Jacknek vagy Vinnie-nek. Akárcsak Madisonnál, óvatosan megnyitotta a szívburkot, és végül eltávolította a teljes szívet. Jack gondosan figyelt és meggyőződött arról, hogy a szív teljességgel normális, legalábbis külsőre. Semmilyen traumának nem látta jelét. Amikor Aria megkezdte a feltárását, Jack a szeme sarkából felfigyelt Laurie-ra, aki a szokásos délelőtti vizitjét végezte a boncteremben. Mindennél szívesebben beszélt volna vele, mégsem akarta magára hagyni Áriát az egész boncolás legfontosabb lépésénél. Laurie a kijárathoz legközelebbi 8-as asztalnál kezdett.

- A szív belülről is egészséges - jelentette ki Aria. Jack a válla felett figyelte ténykedését. - így a koszorúér keringési zavara marad az egyetlen alternatív lehetőség.

- Egyetértek - bólintott Jack. - Fel kell tárni a koszorúereket.

Aria letette az eddig használt henteskést és kézbe vette a finomabb boncolóeszközöket, hogy nekilásson felnyitni a koszorúerek hálózatát. Jack jó tíz percen át figyelte, amíg meggyőződhetett arról, hogy nincsen látható patológiás elváltozás, és minden a protokoll szerint történik. Amint biztos lehetett ebben, rábízta a boncolást Vinnie felügyeletére, míg ő váltott néhány szót Laurie-val. Akkor érte utol, amikor a 3-as asztaltól továbbindult a 4-es felé.

- Már épp készültem, hogy rátok nézzek - árulta el Laurie, akivel gyakorlatilag egymásnak ütköztek. Félrehúzódtak az egyik sarokba. - Nem tudtam nem észrevenni, milyen jól kijössz dr. Nicholsszal...

- Ne higgy a látszatnak! Olyan ez, mint a vihar utáni csend. - Jack igyekezett könnyed hangnemet megütni.

- Volt valami gond? - ráncolta a homlokát Laurie.

- Alig bírtam uralkodni magamon - vallotta be Jack. - így visszatekintve, kicsit restellem magam, hiszen előre figyelmeztettél, hogy milyen, és megígértem, hogy nem rontok tovább a helyzeten.

- Mi történt? - firtatta Laurie egyre nyugtalanabb hangon. Elnézett Aria felé, aki békésen dolgozott a vágódeszkánál.

- Semmi sem történt - nyugtatta meg Jack. - Végül erőt vettem magamon, de tényleg szükségem volt minden lélekjelenlétemre. Hogy is mondta Carl Henderson: nem igazán csapatjátékos? Hát, ezt megerősíthetem. Egyértelműen aszociális, klinikai eset. Kétlem, hogy személyiségzavaros lenne, akkor nem tudta volna végigcsinálni az orvosit, de tény, hogy fikarcnyi együttérzés se szorult belé. Hogy mást ne mondjak, személyesen ismerte az előző pácienst, de kicsit se érdekelte, hogy milyen tragédia érte. Képes volt a nő szemére hányni, hogy előbb elüttette magát a metróval, azután pedig meghalt a Bellevue intenzívjén.

- Baráti viszonyban volt azzal, akit boncoltatok?

- Kétlem, hogy lenne egyetlen barátja is - felelte Jack. - Szerintem a szó jelentésével sincs tisztában. Legyen elég annyi, hogy ismerték egymást. Azért haragudott az áldozatra, mert segíthetett volna neki abban az ügyben, amit a minap közösen csináltatok.

- A Kera Jacobsen-ügyre gondolsz?

- Igen.

- Akkor ez kétszeresen is véletlen. Mi volt a páciens neve?

- Madison Bryant.

- Elképesztő. Emlékszem, még beszélt is róla. Ő volt Kera legjobb barátnője. Mindegy is. Ha jól értem, az a legnagyobb bajod, hogy dr. Nichols nem mutatott semmilyen elvárható reakciót, gyászt vagy szomorúságot?

- Semmit az égvilágon. Csak bosszankodott és lekáromkodta a csillagokat az égről.

- Előttem se szokta fékezni a nyelvét - árulta el Laurie. - Persze ez téged sokkal jobban zavar, mint engem. Annyira büszke vagyok rád, hogy megőrizted a nyugalmad. És köszönöm.

- Én köszönöm. Részben azért tudtam uralkodni magamon, mert megígértem, hogy nem rontok tovább ezen a helyzeten.

- Azért örülök, hogy dr. Nichols patológus rezidens, nem törvényszéki orvos szakértő. Néhány hét múlva örökre megszabadulunk tőle. Azután már a patológiai tanszék keresztje lesz, nem a miénk.

- Ámen - bólintott Jack. - Szóval a lényeg, hogy segítenem kellett Vinnie-nek, ezért nem tudtam felmenni az irodádba.

- Miért? Kellett volna?

- Jaj, ne már! - Jack kipréselt magából egy kényszeredett nevetést. - Mintha nem tudnád. Meg akartam kérdezni, hallottál-e valamit dr. Cartiertől a műtéteddel kapcsolatban.

- Ja, igen. A műtétem. Sajnálom, ezzel kellett volna kezdenem, de olyan jó érzés, hogy miután elhatároztam és előjegyeztettem magam, végre félretehetem az egészet, és másra is koncentrálhatok. Mielőtt

eldöntöttem a dolgot, szinte másra se tudtam gondolni.

- Nálam épp fordítva - panaszolta fel Jack. - Sokkal jobban tetszett, amikor még minden csak úgy lógott a levegőben. Szóval, meddig akarsz még kínozni, mielőtt végre elárulod, hogy mikor mész a műtétre?

- Dr. Cartier mindent előkészített, hogy holnap délután megoperálhassanak. Délelőtt lesz néhány kisebb beavatkozása, azután én következem. Meg kell jelennem a betegfelvételen, és előtte semmit sem ehetek vagy ihatok, a csapvizet leszámítva.

- Oké. - Jack próbált megbékélni a helyzet véglegességével. - Ahogy tegnap is mondtam: bár inkább én feküdnék a kés alá.

- Én örülök, hogy túl leszek rajta.

- Lehet már tudni, hogy meddig fog tartani?

- Beszéltünk róla, de minden az eredményeimtől függ. Ha a gyanús góc ráknak bizonyul, az egyszerű sebészeti beavatkozás nem lesz elég. Sok minden múlik azon, hogy például találnak-e rákos elváltozást a nyirokcsomókon. Tudod, hogy megy ez. Nem kell részleteznem.

- Ha a góc jóindulatú, akkor nem lesz más, csak masztektómia és rekonstrukció - bólintott Jack.

- És a petefészkek eltávolítása - Laurie előrehajolt, hogy belenézzen Jack szemébe, miután a férfi megadóan előrehajtotta a fejét. - Hé, ne lássunk már most rémeket! Minden a legnagyobb rendben lesz.

- Persze, sajnálom - szabadkozott Jack. - Tudom, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, csak...

-Csak? - biztatta Laurie, amikor nem fejezte be a mondatot.

-Tudod. A régi félelem, hogy bajt hozok mindenkire, akit szeretek...

- Fejezd ezt be! - szakította félbe Laurie haraggal határos indulattal. - Épp eleget hallgattam. Sokszor beszéltünk már erről, szerintem elég alaposan kiveséztük. Éppúgy nem vagy felelős az első családod haláláért, minta gyermekeink egészségi állapotáért. Te is tudod, én is tudom. Lépjünk tovább!

- Oké, oké. - Jack megadóan felemelte kezét. - Váltsunk témát! Mi

lesz az itteni dolgaiddal? Mi történik most, hogy megvan a műtét időpontja?

- Ma délután hivatalosan is bejelentjük, hogy George Fontworth veszi át a helyem, amíg átesem egy kisebb műtéti beavatkozáson.

- Imádkozzunk, hogy tényleg az legyen - szúrta közbe Jack.

- Fontosabb, hogy beszéltem Caitlinnel és a szüleimmel. Segíteni fognak a kölykök körül. Sokkal inkább aggódok értük, mint az intézetért, de tudom, hogy te is helyt fogsz állni.

- Persze - biztosította Jack. - Magától értetődik.

- Vagyis nincs több kosarazás. Még csak az kéne, hogy pont akkor sérülj le, míg én a kórházban vagyok. Ígérd meg, hogy eszedbe se jut kosarazni, amíg végig nem csináltuk ezt.

- Cserkészbecsszó. - Jack esküre emelte kezét.

- Komolyan mondom - korholta Laurie.

- Én is. Ilyen állapotban egyik csapat se venné hasznomat. Most csak az kell, hogy lefoglaljam magam. Van is egy rakat jelentés az asztalomon, amit mind be kell fejeznem. Majd belevetem magam a munkába. Addig is, jobb lesz, ha folytatom ezt a mostani ügyet. Mellesleg azért vagyunk ennyire jóban, mert átengedtem neki mindkét boncolást, így legalább ő is lefoglalja magát. Szerintem nagyon igazad volt abban, hogy a rezidenseket be kell vonni a tényleges munkába, hadd érezzék, hogy ők is részei a csapatnak.

- Belőle így se lesz csapatjátékos, de azért nagyszerű, hogy ilyen nyitott vagy.

- Akkor minden oké? - Jack mélyen belenézett a felesége szemébe.

- Persze - felelte Laurie. - Szerintem messze nyugodtabb és összeszedettebb vagyok, mint te.

- Nem is kérdés. Oké, most már visszamegyek a beépített szépséghez, mielőtt hajba kapnak valamin Vinnie-vel. Azzal még nem mondtam semmit, hogy nem ő a legnépszerűbb rezidens a technikusok körében...

- Ahogy viselkedik velük, csoda is lenne. Egy dolgot viszont

mindenképp el kell ismerni: ami a szívén, az a száján. Kimondja, amit gondol, és nem törődik azzal, mit gondolnak mások. Ebből a szempontból emlékeztet egy ismerősömre, aki mégis közel került a szívemhez...

- Talált, süllyed - bólintott Jack. - Viszont én nem vagyok antiszociális, csak szeszélyes, és belőlem nem hiányzik az együttérzés. Ja, és sose mutattam be Chetnek.

- Most már menj! Később találkozunk. Ó, és este beszélnünk kell JJ-ről. A Brooks ma reggel küldött egy listát azokról a pszichológusokról, akik elvégezhetnék a kiértékelést.

- Pompás - nyögött fel Jack. Ahogy elfordult és visszaindult az l-es boncasztal felé, arra gondolt, hogy a gond mindig csőstül jön. Egy ideje eszébe se jutott JJ helyzete. Laurie betegsége kötötte le minden gondolatát.

29. FEJEZET

Május 10.

10.20

Aria olyan erővel lökte be az öltöző ajtaját, hogy a falnak csapódó kilincs megrepesztette az egyik csempét. Nem érdekelte, sőt még örömét is lelte a kis pusztításban. Noha élvezettel végezte el a két boncolást, halálra bosszantotta, hogy mindkettő végén meg kellett vívnia a késhegyig menő harcot, amikor arra kérték - mit kérték, utasították! Hogy játsszon hullaházi technikust, vagy ami még rosszabb: takarítónőt. Már orvostanhallgató és elsőéves patológus rezidens korában is fellázadt az ilyen megalázó helyzetek ellen - nem fogja épp most beadni a derekát.

Miután hasonló lendülettel kicsapta az öltözőszekrény ajtaját, előhalászta telefonját. Olyan érzése volt, hogy Vijay időközben jelentkezett, és nem is kellett csalódnia. Kapott egy rövid, ám ettől még reménykeltő üzenetet: Újabb jó egyezés. Csak így tovább. **Alig várjuk a találkozást. Reméljük, addigra több hírünk lesz.**

Lázas izgalommal vette ki ruháját a szekrényből és öltözött át. Ösztöne azt súgta, hogy erőfeszítéseit nemsokára siker koronázza, ami érthető módon túláradó örömmel töltötte el. Miközben Kera pasija után kutatott, egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy az ügy sikeresen megoldásával bosszút állhat mindazért a zaklatásért és megaláztatásért, amelyet gyerekkorától el kellett szenvednie a férfinem tagjaitól. Az se számított, ha a titkos szerető szerepet játszott Kera túladagolásában - akár úgy, hogy beszerezte a drogot, akár erőszakosabb formában -, csak az érdekelte, hogy a férfi el akarta titkolni a viszonyt, s ezáltal méltóságában sértette meg Kerát. Eltökélte magában, hogy leleplezi a biztosnak hitt álcáját.

Még az öltözködéssel se végzett, máris hívott egy Ubert, hogy a kocsi az épület előtt várja, mire kilép a szabadba. Utolsóként fehér rezidensköpenyét vette fel. Amikor megérkezett a GenealogyDNA-hez,

ezúttal is vérbeli orvos benyomását akarta kelteni. Kicsit meglepte, amikor Vijay nem érdeklődött aziránt, hogy miféle orvos, pedig előre felkészült, hogy eljátssza az elhivatott hematológust, akinek mindennél fontosabb egy leukémiás kisgyermek meggyógyítása.

Ahogy előző nap, gyorsan odaért. Húsz perc sem telt el, máris kiszállt az autóból, hogy sietős léptekkel a főbejárat felé induljon. Amikor belépett a GenealogyDNA előterébe, a lila hajú recepciós azonnal ráismert és továbbintette.

A belső irodában megtorpant. A pajtaszerűen hatalmas teret egészen más légkör uralta. Senki nem pingpongozott vagy ült a játékkonzoloknál. Bár legalább annyian jelen lehettek, mint legutóbb - ha nem többen -, vágni lehetett a csendet. Mindenki belemerült a maga laptopjába, akár az asztalánál ült, akár egy babzsákon terpeszkedett. Ahogy tekintetével végigszaladt a termen, Vijay felemelkedett a középre állított hatalmas bőrkanapéról. Miként Aria, ő is ugyanazt az öltözéket viselte, csak frissen vasalt fehér inggel.

- Üdv, dr. Nichols - közeledett a férfi széles mosollyal. Ezúttal nem nyújtotta előre a kezét, csak várta, hogy Aria tegye meg a gesztust. Amikor kiderült, hogy hiába, elmutatott abba az irányba, ahonnét érkezett. - Leülünk a kanapéra, vagy inkább egy asztalnál beszélgessünk?

Aria megvonta a vállát.

- Tökmindegy.

- Akkor legyen a kanapé.

Aria elindult arrafelé, hogy egy lépéssel Vijay előtt haladva átfűzze magát a különféle bútorok között. Néhányan egy pillanatra felnéztek rá, ahogy elhaladt, azután vissza is tértek a monitorukhoz. Ahogy előző nap, az irodát most is számítógépes guruk sajátították ki, csak a fiatal férfiak között több sörtehajú fiatal lányt is észrevett. Önmagát se tartotta éppen öregnek, de mintha fényévekkel járt volna az itteniek előtt.

A férfi a kanapé egyik végéhez terelte Áriát, mielőtt helyet foglalt a másikon. Nagy papírkötegek töltötték ki az őket elválasztó teret.

- Megmutatnám, hol tartunk jelenleg. - Vijay kézbe vette a legfelső lapot, rajta egy sematikus családfával.

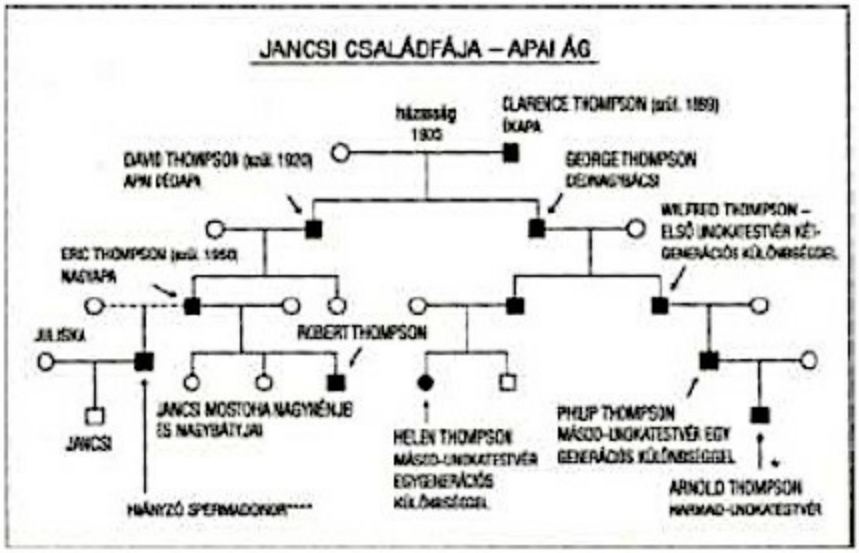

- Ez az első igazi egyezés Jancsi kapcsán: Arnold Thompson, akihez az ükapján és dédapján keresztül jutottunk el. Hála a kereső algoritmusunknak, ami, mint említettem, a legfejlettebb a piacon. Arnold Jancsi harmad-unokatestvére, vagyis a DNS-ük nem sokban egyezik. Tisztában van vele, hogy mit jelent a harmadfokú unokatestvéri viszony, ugye?

- Nem igazán. - Aria nem szívesen mutatkozott ennyire tudatlannak. Alig két napja olvasott erről, de be kellett vallania, hogy bizonyos aspektusokat még most sem lát át.

- Harmad-unokatestvérek esetében egy ükszülő a közös felmenő - magyarázta Vijay -, így genetikai értelemben nincs köztük nagy hasonlóság, átlagban egy százaléknál is kevesebb. Bizonyos családfakutató cégeknél ez az érték túl alacsony ahhoz, hogy egyezésnek tekintsék, mert a statisztikai hibahatáron belül esik, a mi szoftverünk azonban automatikusan kombinálja az Y-kromoszómás eredményeket az autoszomális eredményekkel. Mellesleg, nem is mondta, hogy az érintett kisgyermek fiú.

- Nem? - Aria úgy tett, mintha csak elfeledkezett volna erről, amikor valójában nem ismerte a magzat nemét, találgatni pedig nem mert. Azt gondolta, méghozzá helyesen, hogy ha téved, azzal leleplezi az egész

fedősztorit.

- A korábban említettek miatt nagyon örültünk, amikor ez kiderült. Az Y-kromoszóma nem rekombináns, mint az autoszomális kromoszómák, s nem is abban az ütemben mutálódik, ezért sokkal hasznosabb az etnikai hovatartozás meghatározásában, mint a családfakutatásban, de ezúttal éppen az volt a kulcs. Csak annyit tettünk, hogy kapcsolatba léptünk a potenciális harmad-unokatestvérrel. A neve Arnold Thompson, és nagy szerencsénkre a családfakutatás lelkes híve, ezért készséggel segített, és a rendelkezésünkre bocsátotta a keresési eredményeket Helen Thompson kapcsán, aki az egyik első unokatestvérének a gyereke. Tud követni?

- Azt hiszem - felelt bizonytalanul Aria. - A generációs különbségről van szó. Az első unokatestvér gyereke azt jelenti, hogy a két rokon közös felmenője az egyiknek a dédszülője, a másiknak a nagyszülője, vagyis genetikailag kapcsolódnak, de másik generációhoz tartoznak.

- Pontosan - bólintott Vijay. - Amikor összevetettük Jancsit ezzel az új profillal, örömmel láttuk, hogy az egyezés számottevően jobb, csaknem hat százalék. Ez azt jelenti, hogy a potenciális harmad-unokatestvér valóban vér szerint harmad-unokatestvér, *így* megvan a vér szerinti ükapa, Clarence Thompson.

- Ezt azt jelenti, hogy Jancsi családneve is Thompson? - Áriát teljesen lenyűgözte, hogy néhány óra alatt ezt is sikerült kideríteni.

- Kezdetben ezt gondoltuk - felelte a férfi -, de attól tartok, falba ütköztünk.

- Ez sajnálatos. - Olvasmányai alapján emlékezett rá, mit jelent ez a családfakutatásban: olyan szituációt, amikor a családfa látszólagos megszakadását nem lehetett azzal áthidalni, hogy követték a születési és házassági anyakönyvi bejegyzéseket. A spermadonor igénybevétele - mint ebben a kitalált leukémiás ügyben - pontosan ilyen falat állíthatott a kutatók elé, akárcsak az örökbefogadás, a tévesen másnak tulajdonított apaság vagy akár két, kórházban elcserélt gyermek. Az efféle tényezők kiszámíthatatlan változásokat okoztak a DNS-nyom követésével felrajzolt genetikai családfán.

- Az bizony, sajnálatos - értett egyet Vijay -, és felettébb elkeserítő. Egy csomó trükköt előszedtünk, átfésültünk minden létező genetikai adatbázist, lekövettük a Thompson-családfát egészen addig, ahol el kellett volna jutnunk a célszemélyhez, de ez nem történt meg, bármekkora csalódás is. Egy órája megtaláltuk Jancsi apjának féltestvéreit a hiányzó spermadonorhoz kifejlesztett profillal. Az egyik féltestvér, Róbert Thompson még teljes családfát is csináltatott, vissza egészen Clarence Thompsonig, amit készséggel a rendelkezésünkre bocsátott. Ebből megismertük Jancsi apai nagyapját, továbbá több mostoha nagynénjét és nagybácsiját, aminek már bőven elégnek kéne lennie, de semmivel sem vagyunk előrébb. Az apai nagyapa, Eric Thompson sajnos nem olyan segítőkész, mint a fia. Amikor megpróbáltuk elmagyarázni neki a helyzetet, közölte, hogy biztosan tévedünk, mert neki csak három gyereke van, két lány és Róbert, akik mind szerepelnek a Thompson családfán. Tagadta azt is, hogy valaha spermadonor lett volna. Mindez természetesen ellentmond a DNS-alapú eredményeknek, melyek szerint legvalószínűbben Eric Thompson fia lehetett a spermadonor és Jancsi biológiai apja. Az ilyen problémák iszonyú macerásak tudnak lenni. Kezdem azt hinni, hogy valahol valamikor sor került egy adoptálásra.

- Akkor, mit jelent mindez? - kérdezte bosszúsan Aria. Úgy tűnt, minden erőfeszítése ellenére sem élvezhette ki a sikert, amit ordító igazságtalanságnak érzett. - Vége a keresésnek? - A körötte zajló lázas munka mást sejtetett, de hogyan ítélhette meg?

- Nem egészen. Még nem adtuk fel. Most a hiányzó spermadonor családjának anyai ágára koncentrálunk, vagyis Jancsi apai nagyanyjára, aki talán a hiányzó láncszem anyja. Ha megtaláljuk, és hajlandó lesz együttműködni velünk, és valóban történt egy nyílt adoptálás, akkor meglesz az apa. Máskülönben lőttek az egésznek, mert New York államban senki sem adja ki az örökbefogadással kapcsolatos iratokat.

- Az se számít, ha élet-halál kérdésről van szó? - kérdezte Aria, ahogy elnézte a kezében szorongatott családfadiagramot, és máris meggyászolta a beleölt rengeteg időt.

- Amennyire tudom, New York államban a legszigorúbbak az

adoptálással és a személyiségi jogokkal kapcsolatos törvények. Ezen semmilyen orvosi vészhelyzet nem változtat. Egy adat nyilvánosságra hozatalába minden érintettnek be kell egyeznie, ami időrabló folyamat, hónapokba, akár évekbe is telhet. Bűncselekmény esetén az államügyész talán kiadhat egy végzést, de ez inkább kivétel, mintsem szabály.

- Bassza meg! - mormolta maga elé Aria egyre elkeseredettebben.

- Halleluja! - kiáltott fel hirtelen valaki. Aria felkapta a fejét, ezzel egy időben tapsvihar tört ki, amibe itt-ott hangos éljenzés vegyült. A fiatal, vézna, pattanásos képű kölyköt látta - aki előző nap kérdezett tőle -, amint úgy lökte égnek a karjait, mintha most futott volna be a Tour de Francé győzteseként. Az íróasztalától pattant fel, ahol laptopja társaságában ült. - Találtam egy másik első unokatestvért, csak most az apa anyai ágán - jelentette be. - Jó egyezés, több mint nyolcszáz centimorgan.

Olvasmányai alapján tudta, hogy a centimorgan egy kromoszómán belüli távolságokra vonatkozó komplikált mértékegység. A nagyobb centimorgan jobb egyezést jelentett. A taps és az izgatottság alapján bátortalanul levonta a maga következtetését.

- Akkor újra jók vagyunk?

- Reméljük - mosolygott Vijay. -Így meglehet a nagymama, akit keresünk. Bocsásson meg, majd hívom.

30. FEJEZET

Május 10.
16.50

Aria egy pillanatra megtorpant a járdán, ahogy felnézett az épületre, mielőtt belépne. Ismerte New Yorkot annyira, hogy tudja: az Ötödik sugárút 812-es számú épülete még a háború előtt, sőt valamikor a tizenkilencedik század elején épült. Az efféle épületek lakásaiért hatalmas versengés folyt, de mivel még sosem járt ilyen helyen, nem értette, mire a nagy felhajtás. Az egyébként jellegtelen tizenöt-húsz emeletes ház felső szintjét úgy koronázták meg a tetőtéri apartmanok, mint esküvői tortát a giccses díszek. Nem maradhatott el a járda fölé kinyíló kék ponyvatető, sem a főbejárat üvege mögül kikémlelő és kényelmetlennek tűnő, kék egyenruhát viselő portás.

Arra készült, hogy találkozzék egy Diane Hanna nevű nővel, akit Vijay és csapata a teljes genealógiai eszköztár bevetésével azonosított. Bő egy órával azután, hogy a vézna számítógépes guru előállt az új egyezéssel, egyik kolléganője belebotlott a legnagyobb adatbázis, az AncestryDNA egyik vadonatúj profiljába: egy harminckét éves egyedülálló nőbe, Patrícia Hannába, aki egészen elképesztő, huszonöt százalékos egyezést mutatott a hiányzó spermadonorról készített fantomprofillal. Vijaytól megtudta, hogy az új egyezés a közös DNS mennyiségi mutatói alapján csakis a célszemély nagynénje vagy féltestvére lehet. Pusztán a kora alapján féltestvérnek saccolta, ami azt jelentette, hogy az anyja, Diane Hanna, született Carlson, nagy valószínűséggel a keresett személy anyja. Patríciától megtudták, hogy Diane életvidám és kicsattanóan egészséges társasági dáma, egy felkapott New York-i ügyvéd felesége. Mialatt telefonon beszélgetést folytatott Patríciával - aki másként egykének tartotta magát -, Vijay egyetlenegyszer sem utalt rá, miért támadt ilyen hirtelen érdeklődés az anyja iránt.

Aria most azért torpant meg, mert még mindig nem tudta, mit

mondjon Diane Hannának. Ha Kera pasija valóban az ő fia volt, mint azt Vijay és a csapata teljes meggyőződéssel állította, több problémával is szembesült. Először is, Diane törvénytelen gyermeke nagy valószínűséggel egy kamaszkori terhességből született, ami legjobb esetben is minimálisra csökkentette a nyílt adoptálás esélyét. Noha ő maga cseppet sem foglalkozott mások érzéseivel, Diane-t aligha villanyozta fel a kilátás, hogy felidézheti szégyenletes és nem véletlenül eltitkolt múltbéli botlását. S ha ez nem lett volna elég: azt a sztorit, amivel a GenealogyDNA érdeklődését felkeltette, Diane esetében biztosan nem használhatta fel - a leukémiás kisgyerekben az unokájára ismert volna, ami érzelmi kötődéshez és a hazugság gyors leleplezéséhez vezetett volna. Az igazat, miszerint az örökbe adott fiú vélhetően bűnös egy fiatal nő túladagolásában, éppúgy nem tárhatta fel.

- Segíthetek? - Az ajtónálló egy ideje már Aria különös viselkedését figyelte, mielőtt kilépett elé.

- Egy perc. - Aria félrekapta a tekintetét, hogy ne kelljen látnia várakozó arckifejezését. Nem szívelte, amikor mások - kivált a férfiak - betolakodtak a személyes terébe. Ahogy a távolba, a Central Park zöldellő fáira révedt, továbbra is az járt a fejében, hogy mit mondjon Diane Hannának, amivel nem idegeníti el magától. Újra azt kívánta, bárcsak Vijay levette volna válláról ezt a terhet, de a férfi nem állt kötélnek. Mint mondta, a GenealogyDNA feladata kimerül abban, hogy kiszolgáltatja az ügyfeleknek a szükséges adatokat, amelyekkel aztán mindenki azt kezd, amit akar, és emlékeztette rá, hogy az adoptálási ügyek hajlamosak komoly érzelmi viharokat kavarni. Mintha magától nem tudná.

Váratlan ötlete támadt. Talán éppen Diane érzéseire kell hatnia. Mondhatná, hogy *ő* fogant Kera spermadonor pasijától, így azonnal genetikai rokonságba kerülne Diane-nel és joggal firtathatná a genetikai múltját. Halvány kis mosoly jelent meg a szája sarkában. Eddig messze ez a legjobb, amivel elő tudott állni. Akár még be is válhat.

Újult önbizalommal fordult meg és lépett az ajtónállóhoz, aki időközben visszavonult a bejárati ajtó mögé.

- Mrs. Diane Hannához jöttem - jelentette be.

- A neve? - kérdezte az ajtónálló.

Amikor elárulta neki, a férfi megnyerően elmosolyodott.

- Persze, menjen csak. 7A lakás.

Aria bólintott és belépett az épület előterébe. Az egyik felvonó a földszinten várakozott. Ahogy felfelé tartott, végigvette magában a sztori alapvetéseit. Minél többet gondolkodott rajta, annál elfogadhatóbbnak tűnt. Sok szempontból már azt is elképesztőnek találta, hogy idáig jutott. Mielőtt a GenealogyDNA-ből felhívta a Patrícia által megadott számot, még nem tudta, hogy Diane hajlandó lesz-e egyáltalán fogadni. Úgy gondolta, annyit mindenképpen el kell majd árulnia, hogy miért akar beszélni vele, de végül erre sem volt szükség. Diane beérte azzal, hogy a Langone Klinika munkatársa, és személyesen kíván találkozni vele - valami csoda folytán nem kérdezett mást, csak hogy délután öt körül megfelelne-e neki. Hálásan és azonnal megragadta a lehetőséget.

A felvonó megállt, hogy kiléphessen a hetedik emeleti folyosóra. A szűkös kis térben, a beteges sárgára mázolt falak láttán újra megkérdőjelezte az ilyen régi épületek kívánatosságát. Becsengetett a 7A jelű lakásba, ahol egy csipkés nyakú fekete uniformist viselő ázsiai nő nyitott ajtót. Amint belépett, rögtön megértette, miben rejlik a hely vonzereje: a folyosóval szöges ellentétben az előtér végtelen eleganciát sugárzott magasba szökő mennyezetével, díszes párkányaival és fényesre polírozott magas ajtóival. Amikor bekísérték a könyvtárszobába, ahol egy teljes falat elborítottak a padlótól mennyezetig érő könyvespolcok, a hatás tovább erősödött - köszönhetően elsősorban a Central Parkra tekintő hatalmas panorámaablaknak.

A nő, akit Diane Hannának gondolt, felállt a nagy bőrkanapéról. Karcsú alakjával és látványosan plasztikázott arcával hatvanöt éves létére is meglepően fiatalos benyomást tett: bőre ráctalanul feszült arccsontjain, ajka természetellenesen teltnek tűnt. Noha nem lépett közelebb, köszönés gyanánt felé nyújtotta a kezét.

Ahogy a szobába lépett, Aria megrázta a kezét. Általában kerülte ezt

a gesztust, de ezúttal a lehető legjobb benyomást igyekezett kelteni. A rövid kézrázás után Diane a kanapéval szemközt álló székre mutatott, mielőtt visszaült a saját helyére. Aria megfigyelte, hogy nagy műgonddal megalkotott frizurája olyan rezzenéstelen marad, mintha ragasztóval fújták volna le.

- Mondja, miféle orvos maga? - Diane kissé nazális és mesterkélt hangon beszélt.

- Patológus. - Aria úgy gondolta, ezúttal is legjobb az igazsággal indítani. Most is viselte fehér köpenyét, ezáltal felnőtt a szerephez.

- Patológus? - vonta fel a szemöldökét Diane. - Nem mondom, érdekes választás...

- Számomra éppen megfelel. Komoly szakmai kihívás, különösen a sebészeti patológia.

- Bizonyára. - Nem úgy tűnt, mint meggyőzte volna Diane-t.

- Hadd meséljek egy kicsit magamról - vágott bele. Ott helyben találta ki, hogy leszbikus szülei annak idején egy spermabankhoz fordultak, így születhettek a testvérével, csak sajnos mindketten egy örökletes betegségben szenvednek, ami arra indította őket, hogy felkutassák a genetikai gyökereiket. Itt elhallgatott, hogy lássa, Diane képes-e követni, netán van-e kérdése.

- Ez mind nagyon érdekes - bólintott Diane -, de miért mondja el nekem?

- Örülök, hogy megkérdezte - mosolygott Aria. - A testvéremmel megbíztunk egy családfa kutató céget, hogy megismerhessük a felmenőinket, különös tekintettel a biológiai apánkra. Talán tudja, hogy húsz-harminc évvel ezelőtt a spermadonornak jelentkező férfiak személyazonosságát törvények védték, így névtelenek maradhattak. Mára ez megváltozott, de ami az esetünkben még fontosabb, a családfakutató áldozatos munkájának köszönhetően tudhatjuk, hogy apánkat örökbe fogadták. Ez sajnos azt jelenti, hogy genetikai úton nem deríthetjük ki a személyazonosságát.

Aria az elbeszélésnek ezen a pontján rövid hatásszünetet tartott, míg megpróbálta leolvasni Diane arcáról, hogy sejti-e, merrefelé tart a

beszélgetés. Sajnálatos módon nem látta jelét felismerésnek. Diane láthatóan még most is sötétben tapogatózott. Vagy csak kezdte unni az egészet.

- Hadd tegyem fel a kérdést. - Aria elérkezettnek látta az időt. - Sejti már, miért mesélem el önnek ezt a történetet?

- Nem - rázta a fejét Diane. - Amikor felhívott és a Langone orvosaként mutatkozott be, azt hittem, a megkeresésének ahhoz lehet köze, hogy a férjemmel mindketten az intézmény lelkes patrónusai vagyunk. Nem ezért van itt?

- A francokat! - A válasz önkéntelenül bukott ki belőle, mielőtt esélye lett volna finomítani rajta. Tudta, hogy az idősebbekre nem tesz túl jó benyomást ez a stílus, de ez máskor különösebben nem is érdekelte volna.

- Jobb lesz, ha rátér a lényegre - húzta ki magát Diane. - A férjemmel ma este az Operába megyünk, és bármelyik pillanatban itthon lehet.

- A megbízott családfa kutató cég azt az eredményt közölte, hogy apánk nagy statisztikai bizonyossággal az ön fia.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a Föld megtorpant volna keringési pályáján. Elhallgattak a Central Park önfeledten csipogó madarai; nem harsogtak a szirénák és a dudák sem, amelyek másként elmaradhatatlanul hozzátartoztak New York háttérzajához.

A szinte teljesen mozdulatlanságban Diane arcán egyetlen változás történt: telt ajkai vékony vonallá préselődtek össze, ezzel egy időben mesterségesen fitosra szabott orra kitágult és gondosan bepúderezett arca kivörösödött. Aria ösztönösen összehúzta magát, ahogy várta a kitörni készülő vihart.

- Nekem nincs fiam! - Diane felpattant és fenyegetően meredt rá, mintha arra biztatná, hogy merje csak megcáfolni.

Noha határozottan emlékezett a Bettinger-könyv egyik kitételére, miszerint az adoptálás témaköre „a potenciális etikai vonatkozások miatt kész aknamező”, Aria mégis kissé túlzásnak ítélte ezt a reakciót. Már csak ezért is ülve maradt, és próbált higgadtságot sugározni.

- Hallotta, mit mondtam? - Diane gyakorlatilag teli torkából

üvöltött.

- Igen, hallottam, nekem viszont több családfa is a birtokomban van, melyekkel az említett genealógiai vállalkozás tételesen igazolni tudja, hogyan jutott erre a következtetésre. Nem fordulhat elő, hogy fiatalabb korában, Diane Carlsonként, az Eric Thompson név még mondott önnek valamit?

- Takarodjon innét, különben hívom a rendőrséget! - Az új adalék csak még inkább felbőszítette Diane-t, s mintha segítség kéne ahhoz, hogy Aria kitaláljon, parancsolóan felemelt mutatóujjával többször is az előtéri ajtóra mutatott.

- Jobban örülnék, ha megbeszélnénk ezt a dolgot - erősködött Aria, bár egyre kevésbé remélte, hogy Diane lehiggad, és visszaül a helyére. - Én csak próbálom megtalálni az apámat...

- Azt akarom, hogy tűnjön el, és többé vissza se jöjjön - rivallt rá Diane.

- Rendben. - Aria megadóan felállt. - Legyen, ahogy akarod, te szénné plasztikázott kamupicsa. Előre tudtam, hogy eszed ágában sincs segíteni.

Heves viszolygással indult az ajtó felé.

31. FEJEZET

Május 10.

17.35

Miután kilépett a házból a délutáni csúcsban fuldokló Ötödik sugárútra, Aria megállt a járda fölé nyúló kék ponyvatető alatt, hogy vegyen pár nagy levegőt és lehiggadjon. Azzal, hogy beszélni sem volt hajlandó az örökbeadásról, Diane mintha az utolsó reménytől is megfosztotta volna, hogy valaha megtalálhatja Kera Jacobsen jobb esetben felelőtlen, rosszabb esetben gyilkos pasiját. Ami különösen azután érte mérhetetlen csalódásként, hogy az egész délutánját a GenealogyDNA-ben töltötte, összezárva azokkal a pörsenéses képű kölykökkel.

A lassan araszoló autók, taxik és buszok kipufogógázán túl csábítóan hívogatta a zöldellő park, ezért eldöntötte, hogy meg sem próbál megküzdeni a délutáni csúccsal, inkább hazasétál. A gyaloglás a város átszelésének nem csupán a legkellemesebb, de a leggyorsabb módjának is tűnt.

Már készült átkelni az úttesten, amikor eszébe jutott Vijay megjegyzése, hogy az államügyésznek joga van feloldani az örökbeadási adatok titkosságát. Ez azért ötlött fel benne, mert már az IOSZI-n töltött első hetében megtanulta, hogy az intézet közeli munkakapcsolatban áll az államügyészi hivatallal. Emberölési ügyekben, amelyekből New Yorkban szinte naponta akadt egy, a két szervezet szorosan együttműködött az igazság kiderítésében. Ebből logikusan következett, hogy az IOSZI főnökeként dr. Montgomery nyilván személyesen ismeri az állam ügyészeket, ami a jelen ügyben nagyon is kapóra jönne. Talán mégiscsak megkerülhetnék valahogy az örökbefogadási iratok titkosítását. Bárhogy is, egy próbát feltétlenül megér.

Kapkodva elővette a telefonját, és megnézte, mennyi az idő. Merő véletlenségből, de előző nap épp ilyenkor találta egyedül az irodájában

Laurie Montgomeryt. Abból a feltevésből kiindulva, hogy ma sem lesz ez másként, megnyitotta az Uber appot, és már készült kocsit rendelni, amikor közvetlenül előtte megállt egy taxi, hogy kitegye a 812-es egyik lakóját. Amint a sofőr jelezte neki, hogy szabaddá vált, bepattant a hátsó ülésre.

Kevéssel elmúlt hat, mire kifizette a viteldíjat, és kiszállt az Első sugárút 520-as számnál, az IOSZI épülete előtt. Miután az egyenruhás biztonsági őr beengedte, egyenesen az irodába ment, ahol felbátorodva látta, hogy külsőre minden ugyanolyan, mint huszonnégy órával korábban: ezúttal is gyér fény szűrődött ki dr. Laurie Montgomery irodájából, ami arra utalt, hogy a titkárnők talán hazamentek, de a főnök tovább gürcöl. Amikor a nyitott ajtóhoz lépett, dr. Montgomery ugyanabban a testhelyzetben könyökölt az asztalon, és ugyanazokat a terveket tanulmányozta.

- Halihó - kiáltott fel, mielőtt belépett, tiszteletben tartva Laurie kérdését, hogy többet ne hozza rá a frászt. Szívességet készült kérni, s emiatt próbált méltányos lenni, pedig a nyitott ajtó elég egyértelmű felhívásnak tűnt.

- Jöjjön be, dr. Nichols - szólította magához Laurie, noha addigra Aria már elindult az íróasztala felé. - Úgy látszik, hasonló az időbeosztásunk...

- Nagyon úgy tűnik. - Aria szívesebben maradt állva. - Azért jöttem, hogy tájékoztassam az eredményeimről, illetve azok sajnálatos hiányáról. Sok mindent kiderítettem, de attól tartok, ezúttal tényleg falba ütköztem.

***

- Ezt sajnálattal hallom. - Laurie felemelte a fejét és hátradőlt a székben, hogy végigmérje Áriát. Számára úgy tűnt, mintha apró változás történt volna a viselkedésében: mintha kevésbé tűnt volna erőszakosnak és önhittnek, mint eddig. - Szóval, mi a helyzet?

- Először is, hadd mutassak néhány családfát. - Aria az asztal fölé hajolt, hogy Laurie elé helyezze a magával hozott két ábrát. - Az első, mint láthatja, a Thompson családé. Ez a genetikai családja a Kera

Jacobsen boncolásakor talált magzatnak, vissza egészen az ükapáig, az ezernyolcszázas évek végéig. Ó, és hogy tudja, a magzat hímnemű volt.

Érdekes. - Laurie gondosan tanulmányozta a Thompson-családfát, míg Aria elfoglalta az íróasztallal szemközt álló széket. - Vagyis úgy gondolja, hogy az eltitkolt kapcsolat családneve Thompson.

- Eleinte így gondoltam, csak sajnos közbejött az említett genetikai fal. Mint a Thompson-családfán látható, Eric Thompson Kera pasijának vér szerinti apja, csakhogy amikor ma felhívtuk, Eric Thompson megtagadott minden együttműködést. Csak annyit közölt, hogy nincs más gyereke azon a hármon kívül, akik a feleségétől, Clarától születettek, és akik a családfán is láthatóak.

- Remélem, nem személyesen beszélt vele... - szúrta közbe Laurie.

- Nem, dehogy. A GenealogyDNA egyik vezetője volt, de mit számítana, ha én hívtam volna fel?

- Törvényszéki orvos szakértőként már a pályám legelején, a saját káromon megtanultam, hogy egy ilyen magánakció nagyon veszélyes tud lenni, ha túl erős az érzelmi kötődés, és a bűnügyi felelősség is szóba kerül.

- Ki a francot érdekel ez? Mintha bármi múlna rajta...

- Én is így gondoltam, amíg a maffia kis híján el nem tett láb alól. Tekintse ezt a baráti figyelmeztetésnek. Magán áll, mihez kezd vele.

- Tökmindegy - legyintett Aria. - A lényeg, hogy a fal miatt Kera pasiját valószínűleg adoptálták, vagyis más a családneve, mint az Y-kromoszóma alapján hinnénk.

- Oké, ezt értem - bólintott Laurie. - Az adoptálás törést okoz a családfában, ebben a konkrét esetben pedig azt jelenti, hogy nem használhatjuk tovább a genetikai genealógiát a magzat biológiai apjának azonosításához. Ettől függetlenül, le vagyok nyűgözve. Nem kétséges, hogy a DNS-alapú családfakutatás még nagy hasznára lehet a törvényszéki patológiának.

- Én is attól féltem, hogy itt a vége - vallotta be Aria -, de a GenealogyDNA nem adta fel, amíg elő nem állt a magzat apai nagyanyjának családfájával is. Erről van szó. Tisztában van vele, mit

jelent ez?

- Azt hiszem - kockáztatta meg Laurie. - Megvan a magzat apai nagyanyja, vagyis Kera pasijának az anyja.

- Pontosan. Eric Thompson talán nem hazudott, amikor azt mondta, hogy csak három gyermeke van, de fennáll a lehetőség, hogy kamaszkorában nemzett egy fiút, akiről sosem szerzett tudomást. Mindketten tudjuk, hogy történt már ilyen...

- Igaz - ismerte el Laurie.

- Szóval a GenealogyDNA-nél ráállítottak egy csapatot arra, hogy megismerjék a család apai nagyanya felőli ágát. Nem kevés szerencsével, de találtak egy távoli egyezést, és amikor elindultak ezen, megütötték a főnyereményt. Mint a mennyei manna, úgy hullt az ölükbe. Patrícia Hanna csak nemrég töltötte fel a genetikai profilját, erre kiderült, hogy ő Kera pasijának féltestvére. Ez azt jelenti, hogy Diane Hanna, született Carlson, Kera pasijának az anyja és a magzat apai nagyanyja.

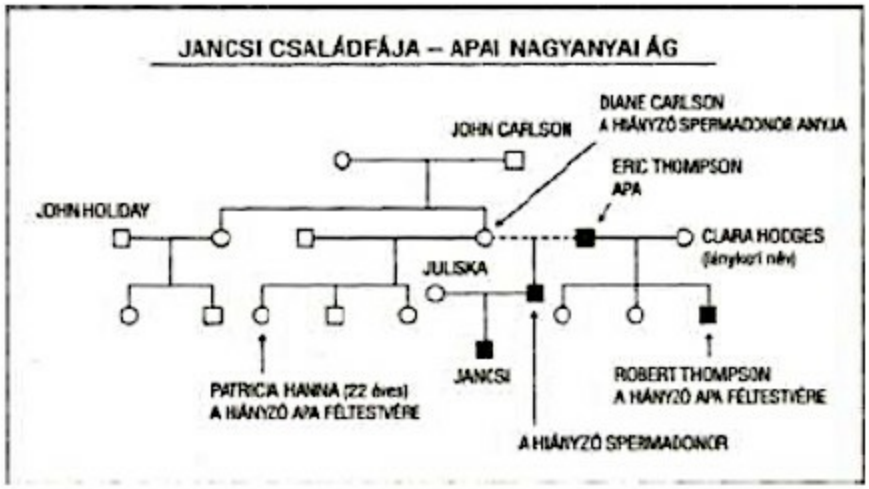

- Értem. - Laurie tanulmányozta a második családfát is, mielőtt felnézett Ariára. - Próbált beszélni vele?

- Felhívtam, és megbeszéltünk egy időpontot. Személyesen akartam találkozni vele, ami végül sikerült is. Ha már itt tartunk, épp a proccos Ötödik sugárúti lakásáról jövök.

- Szent ég - nyögött fel Laurie. - Mondja, hogy nem igazságügyi orvosszakértőnek adta ki magát! - Már önmagában az is katasztrofális jogi következményekkel fenyegetett, hogy Aria olyan terepen járt, ahol gazdag és jó kapcsolatokkal rendelkező emberekkel került kapcsolatba, ráadásul mindezt az IOSZI nevében. Mintha önmagában nem lenne elég, hogy házasságon kívül terhességeket, örökbefogadásokat és egyéb érzelmi viharokkal fenyegető kérdéseket feszeget.

- Természetesen nem - felelte Aria. - Klinikai patológusként mutatkoztam be.

- Mi történt? - tudakolta Laurie egyre nagyobb aggodalommal. - Remélem, szívesen látták...

Aria örömtelenül felnevetett, és csak hosszú idő után csillapodott le.

- Hát nem - felelte -, egyáltalán nem láttak szívesen. Nem, ez így nem igaz. Eleinte szívesen láttak, de hirtelen minden megváltozott, amikor előhozakodtam jövetelem céljával. Mármint azzal, hogy a nőnek ötven évvel korábban egy Eric Thompson nevű férfitól gyereke született.

- Többet nem is kell mondania. - Laurie már keservesen bánta, hogy arra biztatta Áriát, járjon a Kera Jacobsen-ügy végére. Ismerte annyira a városvezetés belső viszonyait, hogy okkal tartson tőle, mikor hall az incidensről a polgármesteri hivataltól. Szemernyi kétsége sem lehetett afelől, hogy ha valaki hivatalos panaszt tesz az ügyben, az rövid úton eljut az intézetéhez.

- Teljesen begőzölt - árulta el Aria. - Páros lábbal rúgott ki a lakásából.

- Nem meglepő - csóválta a fejét elkeseredetten Laurie. - Maga szerint lesz visszhangja az ügynek? Említette az IOSZI-t vagy akár Kera Jacobsen halálát?

- Ne aggódjon, nem kevertem bele sem az IOSZI-t, sem Kera Jacobsent. Ha tudni akarja, kitaláltam egy mesét arról, hogy az apám ismeretlen spermadonor, és csak próbálom megismerni a genetikai örökségem. Igyekeztem a lehető legtapintatosabb és legnyájasabb lenni, hiszen, ha igaz, mégiscsak a nagymamámmal beszélek, de nem jött be. Az a fapicsa valami előkelő társasági dámának hiszi magát. Ha

látná a szétvarrt arcát, olyan szája van, mint egy folyami harcsának. ..

- Oké. - Laurie próbált lenyugodni. Ha nem lett volna elég a másnapi műtétje, most nyakába vehette ezt az új potenciális gondot és úgy általában: Áriát. - Szerintem most koncentráljunk arra, hogyan csillapítsuk az esetleges utórengéseket. Mennyire dühítette fel Mrs. Hannát? Maga szerinteléggé, hogy jogi mederbe terelje a kérdést?

- Szó sincs róla - legyintett Aria. - Egyszerűen túllihegte a dolgot. Tudja, hogy ha nem fér a bőrébe és feljelent a rendőrségen, akkor biztosan kipattan az igazság. Higgye el, azt végképp nem akarja. Neki csak az kell, hogy ez a szégyenfolt soha ne mocskolhassa be a nevét. Ebben száz százalékig biztos vagyok, szóval szerintem semmi ok az izgalomra.

- Talán igaza van. - Az érvelés logikusnak tűnt és némi megnyugvással szolgált - Feltételezhetem, hogy miután sem az anya, sem az apa nem kívánja elismerni a fiát, többé nem zaklatja őket?

- Végeztem velük - jelentette ki Aria. - Ha már itt tartunk, soha nem is hittem, hogy a segítségemre lesznek, különösen az apa. Csak akkor lehettek volna hasznosak, ha nyílt örökbeadás történt, legalább az anya részéről. Így visszatekintve, ennek elég csekély volt az esélye, de meg kellett próbálni.

- Pontosan mit szándékozik tenni, ha egyszer felfedi a titkos szerető kilétét? - vetette fel Laurie. - Remélem, eszébe se jutott, hogy szembesítse ezzel a ténnyel.

- Hogy mit tennék akkor? - Aria egy hosszú pillanatig eltűnődött a kérdésen, mielőtt megvonta a vállát. - Ennyire még sose szaladtam előre, de azt hiszem, nem... nem szembesíteném a ténnyel. Nekem csak az kell, hogy kipattanjon a titka. Halálra bosszant, hogy szabadon jár-kel, és soha senki nem vonja kérdőre Kera Jacobsen halálával kapcsolatosan. Amennyire én látom, túl gyakran történik ilyen. Túl sok férfi ússza meg, hogy szétcseszi egy nő életét, azután fütyörészve odébbáll. Szerintem ez nem járja. Most is azért vagyok itt, hogy ezen változtassak.

- Hogy érti?

- Csak egyvalami választ el attól, hogy tisztázzam Kera pasijának

kilétét: az örökbefogadás szigorú törvényi szabályozása. A nyilvántartások titkosak, de amennyire tudom, az államügyész kérheti, hogy engedélyezzék a hozzáférést. Azt reméltem, talán meggyőzi a manhattani államügyészt arról, hogy adjon ki egy ilyen végzést. Tudom, hogy szoros munkakapcsolatban van az államügyészi hivatallal, szóval eszembe jutott, hogy talán... - Aria hagyta kicsengeni a mondatot.

Laurie egy pillanatra félrefordította tekintetét, hogy legyen esélye átgondolni a felvetést. Nem vetette el kapásból a lehetőséget, hogy megemlítse a dolgot az államügyészi hivatalban dolgozó valamelyik kapcsolatának, de a küszöbönálló műtét miatt ez nem is jöhetett volna alkalmatlanabb időben. Visszafordult Aria felé.

- Rendben. Beszélek valakivel az államügyészi hivatalban, de tudnia kell, hogy két nagy problémánk is van. Először is, az államügyészi hivatallal fenntartott munkakapcsolatunk a tényeken, nem pedig a feltételezéseken alapul. Azzal, hogy a rejtélyes szeretőnek köze van Kera túladagolásához, nem egy tényt állítunk, csupán vélelmezünk valamit. Másodszor, nem véletlen titkosítják az örökbefogadási anyagokat, éppen az érintetteket akarják megóvni az olyan tényéktől, amelyek törést okozhatnak az életükben. Mindezeken túl, az időzítés sem a legalkalmasabb. Meg kell mondanom, hogy holnap nagy műtétet hajtanak végre rajtam az egyetemi klinikán, ami feltehetően igénybe veszi az egész hétvégémet. A felépülésem ennél is tovább tarthat. Bárhogy legyen, hétfőn vagy kedden telefonálok, és folytatjuk ezt a beszélgetést. Addig is lehetőségem lesz átgondolni az eddig hallottakat. Megfelel így?

- Gondolom - felelt Aria minden látható érzelem nélkül. Noha az elhangzottak logikusnak tűntek, nem volt meggyőződve Laurie teljes őszinteségéről, sőt feltételezte, hogy csak le akarja őt rázni. - Milyen műtétje lesz?

- Szerintem ez most mellékes - felelt Laurie kimért hangon. - így is többet árultam el, mint kellene. Szeretném is hozzátenni, hogy a műtétemről egyelőre nem beszélhet senkinek, mivel hivatalosan még az intézet dolgozóinak sem jelentettem be. Van még egy kérésem: amíg nem beszélünk újra, jegelje ezt az egész Kera Jabobsen-ügyet. - Laurie

áttolta a családfákat az íróasztal lapján. - Megbeszéltük?

Aria átvette a lapokat és kimérten bólintott, mielőtt felállt, hogy távozzon.

- Várjon! - állította meg Laurie, amikor már félúton járt az ajtó felé. - Meg akartam kérdezni, hogyan telt a délelőttje. Amikor odalent jártam, teljesen lekötötte egy szív preparálása.

- Minden oké - vont vállat Laurie. - Egy metrós baleset és egy szívrázkódás.

- Úgy hallottam, a metrós baleset áldozata Madison Bryant, Kera barátnője. Ami ritka véletlen és igazi tragédia.

- Ha maga mondja. - Aria csak még egyszer megvonta a vállát, mielőtt távozott.

Laurie még egy ideig a nyitott ajtóra meredt, és azon tűnődött, milyen hihetetlenül összetett személyiség Aria - milyen eszes, mégis milyen elviselhetetlen. Egy pillanatra már-már sajnálta Carl Hendersont, amiért ilyen súlyos keresztet cipel, miközben neki csak ezt a rövid gyakorlati időt kell átvészelnie valahogy. Egyet kellett értenie Jackkel: noha számos antiszociális tünetet mutatott - sok egyéb mellett a másokkal szembeni tiszteletlenséget, a manipulatív viselkedést és az együttérzés teljes hiányát -, Aria biztosan nem szenvedett személyiségzavarban. Ahhoz nagyon is jól funkcionált. Egy jó pszichológus vagy pszichiáter a két kezét összetette volna, hogy megpróbálhassa feltörni a páncélját.

32. FEJEZET

Május 10.
18.25

Aria teljesen elkedvetlenedett, mire az irodából kiért az előtérbe. A helyiség túlsó végében mindig kisebb tömeg gyűlt össze, melynek tagjai ismerőseiket és családtagjaikat gyászolták; ők foglalták el a rendelkezésre álló ülőhelyek nagy részét is. Aria egy pillanatra megállt, elnézte őket és azonosulni próbált velük, de inkább érzett bosszús levertséget, mint szomorúságot. Ordító igazságtalanságnak érezte, hogy ilyen közel került Kera pasijához, a sors mégis megtagadta tőle a kegyet, hogy leleplezhesse. Most mihez kezdjen? Az utolsó szalmaszálba kapaszkodott, amikor Laurie-hoz fordult, hogy mozgósítsa kapcsolatait az államügyészi hivatalnál. Hacsak másnap reggel nem sétál be ő maga az államügyészi hivatalba - amivel nyilván az idejét vesztegetné -, nem tudta, mi mást tehetne. A rendőrséghez sem fordulhat - ettől a lehetőségtől éppen Dávid Goldberg fosztotta meg, amikor kijelentette, a rendőrök nem fárasztják magukat a papírmunkával, csak ha alapos okuk van feltételezni, hogy gyilkosság történt, nem pedig hétköznapi túladagolás.

Az egyik gyászoló hirtelen olyan éles hangon jajdult fel, amivel a legérzékenyebb idegszálára tapintott. Gyors pillantást vetett az egyenruhás biztonsági őrre, de annak egy arcizma se rezdült, ami arra utalt, hogy az évek során teljesen immúnissá vált. Nem úgy ő, aki sietve kimenekült az Első sugárútra. Az előtéri jelenettől csak még depressziósabbnak érezte magát.

A zajos és füstös esti csúcs dacára már az is segített, hogy a szabadban lehetett. A meleghez lehetett köze, ami továbbra is simogató maradt, pedig a késő délutáni nap lassan alábukott az

aranyfényben fürdő felhőkarcolók mögé. Fuvart akart szerezni az Upper West Side-ra, ezért előhúzta zsebéből a telefonját, aztán mégis elbizonytalanodott, mielőtt megnyitotta az Uber appot. Pusztán a telefon érintésétől eszébe jutott valami: a meglepő üzenet, amit két napja kapott dr. Hendersontól, miközben Dávid Goldberggel beszélt. Nagyjából éppen ilyenkor. Merő kíváncsiságból megkereste és újraolvasta az üzenetet, ami felidézte benne a különös találkozást a patológia vezetőjével. Mintha őszintén támogatta volna az igyekezetében, hogy felkutassa Kera pasiját - még ő kérte, hogy tájékoztassa a fejleményekről. Egyenesen fellelkesült, amikor tudatta vele, hogy be akarja vetni a DNS-alapú családfakutatást.

Néhány pillanatig üres tekintettel meredt a kaotikus utcai jelenetre, miközben dr. Carl Henderson körül forogtak a gondolatai. Mint egy patinás New York-i egyetem patológiai tanszékének vezetője, nyilván remek kapcsolatokkal rendelkezett, így nem csupán akart segíteni, de tudott is. Amint az ötlet megfogant benne, már azért ostorozta magát, miért nem jutott eszébe előbb. Amikor annyira kézenfekvő.

Pillanatnyi habozás nélkül felhívta az üzenethez kapcsolódó számot. Még biztosan nem volt túl késő ehhez, két napja legalábbis sokkal később kereste. Minden csörgéssel alábbhagyott az optimizmusa, de a férfi a negyedikre végül felvette.

- Aria?

- Remélem, nem hívom rosszkor... - Nem mintha zavarta volna, ha mégis.

- Egyáltalán nem - biztosította a férfi. - Mi újság?

- Eszembe jutott, hogy talán lenne rám egy kis ideje. Fontos előrelépést értem el a titokzatos szerető felkutatásában, csak sajnos beleütköztem egy problémába. A segítségét kell kérnem, de ezt inkább személyesen. Szeretnék mutatni valamit, amit szerintem lenyűgözőnek fog találni.

- Jól hangzik. Történetesen épp ráérek. A közelben van valahol?

- Igen, az IOSZI-nél. Bent van az irodájában?

- Nem, de perceken belül ott lehetek - felelte Carl. - A labor

közelében vagyok. Fura, de épp a channelopathia és a fentanil kapcsolatáról feltett kérdése szította fel az érdeklődésemet. Semmit sem találtam erről a szakirodalomban, ezért úgy döntöttem, magam járok utána a dolognak...

- Tíz percen belül az irodájában lehetek. - Aria elengedte a füle mellett a channelopathia és fentanil kapcsolatára vonatkozó részt.

- Remek. Akkor ott találkozunk.

Miután zsebre vágta telefonját, Aria tempósan észak felé indult. Az újabb fordulat nyomán kedélye is látványosan javult. Tényleg nem értette, miért nem dr. Hendersonhoz fordult először. Amikor annyira magától értetődő.

Megújult céltudata felgyorsította lépteit, így öt perccel később már azon a szinten járt, ahonnét Carl irodája nyílt. Pontosan ugyanaz a jelenet fogadta, mint legutóbb: két takarító a padlószőnyeget porszívózta az egyébként teljesen néptelen folyosón. Még az iroda ajtaját is résnyire nyitva találta, mint a múltkori látogatásakor. Dr. Henderson ezúttal felfigyelt érkezésére, és felállt, hogy megkerülje az íróasztalát.

- Maradjon csak, dr. Henderson - tartotta magától távol Aria, a kelleténél talán erélyesebben. Nem akarta, hogy megismétlődjék a kínos kanapés jelenet, különben is szét akarta hajtogatni a családfákat az íróasztalon, hogy együtt tanulmányozhassák. Biztosan tudta, hogy Carl is lenyűgözőnek találja majd őket.

- Ahogy gondolja - vont vállat a férfi. - Viszont úgy emlékszem, abban maradtunk, hogy nem hív többet dr. Hendersonnak...

- Hogyne. - Aria cseppet sem örült a bizalmaskodásnak. Nem kért engedélyt, csak fogta az egyik széket és odahúzta az íróasztalhoz, miközben tekintetével próbált átsiklani az iroda berendezései tárgyai felett, amelyek túlságosan is emlékeztették az apja dolgozószobájára. Amint helyet foglalt, Carl követte a példáját.

- Ez valóban kellemes meglepetés. - A férfi hátradőlt az asztal mögött és összefűzte ujjait a tarkóján, hogy kinyújtóztassa testét, mielőtt újra előrebillen. - Az egyszer biztos, hogy sikerült felkeltenie a kíváncsiságomat. Tehát, mit hozott?

Aria előhúzta zsebéből a két családfát, hogy széthajtogassa és elsimítsa őket az asztallapon. A kinti porszívózúgás közben elérte a tetőpontot, ami azt jelentette, hogy a takarítók mostanra jutottak el az irodáig. Carl bosszús fejcsóválással pattant fel és becsukta az ajtót.

- Elnézést - szabadkozott, ahogy újra elfoglalta a helyét.

- Semmi gond. - Aria átnyúlt az asztal felett, hogy egymás mellé helyezze a két ábrát, közvetlenül Carl előtt. Azután csaknem szóról szóra elismételte, amit nem olyan régen Laurie-nak is mondott.

Miután végzett, engedte, hogy a férfi megvizsgálja az ábrákat. A férfi láthatóan minden figyelmét ezeknek szentelte. Hosszú idő telt el, mielőtt felnézett.

- Ez elképesztő - ingatta a fejét ámuldozva. - Hihetetlen, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi mindent kiderített. Amikor azt mondta, hogy a genetikai családfakutatás eszközével próbálja azonosítani a magzat apját, úgy gondoltam, hónapokba is beletelik.

- Az egész egy GenealogyDNA nevű családfakutató cég érdeme, s különösen az egyik alapítóé, Vijay Srinivasané. Nélküle tényleg hosszú hónapokba telt volna.

- Csak, hogy biztos jól értem-e... ez a két családfa valóban a hiányzó apa családfája, igaz?

- Nyilvánvalóan. - Aria türtőztette magát, mielőtt még kicsúszott a száján egy gúnyos megjegyzés.

- Miért hívják az embriót Jancsinak?

- Az most mindegy - legyintett Aria. - Lényegtelen. Valamelyik kocka ezt a nevet adta neki, miután a magzatnak nyilván nem volt sajátja. Csak az számít, hogy a hiányzó apa anyja Diane Hanna, született Carlson, az apja pedig Eric Thompson. Ezzel le is zártuk az ügyet. Kész, passz.

- De akkor az apa nevének is Thompsonnak kell lennie - tűnődött el a férfi. - Ő miért nem szerepel a családfán? - Felemelte kérdő tekintetét.

- Köszönöm a kérdést. Ahogy a telefonban is mondtam, szükségem van a segítségére. A kirakó utolsó darabkája a magzat apjának neve.

Mint ön is megállapította, ez nem Thompson, történt ugyanis egy adoptálás, miáltal a genetikai és a genealógiai családfa elszakadt egymástól. Úgy tűnik, az apa Diane Carlson és Eric Thompson szerelemgyereke, akiről egyik szülő sem kíván tudomást venni.

- Beszélt is ezekkel az emberekkel? - Carlt láthatóan teljesen lenyűgözték Aria magánnyomozói képességei, ahogy visszatért a családfák tanulmányozásához és minden figyelmét ezeknek szentelte.

- EricThompsonnal nem én beszéltem, hanem Vijay Srinivasan, Diane-t viszont magam kerestem fel. A mostani keresztneve Hanna. Ha már itt tartunk, alig egy órája beszéltem vele.

- Itt él a városban? - tudakolta Carl.

- Az Ötödik sugárúton, pazar kilátással a parkra. Az imént jártam nála.

- Csak nem az ismert ügyvéd, Michael Hanna felesége? - tűnődött el a férfi.

- Sejtelmem sincs - vallotta be Aria. - Nagy burzsuj és igazi nagyvilági dámának adja ki magát, szóval biztos a férje se akárki.

Carl újra hátradöntötte a székét, és felemelte a tekintetét, hogy belenézzen a szemébe.

- Neki is megmutatta ezeket a családfákat?

- Nem volt rá esélyem - felelte Aria az igazsághoz híven. - Amint előjöttem azzal, hogy a GenealogyDNA szerint örökbe adta a törvénytelen fiát, rövidre zárta a beszélgetésünket. Épp csak ki nem dobott a lakásából.

- Talán szívesen elfelejtené ezt a fiatalkori kis botlást - kuncogott halkan Carl.

- Gondolom - vont vállat Aria. - Amint beléptem és megláttam, nem sok reményt fűztem hozzá.

- Amikor felhívott, azt mondta, a segítségemre van szüksége. Úgy véli, segíthetek valahogy abban, hogy megtegye a legutolsó lépést az apa azonosítása felé?

- Pontosan - bólintott Aria. - Véletlenül nem ismer valakit, aki

bejáratos az államügyészi hivatalba? - Tudta, hogy fogalmazhatna kevésbé nyakatekert módon is, de a lényeget így is átadta.

- Ami azt illeti, van ott egy nagyon jó ismerősöm - mosolyodott el Carl. - Ha már itt tartunk, az illető maga a manhattani államügyész, Paul Sommers, akivel annak idején együtt jártunk internátusba. Miért kérdi? Miben lehetne a segítségére?

- New York állam praktikus okokból titkosítja az örökbefogadási nyilvántartást, de úgy tudom, az államügyész kérhet adatszolgáltatást. Csak annyi kell, hogy megtudjuk az örökbe fogadó család nevét.

- Ez nem lehet olyan nehéz. Kényelmes ürügy is arra, hogy újra találkozzam Paullal. Hetek óta tervezem, úgyhogy még kapóra is jön. Lehet, hogy hazafelé be is ugrok hozzá. Nemrég vett lakást a Central Park Westen, folyton hívogat, hogy nézzen meg. Abban a pompás Róbert Stern-épületben lakik, a 61. utca sarkán... tudja, melyik az?

- Igen - bólintott Aria. - A környéken lakom. A 70. utcában, a Central Park West és a Columbus között.

- Á, igen, az Upper West Side-on, ahol a másik rezidens is - gondolkodott el Carl. - Emlékszem, a feleségemmel nézegettük a felvételi listát, akkor tűnt fel. Ha nem csal az emlékezetem, a Nyugati 70. 45.-ben van lakása?

- Pontosan - csodálkozott el Aria. - Jó környék, jó éttermekkel, alig féltömbnyire van a Columbustól. A másik irányban ott a park is.

- Tényleg lenyűgöző a törvényszéki munkája. - Carl a Thompson-családfára fektette tenyerét. - Nem tudom túltenni magam azon, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi minden kiderített. Fantasztikus. Mondja, nem gondolta meg magát? Nem akar mégis igazságügyi orvos szakértő lenni?

- Még csak az kéne! - hördült fel Aria. - Ki nem állom azt a cirkuszt. A páciensek talán halottak, de a családjuk nagyon is él és gyászol. Nem, ez lenne a patológia utolsó szakága, amit választanék, bár a nyomozást tényleg élvezem, még az alkalmi buktatók ellenére is.

- Dr. Montgomeryt is tájékoztatja a haladásáról? - tudakolta a férfi.

- Hogyne - felelte Aria. - Épp az imént beszéltem vele.

- Megmutatta neki a családfákat? Ugyanolyan nagy hatást gyakorolt rá, mint rám?

- Igen, látta a diagramokat. Értékelte őket, de ennyire azért nem. Jobban aggasztotta, mi lesz az utóhatása annak, hogy beszéltem Diane Hannával. Nem mintha tartania kéne bármilyen ilyentől. Nem hinném, hogy Diane panaszt emelne bárkinél, és ezzel leleplezné magát.

- A genealógiai cégen kívül más is látta ezeket a családfákat? - kérdezte Carl.

- Nem, csak dr. Montgomery, néhány perccel ezelőtt.

- Őt is megkérte, hogy járjon közbe az államügyészi hivatalnál?

- Igen, de még át akarja gondolni a dolgot. Hétfőre vagy keddre ígért választ. Most van nagyobb gondja is. Holnapra jegyezték elő a műtétjét. - Oké, Laurie talán megkérte, hogy senkinek ne szóljon erről, de változtatott ez bármin is? Különben sem tudja meg, hogy kifecsegte a kis titkát.

- Sajnálattal hallom. Itt a klinikán fogják operálni?

- Igen.

- Remélem, nem lesznek komplikációk. Akárhogy is, bízza csak rám a titkosítás feloldását. Elhiheti, a kapcsolatom Paul Sommersszel sokkal hasznosabb, mint bármi, amit dr. Montgomery kínálhat, függetlenül attól, milyen döntést hoz.

- Ezt nem kétlem.

- Nem bánja, ha megtartom ezeket a családfákat? - Carl felemelte az ábrákat az asztalról. - Meg szeretném mutatni őket Paulnak, hogy lássa, pontosan miről van szó.

- Nem gond - vont vállat Aria. - Oda is adhatja neki, ha az kell. Ha pedig beszélni szeretne velem, a rendelkezésére állok. - Nagy erőfeszítést kellett tennie, hogy leplezze izgatottságát. A váratlan fordulat a legvérmesebb reményeit is meghaladta.

- Lenne egy kérésem - lépett tovább a férfi. - Ez az ügy annyira lebilincselő, hogy szeretném, ha elővezetné a csütörtöki előadáson. Szerintem az egész tanszéket érdekelheti. Na, mit mond? Kivetítenénk

ezeket a családfákat és bővebben is kifejtené, pontosan hogyan rajzolták meg őket.

- Még meggondolom. - Az ötletnek kétségkívül megvoltak a maga előnyei, csak Aria nem szívesen áldozott volna annyi időt a felkészülésre. - Köszönöm, hogy segítségemre van. Nem voltam biztos abban, hogy számíthatok önre, mert eleinte csak az érdekelte, hogy a Kera Jacobsen-ügy ne kerüljön be a szennylapokba. Ha kiderül, hogy a magzat apja kulcsszerepet játszott Kera túladagolásában, a firkászok biztosan ráharapnak a sztorira.

- Őszintén szólva, ez már nem aggaszt annyira - nyugtatta meg a férfi. - Főként, mert Vernon Pierce sem aggódik miatta. Úgy tűnik, a második haláleset, az a sajnálatos baleset a metróban, felélesztette a média szimpátiáját. Ez a tragikus veszteség is felhívja rá a figyelmet, mennyire ideje lenne felújítani és biztonságosabbá tenni a földalattit.

Aria felállt.

- Köszönöm a segítségét, dr. Henderson. Sokat jelent ez nekem.

- Carlnak hívnak, emlékszik? Nos, nekem még többet jelent, hogy hozzám fordult.

- Volt választásom? A lényeg, hogy feltétlenül értesítsen, amint az államügyész feloldja a titkosítást.

- Hogyne. - A férfi tréfálkozva esküre emelte kezét. - ígérem, hogy ön lesz az első, aki megtudja.

33. FEJEZET

Május 10.

19.30

A dr. Hendersonnal folytatott jó hangulatú megbeszéléstől Aria kedélye alapjaiban változott meg. Mióta Kera pasija után nyomozott, most először nem kételkedett a sikerben, és máris azt tervezgette, mi legyen a következő lépés. Kézenfekvő megoldásként kínálkozott, hogy bevonja Dávid Goldberget, de valahogy méltatlannak érezte, hogy az orvos-nyomozó csak úgy továbbpasszolja az eredményeit a rendőröknek. Inkább arról kezdett fantáziáim, hogy a célszemély közelébe férkőzik, esetleg felkeresi, és beszél neki arról, hogy hatalmában áll tönkretenni az életét, kivált, ha tényleg családos ember, mint képzeli. Ezzel egy időben természetesen az is tudatosult benne, mekkora veszélynek teszi ki magát, ha a férfi valóban kulcsszerepet játszott Kera túladagolásában. A tény nem könnyítette meg a döntését, de már azt is kisebb győzelemnek könyvelte el, hogy egyáltalán van lehetősége választani.

Amint hazaért a patológia főnökével folytatott megbeszélésről, lezuhanyozott, majd tiszta farmerba és pulóverbe bújt. Miután felfegyverkezett az egyik könyvvel is, amit még Madison kölcsönzött neki, elsétált kedvenc éttermébe, a Café Luxembourgba, egy finom grillezett sügérre és kinoasalátára.

Vacsora után visszatért a lakására, hogy megnézze a PBS híradóját, amit minden este felvett. Fél tizenegykor úgy döntött, keres még valami rágcsát, mielőtt elvonul lefeküdni.

Mindent egybevetve, a szokott módon alakult az este - amíg meg nem csörrent a kaputelefon.

- Mi a franc? - mormolta maga elé. Ritkán fogadott látogatókat, főkénteste nyolc után, hacsak nem rendelt valamit. Eleinte nem is törődött a csengetéssel, valaki biztosan elnézte a gombot - az épület

hat lakásra oszlott, és a kaputelefon hírhedten rossz világítása miatt neki is kijutott a téves hívásokból -, de a kíváncsiság végül felülkerekedett rajta. Lenyomta a gombot.

- Aria? - hallott egy recsegő férfihangot.

- Ki akarja tudni?

- Én vagyok az, Carl. Tudom, hogy későre jár, de most jövök Paul Sommerstől. A környéken jártam és megígértem, hogy beszámolok róla, ha megtudok bármit, ami közelebb vihet a Carlson adoptálási ügy megoldásához... szóval azt gondoltam, megér egy próbát.

Aria szélesen elmosolyodott. Hát nem alaptalanul bízott a sikerben, amikor eljött Carl irodájából. Sietve megnyomta a kaputelefon gombját, hogy beengedje a férfit. Most örült csak igazán, hogy nem öltözött át pizsamába vagy pongyolába, miután hazatért az étteremből. Átkelt a nappalin, hogy az ajtóhoz lépjen és kinyissa. A kellemes melegben is sötét nagykabátot és kalapot viselő Carl már ott állt a küszöbön, karján egy nagy barna papírzacskóval.

- Sikerült - jelentette önelégült vigyorral. - Megcsináltuk.

- Megszerzi nekünk az örökbe fogadó szülők nevét? - kérdezte Aria a teljes biztonság kedvéért.

- De meg ám - felelte Carl. - Bejöhetek, hogy beszámoljak a részletekről?

- Hogyne. - Aria félreállt, hogy beengedje a férfit, aki néhány lépés után megtorpant és elismerően nézett közül.

- Otthonos kis kégli.

- Megjárja. - Aria betette mögötte az ajtót, miközben magában elmosolyodott. Szánalmasnak találta az igyekezetet, mellyel Carl megpróbált fiatalosnak tűnni. - Elvehetem a kabátját?

- Nem szükséges, nem maradok soká. Azért egy percre üljünk le.

- Miért is ne? - Aria a kanapé felé intett, majd miután a férfi helyet foglalt, közelebb húzott egy széket. A kávézóasztal elválasztotta őket, lapján a két szamárfülesre olvasott genealógiai könyvvel.

Carl letette a nagy papírzacskót és felnézett Ariára.

- Paullal végül együtt vacsoráztunk, szóval ezért is hálás lehetek. Mit mondjak, tényleg mesés a lakása.

- Hogyan hozta fel a titkosított nyilvántartást? - Áriát a legkevésbé sem érdekelték az olyan részletek, amik nem kapcsolódtak közvetlenül a nyomozáshoz.

- Ó, az könnyen ment. Csak megmutattam neki a családfákat és elmeséltem a sztorit. Tüstént megragadta, ami nem csoda. Kész krimi! Nála hagytam a családfákat, remélem, nem gond. Biztosan tud szerezni egy másolatot...

- Persze, nem gond. A GenealogyDNA adatbázisában biztos meglesz.

- Paul kérdezett is erről a GenealogyDNA-ről - gondolkodott el Carl. - Kíváncsi lenne, hogy a cégnél tudnak-e Kera Jacobsen haláláról.

- Tőlem biztos nem - nyugtatta meg Aria. - A legelső pillanatban megmondtam nekik, hogy tiszteletben kell tartanom a személyiségi jogokat.

- Nagyon helyes - bólintott a férfi. - Paul is aggódott emiatt.

- Még azt se tudják, hogy egy halott magzat családfáját készítették el - tette hozzá Aria. - Ki kellett találnom egy hatásosabb sztorit, hogy felszítsam az érdeklődésüket.

- Okos - mosolyodott el Carl. - Mit mesélt nekik?

- Szorított az idő, ezért valami ütős kellett. Egy narkós szociális munkás halott magzata ide kevés lett volna, ezért kitaláltam egy agresszív mieloid leukémiában szenvedő gyereket, aki ismeretlen spermadonortól született, és nem reagál semmilyen kezelésre, ezért a csontvelő-átültetés az egyetlen esélye. Miután az anyja meghalt, és testvérei nincsenek, mielőbb meg kell találnom a spermadonor apát, ha meg akarom menteni.

Amikor a gyors összefoglaló végére ért, egy teljes percre néma csend telepedett közéjük. Ahogy egymásra meredtek, Aria azon tűnődött, hogy talán túl sokat mondott. A történet kreatív és manipulatív jellege egyszerűen a férfi torkára forrasztotta a szót.

- A mindenit... - törte meg végül a csendet Carl.

- Rendes körülmények között hetekbe telik, amíg a DNS-alapú

családfa kutató cégek feldolgoznak egy mintát - szabadkozott. - Valahogy meg kellett sürgetnem őket.

- Megértem - bólintott Carl. - Az eredmények mindenképp önt igazolják. Ekkora előrelépés ilyen rövid idő alatt...

- Szerencsém is volt. Az kellett hozzá, hogy a rokonoka hiányzó apa mindkét ágán szerepeljenek a DNS-adatbázisokban.

- Értem. Paul örülni fog, hogy a GenealogyDNA nincs tisztában a valós háttérrel. Ez nyugtalanította a leginkább, így már semmi akadálya annak, hogy a lehető leghamarabb megszerezze nekünk az örökbe fogadó család nevét.

- Oké - bólintott Aria.

- Több mint oké. Azt mondanám, kiadós ok az ünneplésre. Épp ezért nem is jöttem üres kézzel. - Közelebb húzta magához a barna papírzacskót, melyből két metszett kristály poharat varázsolt elő, hogy az asztalra állítsa őket, az egyiket Aria, a másikat maga elé. Csak ezután húzta ki a behűtött habzóboros palackot. - Szereti a proseccót?

- Ja, úgy-ahogy. - Aria értetlenül figyelte a váratlan előkészületeket. Általában nem szerette, ha bárki - különösen egy férfi - szívességet tett neki, mert valamit biztos várt érte cserébe, de most úgy érezte, hogy tényleg minden okuk megvan az ünneplésre.

Carl cirkalmas mozdulattal, akár egy borpincér, kihúzta az üveget a hőszigetelő csomagolásból, hogy felé fordítsa a címkéjét.

- Bortolomiol Filanda Rosé. Ne kérdezze, miért hívják Filandának, mintha Finnországból származna, amikor egy venetói borászatban készítik, Itáliában. Elég legyen annyi, hogy fenséges. - Lehámozta a drótot és a fóliát, amit gondosan visszatett a papírzacskóba. Ezután meglazította a dugót és engedte, hogy a gáz egy része távozzon, mielőtt felhangzik a jellegzetes pukkanás.

- Oké. - A férfi előrehajolt, hogy előbb a nő poharát töltse fel a pezsgő itallal, majd a magáét. Miután letette a palackot, felemelte Aria poharát és előrenyújtotta. Kézbe vette a sajátját is. - Egészségünkre. És a fantasztikus munkára, amit végzett.

Aria elvette a poharat, koccintott a férfival és ivott egy kortyot.

Carl mintha habozott volna.

- Milyennek találja? - érdeklődött. - Megjárja?

- Nem rossz. - Ami azt illeti, finomnak találta, nem is beszélve kellemes rózsaszín árnyalatáról.

- Én nem ismerek finomabbat - kockáztatta meg Carl. - Márpedig rengeteg habzóbort iszom, mert nem különösebben kedvelem a pezsgőt. Számomra még a legdrágább pezsgő sem érhet fel egy finom proseccóhoz. Mintha magát a nyári napfényt palackoznák be.

Aria felbátorodott és ivott még egy kortyot. Aznapi megpróbáltatásai után az ital pezsgése és édessége meghitten jóleső érzéssel töltötte el. Talán csak a férfi lelkes felvezetése miatt, de úgy érezte, a prosecco messze ízletesebb, mint amit a Nobuban ivott. Vagy talán nem is az különbözött annyira, inkább a mostani lelkiállapota. Amikor beült a Nobuba, két elkedvetlenítő beszélgetés állt mögötte: egy Madison Bryanttel, egy Evelyn Mabryvel. Mindkettő után úgy érezte, hogy néhány lépés után máris zsákutcába került. Nem úgy most, amikor joggal élvezte ki a sikert.

- Csak bátran - biztatta a férfi. - Az egész palack a miénk. - Amikor megdöntötte az üveget, Aria engedte, hogy rátöltsön az italára. - Honnét vette azt a ragyogó gondolatot, hogy genetikai úton keresse meg az apát? - tudakolta közben.

- Eredetileg Madison Bryant ötlete volt - vallotta be Aria. - Nekem eszembe se jutott volna. Azt hittem, csak a teljes DNS birtokában lehet megkeresni bárkit is.

- Én is ezt gondoltam - ismerte be Carl. - Érdekes, hogy beszélt erről Madison Bryanttel. Azután történt, hogy beszéltünk a Bellevue-ben, ahová beszállították?

- Nem, még előző este. - Aria ivott még egy kortyot, mielőtt hátradőlt a széken, ami puha karjaival mintha átölelte volna. A bortól csodálatosan ellazult, már-már mintha súlytalanná vált. Hirtelen mindennél vonzóbbnak tűnt a kilátás, hogy nemsokára lefeküdhet.

- Vagyis azután kereste meg Madisont, hogy találkoztunk az irodámban. Jaj, kedvesem, maga aztán tényleg komolyan vette ezt az

egészet...

Aria ivott még egy kortyot a kellemesen pezsgő folyadékból, ám ahogy lenyelte, ezúttal új érzés kerekedett rajta felül. A hirtelen jött szédülést már korántsem érezte olyan kellemesnek. Ezzel egy időben Carl szavai elvesztették minden jelentésüket. Látta, ahogy a férfi tovább beszélt, hallotta is a szavakat, csak nem tudta értelmezni őket. Lassan a látása is kezdett elhomályosodni. Hunyorogva próbált fókuszálni, ahogy letette poharát az asztalra, és növekvő rémülettel fel akart állni.

- Mi a baj? - A férfi a kanapé peremére húzódott és felé nyújtott a kezét. Láthatóan attól tartott, hogy előrebukik és leesik a székről.

- Én... - motyogta, de már nem ért a mondat végére. Mint egy lassított felvételen, oldalra dőlt. Ki is fordult volna a székből, ha a férfi nem áll fel, hogy a háttámlának döntse. Ezután pedig Carl komótosan felhúzta a gumikesztyűjét.

34. FEJEZET

Május 11.

5·45

Jack már egy órája felébredt, de csak feküdt és rettegett az előtte álló naptól. Amikor a nap végül beszűrődött a szobába, kisiklott a takaró alól, miközben odafigyelt arra, hogy a súlyától megszabaduló matrac ne rugózzon túl nagyot. Korábban már elkövette a hibát, amelynek eredményeként Laurie-t mintha katapultból lőtték volna ki a túloldalon. Ma reggel már csak azért sem akarta őt felébreszteni, hogy minél tovább élvezhesse az áldott nyugalmat. Dél körül el fogják altatni, így a vízen kívül addig semmit sem vehet magához.

Percekig nézte a feleségét. Az oldalán feküdt és felé fordította sűrű gesztenyebarna hajával keretezett arcát. Tudta, hogy előző este altatót vett be, s azt is, hogy ilyenkor meglepően sokáig alszik. Remélte, hogy a biopszia negatív eredményt hoz, és az operáció is komplikációk nélkül lezajlik. Még mindig azt kívánta, bár ő állna a műtét előtt - az sem viselte volna meg ennyire, mint az aggódás Laurie-ért. Magát ismerve az lesz a legjobb, ha beletemetkezik a munkába.

Kiment a mosdóba, gyorsan megborotválkozott, majd még gyorsabban lezuhanyozott. Úgy alakították ki a lakást, hogy a mosdóból egyenesen át lehetett menni az úgynevezett öltözőszobába, és nem kellett visszatérni a hálóba.

Miután felöltözött, először Emmára nézett rá. Kislánya éppoly békésen és édesen aludt, mint máskor. Miatta most sem aggódott különösebben, hiszen fel se fogta, hogy az anyja veszélyben forog. Sajnos ugyanezt nem mondhatta el a fiukról, akivel Laurie előző este hosszasan beszélt. JJ-ben kétségkívül tudatosult a helyzet súlyossága. Közönyt erőltetett magára, mintha nem érdekelné az egész, de apja épp eléggé ismerte sebezhetőségét, hogy tudja, mekkora ellentét feszül dacos kiállása és belső érzései között.

Emma után JJ-t is meglátogatta. Mosolyognia kellett, amikor látta, mennyire becsavarta magát a takarójába, bár arca éppen végtelen nyugalmat tükrözött. Élénken emlékeztetett gyerekkori önmagára - ha ő járna JJ iskolájába és úgy viselkedne, mint annak idején az általánosban, nyilván őt is pszichológushoz küldenék. Nem mintha ez bármin is változtatna. Lassan kezdett hozzászokni a pszichológiai kiértékelés ötletéhez. Egyetértett Laurie-val abban, hogy minél többet tudnak meg a fiukról, annál jobb szülei lehetnek, ugyanakkor továbbra is kitartott amellett, hogy túlságosan sok gyereket nyilvánítanak viselkedészavarosnak és köteleznek mindenféle stimulánsok szedésére. Amennyire ő látja, ha JJ kapcsán szóba kerül bármi ilyesmi, átkozottul meggyőző érveket kell hallania, és nem is csak egy forrásból.

Noha JJ ébresztőórájának csak tizenöt perc múlva kellett megszólalnia, fia vállára fektette kezét és gyengéden megrázta. Többször megismételte a mozdulatot, mielőtt a szemhéjak lustán felemelkedtek. Amikor meglátta az apját, JJ hirtelen felült.

- Mennyi az idő? - kérdezte nyugtalanul, láthatóan abban a hitben, hogy elaludt.

- Még korán van - nyugtatta meg Jack. - A többiek még alszanak. Csak beszélni akartam veled, mielőtt elmegyek dolgozni.

- Miről?

- Anya műtétjéről. Gondolkodtál ezen, mióta este beszéltetek róla?

- Ja, kicsit.

- És mit gondolsz?

- Hogy érted? - ráncolta a homlokát JJ.

- Nem félsz? Nem aggódsz, amiért napokig a kórházban lesz? Semmi ilyesmi?

- Nem tudom... talán egy kicsit. Nem maradhatnék ma itthon?

Jack elnézte, és az arckifejezéséből próbálta megállapítani, miért érzi szükségét, hogy aznap ne menjen be az iskolába. Ismerve rajongását a számítógépes játékokért, okkal gyanította, hogy ez sokkal inkább motiválja, mint az érzelmi vihar - de honnét tudhatná biztosan?

- Ezt szeretnéd?

- Aha - felelte JJ.

Jack magában elmosolyodott, ahogy beigazolódni látta sejtését. Azért tett egy próbát.

- Ha itthon maradsz, nincs számítógépes játék, érted?

- De miért?

- Mert szólnom kell az iskolának, hogy küldje el a tananyagot, amit akkor is meg kell csinálnod, ha nem mész be. Figyelj, mondok én valamit. Ha amiatt aggódsz, hogy anya kórházba kerül, jobban teszed, ha elmész az iskolába, legalább lefoglalod magad valamivel. Én is ezért sietek dolgozni és vállalom a legnehezebb munkákat. Na, mit gondolsz?

- Szerintem mégis elmegyek a suliba - felelte JJ.

- Majd telefonálok, ha vége a műtétnek - ígérte Jack. - így oké?

- Oké - bólintott JJ.

- Te is hívhatsz, ha bármiért szükségét érzed...

- Ja, tudom.

- Lejössz velem reggelizni? - kérdezte Jack.

- Oké. - JJ nekiállt kibogozni magát a takarókból.

Nem csináltak belőle nagy ügyet, beérték narancslével és egy kis zabpehellyel. A társalgás a hétvégére beígért biciklizés és parkbéli lacrosse-ozás körül forgott. Miután végeztek, JJ visszament az emeletre öltözködni, míg Jack üzenetet írt Laurie-nak. Bár ő felajánlotta neki, hogy itthon marad és beviszi a kórházba, Laurie arra biztatta, hogy inkább menjen be az intézetbe és legyen George Fontworth segítségére, ha szükség lenne rá, amit kétellt. Kitartott amellett, hogy nem kell így felfújni ezt a *kis beavatkozást,* ahogy ő nevezte, és nem bánja, ha egyedül kell bemennie a kórházba. Jack nem szállt vele vitába.

Utoljára még egyeztetett néhány részletet Caitlinnel, és meggyőződött arról, hogy birtokában van a szükséges telefonszámoknak, amennyiben történne valami váratlan, ha nem is

számítanak ilyesmire. Azután még egyszer elköszönt JJ-től, felült a kerékpárjára és délnek indult.

Az elkövetkező harmincegy percben teljesen felszabadult. Az idő és a mozgás segített rendet tenni a fejében. Még a forgalom sem állt be úgy, mint általában, vagy csak ő tekintett elnézőbben a taxisokra és ingázókra. Pontban negyed nyolckor lépett az eligazítóba, hogy megpöckölje Vinnie újságját és megkérdezze Jennifert, befutott-e valamilyen érdekes eset.

- Nyugodt éjszakánk volt - tudta meg Jennifertől, míg töltött magának egy bögre kávét. - Azért van egy eset, ami érdekesnek tűnik. A páciens felakasztotta magát, csak a rendőrök nem biztosak benne, hogy önszántából.

- Találtak búcsúlevelet? - kérdezte azonnal Jack.

- Nem tudom - vallotta be Jennifer. - Nem olvastam a jelentést. Csak azt tudom, hogy ilyen esetben a rendőrök mindenképpen kérik a boncolást, ezért felvettem a sorba.

- Lássuk. - Átvette a dossziét, és addig forgatta, amíg rá nem akadt az orvos-nyomozói jelentésre. Szerette az ilyen vitás eseteket. Legelőször azt figyelte meg, hogy a jelentést Janice Jaeger írta alá, akivel az évek során számtalan esetben együtt dolgozott, s akinek a tapasztaltságát egyre jobban értékelte. Janice gyakran előre látta, milyen kiegészítő adatokra lesz szükség, és beszerezte őket, mielőtt még kérnie kellett volna.

Gyorsan átfutotta a jelentést és megtudta, hogy az áldozatot - egy huszonnyolc éves fehér férfit - felakasztva találták egy másfél méteres kertkapun. A haverjaival iszogatott, amikor verekedésbe keveredett valakivel, aki több szemtanú állítása szerint azzal fenyegette, hogy megöli. Az áldozatot később a barátai kísérték haza, elmondásuk alapján kábult és lehangolt állapotban. Állították, hogy a lakása előtti kert kapujában hagyták. Órákkal később itt talált rá a járókelő, aki értesítette a rendőrséget. A jelentés végére Janice oda biggyesztett még egy mondatot: „Lásd ábra és fotók.”

Meglepetten olvasta a javaslatot, de azért visszatért a dossziéhoz, hogy kikeresse és előhalássza Janice pálcikaemberes rajzát. Ehhez

tűzték hozzá a digitális kamerával készült felvételeket. Az áldozat a kapu alatt ült, kinyújtott lábakkal, a kapu kilincsére fennakadt gallérral.

Visszacsúsztatta a jelentést a mappába.

- Vállalom - bólintott Jennifernek. - És nem akarom, hogy ma legyen egy szabad percem is. Szóval gondolj rám, ha van bármi érdekes.

- Mást se teszek. - Jennifer igazat mondott. Valahányszor ő adta az éjszakai ügyeletet, és befutott egy eset, amivel elsőre nem tudott mit kezdeni, azonnal Jack jutott az eszébe.

- Még valami. Ha dr. Nichols méltóztatik megjelenni, küldd le.

- Nem mondja, hogy ma is vele kell dolgoznunk - jajdult fel Vinnie az újságja mögül.

- Pedig de - fordult felé Jack. - Bocs, de megígértem a feleségemnek és dr. McGovernnek.

Amikor Vinnie ezt válaszra sem méltatta, Jack odalépett és kikapta kezéből az újságot. Ezúttal is hiába várt hever tiltakozást, Vinnie csak a szemét forgatta.

- Nincs szüksége rám, ha az a beképzelt ribanc ott van.

- Ne legyen utálatos, és vigyázzon a szájára. - Jack leginkább azért bosszankodott, mert ő már semmivel sem tudta úgy kizökkenteni Vinnie-t a lelki nyugalmából, mint az a nő. - Gyerünk, nagyfiú. - A szabad kezével talpra rántotta Vinnie-t. - Vágjunk bele. Nagy nap ez a mai. - Nem is sejtette, mennyire.

***

Juliana Santos és az öccse, Luiz hat évvel korábban sikeresen költözött a brazíliai Belémből az Államokba, ahol eleinte Miamiban próbált boldogulni. Rengeteg segítséget kaptak a rokonuktól és általában Miami brazil közösségétől, de amikor egyik nagybátyjuk kedvező üzleti lehetőséget kínált nekik, mégis New Yorkba költöztek, ahol idővel Patyolat Tiszta néven saját takarítóvállalkozást indítottak. Mint alapos és megbízható munkásokat kézről kézre adták őket, így hamarosan annyira fellendült az üzlet, hogy öt fiatal lányt is

alkalmazni tudtak, és a használt Subaru kombi mellett beruháztak három új porszívóra is. Luiz a lányokat fuvarozta egyik helyről a másikra, ahol párban dolgoztak, miközben ő telefonon egész nap elérhető maradt.

Aznap, május 11-én először a Nyugati 70. utca 45-ös számnál álltak meg, ahol Juliana és aktuális társa, Antónia kiszállt a takarítókkal, tisztítószerekkel és porszívókkal telezsúfolt Subaruból.

-*Adeus, vejo vocémais tarde* - integetett Juliana. Neki jutott a porszívó a vállára vetett gégecsővel, a rongyokkal teli műanyag zsák és a papírtörölköző; Antóniának a vödör, a felmosószett és a tisztítószer. Némi nehézség és nagy csörömpölés árán, de feljutottak a gránitlépcsőkön.

Az épület bejáratánál Juliana letett mindent, hogy előhalássza méretes kulcscsomóját. Miután megtalálta az ideillő kulcsot, kinyitotta az ajtót és felfedezte, hogy be sem csukták rendesen. Akár a vállával is belökhette volna.

- *Merda!* - mormolta maga elé, ahogy újra kézbe vett mindent, és belépett az előtérbe. A méretes ipari porszívó megnehezítette a dolgát, de azért sikerült megtartani az ajtót, amíg Antónia is belépett mögötte. Miután végigvánszorogtak a keskeny folyosón, amely megkerülte a széles főlépcsőt és jobbra elágazott, Juliana újra letett mindent, hogy megismételje a kulcsos procedúrát. Tudta, hogy ennél a földszinti lakásnál ezt semmiképp sem kerülheti el. Ellentétben az utcára nyíló főbejárattal, amely nem mindig csapódott be, ezt a lakást következetesen zárva tartották.

Csak egyszer találkozott az ügyféllel, még évekkel korábban. Tudta róla, hogy doktornő, méghozzá a legbarátságtalanabb fajtából. A javára írta, hogy mindig időben fizetett és sosem emelt kifogást. Máig elcsodálkozott azon, mennyire eltérően kezelték őket az ügyfelek - egyesek nyíltan lekezelően, mások hihetetlenül kedvesen, megint mások teljesen közömbösen. Szerencsére, a munka jellegéből fakadóan, nem sokszor került velük kapcsolatba.

Miután elfordította a kulcsot, kinyitotta és szélesre tárta az ajtót. Újra kézbe vette a porszívót, mielőtt a szobába furakodott. Abban a

pillanatban áporodott szagot érzett, amit nem tudott hová tenni. Miközben Antónia is belépett mögötte, hátravetette a fejét és beleszagolt a levegőbe. Egész élete a tisztaság körül forgott, ezért ösztönösen érezte, hogy foglalkoznia kell a szag forrásával, még ha nem is tudja, mi az. Már épp készült megkérdezni a társától, hogy érzi-e a bűzt, amikor rádöbbent, hogy ez egyszer otthon találta az ügyfelet. Közvetlen előtte, a székében ült, csak neki háttal, így nem láthatta az arcát.

- Hahó! - köszönt be. Már bánta, hogy amiért nem csengetett vagy kopogott be a lakásba, de ezt az ügyfelet még sosem találta otthon. - Hahó! - emelte feljebb a hangját. Amikor így sem kapott választ, letette a porszívót és a székhez lépett. Amint meglátta a nő arcát, felsikoltott, mire Antónia reflexszerűen követte a példáját. Juliana egy pillanattal később összeszedte magát annyira, hogy elővegye a telefonját és hívja a 911-et.

***

- Oké - bólintott Jack Vinnie felé. - Most, hogy a mesterien elvégzett boncolás és az OJN-jelentés alapján birtokában vagyunk minden szükséges információnak, maga szerint mit mondjunk a rendőröknek erről az esetről?

Jóval elmúlt kilenc és a boncterem mostanra zsúfolásig telt, vagyis mind a nyolc asztalnál dolgoztak. Chet valamivel nyolc után megjelent és odalépett az asztalához, hogy megtudakolja, Aria Nichols jelentkezett-e munkára. Amikor Jack megrázta a fejét, csak égnek emelte a tekintetét, azután tovább is állt.

- Felteszem, a halál módjára kíváncsi. - Vinnie kinyújtóztatta a tagjait. Meglehetősen hosszas és kimerítő feltárást végeztek az áldozat nyakán, amit csakis akkor tettek meg, ha nyaki traumát vélelmeztek. A boncolás legfőbb része, a mellkasi és a hasi üreg tartalmának feltárása egyaránt arra utalt, hogy az áldozat nem szenvedett betegségektől és öröklött rendellenességektől. Egyedül az tűnt rendhagyónak, hogy a gyomorban félig feloldódott kapszulákat találtak, annak jeleként, hogy az áldozat az alkohol mellett valamilyen gyógyszert vagy kábítószert is

bevett. A kapszulák elemzése a toxikológiára várt, akárcsak a vér alkoholszintjének megállapítása. - Nos, szerintem egyértelműen nem gyilkosság - döntötte el Vinnie.

- Mitől olyan biztos benne?

- A nyakizmok bevérzései alapján még nem volt halott, amikor a nyakánál fogva fellógatták. - Vinnie élvezte a közös munkát, és úgy érezte, az évek során rengeteget tanult a törvényszéki patológiáról. - Ki hallott már olyat, hogy valakit a gallérjával fojtsanak meg?

Miután gondosan feltárták a nyak mélyebb rétegeit, sértetlenül találták a nyelvcsontot és a pajzsporcot, ezek akasztásnál jellemzően károsodni szoktak. A nyakizmok bevérzésein túl nem találták más patológiás elváltozást, mint a bal nyaki verőér és a bal nyaki véna elzáródását, valamint ezzel szoros összefüggésben az áldozat nyakán keletkezett mély barázdát, ami irányát tekintve a jobb oldali fülkagyló felé mutatott.

- Egyetértek azzal, hogy az idegenkezűség esélye elhanyagolható - bólintott Jack-, de mit mondjunk a rendőröknek?

- Nem tudom - vallotta be Vinnie. - A jelentésben az áll, hogy a barátai szerint lehangolt állapotban volt. Akkor bőven lehetett öngyilkosság.

- Búcsúlevél nélkül?

- Miért ne? - kérdezett vissza Vinnie.

- Igaza van - mosolyodott el Jack. - A becslések szerint az öngyilkosok kétharmada nem hagy búcsúlevelet. Ha a fickó részeg volt és rosszkedvű, nyilván nem állt neki papírt és tollat keresni. Oké, miután elvégeztük a boncolást és elolvastuk Janice jelentését, kíváncsi rá, mi történt valójában?

- Ne kíméljen.

- Szerencsétlen annyira kiütötte magát, hogy amikor megpróbálta kinyitni a kertkaput, egyszerűen összerogyott, de nem bukott fel, csak összecsuklott alatta a lába, miközben az inggallérja beleakadt a kapu kilincsébe. Nem került függő testhelyzetbe, de így is sikerült elszorítania a nyaki ereket. Itt a vége.

- Vagyis baleseti halál - vonta le a következtetést Vinnie.

- Én így értelmezem.

- Dr. Stapleton - hallottak meg egy hangot.

Jack elfordult és meglátta Sal D'Ambrosiót, Vinnie egyik kollégáját.

- Bocsásson meg, dr. Stapleton. Nem szívesen zavarom, de megkértek, hogy szóljak. Bart Arnold van itt, és haladéktalanul beszélni kíván önnel. - A folyosóra nyíló ajtóra mutatott. Jack a drótüveg ablakon át ki tudta venni Bart arcát.

- Mi a francért nem húz egy köténnyt és jön be? - morgolódott. Az orvosi-jogi osztály vezetőjeként Bart régi tapasztalt munkatársnak számított, aki épp eleget járt már a boncteremben.

- Nem tudom - vont vállat Sal -, de nagyon ki van bukva valami miatt.

- Ó, az ég szerelmére! - Jack semmit sem utált annyira, mint amikor megzavarták boncolás közben. Tudta persze, hogy a szokottnál hosszabban időzött az esetnél - már csak azért is, ha nem akadna helyette másik -, de ettől még úgy tekintett a boncteremre, mint a szentélyére.

Letette a tompa végű sebészollót, amivel a nyak preparálását végezte, és megkérte Vinnie-t, hogy távolítsa el a koponyatetőt, mielőtt az ajtó felé indult.

- Mi az? - csattant fel, amint ott állt a megtermett Bart előtt, aki mostanra teljesen megkopaszodott, csak a halántékán maradt pár ősz hajszála. Egész pályafutása során szinte mindvégig halálesetek után nyomozott, így nemigen lehetett kizökkenteni őt a lelki nyugalmából, de úgy tűnt, ezúttal mégis sikerült.

-Rendkívüli eset történt - sóhajtott fel. - Az egyik egyetemi rezidens, akit az IOSZI-be osztottak be gyakorlatra, a hűtőkamrában van, vagy éppen úton idefelé.

- Szent isten - mormolta Jack. - Melyik?

- A nő. - Bart lehalkította a hangját, pedig senki sem tartózkodott hallótávolságon belül.

- Dr. Nicholsról beszél? - kérdezte Jack hitetlenkedve.

- Pontosan róla - bólintott kimérten Bart. - Egy órája telefonáltak. Még egy túladagolás. Oké, hogy opiátválság van meg a többi, de akkor is mellbe vágott. Mégiscsak közénk tartozik. Akárhogy is, nem akarok nagy felhajtást, ezért vettem a saját kezembe a dolgot. A helyszínről jövök. Tipikus túladagolás, a kávézóasztalon ott volt minden, beleértve a fecskendőt is, amit használt. A hullafoltok és a teljes hullamerevség alapján nyolc-tíz órája lehet halott.

Jack agya máris teljes fordulaton pörgött. Nem tudta, hogyan kezeljék az ügyet.

- Már dr. Montgomeryt is hívtam - tette hozzá Bart, aki láthatóan nehezen találta a szavakat.

- Nem kellett volna. - Jack önkéntelenül is arra gondolt, hogy Laurie-nak semmi szüksége újabb bonyodalomra, miközben a műtétjére vár.

- Nem igazán tudtam, mit tegyek - vallotta be Bart. - Tudom, hogy a felesége elő van jegyezve egy operációra, de...

- Hívhatta volna George Fontwortht. Átmenetileg ő vezeti az intézetet.

- Próbáltam, de pillanatnyilag nem volt elérhető, ezért meghagytam neki a nevem és a számom. Amikor nem hívott vissza, azt gondoltam, hogy Laurie-nak amúgy is feltétlenül tudnia kell. Ez tényleg szükséghelyzet.

- Oké, már úgyis mindegy. Mit mondott? Hívjam fel?

- Megkért, hogy szóljak, ezért vagyok itt. Azt mondta, mindenképpen magának kell elvégeznie a boncolást, és kérte, hogy feltétlenül értesítse erről dr. Hendersont is. És szóljon Mrs. Donnatellónak a PR-osztályon, hogy fel tudjanak készülni a sajtóvisszhangra.

- Azt nem kérte, hogy lépjek kapcsolatba vele? - Jack számára ez volt a döntő kérdés. Ha Laurie nyugtalankodott a helyzet miatt, feltétlenül beszélniük kell. Ha nem, kár lenne zavarnia. Enélkül is van elég gondja...

- Szerintem nem várja el, hogy felhívja - vélte Bart. - Legalábbis, ez volt a benyomásom.

- Akkor jó. Készen van már a jelentése?

- Gondoskodom róla, hogy bekerüljön a mappába, de előre szólok, hogy nincs benne meglepetés. Ahogy mondtam, tipikus túladagolás.

- Köszönöm, hogy szólt - bólintott Jack. - Értékelem, hogy átjött a másik épületből. - A nyomozók csak ritkán vették a fáradságot, hogy az új felhőkarcoló viszonylagos fényűzéséből leereszkedjenek régi munkahelyükhöz.

- Nagyon szívesen. Úgy tudom, az anya már úton van a connecticuti Greenwichből. Amint kiderül valami, értesítem.

- Ha már úgyis felfelé megy, megtenne nekem egy szívességet? Szóljon dr. Hernandeznek, hogy én végzem Nichols boncolását.

- Hogyne. Kérem, velem is tudassa, ha bármi szokatlant talált.

Jack újjáéledő lendülettel nyitott a boncterembe. Tragédiaként könyvelte el, amit az imént hallott - senki halálát nem kívánta, mégha személy szerint idegőrlőnek találta is a jellemét -, de így legalább teljesült a kívánsága: megtalálta az ügyet, ami feledtette vele Laurie küszöbönálló műtétjét. Aria Nichols váratlan halála tökéletesen megfelelt a célra. Amennyire magára haragította a bonctermi technikusokat, önkéntelenül is arra gondolt, hogy van-e az intézetben bárki, akinek hiányozni fog.

- Oké, essünk túl ezen - sóhajtott fel, amint visszatért az l-es asztalhoz. Vinnie a maga szokott hatékonyságával már lefűrészelte a koponyatetőt, Jacknek csak le kellett emelnie, hogy feltárja az agyat.

Már arra készült, hogy kiemelje az agyat a koponyából, amikor Vinnie meglengette kezét az arca előtt, hogy magára vonja a figyelmét. Épp eleget dolgoztak együtt, jól ismerték egymást.

- Mi az, főnök? Látom, hogy tiszta ideg...

Jack felegyenesedett.

- Sosem találja, mit akart tőlem Bart Arnold.

- Ahogy elnézem, inkább nem is akarom tudni - jegyezte meg Vinnie.

- Attól tartok, dr. Nichols azért nincs jelen ennél az esetnél, mert ő lesz a következő.

- Lehetne kicsit lassabban? - Vinnie ledermedt, kezében a tálcával, amire Jack az eltávolított agyat készült helyezni.

- Dr. Nichols a következő páciensünk. - Jack visszatért az aktuális feladathoz.

- Azt a kurva... - mormolta Vinnie, ahogy a távolba révedt.

- Közelebb adná a tálcát? - Jack mostanra kezében tartotta az agyat, amely textúrája és képlékenysége miatt nem is lehetett volna síkosabb. Még csak az hiányzott, hogy leejtse a padlóra.

- Bocs. - Vinnie odanyújtotta a tálcát, hogy rácsúsztathassa az agyat. - Hogy a francba halt meg?

- Állítólag túllőtte magát - felelte Jack. - Maga elhiszi ezt?

- A francokat. Ilyen nincs. Két napja még vele boncoltunk egy ilyen esetet. Semmi sem utalt arra, hogy ő is drogozna, bár az igaz, hogy nagy játékos volt...

- Hagyjuk a személyeskedést. Különben is, a szarkazmus az én kenyerem, nem a magáé. Azt se felejtsük, hogy Áriának is voltak jó tulajdonságai. Ami engem illet, nem sok jobb patológust ismertem nála.

- Az biztos, hogy a technikusok közül senkinek sem fog hiányozni.

- Ahogy várható volt, csekély mértékű agyi ödéma - próbálta visszaterelni Jack Vinnie figyelmét az aktuális ügyre. A vágódeszkára helyezte az agyat és a henteskéssel lemetszett néhány szeletet. A mintákat külön üvegedénybe tette. Vinnie eközben nekiállt összevarrni a tetemet, hogy lezárja a mellkason, a nyakon és a koponyatetőn ejtett bemetszéseket.

Néhány perccel később a boncolás végére értek. Szótlanul rendszerezték a mintavételhez használt edényeket és feltakarítottak maguk után. Jack végül segített áttenni a holttestet a kerekes hordágyra.

- Köszönöm, hogy ezúttal is simán és gördülékenyen ment minden. Telefonálok egyet, amíg visszaviszi a tetemet a hűtőbe és előkészíti a

következő esetet, dr. Nicholst. Nem tart sokáig, szóval nyugodtan kezdjen bele az előkészítésbe. Azért ez tényleg átkozottul fura. Készen áll rá?

- Azt hiszem - vonta meg a vállát Vinnie. - Hát maga?

- Igen - felelte Jack minden meggyőződés nélkül. Érzelmileg feltérképezetlen területen járt.

35. FEJEZET

Május 11.

10.48

Úton az irodája felé Jack a hátsó lifttel ment fel a negyedikre. A rövidke utazás alkalmat adott arra, hogy belegondoljon, vajon hogyan alakul majd beszélgetése a patológiai tanszékvezetőjével. Biztosan nem lesz kellemes. Annak ellenére, hogy egyszer személyesen is találkozott a férfival, leginkább abból a leírásból ismerte, amit a megbeszéléseik nyomán Laurie adott róla. Saját tapasztalataiból csak azt tudta, hogy a férfinak legalább van némi humorérzéke - szüksége is lesz rá, amikor majd beszámol neki Aria Nicholsról.

Nem akarta megvárakoztatni Vinnie-t, ezért futólépésben tette meg a felvonótól az irodájáig vezető utat, azután hirtelen mégis megtorpant Chet McGovern ajtajánál. Amikor bedugta a fejét, látta, hogy Chet a mikroszkóp fölé görnyed.

- Hallottad már az újságot a kedvenc rezidensünkről? - kérdezte tőle.

Chet felnézett.

- Csak azt tudom, hogy ma sem jelent meg időben.

- Úgy érted, nem is sejted, hogy miért? - Jack meglepődött, mert az efféle hírek általában a fény sebességével terjedtek. Azt hitte, hogy mivel odalent dolgozott, ő tudta meg legutoljára.

- Elmondod, vagy barkochbázzam ki? - csattant fel Chet.

- Meghalt - vonta meg a vállát Jack.

- Ne már... - jajdult fel Chet, ahogy hátradőlt és felnézett rá.

- Komolyan. Lent van a hűtőkamrában. Vinnie-vel mindjárt nekilátunk.

- Ez valami beteg poén? - Chet láthatóan nem hitt a fülének.

- Bár az lenne - sóhajtott fel Jack. - Hiszed, vagy sem, de áldozatul

esett az opiátválságnak. Túllőtte magát.

- Jaj, ne - nyögött fel Chet színpadiasan. - Micsoda tragédia! Egy ilyen imádni való teremtés...

- Csak gondoltam, jobb, ha tudod - vont újra vállat Jack. - Ez megkönnyíti a dolgod a hónap hátralévő részében.

- Ámen - bólintott Chet. - Minden rosszban van valami jó, ha jobban belegondolunk. Ezzel együtt kár a szakértelméért.

- Még mindig gúnyolódunk?

- Nem. Tényleg úgy érzem, hogy a kisujjában volt a patológia.

Jack helyeslően bólintott, mielőtt továbbindult az irodája felé. Itt ledobta magát a székébe és elővette az NYU orvosi egyetemének telefonkönyvét, hogy kikeresse a patológiai tanszék számát. A vezetékes vonalat hívta. Míg a kapcsolásra várt, eszébe jutott, hogy Laurie szerint Carl Henderson telefonált, amikor Kera Jacobsen túladagolta magát, és azt kérte, hadd végezhesse ő el a boncolást. Ha ezúttal is előáll ezzel a kéréssel, természetesen kapásból visszautasítja.

A tanszék egyik titkárnője vette fel a kagylót, akitől Jack azt kérte, hogy kapcsolja dr. Hendersont. Felszólítás nélkül elárulta a nevét és azt a tényt, hogy az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézettől telefonál. Míg várakoztatták, kelletlenül hallgatta az ósdi liftzenét.

- Dr. Henderson - hallotta meg Carl kellemes baritonját.

Újra bemutatkozott, és már épp készült megosztani a hírt, amikor Carl közbevágott.

- Ne haragudjon, de feltételezem, hogy dr. Aria Nichols miatt hív. Tudnia kell, hogy a rendőrségtől már értesültünk a sajnálatos esetről.

- Á, értem. - Jack kihallotta a megrázkódtatást a férfi hangjából. - Igen, pontosan ezért hívom. A feleségem, dr. Laurie Montgomery külön megkért, hogy értesítsem. Tudja, hogy vélhetően túladagolás történt?

- Igen, közölték velünk, hogy újfent erről van szó - felelte Carl. - Mint nyilván ön is tudja, egy héten belül másodszor fordul elő, hogy emiatt veszítjük el közösségünk egyik tagját. Rendkívül sajnálatos, hogy mostanában a mi köreinkből is egyre több fiatal fordul a

kábítószerekhez. Úgy vélem, drasztikus intézkedésekre van szükség.

- Teljesen egyetértek. - Jack magában hozzátette, hogy kezdetnek az is elég lenne, ha nem tömnének drogokkal minden iskolás fiút, akit viselkedészavarosnak állítanak be.

- Amikor a hét elején az egyik szociális munkásunk, Kera Jacobsen halt meg ily módon, felajánlottam a feleségének, hogy házon belül elvégeznénk a boncolást, de ő elutasított. Ugyanezt kínálnánk fel dr. Nichols esetében is. Az elnökünk, Vernon Pierce érthető módon nyugtalankodik az utóhatások miatt. Még csak az kellene, hogy az intézményünket összefüggésbe hozzák a droghasználattal...

- A törvény megköveteli, hogy az IOSZI végezze el a halottszemlét. - Jack már várta a kérdést, így pontosan tudta, hogyan utasítsa el.

- Igen, a felesége is ezt mondta, de úgy gondoltam, azért még egyszer felajánlom. Ezúttal is reméljük, hogy a média nem értesül a sajnálatos eseményről, különös tekintettel a bulvárlapokra.

- Igyekszünk meggátolni, hogy bármi kikerüljön az intézetből - ígérte meg Jack.

- Ezt nagyra értékeljük. Megragadnám az alkalmat egy személyes megjegyzésre. Azt kell mondanom, hogy engem nem különösebben lepett meg dr. Nichols drogproblémája. Láttam, hogy ösztönösen vonzódik a tudatmódosító szerekhez. Bár szakmai téren kiemelkedően teljesített, zaklatott és akaratos teremtést ismertem meg a személyében. Mint a tanszék vezetője, elárulhatom, hogy a rezidensi képzése sem zajlott zökkenőmentesen. A feleségétől hallottam, hogy önöknek is okozott némi fejfájást...

- Dr. Nichols és az oktatási igazgatónk valahogy nem találták egymással a hangot - fogalmazott ködösen Jack.

- Amikor telefonon beszéltem a feleségével, az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy dr. Nichols nem vette túlzottan komolyan az IOSZI-rotációt. Beszéltem is vele erről. Akkor azt mondta, hogy a gyakorlat elején valóban unta a törvényszéki patológiát, amit szerinte opcióként kéne felkínálni, és semmiképp sem mint kötelező gyakorlatot, ám elmondása szerint később megváltozott a hozzáállása.

- Talán akkor, amikor a feleségem engedte, hogy ne csak megfigyelőként legyen jelen Kera Jacobsen halottszemléjén, hanem kórboncnokként is. Ezt nem valami hirtelen sugallatra tette. A feleségemnek meggyőződése, hogy az egyetem patológus rezidenseinek itteni gyakorlata hosszú ideje nem kapja meg azt a figyelmet, amit érdemelne, s ezzel párhuzamosan a rezidensekre sokkal nagyobb felelősség is hárulna.

- Akármi legyen is az oka, a felesége csodát tett. Az a benyomásom támadt, hogy a magzat váratlan előkerülése felkeltette dr. Nichols érdeklődését, és arra ösztönözte, hogy genetikai úton próbálja felkutatni a magzat apját. Szinte egy csapásra vált érdektelen megfigyelőből elhivatott nyomozóvá. Ön is megfigyelte ezt a bámulatos átalakulást?

- Többé-kevésbé - vallotta meg Jack. - A feleségem említette, hogy dr. Nichols érdeklődik az ügy iránt. Elismerem, érdekes felvetésnek találtam, hogy a genetikai származástant hívta segítségül, különösen annak fényében, hogy egyre több DNS-alapú családfakutató vállalat és DNS-adatbázis lelhető fel a piacon. Ennek bizonyos emberölési ügyekben még komoly jelentősége lehet.

- Dr. Nichols feltétlenül osztozott ezen a nézetén. Mutatott nekem néhány érdekes családfamodellt a Kera Jacobsen-ügy kapcsán, melyek révén a magzat apját próbálta azonosítani. Ön is látta ezeket?

- Nem, sajnos nem - felelt Jack. - Dr. Nichols munkáját közvetlenül a feleségem felügyelte, én nem vettem részt ebben, bár tegnap több halottszemlét is közösen végeztünk el. Engem is lenyűgözött a technikai tudásával, ha nem is viseltem túl könnyen sajátos egyéniségét.

- Még enyhén fogalmaz. Mint a feleségének is említettem, dr. Nichols sosem volt csapatjátékos, akkor már inkább antiszociálisnak mondanám. Ezzel együtt a feleségével legalább megtalálta a hangot. Annyira feltétlenül, hogy beavassa őt a közelgő operációjába. Mondja csak, itt végzik a klinikán?

- Igen. - Jack gyors pillantást vetett az asztali órára. - Ami azt illeti, e pillanatban is úton lehet a betegfelvételre. Ezért telefonálok helyette

én.

- Gondoltam. Remélem, minden komplikációmentesen alakul. És köszönöm, hogy hívott. - Carl hirtelen megszakította a vonalat, mielőtt még Jacknek esélye lett volna válaszolni.

Távolabb tartotta a kagylót, és úgy meredt rá, mintha magyarázatot adhatna a hívás váratlan lezárására. Ahogy magában visszajátszotta a beszélgetést, az a fura képzete támadt, mintha kikérdezték volna, csak nem értette, miről és miért. Megvonta a vállát, ahogy lassan leeresztette a kagylót, hogy csak a legutolsó pillanatban pottyantsa a helyére.

Elővette a mobilját és felhívta a feleségét. Laurie megmondta neki, hogy ne aggódjon, inkább tartsa helyette a frontot, és hogy nem lesz semmi baj, de egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek. Laurie olyan gyorsan felvette, mintha csak a hívására várt volna.

- Úton vagy a kórház felé, vagy még otthon? - tudakolta Jack, miután kölcsönösen köszöntötték egymást.

- Épp az Uberben ülök. - Laurie hangja vidáman csengett, de Jack eltűnődött, hogy híven tükrözi-e az érzéseit, vagy csak neki szól. - Fél órán belül ott leszek, ha a forgalom engedi.

- Csak váltani akartam pár szót a Nichols-ügyről.

- Értem. Döbbenet, nem? Micsoda tragédia...

- Egyetértek. Amikor először hallottam Bart Arnoldtól, nem kaptam szikrát, de szeretném, ha tudnád, hogy mindent kézben tartok. Én csinálom meg a boncolást, és már dr. Hendersonnal is beszéltem, ahogy kérted.

- Köszönöm. Sajnálom, hogy ezt is rád terheltem, de Bart nem tudta elérni George Fontwortht, ezért engem hívott. Különben is úgy gondolom, hogy több okból alkalmasabb vagy erre, mint George. Képzelem, mennyire megdöbbent dr. Henderson.

- Már tudott róla - árulta el Jack. - A rendőrök kapcsolatba léptek vele vagy Vernon Pierce-szel. A lényeg, hogy tudta.

- Helyes. Így mindenkinek könnyebb. Nagy pánik lehet a klinikán. Két túladagolás egy héten belül? Nem a legjobb reklám, hogy finoman

fogalmazzak.

- Most is felajánlotta, hogy elvégzik helyettünk a boncolást. Mondtam neki, hogy ez a mi törvényi kötelességünk.

- Biztosan nagy nyomás nehezedik rá a vezetőség részéről. Örülök, hogy te is tisztáztad vele a felállást.

- Még fontosabb, hogy te hogyan érzed magad? - kérdezte Jack. - Tudom, este beszéltünk erről, de egyszerűen bűntudatom van, amiért reggel csak úgy magadra hagytalak.

- Tökéletesen jól vagyok - biztosította Laurie. - Nyugodt lehetsz. Elfogadtam, hogy feltétlenül szükség van erre. Tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap, szóval örülök, hogy végre túlleszek rajta. Egyértelmű, hogy kettőnk közül te vagy az, akinek nehezére esik elfogadni, szóval minden érintettnek úgy a legjobb, ha lekötöd magad a munkával. Minden rendben lesz.

- Odamehetek a betegfelvételre, ha akarod - ajánlkozott Jack.

- Erre semmi szükség - sóhajtott fel elgyötört hangon Laurie. - Hányszor mondjam még, hogy nem lesz semmi baj? Különben is, a betegfelvételről egyből az előkészítőbe visznek, és a műtét után is megfigyelés alatt tartanak majd, mielőtt kihelyeznek egy kórterembe. Inkább arra összpontosíts, hogy kezeld ezt a szerencsétlen helyzetet dr. Nicholsszal.

- Oké, oké. - Jack nem akarta még jobban megnehezíteni a dolgot Laurie számára. - Elvégzem a boncolást, azután meglátogatlak a szobádban. Van fogalmad róla, melyikbe kerülsz?

- A Kimmel-épületbe, a 838-ba visznek, hacsak nem történik valami. Ott találkozunk. Szeretlek.

- Szeretlek - felelte Jack.

Néhány percig mozdulatlanul ült az irodában. Valahogy mindkét hívás után nyugtalanság motoszkált benne, csak nem értette, miért. Végül mindkét tenyerével lecsapott az íróasztal lapjára, ahogy felállt és kinyújtózott, mielőtt kilépett a folyosóra. Úton a lift felé gondolatban már át is váltott a telefonokról az aktuális feladatra: Aria Nichols halottszemléjére. Önkéntelenül is eltűnődött, milyen lesz felboncolni

valakit, akivel előző nap még együtt dolgozott. Kétségkívül borzongató érzés, amin az sem enyhített, hogy nem kedvelte a nőt.

36. FEJEZET

Május 11.

11.15

Miután beszélt dr. Jack Stapletonnal, Carl jobban érezte magát, mint csaknem egy hónapja bármikor. Mintha a fenyegetően borús égbolt sötét fellegei között végre átszüremlett volna a reménykeltő fénysugár. A rémálom nem egészen egy hónapja kezdődött, amikor Kera tönkretette a kellemesnek ígérkező estét a katasztrofális hírrel, hogy várandós, s nem csupán repes a boldogságtól, de elvárja, hogy vele örüljön.

Először nem is hitt a fülének. Azt hitte, csak viccel. Habár az óvszertől valamiért viszolygott, Kera megnyugtatta, hogy mindig odafigyel a havivérzésére, ami olyan pontos, mint az óramű. Többször is leszerelte őt azzal, hogy éppen nem alkalmas az időpont, amit ő belátóan elfogadott és tiszteletben tartott. Így amikor váratlan hirtelenséggel előállt a nagy újsággal, óhatatlanul is gyanakodni kezdett, hogy talán nem véletlenül esett teherbe.

A viszony a klinika karácsonyi partiján kezdődött, s amennyire látta, Kera csábította el őt. Akárhogy is, a bulin élvezték egymás társaságát és jókat nevettek, amikor felidézték Massachusettsben és Los Angelesben telt gyermekkoruk szórakoztató epizódjait. Kiderült, hogy télen mindketten szeretnek síelni, nyáron pedig szörfözni. Az este végén telefonszámot cseréltek arra az esetre, ha egyszer még meginnának valamit egymás társaságában.

Amikor egy héttel később az ő kezdeményezésére valóban leültek inni valamit, Carl előrebocsátotta, hogy lassan húsz éve házas, és van három gyereke - egy a főiskolán, kettő a középiskolában. Úgy érezte, teljes őszinteséggel feltárta előtte a helyzetét, amikor elmondta, hogy miután legkisebb gyermekük iskolás lett, felesége visszatért sikeres karrierjéhez, a reklámszakmába, amit intim kapcsolatuk annyira megszenvedett, hogy gyakorlatilag megszűnt létezni. Ebben igazat is

mondott - épp csak azt hallgatta el, hogy az előző években több nővel is összeszűrte a levet. Azt sem tette hozzá, hogy felesége jövedelme messze felülmúlja az övét, így nem áll szándékában megválni sem tőle, sem kellemes életétől.

Amikor Kera előállt a terhességével, minden létező anyagi és érzelmi támogatást felajánlott az abortuszhoz. Korábbi tapasztalatai alapján azt várta, hogy ő is elfogadja a rideg tényeket és továbblép, ám ehelyett egyre makacsabbul ragaszkodott ahhoz, hogy megtartsa a gyereket. Ezzel párhuzamosan egyre makacsabbul hajtogatta azt is, hogy oda kell állniuk a felesége elé, pedig ő nyíltan és világosan megmondta neki, hogy nem szándékozik elhagyni a családját. Amikor már azzal fenyegetőzött, hogy felhívja a feleségét, nem hagyott neki más választást - vagy ő, vagy Kera.

Miután sikeresen eltitkolta a viszonyt kotnyeles kollégái előtt, nem kételkedett abban, hogy egy halálos adagnyi fentanil és az alkalmas háttérként kínálkozó opiátválság könnyedén pontot tehet az ügy végére. Épp csak arra nem számított, hogy a kibírhatatlan Aria Nichols váratlanul elkezd érdeklődni a magzat biológiai apja iránt. Akkor kezdtek gyülekezni egén a viharfelhők, és még fenyegetőbbé váltak, amikor kiderült, hogy Madison Bryant is tudhat Kerával folytatott viszonyáról.

A potenciális Madison Bryant-fenyegetést nehezen tudta feloldani - főként, miután a nő valahogy azt is túlélte, hogy belökte a vonat alá -, de a halálos adag kálium-kloridnak hála úgy érezhette, tisztulni kezd az ég. Azután máris újabb fellegek gyűltek fölé, ezúttal a genetikai családfák képében, amelyek rövid úton azonosították volna, ha nem találja ki képzeletbeli barátját, Paul Sommerst, a manhattani államügyészt. Gyerekkorától tudta, hogy örökbe fogadták, de mostanáig sosem érzett késztetést arra, hogy feltárja a származását. Egyszer a jövőben talán előveszi Aria Nichols családfáit a széfjéből, ahol őrzi őket, és utánajár a kérdésnek. Az Ötödik sugárúton lakó vér szerinti anyja felcsigázta a képzeletét, bár Aria jellemzése nyomán nem sok kedvet érzett a személyes találkozáshoz.

Aria Nichols közvetlen fenyegetését annál is könnyebben semlegesítette, mert a nő éppúgy egyedül élt, mint Kera. Az is segített,

hogy olyan fedősztorit talált ki a családfakutató cégnek, ami sehogyan sem vezethetett el hozzá. Annál inkább aggasztotta, hogy Aria megmutatta a családfákat dr. Laurie Montgomerynek. Amikor meghallotta ezt, a sötét felhők újra gomolyogni kezdtek felette. Valóságos kataklizmával fenyegettek, ám ehelyett égi manna hullt belőlük - kiderült, hogy dr. Montgomeryt épp aznap műtötték, vagyis kórházba s ezzel egy időben infúzióra került, amit maga a férj erősített meg. Ez az információ oszlatta szét a felhőket és eresztette át a halovány reménysugarat.

Miután vetett egy pillantást az antik órára, alkalmasnak találta az időpontot arra, hogy látogatást tegyen a sürgősségi osztályon. Felállt és belebújt hosszú orvosi köpenyébe, mielőtt megnézte magát az ajtó hátoldalára szerelt tükörben. Fecskendője bőven akadt, csak kálium-kloridot kellett találnia. Ahogy Madison Bryant esetében, most is azt tervezte, hogy valamikor hajnaltájt látogatja meg Laurie Montgomeryt, amikor az éjszakás műszak fele elvonul az étkezőbe. Vele igazából még könnyebb dolga is lesz: VIP-pácienskénti bizonyára különszobát kap, különösen a Kimmel-épületben, ahol nyilván elhelyezik. Madisonnál aggódnia kellett a nővérek és ápolók váratlan felbukkanása miatt, de Laurie-t senkinek nem lesz oka őrizni. S a legtöbb kórházi halál hajnali 3 és 4 óra között történik.

Miután meggyőződött róla, hogy minden ízében tekintélyes professzornak tűnik, kilépett irodájából. Tájékoztatta titkárnőjét, hogy részt kell vennie egy rövid megbeszélésen, de fél óra múlva visszatér. A nő megígérte, hogy felír minden beérkező hívást.

37. FEJEZET

Május 11.

12.40

Miután eltávolították a ruházatot Ária Nichols holttestéről, mely a boncterem l-es számú asztalán feküdt, Vinnie megjegyezte: - Azért rohadt fura. - Mivel e pillanatban még csak a 8-as asztalnál zajlott munka, úgy érezhették, hogy bizalmas körben szembesülnek a kivételes helyzettel: olyasvalaki felboncolásával, akivel előző nap még személyes kapcsolatban álltak. - Sokat tűnődtem, milyen lenne felboncolni egy ismerőst. Hát már tudom, hogy nem akkora buli.

- Nekem se - vallotta be Jack. - Fájón emlékeztet rá, mennyire múlandó minden. S nem csak érzelmileg felkavaró. Szakmai szempontból is nehezebb elérni a feltétlenül szükséges objektivitást. Kicsit még szégyellem is magam, amiért életében olyan kellemetlennek találtam. Halálában egészen megszépült...

- A „kellemetlen” nem is kifejezés - tűnődött el Vinnie. - Szerintem a szívtelen szuka pontosabb.

- Vegyen vissza, nagyfiú. - Mindketten hallották, ahogy felpattant a folyosóra nyíló ajtó. Egyszerre kapták a fejüket arrafelé. A sebészruhás és -maszkos Chet McGovern egyenesen az asztalhoz sietett, hogy lenézzen a meztelen holttestre.

- Szép test. Kár érte.

- Ne már - nyögött fel Jack az illetlen megjegyzés hallatán. - Nem mutathatnánk legalább egy kis tiszteletet a halott iránt, főként, ha a kollégánk volt?

- Hé, lazíts már! Én csak oldani próbálom a feszültséget.

- Ha te mondod... Képzelem, mióta vársz erre a pillanatra.

- Oké, elvetettem a sulykot - emelte fel Chet megadóan a kezét. - A körülményeket tekintve talán nem volt a legszerencsésebb megjegyzés.

- Hogy mást ne mondjak... - mordult fel Jack.

- Amúgy, minden oké? - élénkült fel Chet. - Tudom, hogy tegnap még együtt dolgoztatok. Ne keressünk valaki mást a boncolásra, akinél nem áll fenn a személyes érintettség?

- Kézben tartjuk az ügyet - nyugtatta meg Jack. - Ha kíváncsi vagy rá, Laurie személyesen kért fel a boncolásra, és megígértem neki, hogy megcsinálom, de azért kösz.

Az ajtó hangos csattanással újra kivágódott, mire mindhárom férfi arrafelé kapta a fejét. Ezúttal Marvin Fletcher technikus futott be, aki szintén habozás nélkül az 1 -es boncasztalhoz lépett és lenézett a holttestre.

- Basszus, ez tényleg ő. Hallottam, de nem tudtam elhinni. Azt hittem, csak szórakoznak.

- Hát, nem - közölte tömören Jack.

- Azt látom - bólintott Marvin. - Nos, kár érte, bár azt nem mondanám, hogy belopta volna magát a szívembe. Igaz, hogy ugyanúgy benne maradt a tű a karjában, mint annál az esetnél, amit néhány napja csinált dr. Montgomeryvel?

- Igaz - bólintott Jack. - Most távolítottuk el a fecskendőt, s ahogy várható volt, a fentanilteszt pozitív. Felteszem, a Kera Jacobsen-ügyre gondol?

-Arra - erősítette meg Marvin. - Amelyik azt a lórúgásnyi fentanilt tolta magába, amitől azonnal leállt a szíve.

- Vélhetően itt is ez történt - árulta el Jack. - Ki tudja, talán még a drogot is ugyanabból a forrásból szerezték be. Mindketten a klinikán dolgoztak, és benne is több a fentanil, mint szokásosan. Épp ez a gond a túladagolással. A fentanil koncentrációja bármikor változhat, és amilyen hatásos, nem is kell túlzottan eltérnie, hogy halálos legyen.

- Mi is gondoltunk rá. - Marvin eltűnődött. - Hé, mi lenne, ha besegítenék?

- Vinnie-t kérdezze. - Jack nem bánta különösebben, ha Marvin marad, de tudta, hogy a technikusok közt vérre menő versengés folyik, aminek nem feltétlenül akart a részese lenni. Vinnie, mint rangidős,

talán féltette kivételezett posztját mellette, a legtöbbet foglalkoztatott patológus mellett.

- Felőlem oké - vont vállat Vinnie.

- Oké, én itt se vagyok - jelezte Chet. - Azért szóljatok, ha találtok valami érdekeset.

Jack ügyet se vetett rá, csak Vinnie és Marvin felé fordult.

- Oké, srácok, akkor vágjunk bele.

Chet néhány percig még maradt és elnézte a lázas tevékenységet, de láthatóan szégyellte magát a besült poén miatt, ezért nemsokára odébbállt, hogy inkább felkészüljön a délutáni megbeszélésre.

Míg Jack elvégezte a külső vizsgálatot, Marvin más hasonlóságot is megemlített a Kera Jacobsen-ügy kapcsán, nevezetesen az ajkakra rászáradt nyál hiányát, ami arra utalt, hogy nem jelentkezhetett a tüdőödémával azonosított habzás. Jack ezt különösen érdekesnek találta, miután tudta, hogy fentaniltúladagolás esetében szinte mindig jelen van az ödéma és annak kísérő tünete, a nyál felhabzása. Ahogy Kera esetében, most sem talált korábbi bevérzéseket a karon, mint az intravénás droghasználóknál általában. A fellelt szúrásnyomok mind újnak tűntek, ami arra utalt, hogy Aria csak nemrég szokott rá az intravénás droghasználatra.

Miután Jack megejtette a szokott Y alakú bemetszést és megkezdődött a belső szervek feltárása, már eloszlottak a személyes érintettségből fakadó korábbi rossz érzések, és a csapat igazi profiként haladt a munkában. Oly gyakran dolgoztak együtt, hogy Vinnie és Jack szinte olvasott egymás gondolataiban, így hosszú idő telt el egyetlen szó nélkül. Marvin is megérezte, hogy nincs rá igazán szükség, ezért háttérbe húzódott, és inkább megfigyelőként volt jelen, semmint résztvevőként.

- Te jó ég - törte meg a csendet Jack, amikor kiemelte és a mérlegre helyezte a tüdőlebenyeket. - Tökéletesen egészséges. - Megadta a tüdő teljes súlyát, 1,3 kilogrammot.

- Az teljesen normális. - Vinnie lejegyezte az értéket.

- Mint Jacobsen tüdeje - szúrta közbe Marvin. - Dr. Montgomery

szerint minimális volt az ödéma, ha egyáltalán.

- Itt is ugyanezt kell megállapítanom. - Jack leemelte a tüdőlebenyeket a mérlegről, a vágódeszkára helyezte őket és lemetszett néhány szeletet a belső szövetek megvizsgálásához. - Igen, minimális az ödéma. Ez fura. A fentaniltól olyan gyorsan leállhatott a légzés, mint amikor lekapcsolják a villanyt. E szerint egy nagyon erős fentanilszármazékkal lehet dolgunk, amilyen a kar-fentanil, vagy, ami még rosszabb, a 3-metil-fentanil cisz változata.

- Oda se figyelj rá - legyintett Vinnie Marvin felé. - Csak villogni akar.

- Igaz. - Jack tudta, hogy Vinnie csak szívja a vérét, de szükségét érezte, hogy a technikusok is tudják az igazat. - Ezek a származékok akár tízezerszer is erősebbek lehetnek, mint a morfium, ráadásul minden szempontból, így a szuppresszió terén is. A jelenlegi opiátválságot éppen a fentanilszármazékok hatásossága és könnyű előállíthatóság okozza.

Ahogy a boncolás folytatódott, és nem találtak patológiás elváltozást, Jack lelkesedése kezdett alábbhagyni. Egy elképesztően erős fentanilszármazék egyértelmű magyarázatot adott Aria halálára és a patológiás elváltozások hiányára, ez nem is lehetett kérdés. Ugyanez elmondható volt Kera Jacobsen halálára is, amit Marvin is megerősített. Ez azt jelentette, hogy ugyanaz a származék okozta mindkét halálesetet? Jó eséllyel igen, de a végső szót most is a toxikológiai elemzés mondja ki. A történtek után feltétlenül össze kellett vetniük a Kera és Aria által használt drogot. Ha egyezik, a városi hatóságokat is riasztaniuk kell, hogy figyelmeztessék a drogfüggőket. Nem először fordult volna elő, hogy egy potenciálisan halálos kábítószer került a piacra, amiről a túladagolásos esetek hirtelen megugró száma tanúskodik. Az érintetteknek feltétlenül tudniuk kell erről.

A gondolatmenet - az intravénás előélet hiányával párosulva - arra indította Jacket, hogy kipróbáljon valamit, ami egyértelmű kábítószer-túladagolás esetén másként eszébe se jutott volna: fentaniltesztet végzett a gyomortartalomra. Arra gondolt, hogy Aria talán szájon át

bevett valamit, de miután elégedetlen volt annak hatásával, átváltott az intravénás adagolásra. Míg Vinnie és Marvin átmosta a beleket, ő fecskendőt kerített és folyadékmintát vett a gyomorból, ami könnyedén ment, miután a belek eltávolításával a teljes szerv láthatóvá vált. Használta a tesztcsíkot, és meglepetten szembesült a pozitív eredménnyel.

Amikor Vinnie és Marvin visszatért az asztalhoz, nekik is megemlítette felfedezését.

- Ez mit jelent? - ráncolta a homlokát Marvin.

- Sejtelmem sincs - ismerte be Jack. - Talán csak azt, hogy Aria szájon át is bevett némi fentanilt, mielőtt belőtte magát.

- Annak meg mi értelme lett volna? - értetlenkedett Vinnie.

- A Jacobsen-ügyben megvizsgálták a gyomortartalmat? - kérdezte Jack Marvint.

- Nem hinném - rázta a fejét Marvin.

- Talán megkérem a toxikológiát, hogy tegye meg.

A boncolás hátralévő része rutinszerűen zajlott, főként, miután semmilyen patológiás elváltozást nem találtak. A végén Jack köszönetet mondott a két kórboncnok asszisztensnek, mielőtt elhagyta a termet. Máskor maradt volna, hogy segítsen Vinnie-nek a holttest mozgatásánál és a boncasztal rendbe rakásánál, de miután Marvin önként jelentkezett a feladatra, rá nem volt szükség. Foghatta az összes toxikológiai mintát, hogy némi fáradság árán maga vigye fel a hatodik emeletre, ahol tágas új irodájában találta a toxikológia vezetőjét, John DeVriest.

Kezdő korában sokszor összetűzésbe keveredett Johnnal, akit megkeseredetté és zsémbessé tett, hogy szűkös helyen és még szűkösebb költségvetésből kell üzemeltetnie az IOSZI egyik kulcsfontosságú részlegét. A nyomozásaihoz Jacknek válaszok kellettek, méghozzá minél előbb, így amikor nem akartak megérkezni, panaszt emelt Johnnál, aki jellemző passzív-agresszív hozzáállásával csak még tovább halogatta az eredmények kiadását. A helyzet tovább éleződött, amikor az intézmény vezetőjét is bevonták. Jack és John

nemegyszer közel került ahhoz, hogy egymás képébe másszon.

A helyzet akkor változott meg gyökeresen, amikor megnyílt az új központ, és az IOSZI legtöbb osztályát átköltöztették a modern tágas irodatérbe. A toxikológia a régi épületben maradt, de már nem szorongott az alsó szinteken, hanem kisajátította a két teljesen felújított legfelső szintet. Ezzel egy időben az osztály költségvetése is megnőtt, ami látványosan megállította John öregedési folyamatát - a megkeseredett, cinikus alakból egy csapásra önmaga fiatalosabb és elégedettebb változata lett. A régi csúnya időkkel ellentétben Jack immár szívesen járt a toxikológiára és találkozott annak vezetőjével.

- Mit hozott nekünk? - tudakolta John, amikor megjelent az ajtajában.

Jack ismertette a helyzetet, és külön kitért aggodalmára, hogy mielőbb értesíteni kell a város drogfüggőit, amennyiben egy szennyezett és potenciálisan halálos drogszállítmány bukkant fel a piacon. Elmondta, hogy két esetben is magasan képzett fiatal nők estek áldozatul, akiknek a boncolási eredményei megegyeztek, ez pedig szükségessé teszi a két eset részletesebb összevetését, ha időben fel akarják ismerni az új fentanilszármazékot.

- Akkor hát nekilátunk. - John készségesen átvette tőle az Aria boncolása során levett mintákat.

- Lenne még egy kérdésem - lépett tovább Jack.

- Meglepne, ha nem lenne - mosolyodott el John. - Ki vele.

Jack elmondta, hogy elvégzett egy gyorstesztet a gyomortartalomra, és meglepetten látta a pozitív eredményt.

- Arra gondoltam, lefuttathatnánk egy tesztet az első eset, Kera Jacobsen gyomortartalmára is. Őt pár napja boncoltuk.

- Kész örömmel. - John lejegyezte Kera nevét. - Mit csinál az elkövetkező másfél órában?

- Elérhető leszek - felelte Jack. - Csak hívjon a mobilomon.

- Akkor keresni fogjuk, én vagy Peter. - A toxikológiai részleg helyettes vezetőjére, Peter Lettermanre utalt.

Ahogy a felvonó felé indult, Jacknek mosolyognia kellett. John

DeVries átalakulása valóban tündérmesébe illett. Ezt a készséges és kellemes fickót egy napon sem lehetett emlegetni azzal, akivel annak idején késhegyig menő harcokat vívtak.

Amikor visszavonult irodájába, próbált nem gondolni arra, mi történik éppen a Langona Klinika egyik hibrid műtőjében. Még az időt sem merte megnéznie attól való félelmében, hogy aggódni kezd, amiért még mindig nem hívták fel a sikeres műtét végén. Tudta, hogy ilyenkor mindennél fontosabb elfoglaltságot találnia magának. Lehetett bármily tragikus esemény is, Aria Nichols boncolása eddig elterelte a figyelmét, de mostanra véget ért.

Az egyre növekvő irathegy éppúgy adott volna munkát, mint az áttekintésre váró rengeteg szövettani eredmény, de ezeket gyorsan elvetette. Az efféle munka nem követelt elég agyi erőfeszítést, hogy lekösse a gondolatait és elfeledtesse, amire nem akar gondolni - mint Laurie biopsziájának esetleges pozitív eredménye. Olyasmi kellett, ami jóval nagyobb agyterületét kötötte le, beleértve a ritkán használt kreatív képességeket is. Tudta magáról, hogy jellemzően a tettek embere, akinek fizikai megerőltetés kell az összpontosítása fenntartásához - ezért is művelte a sportokat ahelyett, hogy csak nézte volna őket.

Amint eltűnődött ezen, máris felötlött benne a kéretlen gondolat, hogy hazamehetne és Laurie-nak tett ígérete ellenére kosarazhatna egy kicsit. Úgy érezte, lelki békéje feltétlenül megéri a testi sérülés kockázatát, és tudta, hogy a mozgás hathatósan elterelné a figyelmét Laurie műtétjéről. Az ötlet egyre életképesebbnek tűnt - amíg meg nem nézte az időt.

- A fenébe - mondta ki hangosan. Alig múlt két óra, ilyenkor nem is álmodhatott a kosarazásról. Fél ötig egy lélek se járt a pálya közelében. Ennél is rosszabb, hogy bekövetkezett, amitől félt: nemcsak az idő tudatosodott benne, de az a tény is, hogy dr. Cartier még nem hívta. Ha Laurie operációja dél körül elkezdődött, akkor már több mint két órája zajlott, ami nem jó jel.

- Szedd össze magad! - sziszegte összeszorított fogakkal. Tudta, hogy valami másra kéne gondolnia, de csak Aria Nichols nemrég lezárult

halottszemléje jutott az eszébe. Mint valami kifinomult stratégiai játékban, gondosan, lépésről lépesre végigment a teljes folyamaton, és kényszerítette magát, hogy felidézze az összes jelentéktelen részletet, a külső szemrevételezéstől egészen a keserű végig. Végül megint arra lyukadt ki, hogy az egyetlen sajátságos felfedezés a tüdőödéma hiánya, ami egyfajta pozitív negatívum. A gondolat futó mosolyt csalt az arcára - mindig is szerette az ilyen szójátékokat és oximoronokat. Az ödéma hiánya azt jelezte, hogy Aria Nichols és Kera Jacobsen esete több szempontból is hasonló, sőt még azt a lehetőséget is felveti, hogy mindketten ugyanabból a forrásból szerezték a halálos drogot. Ha a hasonlóság nem csupán véletlen egybeesés, akkor talán egy minden korábbinál nagyobb túladagolási járvány van kibontakozóban. A sors keserű fintoraként Aria részt vett Kera boncolásában, ami még egy szálon összekapcsolta a két esetet.

Hirtelen telefoncsörgés vágta el a gondolatmenetet. John DeVries jelentkezett.

- A Jacobsen-minta is pozitív lett a fentanilra - jelentette a toxikológus. - Erre számított?

- Igen is, meg nem is - felelte Jack. - Mint említettem, a mai eset a pozitív eredmény mellett más szempontból is párhuzamba állítható a korábbival, de nem tudom, hogy ez jelent-e bármit.

- Csak gondoltam, megkérdezem...

- Hadd kérdezzek én is valamit - élénkült fel Jack. - Van gyorsteszt a 3-metil-fentanilra?

- Nincs. A gyorstesztek nem tesznek különbségek a származékok között.

- Kár - sóhajtott Jack. - A halál mindkét esetben iszonyú gyorsan bekövetkezett. Belegondolni is rossz, hogy valami új származékán a dolog mögött...

- Tudni fogjuk, amint meglesznek a kromatográfiai és tömegspektrometriai elemzések.

- Csak ahhoz idő kell. Ismer, tudja, hogy mindig tegnapra kell az eredmény.

John elnevette magát.

- Még nem felejtettem el a csörteváltásainkat. Adja meg az ügyszámot, és ha tudom, meggyorsítom a dolgot.

- A mai ügyszám kéznél van, de a másiknak utána kell járnom.

- Ne fáradjon. Csak mondja a két nevet, majd én ránézek.

- A mai Aria Nichols. A múltkori Kera Jacobsen.

- Meglátjuk, talán már jövő hét elejére meglesz az eredmény.

- Nagyon hálás lennék érte, John.

Miután újfent eltűnődött John pálfordulásán, Jack még egyszer végigvette magában Aria Nichols boncolását, majd anélkül, hogy pontosan tudta volna, miért, arra gondolt, hogy átengedte Áriának Madison Bryant boncolását. Eszébe jutott Aria bántó kirohanása, miután szembesült a boncasztalon fekvő Madison Bryanttel, aki segíthetett volna neki a Jacobsen-ügyben, ha nem olyan szerencsétlen, hogy elütteti magát. Akkoriban Aria vulgáris nyelvezete és emberi együttérzésének ordító hiánya keltette fel a figyelmét; most inkább arra koncentrált, hogyan kapcsolódhat egymáshoz a három ügy.

Előrebillentette székét és felhívta Bart Arnoldot. Ahogy Madison Bryantre gondolt, hirtelen eszébe jutott, hogy még nem látta a kórházi kartonját, amit a tegnapi halottszemle után kért be. Különben is, Bart azt kérte, hogy számoljon be neki Aria boncolásának eredményeiről.

Bart szokása szerint első csengésre felvette a telefont. Az osztály vezetőjeként csak nagy ritkán vállalt ügyeket - Aria esete a kivételek közé tartozott -, így a többi nyomozóval ellentétben, akik a terepen töltötték napjuk nagy részét, szinte mindig az íróasztalánál ült.

Jack bemutatkozott, mielőtt rátért a lényegre.

- Befejeztem Aria Nichols boncolását. Nem találtam semmi érdemlegeset, leszámítva a fentaniltúladagolásoknál jellemző tüdőödéma hiányát.

- Kösz, hogy szólt. Ami engem illet, az anyától nem tudtam meg semmi érdemlegeset. Mint mondta, sosem gondolta volna, hogy a lánya „egy rohadt drogos” volt. Az ő szavai.

- Az alma meg a fája - csóválta a fejét Jack. - Mi a helyzet a Bellevue kórházi kartonjával? Madison Bryant ügyében. Szükségem lenne rá, ezúttal nem elég a digitális változat. - Jack nem is leplezte bosszúságát.

- Itt fekszik az asztalomon. Bocs, majd átküldetem valakivel az 520-asba. A helyén van?

- Igen. Itt várom.

- Van már hír dr. Montgomeryről? - tudakolta Bart.

Jack következetesen próbált nem gondolni Laurie-ra, ezért az ártatlan érdeklődést is úgy élte meg, mintha hátba döfték volna. Meg kellett köszörülnie a torkát, amíg összeszedte magát.

- Még nincs, de hamarosan.

- A legjobbakat kívánom neki, ha beszélnének.

Átadom. - Ahogy letette a telefont, Jack megmagyarázhatatlan indulatot érzett. Nem annyira Bartra haragudott, mint inkább a szerencsétlen BRCA1 génmutációra, amit Laurie megörökölt. Ha nem így történik, most is az irodájában ülne és végezné a dolgát ahelyett, hogy kiszolgáltatva fekszik a Langone Klinika egyik műtőasztalán.

- Mi újság, főnök?

Jack felnézett, ahogy Chet sziluettje betöltötte az ajtónyílást.

- Nem sok. - Jack leplezni próbálta a tényt, hogy lehetőség szerint nem is gondol Laurie-ra.

- Bocsánatot akartam kérni a történtekért...

- Már el is felejtettem - legyintett Jack.

- Kösz - bólintott Chet. - Volt bármi különös Aria boncolásán?

- Nem, hacsak nem tekintjük annak az ödéma teljes hiányát.

- Hát, mivel a fentaniltúladagolások kilencvenhat százalékában megtalálható, szerintem ez nagyon is különös. Annál is inkább, mert ugyanezt találtuk a Jacobsen-esetnél is. Tudott erről?

- Igen, Marvin mondta. Ez felveti a gyanút, hogy mindkettőjüket valami hihetetlenül erős fentanilszármazékkal ölték meg. Szerintem az ödéma hiányát az magyarázza, hogy a halál túl gyorsan következett be, így egyszerűen nem maradt idő a kialakulására.

- Érdekes felvetés - kockáztatta meg Chet.

- Ha már itt vagy, felhívnám a figyelmed még valamire. A Jacobsen-, Bryant- és Nichols-ügyek több szálon is kötődnek.

-Túl azon, hogy Jacobsen és Nichols túladagolásban halt meg? - ráncolta a homlokát Chet.

- Valahogy túl sok a véletlen egybeesés. Vagy csak én gondolom így. A lényeg, hogy Jacobsen és Bryant közeli munkatársak és barátok voltak. Nichols boncolta Jacobsent, és Laurie szerint minden igyekezetével azon volt, hogy megtalálja a váratlanul előkerült magzat apját. Úgy tűnik, ebben Bryant is segédkezett neki, mielőtt elütötte a vonat és meghalt a kórházban. Mindez három nap alatt. - Jack elhallgatott, és felnézett egykori irodatársára.

Chet áthelyezte a súlypontját egyik lábáról a másikra.

-Arra gyanakszol, hogy van köztük valami rejtett összefüggés? - kérdezett rá.

- Még én se tudom, mire gyanakszom - vallotta be Jack. - Ami azt illeti, teljesen kész vagyok Laurie műtétjétől.

- Ja, persze - kapott a fejéhez Chet. - Hallom, ma volt. Hogy ment? Minden oké?

- Épp az a gond, hogy még nem tudok semmit. Azt hittem, mostanra már ideszólnak a sebészetről. Minél többet kell várnom, annál idegesebb leszek, pedig még azt se tudom, mikor kezdődött a műtét. Minden attól függ, mit találnak, és altatás után a megfigyelés is kötelező... nem tudom. Csak próbálom lekötni a figyelmem ezzel a három nővel. Valamiért úgy érzem, hogy egy mélyebb szinten is kapcsolódnak egymáshoz.

- Ha engem kérdezel, szerintem túl sokat agyalsz - vélte Chet. - Abból, amit elmondtál, nekem ez inkább tűnik tragikus egybeesésnek, mint valami összeesküvésnek. Ami Laurie-t illeti, akarod, hogy felhívjak pár embert? Kideríthetem, mi történik éppen. Tapasztalatom szerint a legtöbb késedelem abból fakad, hogy inkább a pácienseket várakoztatják, mint az orvosokat, ha érted, mire gondolok. Lehet, hogy feleslegesen fősz itt a saját levedben...

- Kösz, de ezzel az erővel én is telefonálhatok, csak... Hülyeség, tudom, de ebben tiszta babonás vagyok. Egyszerűen félek odaszólni.

A telefonja hirtelen életre kelt, amitől mindketten összerezzentek.

- Laurie sebésze - állapította meg Jack, miután vetett egy pillantást a kijelzőre. Chet felemelte a hüvelykujját és magára hagyta. Jack fogadta a hívást, és a füléhez emelte a telefont.

- Szép napot, doktornő. - Próbált önfeledtnek tűnni, miközben magában elrebegett egy imát. Még nem találkozott Claudine Cartierrel, de hírből jól ismerte. A legfoglalkoztatottabb sebészek közé tartozott.

- Jó napot, dr. Stapleton - jelentkezett Claudine, maga is vidáman, amit Jack kedvező jelnek vett. - Csak szólni szerettem volna, hogy Laurie már a megfigyelőben van, és remekül érzi magát. Minden pompásan ment, még az endoszkópos ooforektómia is.

- Ez csodás. A biopszia eredménye?

- Pozitív - árulta el Claudine. - Az előzetes diagnózis alapján karcinóma medulláris áttéttel. Nem túl gyakori, csak a BRCA1 mutáció esetében.

- Értem. - Jack mindent megtett, hogy ne adja jelét hirtelen elkeseredésének és csalódottságának. Azt remélte, hogy a biopszia negatív eredményt hoz, vagy ha mégsem, legalább jóindulatú tumorra utal.

- Mikroszkopikus szintű daganatos elváltozást találtunk az egyik környező nyirokcsomóban, de sehol máshol a féltucatnyi eltávolított egyéb nyirokcsomóban. Szerintem ez biztató jel, főként az elsődleges tumor csekély méretét figyelembe véve.

- Elvégezték a teljes masztektómiát az érintett oldalon? - kérdezte Jack.

- Igen - felelte Claudine -, és a preventív masztektómiát a másikon. Dr. Róbert Atkins segítségével, aki fantasztikus plasztikai sebész, elvégeztük a bilaterális emlőrekonstrukciót is. Nagyon elégedett vagyok az eredménnyel, és szerintem Laurie is az lesz.

- Akkor a következő lépés? - Jacket annyira elfogta a gyengeség, hogy szabad kezével alá kellett támasztania a fejét.

- Minden dr. Wayne Herberten, az onkológuson múlik, de szerintem ő is örülni fog az elsődleges tumor csekély kiterjedésének és a nyirokcsomó minimális áttétének.

- Meddig lesz Laurie a megfigyelőben?

- Ezt az aneszteziológusnak kell eldöntenie, de szerintem úgy egy órát. Az altatás problémamentesen zajlott, és Laurie gyorsan visszanyerte az öntudatát.

- Hát, köszönöm.

- Nagyon szívesen.

Jack kinyomta a telefont, majd néhány percig mozdulatlanul meredt maga elé. Egyáltalán nem erre számított, de jobban belegondolva a hír nem is tűnt olyan szörnyűnek, legalábbis Claudine nem úgy tálalta. Hirtelen vágyat érzett, hogy megossza valakivel, ezért feltornászta magát az íróasztal mögül és elsietett a folyosón Chet irodájáig.

- A műtét nem ment olyan rosszul, de annyira jól se - bocsátotta előre már az ajtóból.

- Gyere, mondj el mindent. - Chet felemelt egy iratköteget az egyik székről és áthelyezte a mikroszkóp mellé.

Jack belépett az irodába, lerogyott a székre, és monoton hangon elismételte, amit az imént hallott a sebésztől.

- Azt mondanám, ez egészen jó hír - kockáztatta meg Chet. - Ugyan már, ember! Fel a fejjel! Kis tumor, egy nyirokcsomó, egy onkológusnak ez ma már gyerekjáték. Örülhetsz, hogy ilyen korán elcsípték.

- Talán igazad van - sóhajtott fel Jack.

- Mikor mehetsz be hozzá?

- Talán pár óra múlva. Ilyen hosszú altatás után egy ideg megfigyelés alatt tartják.

- Tudod, mit kéne csinálnod? - vetette fel Chet hirtelen magabiztossággal. - Tűnj el innen. Menj haza, nézz rá a kölykeidre, azután, ha majd átveszik Laurie-t a kórterembe, látogasd meg. A helyedben én biztosan ezt tenném. Be fogsz golyózni, ha csak

ücsörögsz itt az irodádban a szövettani eredményeid és a halotti bizonyítványaid közt.

-Talán igazad van - ismételte bizonytalanul Jack. A testmozgás gondolata határozottan vonzónak tűnt, miként az is, hogy láthatja Emmát és talán JJ-t, ha korábban hazamegy. S akkor még nem beszélt a kosarazás esélyéről. Felállt. - Kösz, Chet. Ez nagyon rám fért.

- Szóra sem érdemes - legyintett Chet. - Laurie-val biztosan minden a legnagyobb rendben. Hé, miért nem írsz rá, hogy hívjon fel, amint telefonközelben lesz? Szólhat, ha átviszik a kórterembe...

- Még egy remek ötlet - bólintott Jack. Az a tény is bizonyította, mennyire kizökkent a rendes kerékvágásból, hogy önmagától nem jutott eszébe.

38. FEJEZET

Május 11.

15.40

Jack még életében nem kapott jobb tanácsot. Az elkövetkező negyvenöt percben nem gondolt másra, csak az útra és a körötte örvénylő forgalomra. Miközben a levegő besüvített sisakjának résein, remek időt tekert északnak az Első sugárúton, fel egészen az 55. utcáig, ahol nyugatnak fordult. Egy ideig a zöldhullámot is kihasználhatta, azután a Central Parknál, ahol a Hatodik sugárút véget ér, még élvezetesebbé vált az útja. Mivel az autók már nem hajthattak be ide, biciklisek, kocogok, távgyaloglók, gördeszkások és görkorcsolyások sajátították ki maguknak a teljes East Drive-ot. A 106. utcánál kissé vonakodva hagyta el a parkot és tette meg a lakásáig hátralévő féltömbnyi utat.

Miután felkapaszkodott a tornácra felvezető tíz lépcsőfokon, megfordult és elnézett a kosárpálya irányába. Mint várta, ilyen korán még egyetlen meccs se zajlott, csak ketten gyakorolták a távoli dobásokat. Ha nem akarja a gyerekeire szánni ezt a lopott időt, kimehetett volna, hogy csatlakozzon hozzájuk, de inkább bevitte a kerékpárt, és felkapaszkodott a lépcsőkön.

Odabent, ahogy a lakószint felé tartott, már hallotta Emma beszédterapeutáját, Karén Higginst, akivel többször is találkoztak. Amint felért, meglátta őt Emmával az étkezőasztalnál, míg a háttérben Caitlin ügyködött és készítette a gyerekek vacsoráját. Jack nem szívesen zavarta volna meg a foglalkozást, ezért széles ívben megkerülte az asztalt, mielőtt a konyhába lépett. Caitlin örült, amikor meglátta.

- Hogy van Laurie? - suttogta, hogy Emma és Karén ne hallhassa. Lesütött az arcáról, mennyire aggódik Laurie-ért. - Hallott már valamit?

- Beszéltem a sebészével. - Jack is lehalkította a hangját. - Azt mondta, a műtét jól sikerült, és Laurie a megfigyelőben van. - Nem részletezte a dolgot. Laurie később is megtehette, ha akarta.

- Micsoda megkönnyebbülés - sóhajtott fel Caitlin.

Jack kerített egy üveg ásványvizet a hűtőből és egy poharat a konyhaszekrényből. Miután töltött magának, Caitlin felé kínálta a palackot, de ő megrázta a fejét.

Jack a konyhai pultnak támasztotta a kerékpárt, mielőtt teljes figyelmével Emma és Karén felé fordult. A beszédterapeuta eszközként használta a közösen elfogyasztott rágcsálnivalókat, miközben végtelen türelemmel a gyümölcslé és a csokis keksz jelét tanítgatta Emmának, de Jacket még ennél is inkább lenyűgözte, hogy Emma valóban odafigyelt rá és a szemébe nézett. Kétségtelenül nagy előrelépést ért el - nemcsak ebben a tevékenységben, de nagy általánosságban is. Ez jóleső érzéssel töltötte el.

-JJ nem ilyenkor szokott hazajönni? - kérdezte Caitlint, továbbra is visszafogott hangon.

- De igen - bólintott Caitlin. - A busz négy körül teszi ki a sarkon.

A telefon életre kelt Jack zsebében. A kapkodásban, hogy mielőbb előrántsa, egy pillanatra beakadt a bélésbe. Amikor végre vethetett egy pillantást a kijelzőre, megkönnyebbülten elmosolyodott. Laurie írt: **Most hoztak át a szobába. Hívj, amint tudsz. XO.**

- Laurie - suttogta Caitlinnek, aki válaszként felemelte a hüvelykujját. - Felhívom a dolgozószobából - tette hozzá Jack.

Lábujjhegyen, hogy továbbra se zavarja meg Emmát és Karent, kisurrant a konyhából és végigsietett a folyosón, majd be a dolgozószobába. Miután felhívta felesége számát, nagy megkönnyebbüléssel hallotta meg hangját, még ha kicsit érdesen is szólt.

- Hogy vagy? - kérdezte tőle sürgető hangon.

- Voltam már jobban is - préselte ki magából Laurie. - Bocs a hangom miatt...

- Ez legyen a legnagyobb gond. Ha tudnád, mennyire örülök, hogy

hallom!

- Hol vagy? Még valahol az IOSZI közelében?

- Nem. Korábban hazajöttem a kölykökhöz, bár JJ még nem ért haza.

- És Emma?

- Jól van. Megemelem a kalapom az anyai gondoskodásod előtt. Ezek a terapeuták tényleg csodát tesznek vele. Emma éppen a csokis süti jelét tanulja.

- Örülök, hogy otthon vagy. Reggel láttam JJ-n, hogy nagyon fel van dúlva a műtétem miatt, bár próbálta nem mutatni. Ha majd hazaér, mindenképp nyugtasd meg, hogy minden szuper.

- Kész örömmel - ígérte Jack. - Hogy érzed magad? Vannak fájdalmaid?

- Mindent egybevetve, nem panaszkodom - felelte Laurie. - Hogy aztán mennyi fájdalomcsillapítót pumpálnak belém, az már más lapra tartozik. Külön adagolón és intravénás csövön át adagolják. Jelenleg a torokfájás a legnagyobb bajom, gondolom, a lélegeztetőcső miatt, de az is egyre jobb lesz. Ha hirtelen megmozdulok, köhögök vagy nevetek, érzem a bemetszés helyét, de ezt eltekintve tényleg minden oké. Kezdek megéhezni, bár szerintem egy ideig még be kell érnem az oldatokkal.

- Ha tudsz nevetni, akkor tényleg nincs nagy gond. Fogadhatsz látogatókat?

- Persze, de nem szükséges bejönnöd, ha szívesebben maradnál a kölykökkel. Jól vagyok, és még jobban leszek, ha végre ehetek valamit. Estére szerintem beveszek egy altatót, ahogy dr. Cartier tanácsolta.

- Látni akarlak. Amint beszéltem JJ-vel és talán harapok valamit, odamegyek.

- Ha ragaszkodsz hozzá, mindjárt kérnék is valamit.

- Persze, bármit - vágta rá Jack. - Mit szeretnél? Elfelejtetted a laptopod?

- Nem, az megvan. Azt kérném, hogy Uberrel gyere, és eszedbe se

jusson idetekerni.

A kérés olyan váratlanul érte, hogy hosszú pillanatokig hallgatott. Eddig eszébe se jutott, milyen közlekedési eszközt válasszon.

- Tényleg ez a legnagyobb gondod? - Összerezzent a gondolatra, hogy ott rostokolhat az esti dugóban.

- Mint mindig - felelte Laurie némi bosszúsággal. - Most különösen fontos lenne, hogy egy darabban érj ide, és ne foszd meg a kölyköket mindkét szülőjüktől. Ha még emlékszel, kórházban vagyok...

- Oké, oké - emelte fel Jack megadóan a kezét. Még csak az hiányzott, hogy ebben az állapotában felbőszítse Laurie-t.

- Köszönöm. Legalább emiatt ne kelljen aggódnom. Amúgy, hogy ment Aria Nichols boncolása? Beszéltél Carl Hendersonnal?

- A boncolás remekül ment - felelte Jack. - Marvin Fletcher segített. Felhívta a figyelmemet, mennyire sajátos, hogy éppúgy nincs jele ödémának, mint a Kera Jacobsen-esetben.

- Ez tényleg érdekes - ismerte el Laurie. - Nekem is feltűnt, hogy Kera Jacobsen nagyon gyorsan meghalt. Nem fuldoklott úgy, mint a fentaniltúladagolás áldozatai szoktak.

- Ugyanezt gondolom Aria Nichols kapcsán is - jegyezte meg Jack.

- Lehetséges, hogy mindketten ugyanonnét szerezték a drogot? - tette fel a kérdést Laurie.

- Tényleg egy rugóra jár az agyunk. Igen, én is erre gondoltam. Annál is inkább, mert egy helyen dolgoztak. Megkértem Johnt a toxikológián, hogy mielőbb derítse ki, ugyanarról a származékról van-e szó. Nagyon remélem, nem lesz több túladagolásunk a klinikai dolgozók körében.

- Én is. Oké, evezzünk kellemesebb vizekre. Mikor jössz?

- Miért? - kérdezte játékosan Jack. - Nem biztos, hogy beleférek a napirendedbe?

Laurie-ból fojtott nevetés tört elő.

- Ezt muszáj volt? Mondtam, hogy fáj. Habár, megér ennyit, hogy újra hallhatom a régi Jacket.

- Egy óra múlva ott vagyok - komolyodott el Jack. - Vigyek valamit?

- Csak a szokott szarkasztikus énedet - felelte Laurie. - Alig várom, hogy lásd a szobámat. A luxus netovábbja.

- Én is alig várom, hogy lássam a szobádat, de téged még annál is inkább.

39. FEJEZET

Május 11.

16.10

Négyre Carl kipipálhatta az utolsó napirendi pontját - ironikus módon a patológiai rezidensprogram felvételi bizottságával folytatott első megbeszélést. A patológiai program felvételi követelményeit hagyományosan március harmadik péntekjén tették közzé - miként az összes amerikai képzési program valamennyi szakterületén ennek megfelelően a bizottságra rengeteg feladat hárult: a jelentkezések áttekintése, a leendő rezidensek kikérdezése, a résztvevők listájának összeállítása.

A tanszék vezetőjeként Carl is a bizottságban ült, s miután az egyik harmadéves rezidens, dr. Aria Nichols halála köztudomásúvá vált, megragadta az alkalmat, hogy felszólaljon felvételének helytelensége ellen. Igyekezett rávilágítani, hogy a bizottságnak épp akkora figyelmet kell szentelnie a jelentkezők személyiségére, mint az iskolai munkájukra és vizsgaeredményeikre, hogy ezáltal elejét vegyék a hasonló problémáknak.

A találkozó után egyenesen vissza mehetett volna az irodájába, de nem élt ezzel a lehetőséggel, inkább elsétált az Első sugárút és a 34. utca sarkára, ahol belépett a Kimmel-épületbe. A klinika adatbázisában nem sokkal korábban meggyőződött arról, hogy Laurie Montgomery a számára eredetileg kijelölt kórteremben fekszik. Semmi sem változott - neve mellett a Kimmel-épület 838-as szobája szerepelt.

Ahogy ilyenkor késő délután mindig, a Kimmel előtere zsúfolásig telt. Számított erre, és be akart olvadni, ha nem is teljesen. Szokás szerint fehér orvosi köpenyét viselte, s mivel a zsebére csíptetett névtáblát sem rejtette el, az egyenruhás és civil biztonsági őröknek eszükbe se jutott megállítani. Amikor felment a nyolcadikra, a felvonóba egész kis tömeg préselődött be. Elégedetten nyugtázta, hogy vele együtt féltucatnyian szállnak ki. Ez csak kapóra jön, állapította

meg magában.

Miután elhaladt a telefonokat kezelő ügyeletesek pultja előtt, zavartalanul folytatta útját a hosszú folyosón. A jobbról és balról nyíló szobákban mindenfelé látogatók nyüzsögtek. Számtalan nővért, ápolót és beteghordót is látott. Az esti műszak tagjai délután háromkor vették át a szolgálatot, és ebben a mozgalmas időszakban ismerkedtek meg a páciensek állapotával.

Változatlan tempóban haladt egészen a 838-as szobáig, ahol egy pillanatra megtorpant az ajtóban. Nem lépett be, de nem is kellett, az ajtóból megfigyelhetett mindent. Legelőször a tényt rögzítette magában, hogy a páciens valóban Laurie Montgomery (az IOSZI oldalán több PR-fényképet is talált az intézet igazgatójáról). Másodszor, látta, hogy infúzióra kötötték, és tudta, hogy a posztoperációs szakaszban ez legalább huszonnégy órára így marad. E nélkül nem is tehette volna meg, amit tervezett.

A páciensen kívül senki sem tartózkodott a helyiségben, ezért némi csalódottság töltötte el, hogy íróasztala fiókjában hagyta a halálos kálium-klóriddal töltött fecskendőt. Ha elhozza és használja, máris túl lehetett volna az előtte álló stresszes várakozáson. Bármilyen jól hangzott ez, még mindig úgy gondolta, hogy legjobb kivárni a hajnali fél négyet - a temetői műszakot, ahogy találóan nevezik, miután ismert és kevéssé ismert okokból, de éjjel tizenegy és reggel hét között hal meg a legtöbb kórházi beteg. A legnagyobb előnnyel természetesen az kecsegtetett, hogy az újraélesztési kísérletek közben észrevétlenül felszívódhat majd. Most még túl sok potenciális szemtanút hagyott volna maga mögött.

- Elnézést, doktor úr - szólalt meg a nővér, aki a semmiből bukkant fel és elfurakodott mellette, hogy valamilyen gyógyszert vigyen Laurie-nak. Elnézte, ahogy belépett a szobába és beszédbe elegyedett a pácienssel. A nővér váratlan megjelenése is megerősítette hitében, hogy kifizetődő hajnali fél négyig várnia. Akkor nem kell számolnia egy kotnyeles nővér vagy ápoló hirtelen közbelépésével.

- *Hasta la vista* - mormolta maga elé vaskos osztrák akcentussal a *Terminátorhires* sorát. Ahogy útnak indult, magába kellett fojtania

somolygását. Másnapra véget ér ez a rémálom. Egyszerűen nem maradt több dominó, ami eldőlhetne, hogy a láncreakció a leleplezésével fenyegessen.

40. FEJEZET

Május 11.

17.48

Jack elbúcsúzott a Lyft-sofőrtől,, miután az fekete Honda Accordjával lehúzódott a Kimmel-épület főbejárata elé. Eseménytelenül és kellemesen telt az út, csak sajnos éppoly soká, mint várta. Szívesebben felpattant volna a bringájára, hogy negyedórákat verjen bármilyen autóra, de betartotta Laurie-nak tett ígéretét, most pedig alig várta, hogy láthassa őt. Áthaladt a forgóajtón, és sietős léptekkel a liftek felé indult.

Még Laurie-val beszélt, amikor JJ hazaért, de amire visszatért a családi nappaliba, fiát már a Minecraft előtt találta: a kanapén ült, kávézóasztalra feltett lábbal, ölében a laptoppal. Jack lehuppant mellé és a napjáról faggatta.

- Elment - közölte tömören JJ.

- Anya műtétje is jól sikerült.

- Tudom. - JJ keze eközben is fürgén járt, ujjai elképesztő ügyességgel kezelték a billentyűket. Bár cseppet sem örült, hogy ennyi időt tölt a számítógéppel, Jack önkéntelenül is csodálta összpontosítását.

- Honnét tudod, hogy jól ment? - Átfutott az agyán, hogy talán Laurie hívta fel, csak elfelejtett beszámolni róla.

- Caitlin mondta.

- Anya néhány napon belül itthon lehet.

- Oké - felelt JJ néhány másodperces késéssel. A játék láthatóan teljesen lekötötte.

- Abbahagynád egy pillanatra, amíg beszélünk pár szót? - kérdezte Jack kissé ingerülten.

JJ a szemét forgatta, de vonakodva megtette, amit apja kért.

- Nem aggódtál miatta az iskolában? - Jack úgy döntött, nem veszi észre a szemforgatást.

- Egy kicsit, de nem gond.

- Sajnálom, hogy nem hívtalak, ahogy ígértem, de én is csak nemrég tudtam meg. Azt hittem, korábban szólnak. Ez nem nyugtalanított?

- Nem - vágta rá JJ.

- Nem akarsz kérdezni valamit?

- Nem. Vagyis, most már játszhatok?

Jack elmosolyodott, ahogy felidézte magában a beszélgetést, ami sok szempontból jellemzőnek tűnt, legalábbis amióta JJ negyedikes lett. Egyre nehezebben húzott ki belőle bármit is, különösen, ha lekötötte a számítógépe.

A zsúfolt fülkében a hátsó falhoz préselődött. Amikor a lift megállt a nyolcadikon, úgy kellett utat törnie magának az ajtóig. A folyosón már látta, hogy szinte minden szobát elözönlenek a látogatók. A 838-ásnál megállt a nyitott ajtóban. Laurie tipikus kórházi ágyon, felemelt rács mögött aludt. Éppoly gyönyörűnek látta őt, mint máskor; még arra is gondot fordított, hogy kifésülje az arcát keretező sötét hajfürtöket.

Nesztelenül besurrant és felmérte a belső teret. Ahogy Laurie utalt rá, valóban impozánsnak tűnt, kivált az East Riverre tekintő panorámával. Queens és Brooklyn jókora részét látni lehetett. Az ágy párhuzamosan állt a nagy ablakkal, vele szemben a falba ágyazott és meglepően óriási képernyővel. Egy híradó ment, a bemondók némán tátogtak. A bútorzat többi részét éjjeliszekrény, kanapé és fiókos asztal alkotta. A nyitott ajtó mögött a kis fürdőre lehetett látni; a zárt ajtó vélhetően a ruhásszekrényhez tartozott. Mosolyognia kellett a gondolatra, mennyire különbözik ez a kórterem mindentől, amivel az orvosi egyetemen és rezidens korában szembesült.

Halkan, hogy ne ébressze fel Laurie-t, az éjjeliszekrényhez lopódzott. Az ágy háttámlája mögött a falra több monitort is szereltek, amelyek a legfontosabb életjeleket követték nyomon. Most csak az EKG kijelzője ment a monoton, mégis megnyugtató ismétlődésekkel. Halk csipogó hang tartotta a szívverés ütemét. Ezenfelül nem

hallatszott más, csak a folyosóról beszüremlő fojtott beszédhangok.

Nem tudta, mit tegyen. Nem akarta felkelteni feleségét, de közben alig várta, hogy beszélhessenek. Már épp készült visszavonulni a kis kanapéra, hogy ott várja ki az ébredését, amikor Laurie felnyitotta egyik szemét. Amint észrevette őt, a másik szemhéja is felpattant, és kipréselt magából egy mosolyt. Váltottak néhány becéző szót, csókot és ölelést, miközben Jack ügyelt rá, nehogy bármilyen nyomást kifejtsen Laurie mellkasára. Végül közelebb húzott egy széket.

- Kösz, hogy bejöttél. - Laurie némi erőlködés árán félig-meddig ülő helyzetbe tornászta fel magát. Közben összerezzent a fájdalomtól.

- Alig vártam. Meg kell mondanom, hogy csodásan nézel ki, annak ellenére, amin keresztülmentél.

- Kedves tőled, hogy ezt mondod, de egy szavadat se hiszem. - Laurie kierőszakolt magából egy újabb mosolyt. - Beszéltél JJ-vel?

- Igen, és örömmel jelentem, hogy ő is visszatért a régi megszokott énjéhez. Alig tudtam lehámozni a számítógépéről. Úgy látszik, sikerült feldolgoznia az anyja műtétjét.

- Nagyon helyes - bólintott Laurie.

- Akarsz beszélni az operációról és a leletekről? - tudakolta Jack. - Biztosan tudod, amit dr. Cartier nekem is elmondott.

- Hát, hogy őszinte legyek, nem szívesen időzök ezeken a részleteken, amíg nem beszéltem az onkológussal.

- Jól teszed. Ha nem baj, én is követem a példádat.

- Ugyanakkor tényleg örülök és hálás vagyok, amiért ilyen korán kiderült, amikor még egészen apró, és csak mikroszkopikus áttétet képzett a nyirokcsomón.

- Ennek én is örülök. - Jack megfigyelte, hogy Laurie éppoly következetesen kerüli a *rák* szót, mint ő.

- Oké, erről ennyit. Na, mit szólsz a szobámhoz?

- Egészen elképesztő. - Jack tekintete újra körbeszaladt a panorámán. - Azon a kanapén aludni is lehet?

- Szerintem igen, de verd ki a fejedből. - Laurie elnevette magát. -

Szépen hazamész a gyerekeidhez.

- Értettem, kapitány. - Jack megadóan felemelte mindkét kezét.

- Hadd mutassak valamit - élénkült fel Laurie. - Add ide azt a tabletet az éjjeliszekrényről.

Amikor Jack engedelmeskedett, Laurie megmutatta, hogy nemcsak az életjeleit követheti rajta, de rendelhet ételt, nézheti a tévét vagy valamelyik streaming szolgáltatót, leereszthetí a sötétítőt, és megváltoztathatja a fényviszonyokat vagy akár a szoba hőmérsékletét is.

- Ha a szemetet is kiviszi, muszáj lesz szereznem egyet otthonra. - Jack megjegyzése hallatán Laurie akkorát nevetett, hogy rögtön utána összegörnyedt a fájdalomtól.

- Minden rendben megy az intézetben? - érdeklődött, miután kényelmesebb testhelyzetet vett fel.

- Meg fogsz lepődni, de még nem dőlt össze. Igazából nem történt semmi érdemleges, leszámítva Aria Nichols boncolását, de most ne ezzel törődj. Biztos vagyok benne, hogy George kibír nélküled egy hétvégét.

- Felhívtad dr. Hendersont, miután végeztél szegény Aria boncolásával?

- Nem én - felelt Jack.

- Miért nem?

- Két okból is. Először is, nem kérte, másodszor, nem volt mit jelenteni. Amúgy közvetlen a boncolás előtt beszéltünk, és akkor nem úgy tűnt, mintha különösebben izgatná az ügy. Ha már itt tartunk, elég furán ért véget a beszélgetésünk.

- Azért ez különös. Kera Jacobsen kapcsán mindent tudni akart.

- Ahhoz lehetett köze, hogy Vernon Pierce a nyakában lihegett...

- Igen, alighanem - ismerte el Laurie.

***

Valamivel később Laurie mozogni vágyott. Jack érkezése előtt is

megtette, és mindketten tudták, mennyire fontos ez az altatásos műtét után. Miután lecsatlakoztatták a jeladókat, Laurie a kerekes infúziós állványra támaszkodott, hogy néhányszor oda-vissza végigsétáljanak a folyosón. Később visszatértek a szobába, hogy megnézzék a PBS híradóját, mialatt Laurie elfogyasztotta könnyű vacsoráját. A híradó már a végéhez közeledett, amikor egy Teresa Golden nevű nővér behozta a dr. Cartier által rendelt altatókat.

- Itt hagyom őket az éjjeliszekrényen - mosolyodott el Teresa, amikor meglátta, hogy látogatója van. - A fájdalom elviselhető? Szüksége lenne valami erősebbre, vagy elég az is, amit az infúzión kap?

- Szerintem megleszek ezzel - felelte Laurie.

- Ha mégsem, csak hívjon. - Teresa ellenőrizte a műtéti heget. - Remek. Alig van váladék.

Miután a nővér távozott, Laurie megjegyezte, hogy mennyire kedvesek és hozzáértők a személyzet tagjai, ami messze elviselhetőbbé teszi az operációt, mint amikor a manhattani közkórházban műtötték.

A híradót követően valami művészeti műsor ment, amit csak fél szemmel néztek, ahogyan a következő híradót is, ami a nagyváros történéseivel foglalkozott. Sokat beszéltek Emma fejlődéséről, majd JJ küszöbönálló pszichológiai kiértékeléséről és közös szorongásukról, hogy a számítógépes játékok aránytalan nagy szeletet hasítanak ki az idejéből. Kilenc után Laurie kezdett fáradni.

- Attól félek, kifogytam a szuflából. - Lekapcsolta a tévét, és vett néhány nagy levegőt.

- Biztosan nem akarod, hogy maradjak? - erősködött Jack.

- Holtbiztos - bólintott Laurie. - Megleszek. Ennyi fájdalomcsillapító és altató mellett úgy alszok majd, mint egy kisbaba.

- Szerinted mikor engednek haza?

- Csakis dr. Cartieren múlik. Azt mondta, a reggeli vizitnél találkozunk. Rád írok, amint beszéltem vele.

- Rendben. - Jack felállt és felé nyújtotta a kis papírpoharat az altatókkal. Vizet töltött neki, és azt is a kezébe nyomta. Miután Laurie

beszedte a gyógyszert, visszatette a poharakat a kis asztalra, majd előrehajolt, hogy még egyszer óvatosan megölelje a feleségét. Laurie viszonozta a gesztust, de összerezzent egy élesebb fájdalomtól.

- Egész éjjel mellettem lesz a telefon, ha bármiért hívni vagy üzenni akarnál - jelezte Jack. - Próbáld kialudni magad.

- Úgy lesz. - Laurie-nak még integetnie is sikerült, mielőtt Jack elfordult és az ajtó felé indult.

41. FEJEZET

Május 11.

21.25

Jack el akarta kerülni a fuvarra várakozó hatalmas tömeget, ezért gyalogosan indult dél felé. Ahogy közeledett az IOSZI épületéhez, eszébe jutott korábbi beszélgetése Bart Arnolddal - kifejezte bosszúságát, amiért nem kapta meg Madison Bryant kórházi kartonját, de rögtön utána távozott, mielőtt még az anyag megérkezhetett volna. Ráeszmélt, hogy semmi oka a sietségre, hiszen a gyerekei már lefeküdtek, ezért úgy döntött, bemegy az irodájába. A mögötte álló naptól annyira felpörgött, hogy úgy érezte, hosszú órákig egyébként se tudna elaludni.

A 30. utcai hátsó bejáratot használta, amelyen át a páciensek érkeztek. Csak biccentett az ügyeletes biztonsági őrnek, majd az irodájában ülő két éjszakás technikusnak. A hátsó lifttel ment fel arra a szintre, ahonnan az összes igazságügyi orvos szakértő irodája nyílt. Léptei éles visszhangot vertek az üres folyosón. Az alagsort leszámítva az egész épületre halálos némaság telepedett.

Amint felkapcsolta irodájában a lámpát, íróasztala közepén meglátta Madison Bryant kórházi kartonját. Bart Arnold szokás szerint állta a szavát. Jack helyet foglalt, felnyitotta a mappát és olvasni kezdett. Rengeteg anyagot talált a páciensről, kezdve a metróbaleset helyszínére érkező mentősök és a Bellevue sürgősségi csapatának kommunikációjával. Újfent elcsodálkozott, hogy Madison jószerével sértetlenül megúszta, amikor a sínek közé esett, és a szerelvény átdübörgött felette, még a halálos áramütést is sikerült elkerülnie.

Szívproblémára utaló jeleket keresett, de hiába. Semmilyen probléma nem adódott a sürgősségi felé száguldó mentőben vagy magán a sürgősségi osztályon, pedig EKG-diagramok során követhette végig a páciens állapotát a mentőtől a sürgősségiig és a műtőig, ahol a balesetben menthetetlenül roncsolódott lábfejet amputálták.

Az anyag következő része az intenzív osztályra való megérkezést és ott-tartózkodást dokumentálta. Jack gondosan elolvasott mindent, amit az intenzív beteggondozásra szakosodott orvosok és szakápolók jónak láttak lejegyezni. Szokás szerint tekintélyes anyag gyűlt össze, de itt sem említett senki olyan szív- és keringési rendellenességet, ami előre jelezte volna a szívpitvari fibrillációt, ami az éjszaka közepén teljes váratlansággal állt elő, és nem reagált semmilyen beavatkozásra, pedig a segítség pillanatokon belül odaért. Amikor a vérképre és a laboreredményekre került a sor, Jack kíváncsian megvizsgálta, hogy a szívroham előtt utalt-e bármi az elektrolitszint változására - ami köztudomásúan okozhat rendellenes szívműködést, így akár pitvari fibrillációt is -, de az eredmények mindenütt a normális tartományban maradtak.

Már épp készült feladni és elfogadni, hogy nincs semmi érdekes Madison Bryant kórházi kartonjában, amikor támadt egy ötlete. Miután a digitális tárolókapacitás az utóbbi években gyakorlatilag ki menthetetlenné vált, könnyen előfordulhatott, hogy a végzetes szívroham előtt Madison életjeleit, így az EKG értékeit is folyamatosan monitorozták és felöltötték a felhőbe. Hozzáférése volt a klinika és a Bellevue adatbázisaihoz, így egyszerűen utánajárhatna. Meg is találta, amit keresett: a folyamatosan naplózott életjeleket az intenzív osztályon való tartózkodás teljes időszakára. Pontosan tudta, mikor történt a szívleállás, így könnyen ellenőrizhette a vonatkozó értékeket. Ahogy mondani szokás, a halál tragikus hirtelenséggel következett be - az EKG teljességgel átlagosnak tűnt, egészen a szabálytalan szívpitvari fibrilláció megjelenéséig, amikor a teljes szívműködés összeomlott. Visszapörgetett, és egy órával a szívhalál előtt kezdte el keresni az értékek változásait, akár a legapróbbakat is. Ilyenkor szokványosnak számított az egyre rendszertelenebb szívverés vagy bármely más, arra utaló jel, hogy az ingerületvezetési rendszert szélsőséges megterhelés érte - akár strukturálisan, a koszorúerek és szívbillentyűk rendszertelen működése által, akár kémiai úton, gyógyszerektől vagy az elektrolitszint megváltozásától -, de bármily figyelmesen haladt is, egyszerűen semmi jelét nem látta a küszöbönálló katasztrófának. A fibrilláció mintha a semmiből tört volna elő. Nagyított a diagramon,

hogy megvizsgálja a krízis előtti utolsó szívveréseket. Amikor így tett, végre felfigyelt egy apró változásra. Eleinte mintavételi hibának gondolta, de nagyon is valóságosnak tűnt, amikor többször is végigment az értékeken, különös tekintettel a fibrilláció előtti utolsó három szabályos szívdobbanásra. Kimerevítette a kérdéses értékeket, és még tovább nagyította őket, amíg már le tudta mérni a vonatkozó hullámok hosszát és magasságát, majd az átlagértékekre vetítve összehasonlíthatta az eredményeket. Egyértelmű lett számára, hogy a T hullám progresszív, mégis alig észrevehető kiugrása és a P hullám hasonló mértékű ellapulása a fibrillációt megelőző három szívdobbanásnyi időben zajlott le.

„Szent isten” - nyögött fel. Az árnyalatnyi, mégis egyre meredekebb változás egy régi ügyet juttatott eszébe, amelyen több mint tizenkét évvel korábban dolgoztak Laurie-val. Egy Jasmine Rákóczi nevű nővér ámokfutást rendezett a manhattani közkórházban, amikor egy egészségbiztosító megbízásából sorban megölte azokat a pácienseket, akik örökletesen hajlamosak voltak a krónikus és költséges betegségekre. Lehetett bármennyire ördögi a terv, nem igazán lepte meg őket, hiszen szakmabeliként pontosan tudták, hogy a biztosítók sokkal inkább szeretik begyűjteni a pénzt, nem kiadni. Az olyan páciensek megölésével, akiknek a feje felett ott lógott egy-egy súlyos és hosszú lefolyású betegség, a cég jelentősen javíthatott az üzleti kilátásain.

Minderről eszébe jutott, hogy a hírhedten beteges ügyben a gyilkos nővér rendkívül agyafúrt eszközt használt - intravénásán befecskendezett kálium-kloridot, amelynek eredményeként ugyanolyan fibrilláció lépett fel, mint Madison Bryantnél. A biztonság kedvéért rákeresett az interneten a kálium-klorid és az EKG-változások összefüggéseire, így rövid úton meggyőződött arról, hogy jól emlékszik.

Amikor ismét elővette és új szemmel vizsgálta meg Madison Bryant EKG-értékeit, már egyértelműnek látta, hogy kálium-klorid-oldattal is előidézhették a szívhalált. A gyanút természetesen semmi sem bizonyította, de nem is zárta ki, ebből pedig adódott a kérdés, hogy az egészségbiztosító ugyanúgy érdekelt lehetett-e a halálesetben, mint a

Rakoczi-ügyben. Nem úgy tűnt. Elvesztett lábfejét leszámítva Madison Bryant munkaképes maradt, tehát nem jelentett élethosszig tartó terhet a rendszerre. Valami másnak kellett a háttérben állnia, méghozzá nem valami véletlenszerű összefüggésnek, ha tovább fűzte Kera Jacobsen, Madison Bryant és Aria Nichols kapcsolatát. És ha túladagolásnak állítottak be két gyilkosságot? Bár az opiáttúladagolási válság ijesztően terjedt, és a társadalom valamennyi rétegét elérte, okkal feltételezhette, hogy Kera és Aria halála nem ennek tudható be - főként annak fényében, hogy az érintettek elmondása szerint egyikük se használt intravénás drogokat. Ha mindehhez hozzávette Madison halálát, az elkövető ugyanaz lehetett, aki vonat alá lökte, majd beinjekciózta őt az intenzíven?

Felgyorsult a szívverése, ahogy végiggondolta a lehetőséget. Ha Madisont valóban szántszándékkal mérgezték meg az intenzív osztályon, akkor az elkövető könnyedén lehetett egy dolgozó szakember - mint a nővér, akit Laurie-val lelepleztek; egy szakápoló; akár egy orvos. Az intenzíven nagy a jövés-menés, s bár mostanában a betegek állandó felügyeletet kapnak, sok esetben nem a személyzet tagjai vigyáznak rájuk, csak az életjeleiket monitorozó gépek. Ami azt jelenti, hogy bárki beadhat nekik egy halálos adag kálium-kloridot, és sosem kell felelnie érte.

- Uramisten! - Felemelte tekintetét, hogy vakon meredjen az iroda falára. Másfajta borzongás és rettegés éledt benne. Ha a három haláleset valahogy kapcsolódik - ha Bryantet és Nicholst azért ölték meg, hogy fedezzék Jacobsen meggyilkolását -, akkor Laurie éppúgy veszélyben lehet, hiszen ő végezte Kera Jacobsen boncolását és felügyelte Aria Nichols kutatását. Még ijesztőbbé teszi ezt a kilátást, hogy Laurie most maga is páciens ugyanazon a klinikán, karjában ugyanazzal az infúzióval, ráadásul egy különszobában. Ettől csak még kiszolgáltatottabb, mintha a Bellevue intenzívjén feküdne.

Hirtelen támadt rémülettel pattant fel, kapcsolta le a lámpát és rohant a folyosón a lift felé. Meg se próbálta felmérni a vad és talán paranoiás képzelgés valódiságát, egyvalamit azonban teljes bizonyossággal tudott: bármennyire megtiltotta Laurie, hogy a szobájában aludjon, pontosan ezt fogja tenni. Ha fennáll bármiféle

kockázat, tökéletesen biztos akar lenni abban, hogy nem történik semmi.

Ahogy visszafelé indult az Első sugárúton, erőltetett menetben haladt el az egyetemi klinika tömbje mellett, miközben meggyőződött róla, hogy mostanra a legtöbb látogató távozott a Tisch Kórházból. A bejárat előtt érezhetően kevesebben várakoztak; a taxik és Uberek már nem torlaszolták el teljesen a bejáratot. Ugyanezt tapasztalta a Kimmel-épületnél, ahol még a liftbe is kényelmesen befért. A nyolcadik emeleti folyosón gyérült a forgalom. Noha a kórház vezetése nagyvonalúan, gyakorlatilag a nap bármely órájában engedélyezte a látogatást, a szobákban már csak kevés hozzátartozó maradt, így a szárnyra is viszonylagos csend telepedett.

Amikor elérte a 838-ast, látta, hogy az ajtaját résnyire nyitva hagyták. Gyorsan, mégis nesztelenül besurrant és betette maga mögött az ajtót. A szobában átható sötétség fogadta, csak a fürdő félig nyitott ajtaján szűrődött be az éjszakai irányfény és a Laurie EKG-értékeit jelző monitor világított. A csipogást elnémították. Valamennyi sötétítőt leeresztették.

Miután lábujjhegyen közelebb lopódzott, lenézett békésen alvó feleségére. Laurie a hátán feküdt, arca szinte elveszett tömött hajfürtjei keretében. Ellentétben előző látogatásával, most halkan hortyogott - az altatóknak, fájdalomcsillapítóknak és a műtéti altatás utóhatásainak köszönhetően meg lehetett volna mintázni róla az éteri nyugalom szobrát. Hullámokban áradt benne szét a megkönnyebbülés. Istennek hála, semmi sem történt Laurie-val a távozása óra, és attól tartva, hogy Kera Jacobsennel és Aria Nicholsszal való kapcsolata miatt a akár legrosszabbra is számíthatna. Ahogy elnézte mozdulatlan alakját, máris megkérdőjelezte félelmeit. Csakis üldözési mániájának tudhatta be, hogy ilyesmiket képzelt.

Lassan elhátrált a fekvőhelynek is alkalmas kanapé felé, amelyet a hatalmas és most koromsötét lapos kijelző alá állítottak. Miután felemelte a takarót és meggyőződött róla, hogy a bútor szétnyitható, felegyenesedett és próbálta eldönteni, mit csináljon. Nem akart zajt csapni, hogy ezzel esetleg felriassza Laurie-t, így végül a kinyitás ellen döntött, és csak hangtalanul lehuppant a kanapéra. Vetett egy

pillantást alig négyméternyire fekvő feleségére, és megkönnyebbülten látta, hogy meg se rezzent. Azt tervezte, hogy itt marad, és egész éjjel megfigyelés alatt tartja.

Alig néhány percet ücsörgött a sötétben, amikor máris érezni kezdte, mennyire fáradt. Nem lepte meg, hiszen még öt óra előtt felkelt, ráadásul igencsak mozgalmas és érzelmileg kimerítő nap állt mögötte. A néma kórteremben nagyon is valósnak tűnt a veszély, hogy elnyomja az álom, akkor pedig nem sok hasznára lehet Laurie-nak - főként, ha figyelembe veszi, hogy a kálium-klorid alig néhány pillanat alatt képes előidézni a végzetes fibrillációt. Belegondolt, képes lehet-e bárki arra, hogy besurranjon és megmérgezze Laurie-t a jelenlétében. A tény, hogy Madison Bryantnél alig három szívdobbanásnyi idő alatt beállt a halál, nagyon is valóssá avatta ezt a félelmet. Ki kellett találnia valamit, de nem jutott az eszébe semmi. Hogyan maradhatna éber egész éjjel? Ha realista akart lenni, kételte, hogy sikerülne, amikor még azt sem tudja eldönteni, hogy van-e alapja a gyanújának, vagy az egész csak túlpörgetett és üldözési mániával terhelt képzeletének terméke. Talán beszélhetne a főnővérrel, amikor tizenegykor átveszi a szolgálatot, vagy talán...

Öt perccel később arra riadt fel, hogy miután lassan ráomlott a kanapé jobb karfájára, majd onnét is lefordult, most négykézláb áll a padlón. Amilyen csendesen csak tudott, feltápászkodott. Haragudott magára, amiért nemhiába tartott tőle, hogy el fog aludni. Vetett egy rémült pillantást Laurie ágyban fekvő alakjára. Szerencsére tovább hortyogott, és annak ellenére mélyen aludt, hogy biztosan nem nesztelenül zuhanta padlóra. Ki kellett találnia valamit, mielőtt tényleg elnyomja az álom, és már az sem mentette meg, ha lehuppant a kanapéról. Pontosan tudta, mennyire mélyen képes aludni, aminek nyilván a rendszeres testmozgáshoz lehet köze. Ha teljesen kimerül, még a kávé sem segít. Az orvosi egyetemen egyszer álló testhelyzetben is meglepte az álom. Mit tehetne, hogy garantálhassa Laurie biztonságát? Tényleg van oka a félelemre, vagy a képzelete űz belőle csúfot? Túl sok kérdés rajzott a fejében. Ahogy gondolkodni próbált, lassan a háttámlának dőlt, és a párnára hajtotta fejét. Érezte, ahogy az álom mind közelebb kúszik, és próbált ellenállni, mielőtt még magával

ragadja… hatalmasra nyitotta a szemét, és vett egy nagy levegőt…

42. FEJEZET

Május 12.

3.05

A telefon pontban 3.05-kor, teljesen feleslegesen ébresztette - Carl már rég felriadt, és azóta is azon tűnődött, mit fog tenni az elkövetkező fél órában. Előző alkalommal még feszülten és nyugtalanul készülődött, hogy rövidre zárja a Madison Bryant-ügyet, de már nem. Összhangban a régi igazsággal, miszerint „gyakorlat teszi a mestert", a leghalványabb kétsége sem volt afelől, hogy minden további nélkül elejét veszi a fenyegetésnek, ami ezúttal dr. Laurie Montgomeryben öltött testet. Elméleti feltevése, hogy az intravénásán beadott kálium-klorid tökéletesen megbízható módszer egy ember megölésére, teljes bizonyítást nyert annak alapján, ahogy Madison Bryantnél bevált. Noha a nőt, mint az intenzív osztály páciensét, szakorvosok és nővérek vették körül, majd a holttestét törvényszéki patológusok boncolták fel, senki még csak nem is gyanította, mi történt vele. Ma este pedig ugyanez történik Laurie Montgomeryvel is, ráadásul nem a forgalmas intenzív osztályon, hanem egy fényűző kis szobában fekszik. Az előtte álló művelet már-már megalázóan könnyű, mentes minden olyan kihívástól, ami a Madison Bryant-ügyet olyannyira megnehezítette.

Magabiztossága ellenére nem mondott le az álcájáról. Ugyanolyan gondosan készült a fekete parókával, a vastag fekete keretes szemüveggel és a fehér orvosi köpennyel, mellényzsebében a sztetoszkóppal, sebészollóval, kis elemlámpával és impozáns tollkiállítással. A kálium-kloriddal teli fecskendő a köpeny jobb oldali zsebében lapult. Miután elkészült, utoljára még ránézett a klinika adatbázisára. Ahogy várta: a rendszer szerint Laurie Montgomery továbbra is a 838-asban feküdt. Miután felkészült és az állótükörben meggyőződött róla, hogy ebben az álcában senki sem fog ráismerni, elhagyta irodáját.

Noha északon a 34. utca és délen a 30. utca által határolt klinikai

központ útvesztőszerű folyosóin át számtalan módon eljuthatott a Kimmel-épület nyolcadik szintjére, inkább a szabadban gyalogolt. Bármennyire bízott a jelmezében, nem szívesen szaladt volna bele egy ismerősbe, ami a jól megvilágított kórházi folyosókon bármikor megtörténhetett. Kiemelt egészségügyi intézményként a klinika a nap huszonnégy órájában üzemelt, és megállás nélkül dolgoztak a sebészek is, akiket a sebészet és a patológia szoros munkakapcsolata okán közelről ismert. Messze elkerülte a Kimmel főbejáratát is, mivel az előtér mostanra elcsendesedett, és egy unatkozó biztonsági őr talán kísértést érezhet arra, hogy minden ok nélkül ellenőrizze a személyazonosságát. Inkább a sürgősségi hátsó bejáratát választotta, ahol bármely tetszőleges időpontban hatalmas volt a sürgés-forgás.

Miután a nyolcadik emeletre érkezett, külön megnyugvást merített a hosszú félhomályos folyosó kísérteties csendjéből. Az éjszakának ezen a pontján úgy tűnhetett, mintha a kórház teljesen elnéptelenedett volna, ha egy-egy távoli szobából elő nem bukkan valamelyik éjszakás nővér vagy ápoló. Többnyire néma és sötét szobák maradoztak el mellette, bár akadt néhány, ahol égett a lámpa, sőt még a lehalkítotttévé hangfoszlányai is kiszüremiettek. A folyosó szemközti végén élesen elvált a harsányan megvilágított nővérpult, mögötte néhány éjszakás dolgozóval, akik láthatóan ilyenkor pótolták be az elmaradt papírmunkát.

Ahogy lelassított és megállt a 838-as szobánál, megfigyelte, hogy az ajtót szinte teljesen becsukták, épp csak egy centi választja el a kerettől. Kitapintotta zsebében a kálium-kloriddal teli fecskendőt, hogy megacélozza magát arra, ami előtte áll. Miután mindkét irányban végigtekintett a folyosón, és meggyőződött arról, hogy tiszta a levegő, és a jelenléte sem keltette fel senki figyelmét, ujjhegyeivel gyengéd nyomást gyakorolt az ajtó lapjára, hogy az lassan és nesztelenül kinyíljon. Fokozatosan megjelent előtte az elsötétített szoba. A kórházi ágy és a sötét hajú páciens felett falra szerelt monitor jelezte folyamatosan az EKG-értéket, amit hasznosnak talált. A szívpitvari fibrilláció így azonnal kiveri a biztosítékot, és a riasztás kényelmes ürügyet szolgáltat arra, hogy mit keres a szobában, ha bárki odáig megy, hogy kérdőre vonja. Ugyanilyen súllyal esett latba az infúzió,

ami most is Laurie karjához kapcsolódott. Ha időközben lekötik, vadonatúj tervvel kellett volna előállnia, így azonban minden haladhatott tovább a megszokott mederben.

Miután még egyszer szétnézett a folyosón, még szélesebbre tárta az ajtót, hogy némán besurranjon. Egy pillanatra megállt, amíg szeme hozzá nem szokott a viszonylagos sötéthez, mielőtt felmérte a belső tér többi részét. Hirtelen megdermedt. Valóságos sokként érte a szoba második lakójának jelenléte. A kanapén magzati pózban összehúzódó férfiban tüstént ráismert Laurie Montgomery férjére, Jack Stapletonra, akivel épp aznap délután beszélt telefonon.

Először, a körülmények váratlan és szerencsétlen megváltozása miatt, ösztönösen menekülőre akarta fogni, mégsem tette, sőt arra gondolt, hogy a fejlemény talán nem is olyan hátrányos, mint elsőre gondolná - talán még segíthet is elvonni a figyelmet, miután megkezdődnek a lázas újraélesztési kísérletek. Az osztályos nővéreknek és az újraélesztés végző orvosoknak így nemcsak a pácienssel, de a feldúlt férjjel is foglalkozniuk kell.

Az is eszébe jutott, hogy a fibrilláció gyakorlatilag pillanatokon belül bekövetkezik, s ahogy az intenzív osztályon, itt is haladéktalanul megkezdi majd az újraélesztést. Mire a férj felébred, magához tér és felkel a kanapéról, ő már javában a mellkasi nyomásokat végzi, miközben elmagyarázza neki, hogy a folyosón járva hallotta meg a vészjelzést. A férj - maga is orvos - azonnal beleveti magát a munkába, vélhetően megpróbálja majd szájon át lélegeztetni a pácienst. Magabiztosan elmosolyodott, ahogy elképzelte párosukat, amint próbálják menteni a menthetetlen Laurie-t. Pontosan tudta: ha a kálium-klorid a szervezetbe kerül, és a folyamatot nem fordítják vissza haladéktalanul, az ingerületátvitel soha többé nem áll helyre, bármivel próbálkozzanak is az orvosok.

Egy teljes percig mozdulatlanul állt a sötét szoba közepén, amíg átírta a teljes forgatókönyvet. Ezután már nem kételkedett abban, hogy Stapleton váratlan felbukkanása valójában szerencsés fordulat, ami lehetővé teszi számára, hogy észrevétlenül távozzon. Az intenzíven ez nem okozott gondot, de csak a jelenlévők nagy száma miatt. Ezen a szinten kevesebben vannak, legfőképpen orvosok (az újraélesztő

csapatot rezidensek alkotják, többnyire belgyógyászok), így óhatatlanul kirína a jelenléte, és valaki még meg találná kérdezni, hogy milyen betege fekszik ezen a szinten. Elhanyagolhatónak ítélte az esélyt, hogy Jack Stapleton felismeri - tudomása szerint még nem találkoztak, de ha mégis, a paróka és a szemüveg akkor is hatékonyan leplezi a kilétét.

Miután a helyzethez igazította a tervet, hangtalanul a páciens ágyának jobb oldalához lépett. A sötétben egy pillanatig hallgatta Laurie szabályos lélegzetvételét és nézte az EKG-jelet, ahogy az egy metronóm pontosságával követi a szabályos ütemet. Mosolyognia kellett a tudattól, hogy néhány másodperc múlva ugyanez a jelzés vad vitustáncba kezd majd a szívpitvari fibrilláció görcseitől, amint a szív elveszíti elektromos vezetőképességét.

Előhúzta a fecskendőt. A fürdőszobából kiszűrődő gyér fénynél meggyőződött teltségéről, majd a fogaival lehúzta a vastag tű műanyag védősapkáját. Miután vetett még egy pillantást az alvó férjre, aki nem rezzent és semmilyen hangot sem adott, bal kezébe vette az infúziós csövet, hogy jobbjával csatlakoztassa a fecskendőt az adapterhez. Két kezébe fogta a fecskendőt, és mindkét hüvelykujját a dugattyú végére fektette, majd miután vetett egy utolsó pillantást Jack Stapleton alakjára, egyetlen gyors mozdulattal az infúziós csőbe injektálta a fecskendő teljes tartalmát. Akárcsak Madison Bryant esetében, a cseppkamra szintje egy pillanatra megemelkedett a visszaáramló kálium-kloridtól, majd a következő pillanatban, amikor megnyitotta az infúziós vezetéket, folytatódott a szabad áramlás.

Ahogy várta, szinte a fecskendő kihúzásával egyidejűleg drámai kiugrások jelentkeztek az EKG-monitoron kijelzett T hullámon. A következő szívdobbanással a helyzet tovább rosszabbodott; két szívdobbanással később a teljes EKG-hullám olyan lett, mint a macskakaparás vagy egy kisgyerek összevissza firkája, ami azt jelezte, hogy a szív megszűnt dobogni és görcsösen rángó izomcsomóvá silányult. A riasztás metszően éles hangja szilánkokra törte a szoba csendjét, amitől még úgy is összerezzent, hogy tudatosan készült erre a pillanatra.

Szeme sarkából érzékelte, ahogy az alak felpattant a kanapéról,

miközben zsebre vágta az üres fecskendőt és leengedte a rácsot, hogy az ágyra felmászva megkezdhesse a szívmasszázst. Nem lehetett volna magabiztosabb és elégedettebb. Beigazolva látta, hogy a tudományos alaposság minden esetben éppoly kiszámíthatóan működik, mint az óramű. Nem kételkedett abban, hogy pillanatokon belül beront az első nővér, nyomában az osztály újraélesztő csapatával, hogy lázas igyekezettel nekilásson reménytelen feladatának.

***

Jack önfeledten átadta magát egyik kedvenc álmának, ezért vonakodott felébredni. Épp kosarazott, de nem úgy, mint a való életben. Akkorákat ugrott, hogy szinte szelte a levegőt, és könnyedén zsákolt, ami még fizikai teljesítőképessége csúcsán, tizenhét éves korában sem ment neki (épp csak a gyűrűt sikerült elérnie), de bármenynyire élvezte is szuperképességeit, a fibrillációs riasztás - melynek bántóan éles hangját eleinte be is építette az álomba - hirtelen teljes öntudatra ébresztette. Amint visszanyerte időérzékét és tájékozódóképességét, felpattant a kanapéról.

A legelső pillantásával látta, amint a félhomályban egy fehér köpenyes férfi megpróbálta leengedni az ágy oldalsó rácsát. Ez azonnali akcióra indította. Tudta, mit jelent a riasztás: a sötét alak Laurie karjába fecskendezte a kálium-kloridot, hogy végezzen vele. A tudat jobban felbőszítette, mint emberemlékezet óta bármi. Mintha minden rossz és borzalmas dolog, ami az életben csak történt vele, ebben a viszolyogtató tettben sűrűsödött volna össze. Ahogy leszállt rá a vörös köd, megkerülte az ágyat, hogy az ágyon térdepelő alak mögé lépjen, hátulról megmarkolja, és akkora erővel rántsa maga felé fehér orvosi köpenyét, amennyit csak ki tud préselni magából. Miután a férfi az ágy szélén kapaszkodott, a mozdulattól teljesen kibillent egyensúlyából és rázuhant, miközben tehetetlenül csapdosó karjaival leverte az éjjeliszekrényről a vizeskancsót, a telefont és Laurie minden személyes holmiját.

A félhomályban néhány pillanatra elkeseredett közelharc bontakozott ki, melynek az ágy és a fürdő közti szűkös tér szabott

határt. Rugdosó lábak és verdeső karok gabalyodtak egyetlen örvénylő masszába, mielőtt a titokzatos alaknak végül sikerült kihemperednie a szoba közepére, ahol aztán mindketten felpattantak, és zihálva megálltak egymással szemben.

- Mi a fasz baja van? - rivallt rá a férfi, miközben páni rémülettel mutogatott az ágyra. - A páciens fibrillál! Így meg fog halni!

Jack nem válaszolt, csak fékezhetetlen dühvel előrerontott, hogy felborítsa ellenfelét, de az egyszerűen kitért előle, és kinyújtott karjaival ellökte magától. Jack tehetetlenül pattant vissza a nagy képernyős falról.

- Teljesen elment az esze? - üvöltött a férfi értetlenül, amikor Jack azonnal összeszedte magát, és másodszor is leszegett fejjel rohant rá. Ezúttal is félreoldalazott, mint egy matador a megvadult bika elől. - A páciens életveszélyben van! Újra kell élesztenünk!

Jack ezúttal a kanapénak ütközött, ahol korábban aludt. Ahogy a lendülettől átbukott háttámláján, kinyújtott kezével is alig tudta megakadályozni, hogy ne szaltózzon át rajta. A másik férfi eközben feladta a próbálkozást, hogy felhívja figyelmét Laurie közvetlen életveszélyére, és menekülőre fogta, mielőtt még Jack újra megvetette volna a lábát. Feltépte az ajtót, kirontott a folyosóra és eltűnt.

Egy pillanattal később Jack is kirobbant a félhomályos kórteremből a világosabb folyosóra, hogy üldözőbe vegye a férfit, akit okkal tartott sorozatgyilkosnak. A pillanat törtrésze alatt felmérte, hogy ellenfele egyenesen a lift felé rohant, nem a nővérpult irányába. Okkal tette, mert a fibrilláció vészjelzésére több nővér is közeledett abból az irányból.

Jack nem törődött velük, csak a menekülő férfi után sprintelt, de a látványuk végre felébresztette agyának tudatos és racionális részét, hogy erőszakkal átvegye az irányítást a primitív és agresszív hüllőagytól, ami a kényszerű ébredés óta minden tettét meghatározta. Először az tudatosult benne, hogy máris kezdi beérni a férfit, annak jeleként, hogy jobb formában van nála. Másodszor az újraélesztő kocsi tűnt fel neki, nyomában a csapat négy rezidensével, akik nyílegyenesen feléjük tartottak.

Lassított. A másik férfi beleütközött a csapatba, félrelökte útjából a rezidenseket, és megragadta a méretes újraélesztő kocsit, hogy oldalirányban beékelje a folyosóra, és ezzel elzárja az útját. A kocsi tartalma csörömpölve hullt a padlóra, míg a férfi továbbrohant a folyosón a lift és a lépcsőház felé.

- Bocs - szabadkozott Jack a földbe gyökerezett rezidenseknek, ahogy küszködve kiszabadította a kocsit és elfurakodott mellette. Amikor egy pillanatra hátrafordította a fejét, látta a 838-as szobába berontó nővéreket.

Újra felgyorsult. Amint kivágta a lépcsőház ajtaját, mely mögött a férfi eltűnt, meg kellett állapítania, hogy ellenfele le- vagy felfelé indult. Könnyedén ment: láthatta repdeső fehér köpenyét és hallhatta dübörgő lépteit, ahogy olyan sebesen ereszkedett lefelé, amennyire csak tőle telt. A lépcsősort félemeleti pihenők és emeleti fordulók tagolták, így szabályos spirált alkotott. Ha áthajolt a korláton, egészen a kilenc szinttel lejjebb húzódó alagsorig lelátott. Lefelé indult, hogy ezúttal is egyre közelebb kerüljön a másikhoz.

Dühe nem csillapodott, de legalább annyi tudatosult benne, hogy ellenfele korántsem védtelen, sokkal inkább izmos, megtermett és érezhetően sportos. A kórházi szobában is gond nélkül hárította tébolyult támadásait, pedig biztosan hátráltatta a fehér köpeny és a számtalan orvosi eszköz - hallotta a csörgésüket, amikor a padlón hemperegtek. A gondolat nyomán feltámadt benne a félelem, hogy akár fegyver is lehet nála - legyen akár sebészkés, akár olló -, ennek megfelelően kicsit lassított, hogy ne a lépcsőházban kelljen összecsapniuk, de azért továbbra is nyomást gyakoroljon rá, ahogy a tapasztalt horgászok kifárasztják a nagyhalat. Hacsak nem hódolt olyan sportoknak, mint a kosárlabda és a kerékpározás - ami a nagyvárosban azért keveseknek adatik meg -, a férfi teljesen kimerül majd az erőfeszítéstől, amit az általa diktált nyaktörő tempó követelt.

Mire elhagyták az épület második szintjét, úgy tűnt, a taktika beválik. Ellenfelét szemlátomást megviselte a hatalmas erőfeszítés, amivel a rémült menekülés járt. Az első szinten lépteinek hangos és ütemes dobogása érezhetően lelassult, különösen az utolsó fordulóban. Amikor Jack elhagyta a földszintet és nekivágott az utolsó két

fordulónak, már nem hallott mást, csak a férfi zihálását. Mire kibukkant a fordulóból és elindult az utolsó lépcsősoron, láthatta is, ahogy a térdére támaszkodva előregörnyed, és küszködve próbál lélegzethez jutni. Arca hamuszürkére sápadt, az ajka lebiggyedt. Láthatóan arra sem maradt ereje, hogy kinyissa az alagsorba vezető súlyos tűzzáró ajtót.

Jack lelassított az utolsó néhány lépcsőfokon, miközben elővigyázatosan a férfin tartotta a szemét, attól tartva, hogy csak eljátssza szorultságát, és bármilyen pillanatban nekiugorhat valamilyen fegyverrel. Alig másfél méteres közelségből már láthatta, hogy parókát visel, ami félrebillen a fején. A szemüvege is csálén állt; szára élesen elhajolt az egyik halántékán.

Elérte az alagsori szintet, és lelépett az utolsó fokról a betonpadlóra. A másikkal ellentétben mélyen vette a levegőt, de korántsem zihált - annyira semmiképp, hogy ez gátolta volna a mozgásban. Látta, ahogy a férfi őt figyelte véreres, fájdalmas tekintetével. Láthatóan megrémítette Jack összepréselt szája és megállíthatatlan közeledése, ezért nagy küszködés árán felegyenesedett, és elhátrált, hogy nekiütközzön a zárt ajtónak.

A megfelelő közelségben Jack egyetlen pillanatig sem habozott, csak ökölbe szorította jobb kezét, és egyenesen belebokszolt a férfi orrába, hogy messzire repítse a vastag keretes szemüveget. A férfi lábai megbicsaklottak, mintha gumiból lettek volna; teste az ajtónak támaszkodva ülő helyzetbe omlott. Még most is kapdosta a levegőt.

- Ostoba barom - korholta Jack legalább annyira önmagát, mint ellenfelét, miközben vadul rázogatta kezét, hogy eloszlassa az ujjperceiből szétsugárzó éles fájdalmat. Nem tervezte, hogy megüti a férfit, de a pillanat hevében ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy kiadja haragját, ami végül ettől sem hagyott alább. Lenyúlt, megragadta a parókáját és letépte a fejéről, hogy félrehajítsa és belenézzen az arcába. Noha távolról ismerősnek tűnt, nem tudta hová tenni, ezért felemelte a nyakában függő névtáblát, és gyors pillantást vetett a fotójára. Csak ezután olvasta le a nevét.

- Carl Henderson! - kiáltott fel döbbenten. Hitetlenkedve meredt a

névtáblára laminált fotóra, majd a padlón kiterült férfira. A kép és a személy egyezett. - Maga tényleg Carl Henderson? - Még most is nehezére esett elhinni.

A férfi nem válaszolt, csak behunyta a szemét, és a feje az ajtóra bukott, miközben tovább küzdött minden lélegzetvételnyi levegőért.

Jack megállt felette, a zsebébe nyúlt és előhúzta a telefonját. Rövid úton megtalálta a névjegyek közt Lou Soldanóét. Lenyomta a gombot, hogy felhívja a nyomozót, és tudta, hogy Lou a kései óra ellenére válaszolni fog. Az egyik legjobb barátja, meg különben is: a munkája a mindene.

UTÓHANG

Május 12.

9.15

Jack bedugta fejét a Kimmel-épület 821-es szobájának félig nyitott ajtaján:

- Kopp, kopp.

- Már épp ideje. - Laurie nem rejtette véka alá csalódottságát.

- Hol voltál? Reggel óta üzengetek...

- Érdekes éjszakám volt - felelte Jack ártatlanul. Az ágyhoz lépett, és megcsipdeste felesége arcát. Laurie engedte, de éppen csak.

- Nálad mit jelent az, hogy „érdekes éjszaka”? - akarta tudni.

- Nekem inkább ürügynek tűnik, mint magyarázatnak.

- Kicsit mindkettő - ismerte el Jack, amint közelebb húzott egy széket, hogy leülhessen az ágy mellé. - Mielőtt bővebben is kifejteném, hogy érzed magad?

- Egész jól - színlelt még több bosszúságot Laurie. - Dr. Cartier hajnalban itt járt, és nem győzött áradozni. A műtéti heg váladékozása teljesen megszűnt. Azt mondta, szabad belátásom szerint távozhatok, akár már ma.

- Ez csodás hír, de tényleg. Mit akarsz tenni?

- Szeretném végre rendesen használni a két karom, de ha megnézzük, hogy érzem magam és milyen gyorsan gyógyulok, szerintem jó eséllyel még ma, vagy legkésőbb holnap hazamegyek. Ettől még szükségem lesz segítségre, szóval készen állsz?

- Teljes mértékben - bólintott Jack. - Alig várom, hogy otthon légy.

- Oké, most, hogy ezt kitárgyaltuk, jöhet a magyarázat - élénkült fel Laurie. - Amikor ma reggel felébredtem, másik szobában találtam magam, ahol még ablak sincs, nem ám panoráma. Amikor

megkérdeztem a nővért, hogy miért szállítottak át az éjszaka közepén, a legszebb álmomban, azt felelte, hogy kérdezzelek téged. Szóval, mégis mi a jó fenéért kellett másik szobába költöznöm az éjszaka közepén?

- Ha mindenképp tudni akarod az igazat, a te hibád. - Jack megengedett magának egy önelégült kis mosolyt.

- Hogy érted, hogy az én hibám? - fortyant fel Laurie. - Most már elég a rejtvényekből.

- Nem tehetek róla, ha zavaros vagyok - szabadkozott Jack. - Még én is csak alig tértem magamhoz. Az éjszaka... mit mondjak... ért egy kis megrázkódtatás.

- Nagyon utálom, amikor nem tudok kihúzni belőled egy egyenes választ. Ki vele, miért vitettél másik szobába?

- Legyen elég annyi, hogy azért költöztettelek át, mert hihetetlen módon Aria Nicholsnak igaza volt a magzat apját illetően, neked pedig abban, hogy támogattad a nyomozásban.

- Tényleg muszáj ilyen titokzatosan fogalmaznod?

- Naná - vágta rá Jack. - Elmondhatnám egyszerűbben is, de szeretném, ha megértenéd a dilemmát, amiben előző este kerültem, miután rádöbbentem, hogy Áriával igazatok volt, és még csak nem is tudtátok. Kiderült, hogy a magzat apja a rosszfiú, ahogy Aria mindig is gyanította. Feltehetően az történt - bár biztosat csak a nyomozás után lehet majd mondani -, hogy Kera és Aria túladagolását is megrendezték. Valószínűleg mindkettőt alkoholba kevert fentanillal ölték meg, vagy legalábbis kábították el, hogy miután elvesztették az eszméletüket, halálos adag fentanil-heroin keveréket fecskendezzenek beléjük, mintha túladagolás lenne. Mindez persze csak feltevés, egyelőre nincs rá semmi bizonyíték.

- Hihetetlen. - Laurie hangjából eltűnt minden él. - Ki nyomoz az ügyben?

- Lou Soldano - közölte Jack büszkén.

- Igazán? - ráncolta a homlokát Laurie. - Ő meg hogy csöppent bele?

- Ma hajnalban felhívtam - vallotta be Jack. - Amikor hirtelen

lelepleződött a rosszfiú kiléte, tudtam, hogy Lou a legalkalmasabb személy a nyomozásra, mielőtt még kipattanna a botrány.

- S mikor lepleződött le számodra ennek a rosszfiúnak a kiléte? - tette fel a kérdést Laurie. - Azelőtt vagy azután, hogy szobát váltottam? - Bármennyire is értetlenül állt a történtek előtt, kényszerítette magát, hogy ne adja jelét zavarának.

- Órákkal utána. Oké, most már tényleg eleget kínoztalak. Szóval a lényeg. Miután kilenc körül magadra hagytalak, végül az irodámban kötöttem ki, ha egyszer úgyis arra jártam, és hiába mentem volna haza, mert a gyerekek már lefeküdtek. Eszembe jutott, hogy még nem láttam Madison Bryant kórházi kartonját, amit úgy hisztiztem ki Bart Arnoldtól. Amikor megnéztem az anyagot, különös tekintettel Madison EKG-jére a végzetes fibrilláció idején, hirtelen megvilágosodtam. A szívverés csak az utolsó három dobbanásnál változott meg, amiről eszembe jutott az a sorozatgyilkos ápolónő a manhattani közkórházból, és az áldozatai, akik az öröklött krónikus betegségük miatt csak ráfizetést jelentettek az egészségbiztosító számára. Az a nő adott be intravénásán kálium-kloridot, emlékszel?

- Persze hogy emlékszem - sóhajtott fel Laurie. - Jasmine Rákóczi. Szerintem sosem fogom kiverni a fejemből. Pont a terhességem idején történt.

- Eszembe jutott, hogy talán Madison Bryantet is káliumkloriddal ölték meg, amiből következett a kérdés, hogy miért. Amikor rájöttem, hogy Kera, Madison és Aria egymást követő halála kapcsolatban állhat egymással, hirtelen tudatosult bennem, hogy te is kórházban fekszel, infúzióval a karodban. Ha csak fikarcnyi esélye volt, hogy a magzat apja végzett Kerával, Madisonnal és Áriával, akkor te is a gyilkos célkeresztjébe kerülhettél.

- Ezért átköltöztettél, hogy megvédj - vonta le Laurie a következtetést döbbenten és hálásan. - Kiderült, hogy valóban veszélyben volt-e az életem?

- Attól tartok, igen - bólintott Jack -, bár amikor átköltöztettelek, még nem tudtam semmi biztosat. Még az is előfordulhatott, hogy a szorongásom üldözési mániává fajult. Tényleg nem tudtam, mi mást

tehetnék azon kívül, hogy melletted maradok. Annyira nem voltam biztos magamban, hogy nem fordulhattam a kórház vezetéséhez, vagy kérhettem ki Lou tanácsát. Teljesen elveszettnek éreztem magam.

- Szóval, miután átköltöztettél, mit csináltál? Csak lapultál és vártad, mikor jön valaki? Nem igazán működött volna, ha nem vagyok ott, hogy a tettes próbálkozhasson...

- Pontosan. Ha valaki kálium-kloridot használt a Bellevue intenzív osztályán, az csakis egészségügyi dolgozó lehetett, nővér, ápoló vagy orvos, másként nem jutott volna Madison közelébe. Így miután biztonságba helyeztelek egy üres kórteremben, ebben itt, fogtam egy hordágyat és elhoztam az orvosi egyetem szimulációs központjából egy olyan számítógépes babát, amin a diákok tanulják a vészhelyzeti procedúrát. Tudod, amit beprogramoznak, hogy olyan fiziológiás reakciókat adjon, mint egy élő ember. Felvittem a 838-asba, rákötöttem az infúziót, és szépen betakargattam. Elethűnek látszott, különösen abban a sötétben. Még úgy is tett, mintha lélegezne.

- Egyszóval csapdát állítottál - foglalta össze ámuldozva Laurie.

- Pontosan. Be is jött. Amikor a rosszfiú valamikor fél négy körül felbukkant, nem kételkedett benne, hogy te fekszel az ágyban, és nyilván annyira felpörgött, hogy eszébe se jutott ellenőrizni. Az igazat megvallva, ekkor még édesdeden aludtam. Csak akkor ébredtem fel, amikor már beinjekciózta a kálium-kloridot, és megszólalt a riasztó.

- Szentséges isten - nyögött fel Laurie.

- Jogos felvetés - mosolyodott el Jack. - Nélküle nem biztos, hogy most itt beszélgetnénk.

-Talán jobb is, ha nem részletezed, ami ezután történt. - Laurie eléggé ismerte a férjét, hogy el tudja képzelni, amint kitör belőle a vadember, és vélhetően halálos veszélybe sodorja magát. Egyedül abban talált vigaszt, hogy a gyilkos egészségügyi dolgozóként biztosan nem viselt fegyvert.

- Elég csúnya volt - ismerte el Jack.

- Oké, eleget kerülgettük a lényeget. Szerintem most már készen állok megtudni, ki a rosszfiú. Miután következetesen *rosszfiúként*

emlegeted, plusz bevontad Lout, hogy ne legyen világraszóló botrány, és tudom, hogy egy egészségügyi dolgozóról van szó, nyilván nem fogok hinni a fülemnek, de ki az?

- Dr. Carl Henderson - árulta el Jack.

- Ó, te szent isten! - kiáltott fel Laurie, gondosan kihangsúlyozva minden egyes szót. Teljesen megdöbbent. Egy egész percébe telt, amíg összeszedte magát. - Ezt tényleg nem gondoltam volna. Ki gyanakodna rá? Ez egyszerre groteszk és tragikus...

- Nézd a jó oldalát.

- Nem hiszem, hogy ennek lenne olyan - kockáztatta meg Laurie.

- Úgy tűnik, Aria Nicholsnak és a DNS-alapú családfakutatásnak köszönhetően kezünkben van a gyilkos genetikai személyazonossága. Ha ez sem perdöntő bizonyíték, tényleg nem tudom, mi az.

Tartalomjegyzék

ELŐHANG
1. FEJEZET
2. FEJEZET
3. FEJEZET
4. FEJEZET
5. FEJEZET
6. FEJEZET
7. FEJEZET
8. FEJEZET
9. FEJEZET
10. FEJEZET
11. FEJEZET
12. FEJEZET
13. FEJEZET
14. FEJEZET
15. FEJEZET
16. FEJEZET
17. FEJEZET
18. FEJEZET
19. FEJEZET
20. FEJEZET
21. FEJEZET
22. FEJEZET
23. FEJEZET

24. FEJEZET
25. FEJEZET
26. FEJEZET
27. FEJEZET
28. FEJEZET
29. FEJEZET
30. FEJEZET
31. FEJEZET
32. FEJEZET
33. FEJEZET
34. FEJEZET
35. FEJEZET
36. FEJEZET
37. FEJEZET
38. FEJEZET
39. FEJEZET
40. FEJEZET
41. FEJEZET
42. FEJEZET
UTÓHANG
Copyright

A mű eredeti címe: Genesis by Robin Cook
Copyright © 2019 by Robin Cook
Hungárián translation © Babits Péter, 2020

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2020
Felelős kiadó: Babucs Éva
Felelős szerkesztő: Balázs Éva
Korrektor: Török Judit
Borító: Geografika
Nyomdai előkészítés: Angyal Antal

ISBN 978 963 516 054 9

www.geopen.hu
Geopen a Facebookon

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt. Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató